Sfântul mare mucenic Pantelimon, doctorul cel fără de plată, tămăduitorul trupurilor şi al sufletelor (†303)

(27 iulie/9 august)

Sfântul mare mucenic şi tămăduitor Pantelimon a trăit între anii 275 - 303 d. Hr. A pătimit şi a fost martirizat în timpul marii persecuţii a creştinilor, ordonată de împăratul Diocleţian. Sfântul Pantelimon este unul dintre cei mai cunoscuţi şi iubiţi sfinţi ai Bisericii lui Hristos. Pomenit în data de 27 iulie (9 august), acest sfânt este adesea numit "doctor fără de arginţi", arătându-se prin aceasta cum că el n-a umblat după averi şi s-a mulţumit cu ceea ce putea avea din rosturile lui şi nu cerea de la nimeni să-i plătească pentru binefacerile făcute. Sfântul Pantelimon este considerat ocrotitorul medicilor şi tămăduitor al bolnavilor, el este un model de doctor, slujitor şi creştin următor lui Hristos.

Index

Evanghelia şi Apostolul zilei 5
În această lună (iulie), ziua a douăzeci şi şaptea - Sfântul marele mucenic, şi tămăduitorul Pantelimon (Minei) 8
Canon de rugăciune către Preasfânta Născătoare de Dumnezeu şi pururea Fecioara Maria la sărbătoarea Sfântului mare mucenic şi tămăduitor Pantelimon 31
Canon de rugăciune către Sfântul mare mucenic şi tămăduitor Pantelimon 37
Acatistul Sfântului mare mucenic Pantelimon 46
Viaţa şi Acatistul Sfântului mare mucenic şi tămăduitor Pantelimon 57
Acatistul Sfântului mucenic Pantilimon (doctor fără de arginți și tămăduitor) ...74
Paraclisul Sfântului mare mucenic Pantelimon 82
Rugăciunea prea sfinţitului Eremei (schimnicul) către Sfântul mare mucenic Pantelimon 97
Imnografie 102
Vieţile Sfinţilor - Pătimirea Sfântului mare mucenic Pantelimon, doctorul fără de plată 103
Sfântul mare mucenic și tămăduitor Pantelimon - drumul spre sfințenie 125
Sinaxar - Pomenirea Sfântului măritului, marelui mucenic şi tămăduitor Pantelimon 127
Mitropolitul Dionisie - Sinaxar - Sfântul mare mucenic și tămăduitor Pantelimon 133
Arhid. Ştefan Sfarghie - Sinaxar - Sfântul mare mucenic şi tămăduitor Pantelimon 135
Iulian Dumitraşcu - Calendar Ortodox - Sfântul şi marele mucenic și tămăduitor Pantelimon 137
Proloagele - Pomenirea Sfântului, slăvitului, marelui mucenic şi tămăduitor Pantelimon († 303) 140
Sfântul sfinţit mucenic Ermolae, preotul Nicomidiei (26 iulie) 145
Vieţile Sfinţilor - Sfântul sfinţit mucenic Ermolae, preotul Nicomidiei, şi cei împreună cu dânsul 147
Sinaxar - Pomenirea Sfântului sfinţitului mucenic Ermolae, şi cei împreuna cu dânsul, Ermip şi Ermocrat 148
Moaştele Sfântului Pantelimon 149
IPS Teodosie, arhiepiscopul Tomisului - Sfântul mare mucenic şi tămăduitor Pantelimon 160

Pr. Silviu Cluci - Moaştele Sfântului Pantelimon din Muntele Athos 164
Predici şi editoriale despre Sfântul mare mucenic Pantelimon 173
Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfântului marelui mucenic şi tămăduitor Pantelimon..... 174
Mitropolit Augustin de Florina - Predică la pomenirea Sfântului mare mucenic Pantelimon - A fost prigonit din invidie 176
Protosinghel Dr. Vasile Vasilache - Predică la Sfântul Pantelimon, tămăduitorul trupurilor şi al sufletelor 180
Părintele Teofil Părăian - Sfântul Pantelimon, îndemn la milostivire 187
Pr. Dorin Picioruş - Predică la pomenirea Sfântului mare mucenic Pantelimon 193
Rolul Sfântului Pantelimon în viaţa Sfântului Nicolae Planas..... 201
Sfinţii Pantelimon şi Luchilian se arată cuviosului Paisie Aghioritul 204
Relaţia dintre stareţul Iosif din Vatopedi şi de Sfinţii doctori fără de arginţi. 206
Sfântul Pantelimon vine în ajutorul călugărului Daniel: “Boala şi durerea este un dar al lui Dumnezeu” 209
Marea minune a Sfântului Panteleimon, mărturisită de un medic..... 211
Sfântul Pantelimon sau milostivirea dusă până la capăt..... 214
Sfântul Pantelimon - o viaţă închinată slujirii aproapelui 218
Arhim. Andrei Coroian - Sfântul mare mucenic şi tămăduitor Pantelimon, ocrotitorul medicilor creştini..... 222
O minune a Sfântului mare mucenic și tămăduitor Pantelimon..... 226
Minunea Sfinților Luca și Pantelimon în sala de operație 229
Chemarea lui Dumnezeu la credinţa creştinească a unui musulman..... 231
Ajută-mă, Sfinte Pantelimon, să pot trăi fără medicamente ca să-mi achit datoria… 237
Hristos alături de tineri: Sfântul mare mucenic și tămăduitor Pantelimon, 27 iulie..... 240
Sfântul Pantelimon, ocrotitor al medicilor şi tămăduitor al bolnavilor 243
Narcisa Balaban şi Ştefan Mărculeţ - Sfântul Pantelimon, medicul fără salariu 245
Sfântul Pantelimon: ocrotitor al medicilor și vindecător al bolnavilor 254
Cătălin Acasandrei - Cine este, de fapt, Pintilie călătorul? 264
Pr. Ciprian Florin Apetrei - Theologica - Doctorii de ieri şi de azi, sub ocrotirea sfinţilor 267
Cristian Curte - Tulburătoarea poveste a acatistului Sfântului Pantelimon ... 271

Sfântul mare mucenic Pantelimon, doctorul doctorilor - Viaţa, minunile şi acatistul 280
Viaţa Sfântului mare mucenic Pantelimon - Sfântul tămăduitor, prieten al bolnavilor - video 281
Mihai-Alex Olteanu - Cum îl recunoaștem pe Sfântul mare mucenic și tămăduitor Pantelimon în icoane? 282
Mihai-Alex Olteanu - Icoana Sfântului Pantelimon din Mănăstirea „Sfânta Ecaterina”, Sinai 287
Pr. Silviu Cluci - Icoana făcătoare de minuni a Sfântului Pantelimon de la Schitul Cutlumuş, Athos 289
Dintr-o icoană a Sfântului Pantelimon, a început să izvorască mir 291
Teodor Danalache - Mănăstirea Sfântul Pantelimon - Sfântul Munte Athos 293
Teodor Danalache - Mănăstirea Sfântul Pantelimon – Panachrantos 304
Icoane 309

Evanghelia şi Apostolul zilei

Evanghelia

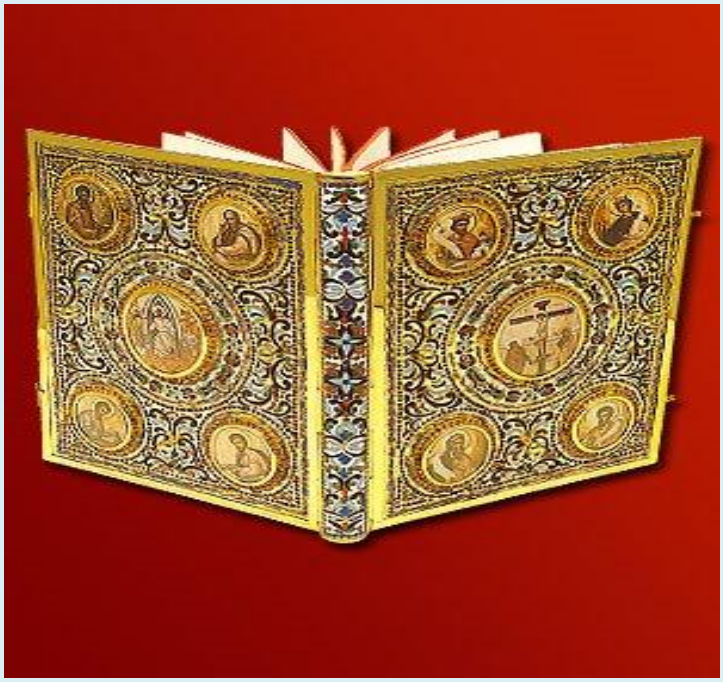

Ev. Ioan 15, 17-27; 16, 1-2

Zis-a Domnul ucenicilor Săi:

17. Aceasta vă poruncesc: să vă iubiţi unul pe altul.
18. Dacă vă urăşte pe voi lumea, să ştiţi că pe Mine mai înainte decât pe voi M-a urât.
19. Dacă aţi fi din lume, lumea ar iubi ce este al său; dar pentru că nu sunteţi din lume, ci Eu v-am ales pe voi din lume, de aceea lumea vă urăşte.
20. Aduceţi-vă aminte de cuvântul pe care vi l-am spus: Nu este sluga mai mare decât stăpânul său. Dacă M-au prigonit pe Mine şi pe voi vă vor prigoni; dacă au păzit cuvântul Meu şi pe al vostru îl vor păzi.
21. Iar toate acestea le vor face vouă din cauza numelui Meu, fiindcă ei nu cunosc pe Cel ce M-a trimis.
22. De n-aş fi venit şi nu le-aş fi vorbit, păcat nu ar avea; dar acum n-au cuvânt de dezvinovăţire pentru păcatul lor.
23. Cel ce Mă urăşte pe Mine, urăşte şi pe Tatăl Meu.
24. De nu aş fi făcut între ei lucruri pe care nimeni altul nu le-a făcut păcat nu ar avea; dar acum M-au şi văzut şi M-au urât şi pe Mine şi pe Tatăl Meu.
25. Dar (aceasta), ca să se împlinească cuvântul cel scris în Legea lor: "M-au urât pe nedrept".
26. Iar când va veni Mângâietorul, pe Care Eu Îl voi trimite vouă de la Tatăl, Duhul Adevărului, Care de la Tatăl purcede, Acela va mărturisi despre Mine.
27. Şi voi mărturisiţi, pentru că de la început sunteţi cu Mine.

1. Acestea vi le-am spus, ca să nu vă smintiţi.
2. Vă vor scoate pe voi din sinagogi; dar vine ceasul când tot cel ce vă va ucide să creadă că aduce închinare lui Dumnezeu.

Apostol

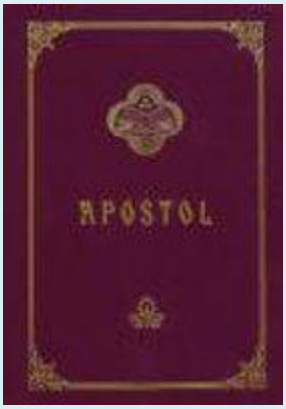

Epistola către Timotei a Sfântului apostol Pavel

II Timotei 2, 1-10

Fiule Timotei,

1. Tu, deci, fiul meu, întăreşte-te în harul care e în Hristos Iisus,
2. Şi cele ce ai auzit de la mine, cu mulţi martori de faţă, acestea le încredinţează la oameni credincioşi, care vor fi destoinici să înveţe şi pe alţii.
3. Suferă împreună cu mine, ca un bun ostaş al lui Hristos Iisus.
4. Nici un ostaş nu se încurcă cu treburile vieţii, ca să fie pe plac celui care strânge oaste.
5. Iar când se luptă cineva, la jocuri, nu ia cununa, dacă nu s-a luptat după regulile jocului.
6. Cuvine-se ca plugarul ce se osteneşte să mănânce el mai întâi din roade.
7. Înţelege cele ce-ţi grăiesc, căci Domnul îţi va da pricepere în toate.
8. Adu-ţi aminte de Iisus Hristos, Care a înviat din morţi, din neamul lui David, după Evanghelia mea,
9. Pentru Care sufăr până şi lanţuri ca un făcător de rele, dar cuvântul lui Dumnezeu nu se leagă.
10. De aceea toate le rabd, pentru cei aleşi, ca şi ei să aibă parte de mântuirea care este întru Hristos Iisus şi de slava veşnică.

În această lună (iulie), ziua a douăzeci şi şaptea - Sfântul marele mucenic, şi tămăduitorul Pantelimon (Minei)

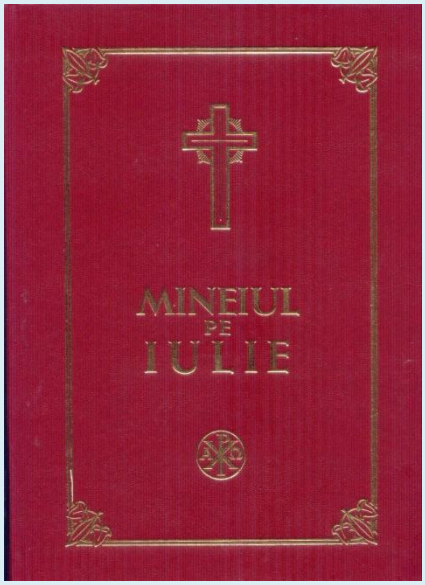

Vezi: Unde este hramul se face Priveghere. Iar prin toate bisericile celelalte Polieleu. După obişnuitul Psalm, cântăm Fericit bărbatul..., Slava dintâi.

La Vecernie

La Doamne strigat-am..., **Stihirile** Sfântului, pe 8. Glasul al 4-lea:

Podobie: Cela ce de sus eşti chemat...

Cel ce după vrednicie ai fost numit Panteleimon, când iubirea de oameni tuturor o ai tins, purtarea de grijă pentru sufletele şi tămăduirea trupurilor arătând, atunci cu numirea de milostiv te-ai îmbogăţit, răsplătire pentru fapta bună şi plată pentru buna credinţă mucenice aflând. Purtător de cunună, şi nebiruit ostaş al Dumnezeului nostru arătându-te; pe care roagă-L, să mântuiască şi să lumineze sufletele noastre. (de trei ori)

Cela ce ai luat dar de tămăduiri, când buna credinţă mai mult decât toate ţi-ai ales, lipindu-te de dumnezeiască credinţa maicii tale şi păgânătatea tatălui tău urând, atunci dumnezeiască rază ţie ţi-a dăruit, adâncul luminărilor, dătătorul de lumină, Cuvântul lui Dumnezeu, Cel ce dăruieşte lucruri mari, cu dumnezeiasca cunoştinţă mai-nainte cunoscând strălucirea ta, Pantelimoane înţelepte, care tuturor o ai arătat, creştineşte vieţuind. (de trei ori)

Cela ce din izvoarele Mântuitorului cele fără materie scoţi pururea dar de dumnezeieşti tămăduiri, şi din destul le torni şi le dai celor ce vin la tine prea fericite, pe toţi cei ce săvârşesc cu credinţă, mărită şi prea sfinţită şi de lumină purtătoare pomenirea ta, cu dumnezeiescul dar luminează-i, cela ce eşti uns cu numirea lui Dumnezeu următoare arătat, şi cu bunătate, care roagă-te să se dăruiască tuturor, celor ce te laudă pe tine. (de două ori)

Slavă..., glasul al 6-lea, a lui Vizantie

Strălucit-a astăzi cinstită pomenirea celui fără de argint, care cheamă pe cei credincioşi la ospăţ de taină, şi la adunare de prăznuire, aducând împreunările iubitorilor de praznic, că ne-a sosit nouă doctorul cel făcător de minuni, cel ce vindecă bolile tuturor, Pantelimon, tarele pătimitor, şi se roagă cu dinadinsul Domnului, ca să mântuiască sufletele noastre.

Şi acum..., a Născătoarei

Cine nu te va ferici pe tine Preasfântă Fecioară ? Sau cine nu va lăuda prea curată naşterea ta ? Că Cel ce a strălucit fără de ani din Tatăl, Fiul unul născut, acelaşi din tine cea Curată a ieşit, negrăit întrupându-se, din fire Dumnezeu fiind, şi cu firea Om făcându-se pentru noi. Nu în două feţe fiind despărţit, ci în două firi neamestecat fiind cunoscut; pe Acela roagă-L curată cu totul fericită, să se miluiască sufletele noastre.

Vohod: Lumină lină a sfintei slave a Tatălui ceresc, Celui fără de moarte, a Sfântului, Fericitului, Iisuse Hristoase, venind la apusul soarelui, văzând lumina cea de seară, lăudăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu; vrednic eşti în toată vremea a fi lăudat de glasuri cuvioase, Fiul lui Dumnezeu, cel ce dai viaţă, pentru aceasta lumea Te slăveşte.

Prochimenul zilei, şi citirile Sfântului.

Din Proorocia lui Isaia citire

Cap. 43, Vers. 6.

Acestea zice Domnul: Toate neamurile s-au adunat împreună şi se vor aduna boierii dintre ei. Cine va vesti acestea întru dânşii? Sau cele din început, cine auzite le va face vouă ? Aducă-şi mărturiile sale, şi să se îndrepteze, şi să asculte, şi să zică adevărul. Fiţi mie mărturii, şi eu martor sunt, grăieşte Domnul Dumnezeu. Şi pruncul pe care am ales, ca să ştiţi, şi să credeţi, şi să cunoaşteţi, ca Eu sunt; mai-

nainte de Mine n-a fost alt Dumnezeu, şi după Mine nu va fi. Eu sunt Dumnezeu, şi nu este afară de Mine mântuitor Eu am vestit, şi am mântuit şi am defăimat, şi n-am fost întru voi străin, voi Mie mărturii şi Eu martor, Domnul Dumnezeu. Încă din început Eu sunt, şi nu este cine să scoată din mâinile Mele; face-voi, şi cine va întoarce aceasta? Aşa zice Domnul Dumnezeu, Cel ce ne mântuieşte pe noi. Sfântul lui Israil.

De la înţelepciunea lui Solomon citire

Cap. 3, Vers 1.

Sufletele drepţilor sunt în mâna lui Dumnezeu, şi nu se va atinge de dânsele munca. Părutu-s-a întru ochii celor nepricepuţi a muri, şi s-a socotit pedepsire ieşirea lor. Şi mergerea de la noi sfărâmare, iar ei sunt în pace. Că înaintea feţei oamenilor de vor lua şi muncă, nădejdea lor este plină de nemurire. Şi puţin fiind pedepsiţi, cu mari faceri de bine se vor dărui, că Dumnezeu i-a ispitit pe dânşii, şi i-a aflat luişi vrednici. Ca aurul în topitoare i-a lămurit pe ei, şi ca o jertfă de ardere întreagă i-a primit. Şi în vremea cercetării sale vor străluci, şi ca scânteile pe paie vor fugi. Judeca-vor limbi, şi vor stăpâni noroade, şi va împărăţi într-înşii Domnul în veci; cei ce nădăjduiesc spre Dânsul vor înţelege adevărul, şi credincioşii în dragoste vor petrece cu Dânsul; că dar şi milă este întru cuvioşii Lui, şi cercetare întru aleşii Lui.

De la înţelepciunea lui Solomon citire

Cap. 5, Vers 16.

Drepţii în veci vor fi vii, şi de la Domnul plata lor, şi purtarea de grijă pentru dânşii de la Cel Preaînalt. Pentru aceasta vor lua împărăţia podoabei, şi stema frumuseţii din mâna Domnului; că cu dreapta Sa va acoperi pe ei, şi cu braţul Său îi va apăra. Lua-va toată arma dragostea Lui, şi va întări făptura cu arme spre izbânda vrăjmaşilor. Îmbrăca-va în loc de platoşă dreptatea, şi-şi va pune luişi coif judecata cea nefăţarnică. Lua-va pavăză nebiruită bunătatea; şi va ascuţi cumplită mânie întru sabie, şi va ridica război împreună cu Dânsul lumea asupra celor fără de minte. Merge-vor drept nimeritoare săgeţile fulgerelor, şi ca dintr-un arc bine încordat al norilor, la ţintă vor lovi. Şi din praştia mâniei cea zvârlitoare de pietre, pline vor cădea grindine. Înfierbânta-se-va asupra lor apa mării, şi râurile îi vor îneca de năprasnă. Sta-va împotriva lor Duhul puterii, şi ca un vifor va vântura pe ei; şi va pustii tot pământul fărădelegea şi răutatea va răsturna scaunele puternicilor. Ascultaţi dar împăraţi, şi înţelegeţi; învăţaţi-vă judecătorii marginilor pământului. Ascultaţi cei ce stăpâniţi mulţimi, şi cei ce vă trufiţi întru noroadele limbilor. Ca de la Domnul s-a dat vouă stăpânirea, şi puterea de la Cel Preaînalt.

La Litie

Stihirile glasul 1, a lui Vizantie:

Cu nevoinţă bună te-ai nevoit şi alergarea muceniciei tale ţi-ai săvârşit, mucenice Pantelimoane. Pentru aceasta întru cele de sus cu îngerii dănţuieşti, după vrednicia ostenelilor tale luând împărăţiile cele de sus; deci roagă-te tămăduitorule prea fericite, să se dăruiască nouă mare milă.

Glasul al 2-lea, ale lui Anatolie:

Fără plată dai oamenilor dar, Pantelimoane mucenice mărite, şi duhurile goneşti, cu chemarea lui Hristos; şi orbilor vedere ai dăruit, ca o slugă a Lui de aproape. Deci te roagă tămăduitorule prea fericite, să dăruiască lumii pace, şi celor ce te iubesc pe tine mare milă.

Lepădat-ai înşelăciunea tatălui tău prea mărite, şi cuvintele maicii tale înţelepţeşte primindu-le, mai presus decât aurul roduri ai adus, după glasul Domnului, şi tămăduitor prea ales te-ai arătat, Pantelimoane mucenice mărite. Şi umblând cu darul pe cale ai aflat un prunc, zăcând jos de năpârcă muşcat, şi către Dumnezeu rugăciune făcând, şi cu dinadinsul rugându-te, deîndată pe copil l-ai înviat, şi fiara o ai făcut de a crăpat. Pentru aceasta fă pomenire şi de noi, cei ce săvârşim cu credinţă pomenirea ta.

Iubit-ai credinţa maicii tale celei bine credincioasă, şi ai îndreptat păgânătatea tatălui tău; căci cu învăţăturile lui Ermolae întărindu-te, întru acestea şi Botezul ai săvârşit, Pantelimoane mucenice mărite al milostivului Dumnezeu, vindecătorule al bolilor, şi gonitorule al patimilor; roagă-te, să se mântuiască din primejdii, cei ce săvârşesc cu credinţă pururea cinstită pomenirea ta.

Glasul al 5-lea, a lui Ghermano:

Prea strălucită pomenirea mucenicului, luminează marginile ca soarele, şi neîncetat dă credincioşilor tămăduiri, boli gonind, şi patimile vindecând; că se roagă Pantelimon pururea lui Hristos, să dăruiască sufletelor noastre mare milă.

Slavă..., glasul al 5-lea, a lui Vizantie

Veniţi iubitorilor de mucenici, cu un cuget toţi să lăudăm pe mucenicul lui Hristos, care pentru buna credinţă bine s-a nevoit, şi cu dar pentru biruinţă s-a dăruit, pe

luminătorul lumii, şi steaua Bisericii cea pururea luminoasă. Pentru aceasta şi strigând către dânsul, să zicem: Pantelimoane mucenice mărite, fii sufletelor şi trupurilor noastre mântuire, şi acoperământ neclintit, rugându-te către Domnul neîncetat, ca să ne mântuiască pe noi.

Şi acum... A Născătoarei

Fericimu-te pe tine Născătoare de Dumnezeu Fecioară, şi te slăvim credincioşii după datorie, cetatea cea neclintită, zidul cel nesurpat, folositoarea cea tare, şi scăparea sufletelor noastre.

La Stihoavnă

Stihirile, glasul 1:

Podobie: Ceea ce eşti bucuria cetelor cereşti şi pe pământ oamenilor tare folositoare, prea curată Fecioară miluieşte-ne pe noi cei ce scăpăm la tine. Că nădejdile noastre, după Dumnezeu, întru tine le-am pus, Născătoare de Dumnezeu.

Pomenirea lui Pantelimon celui milostiv, cu laude să o aducem celor iubitori de mucenici datorie; că acesta de unul cel neasemănat întru îndurări şi în milă, şi în milosârdie dorind, a luat de la dânsul dumnezeiescul dar.

Stih: Dreptul ca finicul va înflori, şi ca cedrul cel din Liban se va înmulţi.

Cu darul cunoştinţei tu te-ai înţelepţit, gândind prin lucrare, care o ai aflat fericite, suire privirii la cele de sus celei adevărate, de binefăcător făcându-te, celor pătimitori în boli de multe feluri, pe Hristos având dumnezeiască doctorie.

Stih: Sădit fiind în casa Domnului, în curţile casei Dumnezeului nostru va înflori.

Cine va putea spune după vrednicie chinurile care ai suferit bărbăteşte, Pantelimoane mucenice, toată privirea patimilor neputernică arătându-o, pentru dragostea ceea ce te-a împreunat pe tine cu Hristos, care acum te prea măreşte pe tine.

Slavă..., glasul al 8-lea, a lui Vizantie

Bună credinţa maicii tale iubind, ai îndreptat nedumnezeirea tatălui tău. Şi doctorului sufletelor fiind ostaş, ca un doctor pe tine însuţi te-ai pedepsit, şi cu dumnezeiescul dar întru amândouă bine iscusindu-te, patimilor de tot pierzător, şi

sufletelor tămăduitor te-ai arătat. Ci ca cela ce ai dobândit întru chinuri întărire, şi în rugăciuni răbdare, mucenice al lui Hristos, Pantelimoane roagă-te cu dinadinsul să se mântuiască sufletele noastre.

Şi acum..., a Născătoarei

Cele cereşti te laudă pe tine, ceea ce eşti cu dar dăruită, Maică care nu ştii de mire; şi noi slăvim naşterea ta cea neurmată, de Dumnezeu Născătoare, roagă-te să se mântuiască sufletele noastre.

Tropar, glasul al 3-lea: Purtătorule de chinuri sfinte, şi tămăduitorule Pantelimoane; roagă pe milostivul Dumnezeu, ca să dea iertare de greşale sufletelor noastre.

Slavă..., Şi acum..., a Născătoarei

Pe tine, ceea ce ai mijlocit mântuirea neamului nostru, te lăudăm, Născătoare de Dumnezeu, Fecioară; căci, cu trupul cel luat din tine, Fiul tău şi Dumnezeul nostru, prin Cruce răbdând patimă, ne-a izbăvit pe noi din stricăciune, ca un Iubitor de oameni.

La Utrenie

La Dumnezeu este Domnul..., troparul mucenicului, de două ori.

Slavă..., Şi acum..., a Născătoarei

După întâia Catismă, **Sedealna**, glasul 1:

Podobie: Mormântul Tău, Mântuitorule, ostaşii străjuindu-l, morţi s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te mărim, Pierzătorul stricăciunii, la Tine cădem, cel ce ai înviat din mormânt la Unul Dumnezeul nostru.

Bună credinţa maicii tale tu o ai păzit fericite, şi necredinţa tatălui tău creştineşte o ai îndreptat; pentru aceasta şi dar ai luat de la Dumnezeu Atotputernicul, a vindeca tu bolile neputincioşilor, mucenice mărite Pantelimoane, ale celor ce aleargă la tine cu credinţă călduroasă. (de două ori)

Slavă..., Şi acum..., a Născătoarei

Nădejdea creştinilor Preasfântă Fecioară, roagă neîncetat cu puterile cele de sus pe Dumnezeu, pe care l-ai născut mai presus de cuget şi de cuvânt, să dea nouă tuturor iertare de păcate, şi îndreptare vieţii, celor ce te slăvim pururea cu credinţă şi cu dragoste.

După a doua Catismă, **Sedealna**, glasul al 4-lea:

Podobie: Cel ce Te-ai înălţat pe Cruce de bunăvoie, poporului Tău celui nou, numit cu numele Tău, îndurările Tale dăruieşte-i, Hristoase Dumnezeule. Veseleşte cu puterea Ta pe binecredincioşii creştini, dăruindu-le lor biruinţă asupra celui potrivnic, având ajutorul Tău armă de pace, nebiruită biruinţă.

Ca pe un ostaş al lui Hristos nebiruit, şi purtător de chinuri prea viteaz, toţi credincioşii te lăudăm, pe tine podoaba mucenicilor, cu credinţă prăznuind sfântă pomenirea ta, mucenice pururea pomenite, şi cinstite nevoinţele tale cu cântări le mărim înţelepte, şi pe Mântuitorul Hristos slăvim. (de două ori)

Slavă..., Şi acum..., a Născătoarei

Mulţimile gândurilor mele celor necurate, şi valurile cugetelor celor necuvioase, cine poate să le spună, ceea ce eşti cu totul fără prihană? Şi sculările asupra ale vrăjmaşilor mei celor fără de trupuri, şi răutatea lor, cine le va povesti? Ci cu rugăciunea ta, ceea ce eşti bună, dăruieşte-mi mântuire de toate acestea.

După Polieleu, **Sedealna**, glasul al 4-lea:

Podobie: Arătatu-Te-ai astăzi lumii şi Lumina Ta, Doamne s-a însemnat peste noi care cu cunoştinţă Te lăudăm, venit-ai şi Te-ai arătat, Lumina cea neapropiată.

Prăznuieşte astăzi lumea, cinstite nevoinţele tale Pantelimoane pătimitorule, pe Dătătorul de viaţă slăvind, care te-a arătat pe tine cald folositor. (de două ori)

Slavă..., Şi acum..., a Născătoarei

Prea cinstite mâinile tale, Maică Fecioară întinzându-le, acoperă pe cei ce nădăjduiesc spre tine, şi pe cei ce strigă Fiului tău: Dă, Hristoase tuturor milele Tale.

Apoi întâiul Antifon al glasului al 4-lea:

Prochimen, glasul al 4-lea: Dreptul ca finicul va înflori, şi ca cedrul cel din Liban se va înmulţi.

Stih: Răsădiţi fiind în casa Domnului, în curţile casei Dumnezeului nostru vor înflori.

Toată suflarea...

Evanghelia de la Luca: Zis-a Domnul către ucenicii săi, păziți-vă de oameni...

Psalmul 50

1. Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta
2. Şi după mulţimea îndurărilor Tale, şterge fărădelegea mea.
3. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea şi de păcatul meu mă curăţeşte.
4. Că fărădelegea mea eu o cunosc şi păcatul meu înaintea mea este pururea.
5. Ţie unuia am greşit şi rău înaintea Ta am făcut, aşa încât drept eşti Tu întru cuvintele Tale şi biruitor când vei judeca Tu.
6. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit şi în păcate m-a născut maica mea.
7. Că iată adevărul ai iubit; cele nearătate şi cele ascunse ale înţelepciunii Tale mi-ai arătat mie.
8. Stropi-mă-vei cu isop şi mă voi curăţi; spăla-mă-vei şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi.
9. Auzului meu vei da bucurie şi veselie; bucura-se-vor oasele mele cele smerite.
10. Întoarce faţa Ta de la păcatele mele şi toate fărădelegile mele şterge-le.
11. Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele.
12. Nu mă lepăda de la faţa Ta şi Duhul Tău cel sfânt nu-l lua de la mine.
13. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale şi cu duh stăpânitor mă întăreşte.
14. Învăţa-voi pe cei fărădelege căile Tale şi cei necredincioşi la Tine se vor întoarce.
15. Izbăveşte-mă de vărsarea de sânge, Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta.
16. Doamne, buzele mele vei deschide şi gura mea va vesti lauda Ta.
17. Că de ai fi voit jertfă, Ţi-aş fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi.
18. Jertfa lui Dumnezeu: duhul umilit; inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi.
19. Fă bine, Doamne, întru bună voirea Ta, Sionului şi să se zidească zidurile Ierusalimului.
20. Atunci vei binevoi jertfa dreptăţii, prinosul şi arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viţei.

Slavă..., glasul al 2-lea.

Pentru rugăciunile răbdătorului tău de chinuri Pantelimon, Milostive, curăţeşte mulţimea greşelilor noastre.

Şi acum...

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Milostive, curăţeşte mulţimea greşelilor noastre.

Apoi **Stih:** ***Miluieşte-ne Dumnezeule după marea mila Ta, şi după mulţimea îndurărilor Tale, curăţeşte fărădelegile noastre.***

Şi **Stihira**, glasul al 2-lea: Pe Hristos cel milostiv, roagă-L acum Pantelimoane, dumnezeiescule doctore, să mă mântuiască din patimi, şi să mă miluiască.

Canoanele - Al Născătoarei de Dumnezeu cu Irmosul pe 6, şi al Sfântului, pe 8.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

facere a lui Teofan

Cântarea 1

Irmos: Întru adânc a aşternut de demult toată oastea lui Faraon puterea cea prea într-armată; iar întrupându-Se Cuvântul, a pierdut păcatul cel prea rău Domnul cel prea slăvit, căci cu slavă S-a proslăvit.

Ca pe o frumoasă, ca pe o împodobită toată, ca pe cea fără prihană între femei, Dumnezeu pe tine alegându-te în pântecele tău cel fără prihană, s-a sălăşluit; pe care roagă-L, ceea ce eşti cu totul fără prihană, de prihana greşelilor să mântuiască pe toţi, cei ce te laudă pe tine.

Precum zice psalmistul, Curată de-a dreapta ca o împărătească a Împăratului ce a răsărit din pântecele tău, ai stătut; pe care roagă-L ceea ce eşti cu totul fără prihană, ca stătător de-a dreapta să mă arate în ziua răsplătirii, dumnezeiască Mireasă.

Firea cea stricată a oamenilor prin toate cele netrebnice, ceea ce ai născut ploaia cea cerească, toată o ai înnoit. Ci mă rog, şi brazda sufletului meu cea uscată, arată-o aducătoare de roadă, dumnezeiască Mireasă.

Canonul Sfântului

facere a lui Teofan

Cântarea 1

Irmos: Întru adânc a aşternut de demult toată oastea lui Faraon puterea cea prea într-armată; iar întrupându-Se Cuvântul, a pierdut păcatul cel prea rău Domnul cel prea slăvit, căci cu slavă S-a proslăvit.

Apropiindu-te de Hristos de bunăvoie, mai-nainte de sfârşitul tău cel întru Hristos, mort ai sculat oarecând; şi acum prea fericite şi pe mine cel omorât cu muşcarea păcatului, mă înviază cu rugăciunile tale, o Pantelimoane.

Răsărit-ai ca o stea, purtând în tinereţe minte de bătrân, şi de Dumnezeu gânditoare; şi prin frumuseţea trupului podoabă sufletească agonisindu-ţi, Cuvântului Celui prea slăvit te-ai arătat prea frumos.

Omorându-te lumii, şi întru Hristos îmbrăcându-te prea fericite, prin baia Botezului, te-ai făcut organ de Dumnezeu purtător, şi vas lucrării Duhului; pe toţi vindecând, şi bolile tuturor tămăduind.

Slavă...

Înţelepciunea prietenă ţie câştigându-ţi, şi părtaş vieţii aducându-te, de la dânsa te-ai cinstit, şi cu cununa darurilor te-ai împodobit, cu luminarea dumnezeieştilor raze fericite strălucind.

Şi acum..., a Născătoarei

Cu binecuvântări Preacurată cinstită ai încununat firea cea blestemată de Făcătorul pentru neascultare, ceea ce ai născut pe Hristos, şi din stricăciune o ai slobozit. Pentru aceasta bucurându-ne, toţi credincioşii pe tine te fericim.

Catavasie: Deschide-voi gura mea...

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Cântarea a 3-a

Irmos: Înflorit-a pustiul ca şi crinul, Doamne, biserica păgânilor cea stearpă prin venirea Ta, întru care s-a întărit inima mea.

Îmbrăcându-se întru mine omul, din pântecele tău a ieşit Făcătorul, ceea ce eşti cu totul fără prihană; haina nestricăciunii dăruind, celor ce s-au golit prin multe lucrări netrebnice.

Pe Cuvântul lui Dumnezeu cel prea cinstit l-ai născut Stăpână; pe care cu osârdie roagă-L, să se milostivească spre smeritul meu suflet, cel mâhnit pentru ocările dulceţilor.

Rănile sufletului meu tămăduieşte-le Preacurată, şi smerită inima mea cea otrăvită cu veninul şarpelui, cu doctoria ta cea lucrătoare o vindecă.

Canonul Sfântului

Cântarea a 3-a

Irmos: Înflorit-a pustiul ca şi crinul, Doamne, biserica păgânilor cea stearpă prin venirea Ta, întru care s-a întărit inima mea.

Cuvintele Duhului auzindu-le, te-ai făcut ca nişte pământ bun şi bine roditor, primind sămânţă de mult preţ, şi rodind de trei ori fericite mântuirea sufletelor.

Omorât-ai măiestria muşcării balaurului, şi sufletul ţi-ai înviat, cu dumnezeiască insuflare a doua oară născându-te, şi Împăratului tuturor înainte stând.

Ruşinat-ai porunca cea fără de Dumnezeu a tiranilor, şi la Hristos ai alergat, în locul tuturor pe Dânsul câştigând, şi te-ai făcut de Dumnezeu înţelepţite mare neguţător.

Slavă...

Credinţa cea bună a maicii tale o ai iubit mărite, şi ai urât nedumnezeirea tatălui tău cea mult tulburătoare, ca un înţelept, lucrul cel mai bun alegându-ţi.

Şi acum..., a Născătoarei

Domnul, Cel ce poartă toată făptura cu dumnezeiasca voinţă, pe mâinile tale S-a purtat Fecioară; pe care acum roagă-L, să mântuiască din primejdii sufletele noastre.

Sedealna, glasul al 8-lea:

Podobie: Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind, lumii ai născut pe Cel ce ţine toate, Maica lui Dumnezeu şi în braţe ai avut pe Cel ce cuprinde toate, pe Dătătorul de hrană al tuturor şi Făcătorul făpturii şi Domnul. Pentru aceasta, te rog, Preacurată Fecioară şi cu credinţă strig către tine ca să mă izbăveşti de greşeli când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu. Stăpână Fecioară curată, ajutorul tău atunci să-mi dăruieşti, că toate le poţi, câte le voieşti.

Mărturisit-ai vitejeşte pentru Hristos, şi părintelui tău credinţă vestindu-i, l-i tras dintru adâncul păgânătăţii, prea lăudate şi neînfricoşându-te de cugetarea cea fără Dumnezeu a tiranilor, ai ruşinat îndrăzneala cea neputincioasă a dracilor; pentru aceasta şi dar de la Hristos luând, tămăduieşti bolile sufletelor, şi ale trupurilor noastre, Pantelimoane prea lăudate; roagă-te lui Hristos Dumnezeu, iertare de greşeli să dăruiască celor ce prăznuiesc cu dragoste sfântă pomenirea ta. (de două ori)

Slavă..., Şi acum..., a Născătoarei

Pe înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislindu-L fără ardere, Maica lui Dumnezeu, lumii ai născut, pe Cela ce ţine lumea; şi în braţe ai avut, pe Cela ce cuprinde toate, pe dătătorul de hrană al tuturor, şi Făcătorul făpturii. Pentru aceasta te rog pe tine Preasfântă Fecioară, şi cu credinţă te slăvesc, ca să mă mântuiesc eu de greşeli, când voi vrea să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, al tău ajutor atunci să-mi dăruieşti, că poţi câte voieşti.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Cântarea a 4-a

Irmos: Venit-ai din Fecioară nu sol, nici înger, ci Tu Însuţi, Domnul, Te-ai Întrupat şi m-ai mântuit pe mine, tot omul. Pentru aceasta, cânt Ţie: Slavă puterii Tale, Doamne.

Picătură de umilinţă rourează-mi mie Stăpână, scoţând toată arderea inimii mele şi a întristării mele, şi adăugirile cele înşelătoare potolind.

Pe mine cel vătămat cu arma desfătării, şi care zac rănit, Preacurată, nu mă trece cu vederea, ci mă vindecă cu suliţa şi cu sângele Fiului tău şi Dumnezeului nostru, Celui ce S-a răstignit.

Ceea ce te-ai îmbogăţit cu stăpânia a toată făptura, pe mine cel rău sărăcit, învrednicește-mă dumnezeiescului dar, ca să te slăvesc pe tine ca pe folositoarea mea cea bună, ceea ce eşti cu totul fără prihană.

Canonul Sfântului

Cântarea a 4-a

Irmos: Venit-ai din Fecioară nu sol, nici înger, ci Tu Însuţi, Domnul, Te-ai Întrupat şi m-ai mântuit pe mine, tot omul. Pentru aceasta, cânt Ţie: Slavă puterii Tale, Doamne.

Rănindu-te cu dragostea Stăpânului, ţi-ai împărţit avuţia săracilor, pe tine însuţi golindu-te spre chinuire, care o ai şi săvârşit, nădejdile cele veşnice mai-nainte văzând.

Jertfă de laudă lui Dumnezeu ai adus scârbindu-te arătat de chipurile idoleşti, şi toată, întărâtarea celor păgâni o ai călcat, purtătorule de chinuri.

Celor răniţi cu vrăjmăşia, şi de pizmă biruiţi, puterea ta cea nebiruită le-ai pus înainte mucenice, şi într-armându-te, ai biruit tirania cea păgânească.

Slavă...

Cel ce S-a ţinut în braţele bătrânului Simeon, cu cuvintele bătrânului te-a vânat pe tine Pantelimoane, spre dumnezeiasca cunoştinţă, şi spre a multora mântuire şi izbăvire.

Şi acum..., a Născătoarei

Doamne şi fecioare în urma ta au alergat, văzându-te pe tine Fecioara, Doamna şi Maica, că numai tu amândouă întru una le-ai adunat Fecioară, ceea ce eşti cu totul fără prihană.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Cântarea a 5-a

Irmos: Mijlocitor te-ai făcut lui Dumnezeu şi oamenilor, Hristoase Dumnezeule, că prin tine Stăpâne, către Părintele Tău începătorul luminii, din noaptea necunoştinţei, aducerea am aflat.

Ceea ce ai născut calea vieţii Preacurată, povăţuieşte-mă la calea dreaptă, pe mine cel surpat acum fără pricepere întru ne-calea şi prăpastia cumplitelor căderi.

Înstrăinându-mă nebuneşte fără pricepere de la Dumnezeu Fecioară, curveşte am vieţuit, în latura patimilor cea depărtată rătăcind; ci mă întoarce şi mă mântuieşte cu mângâierile tale.

Cu apele tale cele de viaţă curgătoare adapă pe robul tău, pe cel aprins cu văpaia păcatelor, şi ars de năvălirile dracilor, Fecioară Maică prea curată.

Canonul Sfântului

Cântarea a 5-a

Irmos: Mijlocitor te-ai făcut lui Dumnezeu şi oamenilor, Hristoase Dumnezeule, că prin tine Stăpâne, către Părintele Tău începătorul luminii, din noaptea necunoştinţei, aducerea am aflat.

Cu bucurie luptele muceniciei le-ai săvârşit, ocrotit fiind cu dumnezeiasca putere, şi cu răbdare tare muncile suferind, bucurându-te ai strigat: Pe alt Dumnezeu afară de tine nu cunoaştem.

Fiind pus de faţă la luptele cele de muncă, fericite, cu dumnezeiască putere mai presus te-ai făcut decât tirania păgânilor celor fără de Dumnezeu, şi decât nebunia cea rătăcitoare întru Hristos puitorul de nevoinţă îmbrăcându-te.

Înţelepţie îndrăzneaţă având, şi tare îndemnare sufletească câştigându-ţi, toată rana tare ai răbdat, cu vitejesc gând fericite, prin darul dumnezeieştii Cruci fiind întărit.

Slavă...

Vorba cea întunecoasă a celor rătăciţi o a defăimat cu cereasca învăţătură, purtătorul de chinuri, şi s-a făcut multora pricinuitor de prea slăvită mântuire, cu lucrarea Ta Hristoase fiind întărit.

Şi acum..., a Născătoarei

Zicerile înţelepţilor, şi vorbele cele ascunse ale tuturor, şi proorociile proorocilor, prea slăvită, mai-nainte te-au închipuit pe tine prea arătat, că era să fii în vremile acestea de apoi Născătoare de Dumnezeu; că afară de tine pe alta curată nu cunoaştem.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Cântarea a 6-a

Irmos: Întru adâncul greşelilor fiind înconjurat, chem adâncul milostivirii Tale cel neurmat; din stricăciune Dumnezeule scoate-mă.

Să nu mă arăţi dracilor spre bucurie la judecata ce va să fie Stăpână, ci cu bunăvoinţă să cauţi spre mine, pe Judecătorul şi Fiul tău rugându-L.

Cu gândurile Te-am mâniat Doamne, şi cu faptele mele cele viclene şi fărădelege, spre rugăciune aduc pe Maica Ta, îndurându-te, mântuieşte-mă.

De osândă mântuieşte-mă Stăpână, pe mine cel ce însumi m-am osândit cu greşalele mele; ca ceea ce ai născut pe Judecătorul şi Dumnezeul tuturor cu totul lăudată.

Canonul Sfântului

Cântarea a 6-a

Irmos: Întru adâncul greşelilor fiind înconjurat, chem adâncul milostivirii Tale cel neurmat; din stricăciune Dumnezeule scoate-mă.

Rătăcirea celor ciopliţi o ai scuipat, şi înşelăciunea cea înaltă o ai surpat, făcând minuni cuvioase, şi săvârşind tămăduiri, de Dumnezeu înţelepţite.

Purtător de cunună te-ai arătat prea ales, că tu prin foc şi prin apă ai trecut, şi pe roată fiind întins, cu prea slăvire ai pierdut pe cei fără de minte.

Slavă...

Semeţia tiranilor surpând, bătăi trupeşte cu anevoie de suferit, întru tăria sufletului ai răbdat cu darul, de Dumnezeu gânditorule.

Şi acum..., a Născătoarei

Cel ce ţine înconjurarea pământului ca un Dumnezeu, în braţele tale s-a cuprins Curată, cu scrierea împrejur a trupului, Cel necuprins după dumnezeiescul chip.

Condac, glasul al 5-lea: Următor fiind Celui Milostiv, şi dar de tămăduiri de la Dânsul luând, purtătorule de chinuri şi mucenice al lui Hristos Dumnezeu, cu rugăciunile tale bolile noastre cele sufleteşti vindecă-le, gonind pururea smintelile luptătorului, de la cei ce strigă cu credinţă: Mântuieşte-ne pe noi Doamne.

Icos: Pomenirea celui fără de argint, chinuirea celui viteaz, şi doctoriile celui credincios, cu bună credinţă să le lăudăm iubitorii de Hristos. Ca să luăm milă, mai vârtos cei ce v-aţi întinat casele voastre precum şi eu; că dă tămăduire sufletelor şi trupurilor iubiţilor. Deci să ne nevoim credincioşilor fraţi, să avem tare în inimile noastre pe acesta, care izbăveşte de înşelăciune pe cei ce strigă neîncetat: Mântuieşte-ne pe noi Doamne.

Sinaxar

În această lună, în ziua a douăzeci şi şaptea, pomenirea Sfântului măritului, marelui mucenic şi tămăduitorului Pantelimon.

Stih: Sângele capului tău mucenice, a fost cu lapte amestecat,
Pentru care Hristos sângele său cel cu apă amestecat l-a vărsat.
Întru a douăzeci şi şaptea zi,
Pantelimon de sabie se săvârşi.
Acesta a fost pe vremea împărăţiei lui Maximian, cu neamul din cetatea Nicomidiei, din tată elin, care în urmă s-a făcut creştin, cu învăţăturile fiului său, şi din maica sa Evula, care credea în Hristos.

Deci a fost învăţat la meşteşugul cel doctoricesc al trupurilor, de Efrosin, care avea mare slavă şi se arăta a şti meşteşugul desăvârşit. Iar doctoricescul meşteşug al sufletului cel în Hristos, şi credinţa a învăţat de la bătrânul Ermolae preotul, cu care rugând pe Hristos, a înviat pe un copil, ce era muşcat de o năpârcă, şi zăcea în drum. Deci a fost botezat de bătrânul Ermolae şi povăţuit la credinţă.

Iar chipul muceniciei lui a fost aşa: Mergând un orb la dânsul, se tămădui. Deci întrebându-se de împăratul cine a fost pricina tămăduirii lui, el răspunse: Pantoleon m-a tămăduit, căci aşa îl chema întâi cu numele lui Hristos, în care a spus că şi el crede. Deci lui îndată i s-a tăiat capul, iar Pantoleon a fost adus la împăratul, şi întrebându-se, şi neclintindu-se din credinţa în Hristos, nici cu făgăduinţă, nici cu înfricoşări, a fost bătut cumplit şi ars cu făclii; însă arătându-i-se Domnul în chipul

bătrânului Ermolae, îl îmbărbăta, şi i se părea ca a intrat cu dânsul şi în fierberea plumbului, în care se băgase Sfântul.

Şi în mare când l-au aruncat, şi rămânând de tot sănătos, a fost dat la fiare, de la care fiind păzit nestricat, a fost legat de o roată ţintuită cu săbii, şi aruncată de la loc înalt, în jos la vale, apoi luându-şi răspunsul cel de pierzare prin sabie, se ruga şi plinindu-şi rugăciunea, veni glas de sus la dânsul, numindu-l în loc de Pantoleon, Pantelimon.

Şi când a voit să-i taie capul întinzând ucigaşul mâna, se întoarse fierul şi se topi ca ceara, pentru care minune crezură ostaşii în Hristos. Atunci sfântul mucenic îşi întinse grumazii de bună voia lui, şi-i tăiară capul. Şi spun cum că a curs lapte în loc de sânge; şi cum că pomul măslinului, de care a fost legat sfântul, îndată a rodit. Şi se face soborul lui întru a sa vestită biserică.

Tot în această zi, orbul care a fost tămăduit de Sfântul Panteleimon, care de sabie s-a săvârşit.

Stih: Orbul lumina ochilor trupeşti, a aflat,
Şi prin sabie şi lumina sufletească şi-a adunat.

Tot în această zi, pomenirea cuvioasei maicii noastre Antuza mărturisitoarea, cea din sfânta mânăstire a lui Mantiniu.

Stih: Antuza către înşelători lăudând pe Hristos cu adevărat,
Iar pe ea Hristos către îngeri o a lăudat.

Tot în această zi, Sfinţii mucenici o sută cincizeci şi trei, care în marea Traciei s-au săvârşit.

Stih: Primeşte Hristoase al meu,
pe nevoitorii aceştia din mare care întocmai fiind,
Cu vânatul din marea Tiberiadei şi acelaşi număr având.

Tot în această zi, cuviosul Manuil, care cu pace s-a săvârşit.

Stih: Manuil punându-şi cugetul patimilor domnitor,
Mai-nainte de moarte s-a făcut patimilor singur stăpânilor.

Tot în această zi, Sfântul noul mucenic Hristodul, care fiind din Casandra, a mărturisit în Tesalonic, la anul o mie şapte sute şaptezeci şi şapte, prin sugru-mare s-a săvârşit.

Stih: Hristodul ridicând Crucea pe umeri prin spânzurare,
Care s-a supus, ca o slugă a lui Hristos mare.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne miluieşte-ne, şi ne mântuieşte pe noi, Amin.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Cântarea a 7-a

Irmos: Porunca cea potrivnică lui Dumnezeu, a tiranului celui călcător de lege, înaltă văpaie a ridicat; iar Hristos a tins cinstitorilor de Dumnezeu tineri, roua Duhului, Cela ce bine este cuvântat şi prea slăvit.

Tăria mea şi lauda şi mântuirea, şi folositoare tare, şi zid nebiruit fiind Stăpână; pe dracii cei ce se oştesc asupra mea bate-i, care totdeauna caută să mă omoare pe mine.

Pe Dumnezeu întrupându-L din feciorescul tău sânge, ai îndumnezeit Fecioară omenirea, pentru aceasta mă rog ţie: Pe mine cel spurcat cu patimile, şi stricat cu meşteşugirile vrăjmaşului, mă mântuieşte cu rugăciunile tale.

Cuptorul mai-nainte a închipuit naşterea ta, ceea ce eşti cu totul fără prihană; că pe tineri nu i-a ars, precum nici pântecele tău focul cel nesuferit. Pentru aceasta mă rog ţie, de focul cel veşnic mântuieşte pe robul tău.

Canonul Sfântului

Cântarea a 7-a

Irmos: Porunca cea potrivnică lui Dumnezeu, a tiranului celui călcător de lege, înaltă văpaie a ridicat; iar Hristos a tins cinstitorilor de Dumnezeu tineri, roua Duhului, Cela ce bine este cuvântat şi prea slăvit.

După lege pătimind, şi biruind pe vrăjmaşul, liman cu totul lin celor ce sunt înviforaţi în mare, te-ai făcut prea mărite, şi lumină celor ce sunt întru întunericul

vieţii, pe care şi a cânta i-ai învăţat: Bine eşti cuvântat, Dumnezeul părinţilor noştri.

Fericit eşti, şi bine este ţie acum prea fericite, celui ce ţi-ai luat nădejdea ta cea de trei ori norocită şi fericită, cea gătită celor ce strigă Domnului cu credinţă: Bine eşti cuvântat, Dumnezeul părinţilor noştri.

Slavă...

Sufletele sfinţilor, şi danţurile drepţilor, şi ceata cea fără de trup a îngerilor te-a primit pe tine împreună dănţuitor, fericite. Că tăindu-ţi-se grumazii cu sabia, cânţi bucurându-te: Bine eşti cuvântat, Dumnezeul părinţilor noştri.

Şi acum..., a Născătoarei

Sabia, care ne osebea pe noi de demult de la pomul vieţii, acum întorcându-se, primeşte pe cei însemnaţi cu sângele cel ce a ieşit din coasta Fiului tău, cu totul fără prihană binecuvântată, ceea ce ai născut pe Dumnezeu cu trup.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Cântarea a 8-a

Irmos: Cuptorul cel cu foc oarecând în Babilon, lucrările şi-a despărţit cu dumnezeiasca poruncă, pe caldei arzând şi răcorind pe credincioşi, care cântau: Binecuvântaţi, toate lucrurile Domnului, pe Domnul.

Râvneşte celor bune, de la cele rele depărtându-te, prin purtarea de grijă de dumnezeieşti lucruri, suflete al meu, rugătoare pentru tine având pe Maica lui Dumnezeu, şi folositoarea tuturor cea neruşinată, ca pe o milostivă şi de oameni iubitoare.

Dezlegat-ai de legătura osândirii celei de demult omenirea, de Dumnezeu Născătoare; pentru aceasta mă rog ţie: Dezleagă toată legătura răutăţii inimii mele, Preacurată, legându-mă cu dumnezeiasca dragoste a Ziditorului.

Raza slavei Tatălui născându-o, inima mea ceea ce se mâhneşte pentru ocara greşelilor, Născătoare de Dumnezeu luminează-o, şi slavei celei pururea veşnice mă arată părtaş, ca cu credinţă să te slăvesc.

Canonul Sfântului

Cântarea a 8-a

Irmos: Cuptorul cel cu foc oarecând în Babilon, lucrările şi-a despărţit cu dumnezeiasca poruncă, pe caldei arzând şi răcorind pe credincioşi, care cântau: Binecuvântaţi, toate lucrurile Domnului, pe Domnul.

Îndreptarea firii tale celei bune a vindecat orbirea cea sufletească a Părintelui tău, dând lumină prea fericite, celor ce aleargă cu credinţă, şi la Mântuitorul Hristos îi îndreptează.

Pentru Hristos junghiat fiind, la viaţa cea veşnică te-ai mutat, şi de Dumnezeu chemat te-ai arătat, cu dumnezeiască numirea cea de la Hristos, fiind cinstit de Dumnezeu înţelepţite, care şi prea înalţi pe Hristos în veci.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu.

Defăimând bârfirea cea ritoricească şi rea a celor înţelepţi, cu chemarea lui Hristos, tai rădăcinile patimilor celor cu durere, vindecând pe cei ce prea înalţă pe Hristos în veci.

Şi acum..., a Născătoarei

Prea limpede izvor de nemurire te ştim pe tine de Dumnezeu Născătoare, ca pe ceea ce ai născut pe Cuvântul Tatălui celui fără de moarte, carele mântuieşti de moarte pe toţi, cei ce-L prea înalţă pe El în veci.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Cântarea a 9-a

Irmos: Fiul Părintelui celui fără de început, Dumnezeu şi Domnul, întrupându-Se din Fecioară, S-a arătat nouă, ca să lumineze cele întunecate şi să adune cele risipite. Pentru aceasta, pe Născătoarea de Dumnezeu, cea prea lăudată, o slăvim.

Gustând mâncare necuvioasă Adam, moarte din pom cu amărăciune a cules; iar Fiul tău pe lemn pironindu-se, dulceaţa nemuririi a izvorât Preacurată; pentru aceasta pe tine te cinstim.

Împărătească eşti a Împăratului şi Domnului, mai presus de cuvânt născând pe Cela ce a stricat împărăţiile iadului, pe care Fecioară cu osârdie roagă-L, împărăţiei celei de sus să învrednicească pe toţi, cei ce te cinstesc pe tine.

Îmbunătățește Stăpână smerită inima mea, cea înrăutăţită prin potopurile desfătărilor, ca ceea ce ai născut pe Cel Bun, şi bună fiind toată, şi prin uşile cele bune ale pocăinţei mă bagă.

Canonul Sfântului

Cântarea a 9-a

Irmos: Fiul Părintelui celui fără de început, Dumnezeu şi Domnul, întrupându-Se din Fecioară, S-a arătat nouă, ca să lumineze cele întunecate şi să adune cele risipite. Pentru aceasta, pe Născătoarea de Dumnezeu, cea prea lăudată, o slăvim.

Mutatu-te-ai bucurându-te, la marginea doririlor, unde sălăşluindu-te prea fericite, a lua prea fericit sfârşit cu adevărat te-ai învrednicit, împreună fiind cu Stăpânul tău în veacul nesfârşit.

Dorul ţi-ai dobândit, şi plinirea dragostei tale, picând încă fierbinte sângele tău, cel ce a curs pentru Hristos, şi pentru Dânsul s-a vărsat prea fericite; şi de la Dânsul ai luat bucurându-te, cununile nevoinţelor tale.

Fălcile leilor şi gurile fiarelor, ca şi Daniil de demult tu le-ai înfrânat, că ştie a se ruşina de fapta bună a mucenicilor şi firea cea necuvântătoare; pentru aceasta prea lăudate, adunându-ne, pe tine te fericim.

Slavă...

Bogată bunătate ţi-a dăruit ţie Hristos, visterie de tămăduiri nouă dăruindu-ne, şi pe tine Pantelimoane, adică pe cel cu totul milostiv cu voinţa, dându-te tuturor celor necăjiţi, şi liman lin, şi folositor şi sprijinitor.

Şi acum..., a Născătoarei

Ca nişte lână ploaia cea cerească în pântece zămislindu-o, o ai născut nouă, ceea ce eşti cu totul fără prihană, care ne dă dulceaţă nouă, celor ce-L lăudăm pe Dânsul ca pe un Dumnezeu, şi pe tine Născătoare de Dumnezeu prea lăudată te vestim.

Luminânda

Podobie: Cu ucenicii să ne suim în muntele Galileei, prin credinţă să vedem pe Hristos zicând: Că a luat putere a celor de sus şi a celor de jos; să ne învăţăm cum învaţă, a boteza toate neamurile în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh şi a petrece cu tăinuitorii, precum S-a făgăduit până în sfârşitul vea-cului.

Pantelimoane prea înţelepte, sfinţită podoaba cinstiţilor celor fără de arginţi, şi a dumnezeieştilor mucenici, cere din Cer biruinţă mai-marilor noştri, şi pace lumii sfinte, şi celor ce te laudă pe tine cu credinţă mântuire, şi te roagă cu Maica lui Dumnezeu pentru noi toţi. (de două ori)

Slavă... Şi acum..., a Născătoarei

Cu cântări fără tăcere, cu bună credinţă te cântăm Născătoare de Dumnezeu, strigând: Bucură-te, munte; bucură-te, scaun purtător de foc al Împăratului tuturor; bucură-te, lauda îngerilor, şi slava sfinţilor.

La Laude

Stihirile pe 4, glasul al 8-lea:

Podobie: O, prea slăvită minune! Izvorul vieţii în mormânt se pune, şi scară către Cer mormântul se face; veseleşte-te Ghetsimanì, a Născătoarei de Dumnezeu sfântă casă. Să strigăm credincioşii, pe Gavriil având începător cetelor: cea plină de dar bucură-te, cu tine este Domnul, Cel ce dă lumii prin tine mare milă.

Milei lui Dumnezeu urmând, Pantelimon după adevăr te-ai numit, luând nume deopotrivă şi asemenea lucrului, căci ca un milostiv miluieşti pe toţi, îndoită tămăduire dându-le lor, hrănindu-i, şi vindecându-i mărite, şi la dumnezeiască şi prea luminată cunoştinţa lui Hristos, aducându-i prea fericite. (de două ori)

Lucrul rânduielii celei de sus, care s-a făcut peste tine, luminat s-a arătat, că învăţându-te prea arătat a vindeca patimile trupurilor Pantelimoane, doctor sufletelor te-ai arătat gata, cu cuvântul darului vindecând pe toţi, şi din înşelăciunea cea întunecată mântuind pe cei ce aleargă la tine.

În locul frumuseţii trupului, de Dumnezeu înţelepţite, pusu-ţi-ai frumuseţea cea sufletească, cu dreaptă nimereală, şi podoaba minţii în locul podoabei trupului, şi pe cei ce priveau, a se minuna i-ai făcut mucenice. Cu semne luminând şi cu minu-

ni, şi în floarea tinereţilor minte de bătrân luând, şi cu credinţa şi cu darul strălucind.

Slavă..., glasul al 4-lea, a lui Vizantie

Astăzi a strălucit pomenirea purtătorului de chinuri, veniţi credincioşii duhovniceşte să ne veselim, şi cu cântări să-l încununăm, pentru că pe vrăjmaşul cel nevăzut cu puterea Crucii vitejeşte l-a biruit, şi de muncile tiranilor cele nenumărate netemându-se, după lege răsplătirea chemării celei de sus a luat, şi acum împreună cu îngerii în veci se veseleşte. Ci, o mucenice al lui Hristos Pantelimoane! Tămăduitorule al celor bolnavi, şi limanule al celor înviforaţi, nu înceta rugându-te milostivului Dumnezeu, să se mântuiască sufletele noastre.

Şi acum..., a Născătoarei

De toate primejdiile păzeşte pe robii tăi, binecuvântată de Dumnezeu Născătoare, ca să te slăvim pe tine nădejdea sufletelor noastre.

Slavoslovia cea mare, Ecteniile şi Otpustul. Ceasul întâi şi cel desăvârşit Otpust.

Canon de rugăciune către Preasfânta Născătoare de Dumnezeu şi pururea Fecioara Maria la sărbătoarea Sfântului mare mucenic şi tămăduitor Pantelimon

Cântarea 1

Irmos: Întru adânc a aşternut de demult toată oastea lui Faraon puterea cea prea într-armată; iar întrupându-Se Cuvântul, a pierdut păcatul cel prea rău Domnul cel prea slăvit, căci cu slavă S-a prea mărit.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Ca pe o frumoasă, ca pe o împodobită toată, ca pe cea fără prihană între femei, Dumnezeu pe tine alegându-te, în pântecele tău cel fără prihană S-a sălăşluit. Pe Acela roagă-L, ceea ce eşti cu totul fără prihană, de tina greşelilor să mântuiască pe toţi cei ce te laudă pe tine.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Precum zice psalmistul, Curată, de-a dreapta, ca o Împărătească a Împăratului ce a răsărit din pântecele tău, ai stat. Pe Acela roagă-L, ceea ce eşti cu totul fără

prihană, ca stătător de-a dreapta să mă arate în ziua răsplătirii, dumnezeiască Mireasă.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Toată firea cea stricată a oamenilor, prin toate cele netrebnice, ai înnoit-o, ceea ce ai născut ploaia cea cerească. Pentru aceea, te rog şi brazda sufletului meu cea uscată arat-o aducătoare de roadă, dumnezeiască Mireasă.

Cântarea a 3-a

Irmos: Înflorit-a pustiul ca şi crinul, Doamne, biserica păgânilor cea stearpă prin venirea Ta, întru care s-a întărit inima mea.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Îmbrăcându-Se în mine, omul, din pântecul tău a ieşit Făcătorul, ceea ce eşti cu totul fără prihană, haina nestricăciunii dăruind celor ce s-au golit prin multe lucrări netrebnice.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Pe Cuvântul lui Dumnezeu cel prea cinstit L-ai născut, Stăpână. Pe Acela cu osârdie roagă-L să Se milostivească spre smeritul meu suflet, cel mâhnit pentru ocările dulceţilor.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Rănile sufletului meu tămăduieşte-le, Preacurată şi smerită inima mea cea otrăvită cu veninul şarpelui vindec-o cu doctoria ta cea lucrătoare.

Cântarea a 4-a

Irmos: Venit-ai din Fecioară nu sol, nici înger, ci Tu Însuţi, Domnul, Te-ai Întrupat şi m-ai mântuit pe mine, tot omul. Pentru aceasta, cânt Ţie: Slavă puterii Tale, Doamne.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Picătură de umilinţă rourează-mi mie, Stăpână, înlăturând toată arderea inimii mele şi a întristării mele şi adăugirile cele înşelătoare potoleşte-le.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Pe mine cel vătămat cu arma desfătării şi care zac rănit, prea curată, nu mă trece cu vederea, ci mă vindecă cu suliţa şi cu sângele Fiului tău şi Dumnezeului nostru, Cel ce a fost Răstignit.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Ceea ce te-ai îmbogăţit cu stăpânia a toată făptura, pe mine, cel rău sărăcit, învrednicește-mă de dumnezeiescul dar, ca să te slăvesc pe tine ca pe folositoarea mea cea bună, ceea ce eşti cu totul fără prihană.

Cântarea a 5-a

Irmos: Mijlocitor Te-ai făcut lui Dumnezeu şi oamenilor, Hristoase Dumnezeule. Că prin Tine, Stăpâne, am aflat scoaterea din noaptea necunoştinţei către Părintele Tău, Începătorul luminii.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Ceea ce ai născut Calea Vieţii, prea curată, povăţuieşte-mă la calea cea dreaptă pe mine, cel surpat acum fără pricepere spre calea şi prăpastia cumplitelor căderi.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Înstrăinându-mă nebuneşte fără pricepere de la Dumnezeu, Fecioară, în desfrânări am vieţuit, în latura patimilor cea depărtată rătăcind; ci mă întoarce şi mă miluieşte cu mângâierile tale.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Cu apele tale cele de viaţă curgătoare adapă pe robul tău cel aprins cu văpaia păcatelor şi ars de năvălirile demonilor, Fecioară Maică prea curată.

Cântarea a 6-a

Irmos: În adâncul greşelilor fiind înconjurat, chem adâncul milostivirii Tale cel neurmat: din stricăciune, Dumnezele, scoate-mă.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Să nu mă arăţi demonilor spre bucurie la judecata ce va să fie, Stăpână. Ci, cu bunăvoinţă să cauţi spre mine, rugând pe Judecătorul şi Fiul tău.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Cu gândurile Te-am mâniat, Doamne şi cu faptele mele cele viclene şi fărădelege. Iar acum aduc spre rugăciune pe Maica Ta; îndură-Te şi mă mântuieşte.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

De osândă miluieşte-mă, Stăpână, pe mine cel ce pe mine însumi m-am osândit cu greşelile mele, ca Ceea ce ai născut pe Judecătorul şi Dumnezeul tuturor, cu totul lăudată.

Cântarea a 7-a

Irmos: Porunca cea potrivnică lui Dumnezeu, a tiranului celui călcător de lege, înaltă văpaie a ridicat; iar Hristos, Cel ce este Binecuvântat şi prea slăvit, a întins cinstitorilor de Dumnezeu tineri roua Duhului.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Tăria mea şi lauda şi mântuirea, folositoare tare şi zid nebiruit fiind, Stăpână, pe demonii ce se oştesc asupra mea bate-i, că totdeauna caută să mă omoare pe mine.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Pe Dumnezeu Întrupându-L din feciorescul tău sânge, ai îndumnezeit, Fecioară, omenirea. Pentru aceasta, mă rog ţie: pe mine, cel spurcat cu patimile şi stricat cu meşteşugurile vrăjmaşului, mă miluieşte cu rugăciunile tale.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Cuptorul mai înainte a închipuit naşterea ta, Ceea ce eşti cu totul fără prihană; că pe tineri nu i-a ars, precum nici pântecele tău Focul cel de neîndurat. Pentru aceasta, mă rog ţie: de focul cel veşnic izbăveşte pe robul tău.

Cântarea a 8-a

Irmos: Cuptorul cel cu foc oarecând în Babilon, lucrările şi-a despărţit cu dumnezeiasca poruncă, pe caldei arzând şi răcorind pe credincioşi, care cântau: Binecuvântaţi, toate lucrurile Domnului, pe Domnul.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Râvneşte după cele bune, de la cele rele depărtându-te, prin purtarea de grijă de dumnezeieşti lucruri, suflete al meu. Rugătoare pentru tine având pe Maica lui Dumnezeu şi folositoarea tuturor cea neînfricată, ca pe o milostivă şi de oameni iubitoare.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Dezlegat-ai de legătura osândirii cea de demult omenirea, de Dumnezeu Născătoare. Pentru aceasta, mă rog ţie: dezleagă toată legătura răutăţii inimii mele, prea curată, legându-mă cu dumnezeiasca dragoste a Ziditorului.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Raza Slavei Tatălui născând-o, inima mea ceea ce se mâhneşte pentru ocara greşelilor, Născătoare de Dumnezeu, lumineaz-o şi Slavei celei pururea veşnice mă arată părtaş, ca să te slăvesc cu credinţă.

Cântarea a 9-a

Irmos: Fiul Părintelui celui fără de început, Dumnezeu şi Domnul, întrupându-Se din Fecioară, S-a arătat nouă, ca să lumineze cele întunecate şi să adune cele risipite. Pentru aceasta, pe Născătoarea de Dumnezeu, cea prea lăudată, o slăvim.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Gustând mâncare necuvioasă Adam, moarte din pom cu amărăciune a cules. Iar Fiul tău, pe lemn pironindu-Se, dulceaţa nemuririi a izvorât, Preacurată; pentru aceasta, pe tine te cinstim.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Împărătească eşti a Împăratului şi Domnului, în chip mai presus de cuvânt născând pe Cel ce a stricat împărăţiile iadului. Pe Acela, Fecioară, cu osârdie roagă-L să învrednicească de Împărăţia cea de sus pe toţi cei ce te cinstesc pe tine.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Îmbunătăţeşte, Stăpână, smerită inima mea, cea înrăutăţită prin potopurile desfătărilor. Şi ca Una care ai născut pe Cel bun şi bună fiind toată, prin uşile cele bune ale pocăinţei mă cheamă.

Sedelna, glasul al 8-lea. **Podobie:** Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind, lumii ai născut pe Cel ce ţine toate, Maica lui Dumnezeu şi în braţe ai avut pe Cel ce cuprinde toate, pe Dătătorul de hrană al tuturor şi Făcătorul făpturii şi Domnul. Pentru aceasta, te rog, Preacurată Fecioară şi cu credinţă strig către tine ca să mă izbăveşti de greşeli când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu. Stăpână Fecioară curată, ajutorul tău atunci să-mi dăruieşti, că toate le poţi, câte le voieşti.

Canon de rugăciune către Sfântul mare mucenic şi tămăduitor Pantelimon

Troparul Sfântului mare mucenic şi tămăduitor Pantelimon, glasul al 3-lea: Purtătorule de chinuri, Sfinte şi tămăduitorule Pantelimon, roagă pe Milostivul Dumnezeu să dea iertare de greşeli sufletelor noastre.

Cântarea 1

Irmos: Întru adânc a aşternut de demult toată oastea lui Faraon puterea cea prea într-armată; iar întrupându-Se Cuvântul, a pierdut păcatul cel prea rău Domnul cel prea slăvit, căci cu slavă S-a prea mărit.

Stih: ***Sfinte mare mucenice şi tămăduitor Pantelimon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Apropiindu-te de Hristos de bunăvoie, mai înainte de sfârşitul tău cel întru Hristos, ai înviat un mort oarecând şi acum, prea fericite şi pe mine cel omorât cu muşcarea păcatului, mă înviază cu rugăciunile tale, Sfinte Pantelimon.

Stih: ***Sfinte mare mucenice şi tămăduitor Pantelimon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Răsărit-ai ca o stea purtând în tinereţe minte de bătrân şi de Dumnezeu gânditoare; iar prin frumuseţea trupului podoabă sufletească agonisindu-ţi, Cuvântului celui prea slăvit te-ai arătat prea frumos.

Stih: ***Sfinte mare mucenice şi tămăduitor Pantelimon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Omorându-te pentru lume şi întru Hristos îmbrăcându-te, prea fericite, prin baia Botezului, te-ai făcut organ de Dumnezeu purtător şi vas lucrării Duhului, pe toţi vindecând şi bolile tuturor tămăduind.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Înţelepciunea prietenă ţie câştigându-ţi şi părtaş vieţii aducându-te, de la dânsa te-ai cinstit şi cu cununa darurilor te-ai împodobit, cu luminarea dumnezeieştilor raze, fericite, strălucind.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Cu binecuvântări, Preacurată cinstită, ai încununat firea cea blestemată de Făcătorul pentru neascultare, ceea ce ai născut pe Hristos şi din stricăciune ai slobozit-o. Pentru aceasta, bucurându-ne, toţi credincioşii pe tine te fericim.

Cântarea a 3-a

Irmos: Înflorit-a pustiul ca şi crinul, Doamne, biserica păgânilor cea stearpă prin venirea Ta, întru care s-a întărit inima mea.

Stih: ***Sfinte mare mucenice şi tămăduitor Pantelimon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cuvintele Duhului auzindu-le, te-ai făcut ca nişte pământ bun şi bine roditor, primind sămânţă de mult preţ şi rodind, de trei ori fericite, mântuirea sufletelor.

Stih: ***Sfinte mare mucenice şi tămăduitor Pantelimon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Omorât-ai măiestria muşcăturii balaurului şi sufletul ţi-ai înviat, cu dumnezeiască însuflare a doua oară născându-te şi Împăratului tuturor înainte stând.

Stih: ***Sfinte mare mucenice şi tămăduitor Pantelimon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ruşinat-ai porunca cea fără de Dumnezeu a tiranilor şi la Hristos ai alergat, în locul tuturor pe dânsul câştigându-L şi te-ai făcut, de Dumnezeu înţelepţite, mare negu-ţător.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Credinţa cea dreaptă a maicii tale ai iubit-o, mărite şi ai urât necredinţa tatălui tău cea plină de înşelăciune, ca un înţelept, lucrul cel mai bun alegând.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Domnul, cel ce poartă toată făptura cu dumnezeiasca voinţă, pe mâinile tale a fost purtat, Fecioară. Pe Acela acum roagă-L să mântuiască din primejdii sufletele noa-stre.

Cântarea a 4-a

Irmos: Venit-ai din Fecioară nu sol, nici înger, ci Tu Însuţi, Domnul, Te-ai Întru-pat şi m-ai mântuit pe mine, tot omul. Pentru aceasta, cânt Ţie: Slavă puterii Tale, Doamne.

Stih: ***Sfinte mare mucenice şi tămăduitor Pantelimon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Rănindu-te cu dragostea Stăpânului, ţi-ai împărţit avuţia la săraci, pe tine însuţi golindu-te spre chinuire, pe care ai îndurat-o, nădejdile cele veşnice mai înainte văzând.

Stih: ***Sfinte mare mucenice şi tămăduitor Pantelimon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Jertfa de laudă lui Dumnezeu ai adus, scârbindu-te lămurit de chipurile idoleşti şi toată întărâtarea celor păgâni ai călcat-o, purtătorule de chinuri.

Stih: ***Sfinte mare mucenice şi tămăduitor Pantelimon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Celor răniţi cu bârfirea şi de pizmă biruiţi, puterea ta cea nebiruită le-ai pus înainte, mucenice şi într-armându-te, ai biruit tirania cea păgânească.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cel ce a fost ţinut în braţele bătrânului Simeon, cu cuvintele bătrânului te-a vânat pe tine, Sfinte Pantelimon, spre dumnezeiasca cunoştinţă şi spre mântuirea şi izbăvirea multora.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Doamne şi fecioare în urma ta au alergat, văzându-te pe tine Fecioară, Doamnă şi Maică. Că numai tu pe amândouă într-una le-ai adunat, Fecioară, ceea ce eşti cu totul fără prihană.

Cântarea a 5-a

Irmos: Mijlocitor Te-ai făcut lui Dumnezeu şi oamenilor, Hristoase Dumne-zeule. Că prin Tine, Stăpâne, am aflat scoaterea din noaptea necunoştinţei către Părintele Tău, Începătorul luminii.

Stih: ***Sfinte mare mucenice şi tămăduitor Pantelimon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu bucurie luptele muceniciei le-ai săvârşit, apărat fiind cu dumnezeiasca putere şi cu răbdare tare chinurile suferind, bucurându-te ai grăit: pe alt Dumnezeu afară de Tine nu cunoaştem.

Stih: ***Sfinte mare mucenice şi tămăduitor Pantelimon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Fiind pus în faţă la luptele cele de chinuri, fericite, cu dumnezeiască putere mai presus te-ai făcut decât tirania păgânilor celor fără de Dumnezeu şi decât nebunia cea rătăcitoare, îmbrăcându-te întru Hristos puitorul de nevoinţă.

Stih: ***Sfinte mare mucenice şi tămăduitor Pantelimon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Înţelepciune îndrăzneaţă având şi câştigându-ţi îndemnare sufletească puternică, orice chipuri ai răbdat cu vitejesc gând, fericite, prin darul dumnezeieştii Cruci fiind întărit.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Vorba cea întunecoasă a celor rătăciţi a defăimat-o, cu cerească învăţătură, purtătorul de chinuri şi s-a făcut multora pricinuitor de prea slăvită mântuire, cu lucrarea Ta, Hristoase, fiind întărit.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Zicerile înţelepţilor şi vorbele cele ascunse ale tuturor şi proorociile proorocilor, prea slăvită, mai înainte te-au închipuit pe tine în chip lămurit, că aveai să fii în vremurile de pe urmă Născătoare de Dumnezeu; afară de tine pe alta curată nu cunoaştem.

Cântarea a 6-a

Irmos: În adâncul greşelilor fiind înconjurat, chem adâncul milostivirii Tale cel neurmat: din stricăciune, Dumnezele, scoate-mă.

Stih: ***Sfinte mare mucenice şi tămăduitor Pantelimon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Rătăcirea zeilor ciopliţi ai scuipat-o şi înşelăciunea cea înaltă ai surpat-o, făcând minuni, cuvioase şi săvârşind tămăduiri, de Dumnezeu înţelepţite.

Stih: ***Sfinte mare mucenice şi tămăduitor Pantelimon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Purtător de cunună te-ai arătat prea ales. Că tu prin foc şi prin apă ai trecut şi pe roată fiind întins, cu prea slăvire ai pierdut pe cei fără de minte.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Semeţia tiranilor surpând, trupeşte cu anevoie de suferit bătăi ai primit; în tăria sufletului ai răbdat cu darul, de Dumnezeu gânditorule.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Cel ce ţine înconjurarea pământului ca un Dumnezeu, în braţele tale a fost cuprins, Curată, cu scrierea împrejur a trupului, Cel necuprins după Dumnezeiescul Chip.

Condac, glasul al 5-lea: Următor fiind Celui Milostiv şi dar de tămăduiri de la Dânsul luând, purtătorule de chinuri şi mucenice al lui Hristos Dumnezeu, cu rugăciunile tale bolile noastre cele sufleteşti vindecă-le, gonind pururea smintelile luptătorului, de la cei ce strigă cu credinţă: mântuieşte-ne pe noi, Doamne.

Cântarea a 7-a

Irmos: Porunca cea potrivnică lui Dumnezeu, a tiranului celui călcător de lege, înaltă văpaie a ridicat; iar Hristos, Cel ce este Binecuvântat şi prea slăvit, a întins cinstitorilor de Dumnezeu tineri roua Duhului.

Stih: ***Sfinte mare mucenice şi tămăduitor Pantelimon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

După lege pătimind şi biruind pe vrăjmaşul, liman cu totul lin celor ce sunt înviforaţi în mare te-ai făcut, prea mărite şi lumină celor ce sunt întru întunericul vieţii; pe care i-ai şi învăţat a cânta: Binecuvântat eşti, Dumenzeul părinţilor noştri.

Stih: ***Sfinte mare mucenice şi tămăduitor Pantelimon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Fericit eşti şi bine este ţie acum, prea fericite, cel ce ţi-ai luat nădejdea ta cea de trei ori norocită şi fericită, cea gătită celor ce cântă Domnului cu credinţă: Binecuvântat eşti Dumnezeul părinţilor noştri.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Sufletele Sfinţilor şi dansurile drepţilor şi ceata cea fără de trup a îngerilor te-a primit pe tine împreună dănţuitor, fericite. Că, tăindu-ţi-se grumajii cu sabia, cânţi, bucurându-te: Binecuvântat eşti, Dumnezeul părinţilor noştri.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Sabia, care ne despărţea pe noi de demult de pomul vieţii, acum întorcându-se, primeşte pe cei însemnaţi cu sângele cel ieşit din coasta Fiului tău, cu totul fără prihană binecuvântată, Ceea ce ai născut pe Dumnezeu cu Trup.

Cântarea a 8-a

Irmos: Cuptorul cel cu foc oarecând în Babilon, lucrările şi-a despărţit cu dumnezeiasca poruncă, pe caldei arzând şi răcorind pe credincioşi, care cântau: Binecuvântaţi, toate lucrurile Domnului, pe Domnul.

Stih: ***Sfinte mare mucenice şi tămăduitor Pantelimon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Îndreptarea firii tale celei bune a vindecat orbirea cea sufletească a părintelui tău, dând lumină, prea fericite, celor ce aleargă cu credinţă şi la Mântuitorul Hristos îi îndreptează.

Stih: ***Sfinte mare mucenice şi tămăduitor Pantelimon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pentru Hristos înjunghiat fiind, la viaţa cea veşnică te-ai mutat şi de Dumnezeu chemat te-ai arătat. Cu dumnezeiască numire de la Hristos fiind cinstit, de Dumnezeu înţelepţite, prea înalţi pe Hristos în veci.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu.

Defăimând bârfirea cea ritoricească şi rea a celor înţelepţi, cu chemarea lui Hristos tai rădăcinile patimilor celor cu durere, vindecând pe cei ce prea înalţă pe Hristos în veci.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Prea limpede izvor de nemurire te ştim pe tine, de Dumnezeu Născătoare, ca pe ceea ce ai născut pe Cuvântul Tatălui celui fără de moarte, care mântuieşte de moarte pe toţi cei ce-L prea înalţă pe El în veci.

Cântarea a 9-a

Irmos: Fiul Părintelui celui fără de început, Dumnezeu şi Domnul, întrupându-Se din Fecioara, S-a arătat nouă, ca să lumineze cele întunecate şi să adune cele risipite. Pentru aceasta, pe Născătoarea de Dumnezeu, cea prea lăudată, o slăvim.

Stih: ***Sfinte mare mucenice şi tămăduitor Pantelimon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Mutatu-te-ai, bucurându-te, la marginea doririlor, unde sălăşluindu-te, prea fericite, cu adevărat te-ai învrednicit a lua prea fericit sfârşit, împreună fiind cu Stăpânul tău în veacul nesfârşit.

Stih: ***Sfinte mare mucenice şi tămăduitor Pantelimon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Dorul şi plinirea dragostei tale ţi-ai dobândit, picurând încă fierbinte sângele tău cel ce a curs pentru Hristos şi pentru Dânsul s-a vărsat, prea fericite şi de la Dânsul ai luat, bucurându-te, cununile nevoinţelor tale.

Stih: ***Sfinte mare mucenice şi tămăduitor Pantelimon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Fălcile leilor şi gurile fiarelor, ca şi Daniel de demult tu le-ai înfrânat, că ştie a se ruşina de fapta bună a mucenicilor şi firea cea necuvântătoare. Pentru aceasta, adunându-ne, pe tine te fericim.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Bogată bunătate ţi-a dăruit ţie Hristos, vistierie de tămăduiri nouă dăruindu-ne şi pe tine, Sfinte Pantelimon, adică pe cel cu totul milostiv cu voinţa, dându-te nouă tuturor, celor necăjiţi, liman lin şi folositor şi sprijinitor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Ca nişte lână, ploaia cea cerească în pântece zămislindu-o, ai născut-O nouă, ceea ce eşti cu totul fără prihană. Pentru aceea, dă-ne dulceaţă nouă, celor ce-L lăudăm pe Dânsul ca pe un Dumnezeu şi pe tine Născătoare de Dumnezeu te vestim, prea lăudată.

Sedelna, glasul al 8-lea. **Podobie:** Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind, lumii ai născut pe Cel ce ţine toate, Maica lui Dumnezeu şi în braţe ai avut pe Cel ce cuprinde toate, pe Dătătorul de hrană al tuturor şi Făcătorul făpturii şi Domnul. Pentru aceasta, te rog, Preacurată Fecioară şi cu credinţă strig către tine ca să mă izbăveşti de greşeli când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu. Stăpână Fecioară curată, ajutorul tău atunci să-mi dăruieşti, că toate le poţi, câte le voieşti.

Mărturisit-ai vitejeşte pentru Hristos şi părintelui tău credinţă vestindu-i, l-ai scos din adâncul păgânătăţii, prea lăudate. Şi neînfricoşându-te de cugetarea cea fără Dumnezeu a tiranilor, ai ruşinat îndrăzneala cea neputincioasă a demonilor. Pentru aceasta şi dar de la Hristos luând, tămăduieşti bolile sufletelor şi ale trupurilor noastre. Sfinte Pantelimon prea lăudate, roagă-te lui Hristos Dumnezeu să dăruiască iertare de greşeli celor ce prăznuiesc cu dragoste sfântă pomenirea ta.

Sedelna Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 8-lea. **Podobie:** Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind, lumii ai născut pe Cel ce ţine toate, Maica lui Dumnezeu şi în braţe ai avut pe Cel ce cuprinde toate, pe Dătătorul de hrană al tuturor şi Făcătorul făpturii şi Domnul. Pentru aceasta, te rog, Preacurată Fecioară şi cu credinţă strig către tine ca să mă izbăveşti de greşeli când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu. Stăpână Fecioară curată, ajutorul tău atunci să-mi dăruieşti, că toate le poţi, câte le voieşti.

Acatistul Sfântului mare mucenic Pantelimon

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşlueşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul
Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.

Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat.
Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

Condacul 1

Înaintea celui cu chip şi nevinovăţie îngerească, a vrednicei slugi a Domnului nostru, care prin nestrămutată credinţă s-a învrednicit a sta alături de scaunul nemuritorului împărat, Pantelimon, ridicăm rugăciunile noastre şi cerem să ne asculte durerile şi cu puterea ce-i este dată de la Dumnezeu ca un doctor fără de arginţi, să ne cerceteze degrab şi să înlăture de la noi bolile sufleteşti şi trupeşti, ca izbăviţi cu platoşa bunătăţii sale, în tresăltări de bucurie, să-i cântăm: ***Bucură-te, mare mucenice şi tămăduitorule Pantelimoane!***

Icosul 1

Din pruncie ţi-ai păstrat sufletul curat, mucenice, căci maica ta cu mare grijă ţi-a sădit în inimă credinţa în dulcele Iisus, pe care mai târziu bătrânul Ermolae, stropind-o cu apa cea vie, pe care şi el o avea de la împăratul nemuritor, ai părăsit păgânătatea şi ţi-ai deschis larg sufletul să primeşti pe Hristos; pentru care îţi cântăm:
Bucură-te, sfinte cu adâncă judecată;
Bucură-te, că dreaptă ţi-a fost credinţa urmată;
Bucură-te, al pieritorilor zei disprețuitor;
Bucură-te, al blândului Iisus următor;
Bucură-te, că după Domnul ai însetat;
Bucură-te, că dreaptă răsplătire ai căpătat;
Bucură-te, că n-ai ţinut la bogăţii pământeşti;
Bucură-te, cel ce ţi-ai adunat comori cereşti;

Bucură-te, cel ce stai între cetele sfinţilor;
Bucură-te, ajutătorul năpăstuiţilor;
Bucură-te, podoaba creştinilor cea nepreţuită;
Bucură-te, mângâierea noastră mult dorită;
Bucură-te, mare mucenice şi tămăduitorule Pantelimoane!

Condacul al 2-lea

De mic rămas fără mamă, sfinte, ai fost dat de tatăl tău la învăţătură păgânească şi la meşteşugul vindecărilor cu puterea zeilor; dar ca o trestie neînfrântă ai rămas în mijlocul vânturilor vrăjmaşe şi nu ai găsit alinare până ce n-ai aflat calea Dumnezeului celui adevărat, Căruia îi cântăm: ***Aliluia!***

Icosul al 2-lea

Adânc fiind rănit de dragostea în Hristos, când veneai de la Ermolae şi ai întâlnit pe copilul muşcat de viperă, atunci întâia oară te-ai rugat în genunchi lui Dumnezeu, de la care a şi venit mântuirea, căci copilul a înviat, vipera a murit, iar tu ai primit botezul şi te-ai împărtăşit cu trupul şi cu sângele Domnului; pentru care te lăudăm aşa:
Bucură-te, tinereţe închinată lui Hristos;
Bucură-te, nădejdea bolnavilor cea cu folos;
Bucură-te, cel ce ştii să înalţi la ceruri rugăciuni;
Bucură-te, cel ce peste noi reverşi minuni;
Bucură-te, că Domnul putere ţi-a dat;
Bucură-te, cel ce copilul ai înviat;
Bucură-te, bucuria multor îndureraţi;
Bucură-te, uimirea multor învăţaţi;
Bucură-te, ostaş neînvins al lui Hristos;
Bucură-te, că ai aprins credinţa creştină în inimile multora;
Bucură-te, întoarcerea multor rătăciţi;
Bucură-te, mângâierea celor amărâţi;
Bucură-te, mare mucenice şi tămăduitorule Pantelimoane!

Condacul al 3-lea

Deşi cu trup omenesc pe pământ, sufletul ţi l-ai înălţat spre cer. Pentru aceasta, cu dreptate te privesc credincioşii ca pe o stea cerească, de unde vine raza mântuirii în toate necazurile; drept care împreună cu tine cântăm lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 3-lea

Râvnă multă ai pus, sfinte, ca să întorci de la închinarea de idoli către Domnul chiar pe tatăl tău, dar el tot păgân a rămas, până ce a văzut tămăduirea pe care ai

dat-o, în numele lui Hristos, unui orb şi atunci împreună cu acela, a primit botezul. Pentru aceasta primeşte de la noi laudă ca aceasta:
Bucură-te, cercetător al durerilor;
Bucură-te, vindecător al orbilor;
Bucură-te, cel ce dai lumină ochilor trupeşti şi celor sufleteşti;
Bucură-te, sfărâmător al curselor diavoleşti;
Bucură-te, al sufletului tău vânător;
Bucură-te, al doctorilor doctor;
Bucură-te, că lucrezi cu puterea lui Dumnezeu;
Bucură-te, că în tine nădăjduim şi noi;
Bucură-te, stăvilar al potrivnicilor;
Bucură-te, lauda îngerilor;
Bucură-te, a păgânilor mirare;
Bucură-te, bucuria mamei tale;
Bucură-te, mare mucenice şi tămăduitorule Pantelimoane!

Condacul al 4-lea

Ca norul ce umbrea pe evrei în pustie, astfel te-ai arătat Nicomidiei şi apoi întregii lumi, căci oricine aleargă la tine cu credinţă găseşte alinare, fiind împuternicitul şi alesul Domnului, Căruia pentru darul ce ţi-a dat îi cântăm: ***Aliluia!***

Icosul al 4-lea

Ca fulgerul s-a răspândit vestea bunătăţii şi a minunilor tale, sfinte, făcând să se îngrijoreze învăţătorii păgâni, care îndată au cerut împăratului pierderea ta, ca a unuia ce eşti părtaşul lui Hristos, iar tu neabătut ai rămas în credinţă; pentru care îţi cântăm:
Bucură-te, cel ce ţi-ai împărţit moştenirea săracilor;
Bucură-te, cel ce prin case şi închisori milostenie şi tămăduiri aduci celor necăjiţi;
Bucură-te, îngrozirea păgâneştilor conducători;
Bucură-te, că deşertăciunea păgânească vrei să omori;
Bucură-te, cel ce împăratului ai fost împotrivitor;
Bucură-te, că Hristos în luptă ţi-a fost întăritor;
Bucură-te, că mulţime de chinuri ţi-au pregătit;
Bucură-te, cel ce cu răbdare chinurile ai suferit;
Bucură-te, că mulţi, privindu-te, cu tine au crezut;
Bucură-te, cel ce Domnului noi mucenici ai făcut;
Bucură-te, cel ce simţi bucurie în chinuri;
Bucură-te, cel de la care moştenim frumoase pomeniri;
Bucură-te, mare mucenice şi tămăduitorule Pantelimoane!

Condacul al 5-lea

Cele ce pentru păgâni erau de preţ pentru tine erau fără de preţ şi cele fără de preţ la ei erau de mare preţ la tine, căci ai dispreţuit dregătoriile şi bogăţiile vremelnice cu care erai ispitit, pentru a câştiga bunătăţile nepieritoare de la Dumnezeu, Căruia îi cântăm: ***Aliluia!***

Icosul al 5-lea

Neînduplecat văzându-te, împăratul a poruncit să fii spânzurat gol pe lemn, cu fiare să fii sfâşiat şi cu făclii ars, dar nepieritorul împărat neatins te-a păstrat, spre uimirea tuturor; de care lucru şi noi minunându-ne, cântăm:
Bucură-te, că ai dovedit împăratului puterea lui Dumnezeu;
Bucură-te, că un vechi slăbănog s-a tămăduit prin darul tău;
Bucură-te, că păgânătatea de ruşine a rămas;
Bucură-te, că vrăjmaşii ţi-au cerut noi torturi într-un glas;
Bucură-te, sfinte, care ţi-ai pus trupul spre chinuri;
Bucură-te, cel pătruns de credinţă adâncă;
Bucură-te, că, gândindu-te la Domnul, te-ai mângâiat;
Bucură-te, că, Hristos în chipul lui Ermolae ţi s-a arătat;
Bucură-te, că fiarele cu care erai sfâşiat ca ceara s-au muiat;
Bucură-te, că de pe lemnul chinurilor sănătos ai fost slobozit;
Bucură-te, că făcliile cu care erai ars s-au stins;
Bucură-te, că înfocată credinţă în inimile multora ai aprins;
Bucură-te, mare mucenice şi tămăduitorule Pantelimoane!

Condacul al 6-lea

Pe gânduri ai pus pe cei ce te chinuiau, sfinte, şi încruntaţi la faţă şi la suflet, se întrebau de unde ai atâta putere şi de ce zeii nu te pierd? Atunci au iscodit noi chinuri, pe care tu primindu-le încrezător în puterea lui Dumnezeu, cântai: ***Aliluia!***

Icosul al 6-lea

Plumb mult într-un cazan punând şi sub limbile focului topindu-l, ai fost aruncat în această văpaie cu nădejdea deşartă că acum se va sfârşi cu tine, dar tu, viteazule mucenic, iarăşi nevătămat ai rămas, precum mai înainte Dumnezeu păzise pe mă-ritul apostol Ioan. Pentru aceasta îţi cântăm:
Bucură-te, floarea nădejdilor către Dumnezeu;
Bucură-te, în boli şi în necazuri izbăvitorul meu;
Bucură-te, pentru noi, păcătoşii, al lui Dumnezeu îmblânzitor;
Bucură-te, al rugăciunilor noastre către Domnul purtător;
Bucură-te, tare sprijinitor al copiilor noştri;
Bucură-te, îndestularea cea bună a caselor noastre;

Bucură-te, rouă ce inimile răcoreşti;
Bucură-te, cel ce de asupriri ne izbăveşti;
Bucură-te, vindecarea celor ce de la oameni nu-şi găsesc alinare;
Bucură-te, că din valurile deznădejdilor prin tine aflăm izbăvire;
Bucură-te, cel ce văpaia plumbului ai răcorit;
Bucură-te, cel ce cunună neveştejită ţi-ai pregătit;
Bucură-te, mare mucenice şi tămăduitorule Pantelimoane!

Condacul al 7-lea

Zile de-a rândul ai fost chinuit, sfinte, dar acestea mai multă răsplătire ţi-au adus şi mulţumirea mai mult ţi-a crescut, când cu chinurile tale, dor mare ai aprins în inimile multora, să părăsească zeii şi să treacă la Hristos, cântându-I: ***Aliluia!***

Icosul al 7-lea

Piatră ţi-au legat de gât, Pantelimoane, şi în mare ai fost aruncat, dar Stăpânul mărilor şi pe tine şi piatra a făcut-o uşoară şi plutitoare, căci ai mers pe luciul apei, ieşind la mal. Deci, bucurându-ne şi minunându-ne, îţi cântăm:
Bucură-te, cel ce nu te înfricoşezi de chinuri, viteazule;
Bucură-te, cel înarmat cu bărbăţie şi credinţă, alesule;
Bucură-te, al puterii firii înfrângător;
Bucură-te, al adâncului mării stăpânitor;
Bucură-te, plutitor deasupra apelor;
Bucură-te, vieţuitor deasupra ispitelor;
Bucură-te, tinere plin de mireasmă duhovnicească;
Bucură-te, dobânditor de slavă cerească;
Bucură-te, liman al celor îngreuiaţi;
Bucură-te, mulţumirea celor îndureraţi;
Bucură-te, răspânditorule al credinţei;
Bucură-te, iubitorule al umilinţei;
Bucură-te, mare mucenice şi tămăduitorule Pantelimoane!

Condacul al 8-lea

Nici tinereţea, nici nevinovăţia şi nici puterea minunilor tale, n-au schimbat inimile chinuitorilor, ci mai rău sporind în mânie, îţi iscodeau alte pătimiri crezând că pot pune lumina sub obroc; iar tu făclie mai luminoasă te arătai, spre bucuria lui Dumnezeu cântând: Aliluia!

Icosul al 8-lea

Neîncetat ai fost ispitit cu bunătăţi şi cinstiri lumeşti, dar ca pe nişte curse în calea către cer judecându-le, ai fost aruncat în mijlocul leilor şi neliniştiţi te-au privit,

dorind să-ţi vadă trupul sfâşiat; dar Stăpânul tuturor gurile fiarelor a închis; pentru care îţi cântăm:
Bucură-te, cel ce eşti cu nevinovăţie încununat;
Bucură-te, că pentru nevinovăţie la chinuri ai fost dat;
Bucură-te, că lupta cea bună ai luptat;
Bucură-te, că Dumnezeu minunat te-a arătat;
Bucură-te, lumină ce sub obroc nu s-a putut pune;
Bucură-te, vieţuitor plin de fapte bune;
Bucură-te, cel ce bunătăţile lumeşti curse le socoteşti;
Bucură-te, că te-ai făcut asemenea oştilor cereşti;
Bucură-te, noule Daniele, aruncat în mijlocul leilor;
Bucură-te, că fiarele s-au făcut asemenea mieilor;
Bucură-te, că vrăjmaşii doreau să te piardă;
Bucură-te, că Hristos nevătămat te-a păzit;
Bucură-te, mare mucenice şi tămăduitorule Pantelimoane!

Condacul al 9-lea

Văzând tăria ta, sfinte, mulţi din păgâni au crezut în Hristos, pentru care lucru împăratul de mânie a fost cuprins, iar tu, Pantelimoane, te veseleai pentru vânări de noi suflete, cu care şi noi cântăm lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 9-lea

Şi pe roată cu cuie ai fost chinuit, dar roata s-a sfărâmat, lovind pe mulţi necredincioşi şi fermecător socotindu-te, ai mărit pe preotul Ermolae, dascălul tău. Atunci cu trei ostaşi te-au însoţit, sfinte, spre a-l aduce împăratului care şi lui îi dorea sfârşitul. Deci pentru noua jertfă ce prin tine se pregăteşte grăim:
Bucură-te, propovăduitorul dumnezeieştii credinţe;
Bucură-te, cel ce înfrunţi mâniile aprinse;
Bucură-te, că pe roată ai fost strunjit;
Bucură-te, că de creştinătate eşti prea mărit;
Bucură-te, cel ce ai fost socotit fermecător;
Bucură-te, căci cu Hristos te-ai arătat biruitor;
Bucură-te, al lui Ermolae de mucenicie vestitor;
Bucură-te, căci cu dascălul tău eşti pătimitor;
Bucură-te, că ucenici ai lui Ermolae, Erimp şi Ermocrat s-au arătat;
Bucură-te, că la moartea lor, pământul s-a cutremurat;
Bucură-te, cel ce Treimii pe pământ ai slujit;
Bucură-te, că prin vindecări doctor al Domnului te-ai dovedit;
Bucură-te, mare mucenice şi tămăduitorule Pantelimoane!

Condacul al 10-lea

Zadarnice au fost chinurile păgânilor, sfinte, căci drumul ţi-a fost drept către Hristos; pentru aceasta te-ai învrednicit de darul tămăduirilor ce-l verşi tuturor celor ce cu credinţă vin la tine cu rugăciuni şi cu care cânţi lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 10-lea

Cine nu te va lăuda, văzându-te cu ochii minţii, că ai fost împins şi izbit ca un răufăcător, spre marginea Nicomidiei, unde ţi se hotărâse tăierea capului şi tu mai liniştit şi mai vesel te-ai arătat. Pentru aceasta din nou primeşte această laudă:
Bucură-te, cel ce loviri ca Domnul ai primit;
Bucură-te, că pentru Iisus toate ai suferit;
Bucură-te, că în chinuri Domnului slavă dădeai;
Bucură-te, că Împărăţia cerească cu dor o căutai;
Bucură-te, că numele din Pandoleon ţi-a fost schimbat;
Bucură-te, că glas din cer Pantelimon te-a chemat;
Bucură-te, că după nume eşti mult-miluitor;
Bucură-te, că după fapte eşti mult-îndurător;
Bucură-te, că faţa ca de înger ţi s-a făcut;
Bucură-te, că chinuitorii în lături s-au abătut;
Bucură-te, că spre lovire călăii ai îndemnat;
Bucură-te, că abia îndrăznind capul ţi-au tăiat;
Bucură-te, mare mucenice şi tămăduitorule Pantelimoane!

Condacul al 11-lea

Cu durere dreptcredincioşii au privit sfârşitul tău, Pantelimoane; căci tu le-ai fost flacără nestinsă a dreptei credinţe, miluitor al celor lipsiţi şi vindecător al celor bolnavi, dar ne mângâiem că te-ai suit la Dumnezeu, de unde nu încetezi a privi spre mulţimea ce te cheamă în rugăciuni şi, izbăvind-o de dureri, cânţi lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 11-lea

Senin la suflet şi blând la chip ţi-ai primit sfârşitul, trecând astfel în Împărăţia cerească, unde eşti întâmpinat de Sfânta Treime şi aşezat de-a dreapta Sa, mărit de sfinţi şi de puterile cereşti; pentru care laudă ca aceasta îţi aducem:
Bucură-te, mireasmă ce până la cer te-ai ridicat;
Bucură-te, că duhul tău Treimii l-ai încredinţat;
Bucură-te, mult-plânsule de credincioşii pământului;
Bucură-te, mult-lăudatule de puterile cereşti;
Bucură-te, a lui Ermolae, Erimp şi Ermocrat bucurie;
Bucură-te, cu înaintaşii mucenici împreună-vieţuire;

Bucură-te, că de pământ nicidecum nu te-ai depărtat;
Bucură-te, că în rugăciuni pe orice credincios ai ascultat;
Bucură-te, albină ce te-ai îmbogăţit în fapte bune;
Bucură-te, că ai fost încoronat cu nepieritoare cunune;
Bucură-te, piatră la temelia creştinătăţii;
Bucură-te, înfrângător al păgânătăţii;
Bucură-te, mare mucenice şi tămăduitorule Pantelimoane!

Condacul al 12-lea
Lupta cea bună ai luptat, credinţa ai păstrat, mulţumindu-ţi sufletul, că ai urmat lui Hristos, iar pentru noi ai rămas vrednică pildă, ca, privind la tine, să-ţi urmăm credinţa şi în ispite să ne înarmăm cu armele tale şi biruitori să mulţumim lui Dumnezeu, cântând: ***Aliluia!***

Icosul al 12-lea
Şi după moarte ai săvârşit minuni, Pantelimoane, căci în loc de sânge lapte a curs din grumazul tău şi măslinul de care ai fost legat spre tăiere, în vederea tuturor s-a umplut de roade; de aceea iarăşi auzi de la noi:
Bucură-te, bucuria Tatălui;
Bucură-te, lauda Fiului;
Bucură-te, desfătarea Duhului Sfânt;
Bucură-te, miluirea celor de pe pământ;
Bucură-te, izvor nesecat de tămăduiri;
Bucură-te, izbăvitor de chinuri;
Bucură-te, doctor sufletesc şi trupesc;
Bucură-te, alesule al Tatălui ceresc;
Bucură-te, cel ce linişteşti sufletele;
Bucură-te, cel ce îmblânzeşti cugetele;
Bucură-te, cel ce scapi de urgia duşmanilor;
Bucură-te, cel ce înlături norul suspinelor;
Bucură-te, cel ce primeşti gândurile şi puterile;
Bucură-te, mare mucenice şi tămăduitorule Pantelimoane!

Condacul al 13-lea (se zice de trei ori):
Sfinte mare mucenice şi tămăduitorule, Pantelimoane, ţie îţi spunem durerile noastre de multe feluri şi tu fără întârziere, cu puterea ce o ai de la Dumnezeu, spre care ne eşti mijlocitor, auzind suspinuri înăbuşite în noapte, în zi, în pat de suferinţă, în călătorii, fii celor ce se roagă ţie, după nevoile fiecăruia: celor neliniştiţi, liniştitor, celor asupriţi, apărător, celor în primejdii, izbăvitor, celor învăluiţi în păcate, scutitor, rătăciţilor îndrumător, bolnavilor deplin vindecător,

orfanilor tată, văduvelor părinte, soţilor întăritor în căsnicie, celor porniţi cu răutate, îmblânzitor şi ne întăreşte în faţa necazurilor, căci suntem slabi şi istoviţi, sfinte şi astfel cu puterea ta, descătuşaţi de amărăciunile noastre, să petrecem în mulţumire, cântând lui Dumnezeu: Aliluia!

Apoi iarăşi se zice:

Icosul întâi

Din pruncie ţi-ai păstrat sufletul curat, mucenice, căci maica ta cu mare grijă ţi-a sădit în inimă credinţa în dulcele Iisus, pe care mai târziu bătrânul Ermolae, stropind-o cu apa cea vie, pe care şi el o avea de la împăratul nemuritor, ai părăsit păgânătatea şi ţi-ai deschis larg sufletul să primeşti pe Hristos; pentru care îţi cântăm:

Bucură-te, sfinte cu adâncă judecată;
Bucură-te, că dreaptă ţi-a fost credinţa urmată;
Bucură-te, al pieritorilor zei dispreţuitor;
Bucură-te, al blândului Iisus următor;
Bucură-te, că după Domnul ai însetat;
Bucură-te, că dreaptă răsplătire ai căpătat;
Bucură-te, că n-ai ţinut la bogăţii pământeşti;
Bucură-te, cel ce ţi-ai adunat comori cereşti;
Bucură-te, cel ce stai între cetele sfinţilor;
Bucură-te, ajutătorul năpăstuiţilor;
Bucură-te, podoaba creştinilor cea nepreţuită;
Bucură-te, mângâierea noastră mult dorită;
Bucură-te, mare mucenice şi tămăduitorule Pantelimoane!

Condacul întâi

Înaintea celui cu chip şi nevinovăţie îngerească, a vrednicei slugi a Domnului nostru, care prin nestrămutată credinţă s-a învrednicit a sta alături de scaunul nemuritorului împărat, Pantelimon, ridicăm rugăciunile noastre şi cerem să ne asculte durerile şi cu puterea ce-i este dată de la Dumnezeu ca un doctor fără de arginţi, să ne cerceteze degrab şi să înlăture de la noi bolile sufleteşti şi trupeşti, ca izbăviţi cu platoşa bunătăţii sale, în tresăltări de bucurie, să-i cântăm: ***Bucură-te, mare mucenice şi tămăduitorule Pantelimoane!***

Viaţa şi Acatistul Sfântului mare mucenic şi tămăduitor Pantelimon

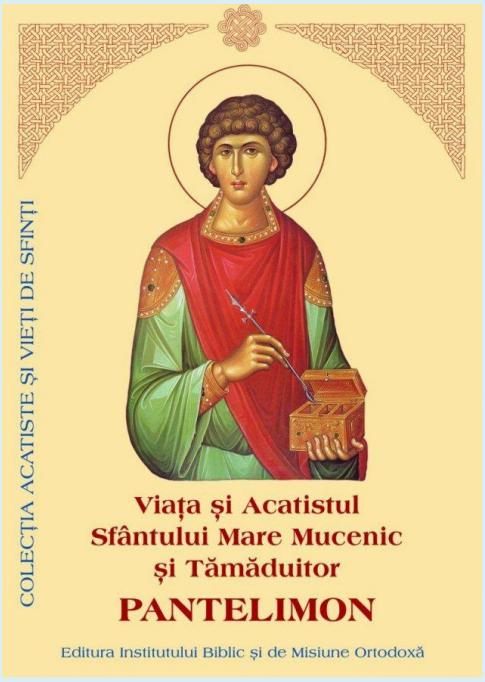

Viaţa Sfântului mare mucenic şi tămăduitor Pantelimon
(27 iulie)

Sfântul şi marele mucenic al lui Hristos Pantelimon a trăit în cetatea Nicomidia, din Asia mică, pe timpul împăratului Maximian (286305 d.Hr.). Tatăl său era senatorul păgân Eustorgiu, iar mama sa era creştină şi se numea Euvula. Ei l-au numit pe copilul lor Pantoleon, ceea ce se tâlcuieşte „cu totul leu”, nume prin care s-a arătat mai înainte curajul mărturisirii de care avea să dea dovadă.

De mic mama sa a început să sădească în inima lui credinţa în Hristos şi bunele deprinderi creştine, dar ea s-a stins de tânără. Biserica o pomeneşte între sfinţi, la 30 martie, ca model de mamă creştină şi mărturisitoare.

La început tatăl său l-a dat la învăţătura gramaticii şi după ce a sporit în cărţile elineşti şi a învăţat filosofia, l-a îndemnat şi l-a trimis pe tânărul Pantoleon la şcolile păgâneşti ale vremii pentru a învăţa meşteşugul doctoricesc. El a mers la vestitul doctor al vremii, Eufrosin, despre care se spunea că era desăvârşit în meşteşugul vindecării trupeşti.

În vremea aceea, era în Nicomidia un preot bătrân, cu numele Ermolae, care după ce a fost ucis de păgâni Sfântul Antim, episcopul Nicomidiei († 3 septembrie 303),

se ascundea cu puţini creştini într-o casă mică şi neştiută. De la acesta, tânărul Pantoleon a învăţat tainele credinţei şi a înţeles puterea de vindecare a lui Hristos, Doctorul sufletelor şi al trupurilor.

Plecând într-o zi de la Ermolae, Pantoleon a găsit pe drum un copil care tocmai murise, muşcat de o viperă. Atunci s-a rugat Mântuitorului şi îndată copilul a înviat, iar vipera a murit. Uimit de puterea lui Hristos, Pantoleon s-a întors la Ermolae, a primit botezul şi a zăbovit şapte zile, împărtăşindu-se cu Sfintele Taine, rugându-se şi primind învăţătură de la bătrânul preot.

După aceasta, tânărul Pantoleon s-a dedicat vindecării oamenilor, atât prin meşteşugul doctoricesc, dar mai ales prin rugăciune şi însemnarea cu semnul Crucii. El săvârşea aceste vindecări fără să ceară bani sau vreo altfel de răsplată de la cei vindecaţi. Acestora el le arăta în schimb marea putere a lui Hristos, spre care îi îndrepta, ca să devină creştini.

Sfântul tămăduitor a ajuns cunoscut în acele locuri, iar după vindecarea unui orb vestea despre el a ajuns până la împărat.

Fiind de faţă la vindecarea orbului, tatăl sfântului, Eustorgiu, a fost încreştinat atunci chiar de fiul său, iar la scurt timp s-a mutat la cele veşnice. Atunci Pantoleon a eliberat sclavii şi a împărţit săracilor toată moştenirea sa.

Vestea despre minunile lui ajungând la împăratul Maximian, acesta l-a chemat întâi pe orbul vindecat, ca să-i spună cum a dobândit vederea. Cel vindecat a mărturisit că Pantoleon l-a tămăduit cu puterea lui Hristos, în care şi el credea cu tărie.

Auzind acestea, împăratul s-a mâniat tare şi a poruncit să i se taie capul celui ce fusese orb, iar Pantoleon, tămăduitorul lui, să fie prins şi adus la judecată.

Aici, sfântul a rămas neclintit în credinţa sa şi nici la făgăduinţele împăratului, nici la înfricoşările cu chinuri grele, n-a încetat să mărturisească statornic credinţa în Hristos. A fost bătut cumplit, ars cu făclii, pus într-un cazan cu plumb topit, apoi aruncat fiarelor sălbatice.

Fiind păzit nevătămat cu dumnezeiasca putere, Pantoleon a fost cercetat de Domnul Hristos, care S-a arătat în chipul bătrânului Ermolae, vindecându-i rănile şi îmbărbătându-l în mărturisire.

Apoi împăratul a trimis la moarte pe preotul Ermolae, împreună cu ucenicii săi Ermip şi Ermocrat, iar a doua zi, văzând stăruinţa în credinţă a lui Pantoleon, l-a osândit la moarte prin tăierea capului cu sabia.

Când a venit acea groaznică clipă a morţii sale, sfântul, împlinindu-şi rugăciunea către Dumnezeu, a auzit glas din ceruri care i-a schimbat numele din Pantoleon în Pantelimon, adică „cel cu totul milostiv”.

Atunci, mucenicul a întins de bunăvoie gâtul spre sabie şi i s-a tăiat capul. Era ziua de 27 iulie a anului 305.

Multe minuni s-au săvârşit apoi la moaştele Sfântului Pantelimon, răspândite în toată lumea creştină.

Capul sfântului se află astăzi la Mănăstirea Sfântul Pantelimon din Muntele Athos, iar alte părţi din moaştele sale se găsesc la Mănăstirea athonită Grigoriu. Braţul drept al sfântului a fost adus de la Athos, la 23 septembrie 1750, de către domnitorul Grigorie II Ghica şi aşezat spre închinare în Biserica spitalului Sfântul Pantelimon, ctitorit de el la marginea oraşului Bucureşti. În anul 1960 racla cu moaştele sfântului a fost strămutată la Biserica Sfântul Nicolae din oraşul Pantelimon, unde se află şi astăzi.

Alte părţi din moaştele sfântului se găsesc la Catedrala Arhiepiscopală Sfinţii apostoli Petru şi Pavel din Constanţa, la Mănăstirea Sfinţii Voievozi din Slobozia, la Mănăstirea Plumbuita din București și în alte sfinte locașuri din țară.

Pentru rugăciunile marelui mucenic și tămăduitor Pantelimon, Hristoase Dumnezeule, miluiește-ne pe noi. Amin.

Acatistul Sfântului mare mucenic şi tămăduitor Pantelimon

[Preotul, după ce își pune epitrahilul și felonul, deschide dvera și dă obișnuita binecuvântare din fața Sfintei Mese, zicând: Binecuvântat este Dumnezeul nostru, totdeauna, acum și puru rea și în vecii vecilor.
Strana: Amin.]

Dacă nu este preot de față, în locul binecuvântării de mai sus, diaconul, mo-nahul sau mireanul, va rosti: Pentru rugăciunile Sfinților Părinților noștri, Doa-mne Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, miluiește-ne pe noi. Amin.

Apoi se rostesc rugăciunile începătoare:

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le împlineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău.

[Dacă este preot de faţă, zice: Că a Ta este Împărăţia, şi puterea, şi slava: a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Strana: Amin.]

Dacă nu va fi preot de faţă, diaconul, monahul sau mireanul, va rosti: Pentru rugăciunile Sfinţilor Părinţilor noştri, Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, miluieşte-ne pe noi. Amin.

Apoi se zic troparele de umilinţă:

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Simbolul credinţei

Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat.
Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

Doamne, miluieşte ! (de 12 ori)

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Veniţi să ne închinăm la Împăratul nostru Dumnezeu.
Veniţi să ne închinăm, şi să cădem la Hristos Împăratul nostru Dumnezeu.
Veniţi să ne închinăm, şi să cădem la însuşi Hristos Împăratul şi Dumnezeul nostru.

Apoi:
Psalmul 142
1. Doamne, auzi rugăciunea mea, ascultă cererea mea, întru credincioşia Ta, auzi-mă, întru dreptatea Ta.
2. Să nu intri la judecată cu robul Tău, că nimeni din cei vii nu-i drept înaintea Ta.
3. Vrăjmaşul prigoneşte sufletul meu şi viaţa mea o calcă în picioare; făcutu-m-a să locuiesc în întuneric ca morţii cei din veacuri.
4. Mâhnit e duhul în mine şi inima mea încremenită înlăuntrul meu.
5. Adusu-mi-am aminte de zilele cele de demult; cugetat-am la toate lucrurile Tale, la faptele mâinilor Tale m-am gândit.
6. Întins-am către Tine mâinile mele, sufletul meu ca un pământ însetoşat.
7. Degrab auzi-mă, Doamne, că a slăbit duhul meu. Nu-ţi întoarce faţa Ta de la mine, ca să nu mă asemăn celor ce se coboară în mormânt.
8. Fă să aud dimineaţa mila Ta, că la Tine îmi este nădejdea. Arată-mi calea pe care voi merge, că la Tine am ridicat sufletul meu.
9. Scapă-mă de vrăjmaşii mei, că la Tine alerg, Doamne.
10. Învaţă-mă să fac voia Ta, că Tu eşti Dumnezeul meu. Duhul Tău cel bun să mă povăţuiască la pământul dreptăţii.
11. Pentru numele Tău, Doamne, dăruieşte-mi viaţă. Întru dreptatea Ta scoate din necaz sufletul meu.
12. Fă bunătate de stârpeşte pe vrăjmaşii mei şi pierde pe toţi cei ce necăjesc sufletul meu, că eu sunt robul Tău.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Aliluia, aliluia, aliluia, slavă Ţie, Dumnezeule! (de 3 ori).

Şi îndată se cântă, pe glasul al 3-lea: ***Dumnezeu este Domnul şi S-a arătat nouă. Bine este cuvântat Cel ce vine întru numele Domnului. (de 3 ori),*** *apoi:*

Troparul sfântului, glasul al 3-lea: Purtătorule de chinuri, Sfinte şi tămăduitorule Pantelimoane, roagă pe Milostivul Dumnezeu ca să dea iertare de păcate sufletelor noastre (de două ori).

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. al Născătoarei-Învierii,,același glas:

Pe tine, ceea ce ai mijlocit mântuirea neamului nostru te lăudăm, Născătoare de Dumnezeu, Fecioară. Căci, cu trupul cel luat din tine, Fiul tău şi Dumnezeul nostru, prin Cruce primind patimă, ne-a mântuit pe noi din stricăciune, ca un iubitor de oameni.

Apoi: ***Doamne, miluieşte !*** (de 3 ori)

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Psalmul 50

1. Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta
2. Şi după mulţimea îndurărilor Tale, şterge fărădelegea mea.
3. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea şi de păcatul meu mă curăţeşte.
4. Că fărădelegea mea eu o cunosc şi păcatul meu înaintea mea este pururea.
5. Ţie unuia am greşit şi rău înaintea Ta am făcut, aşa încât drept eşti Tu întru cuvintele Tale şi biruitor când vei judeca Tu.
6. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit şi în păcate m-a născut maica mea.
7. Că iată adevărul ai iubit; cele nearătate şi cele ascunse ale înţelepciunii Tale mi-ai arătat mie.
8. Stropi-mă-vei cu isop şi mă voi curăţi; spăla-mă-vei şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi.
9. Auzului meu vei da bucurie şi veselie; bucura-se-vor oasele mele cele smerite.
10. Întoarce faţa Ta de la păcatele mele şi toate fărădelegile mele şterge-le.
11. Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele.
12. Nu mă lepăda de la faţa Ta şi Duhul Tău cel sfânt nu-l lua de la mine.
13. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale şi cu duh stăpânitor mă întăreşte.
14. Învăţa-voi pe cei fărădelege căile Tale şi cei necredincioşi la Tine se vor întoarce.

15. Izbăveşte-mă de vărsarea de sânge, Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta.
16. Doamne, buzele mele vei deschide şi gura mea va vesti lauda Ta.
17. Că de ai fi voit jertfă, Ţi-aş fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi.
18. Jertfa lui Dumnezeu: duhul umilit; inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi.
19. Fă bine, Doamne, întru bună voirea Ta, Sionului şi să se zidească zidurile Ierusalimului.
20. Atunci vei binevoi jertfa dreptăţii, prinosul şi arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viţei.

Condacele şi icoasele

Condacul 1

Înaintea celui cu chip şi nevinovăţie îngerească, a vrednicei slugi a Domnului nostru, care prin nestrămutată credinţă, s-a învrednicit a sta alături de scaunul nemuritorului Împărat, înălţăm rugăciunile noastre şi cerem să ne asculte durerile şi cu puterea ce-i este dată de Dumnezeu, ca un doctor fără de arginţi, să ne cerceteze degrab şi să îndepărteze de la noi bolile sufleteşti şi trupeşti, ca izbăviţi fiind noi cu platoşa bunătăţii sale, întru bucurie să-i cântăm: ***Bucură-te, Sfinte mare mucenice şi tămăduitorule Pantelimon!***

Icosul 1

Din pruncie ţi-ai păstrat sufletul curat, mucenice, că maica ta cu mare grijă ţi-a sădit în inimă credinţa în dulcele Iisus, pe care mai târziu bătrânul Ermolae a stropit-o cu apa cea vie, pe care şi el o avea de la Împăratul nemuritor; de aceea, ai părăsit păgânătatea şi ţi-ai deschis larg sufletul să primeşti pe Hristos; pentru care îţi cântăm:
Bucură-te, sfinte, cu adâncă judecată;
Bucură-te, cel ce ai urmat credinţa cea curată;
Bucură-te, al pieritorilor zei dispreţuitor;
Bucură-te, al blândului Iisus următor;
Bucură-te, cel ce după Domnul ai însetat;
Bucură-te, cel ce dreaptă răsplată ai câştigat;
Bucură-te, cel ce n-ai ţinut la bogăţiile pământeşti;
Bucură-te, cel ce ţi-ai agonisit comori cereşti;
Bucură-te, cel ce stai între cetele Sfinţilor;
Bucură-te, ajutător al năpăstuiţilor;
Bucură-te, podoabă a creştinilor mult preţuită;
Bucură-te, mângâiere a noastră mult dorită;

Bucură-te, Sfinte mare mucenice şi tămăduitorule Pantelimon!

Condacul 2

De mic rămânând fără mamă, ai fost trimis de tatăl tău la învăţătura păgânească şi la meşteşugul vindecării cu puterea zeilor; dar, ca o trestie ce nu se frânge în mijlocul vânturilor vrăjmaşe, neclintit ai rămas şi tu, cel ce nu ai aflat alinare până ce n-ai cunoscut calea Dumnezeului Celui adevărat, căruia Îi cântai: ***Aliluia!***

Icosul 2

Adânc fiind pătruns la inimă de dragostea pentru Hristos, după ce ai primit învăţătura lui Ermolae, ai întâlnit pe copilul muşcat de viperă şi atunci întâia oară te-ai rugat în genunchi lui Dumnezeu, de la care a şi venit izbăvirea, de vreme ce copilul a înviat, vipera a murit, iar tu ai primit botezul şi te-ai împărtăşit cu Trupul şi cu Sângele Domnului; pentru care te lăudăm aşa:

Bucură-te, tinereţe închinată lui Hristos;
Bucură-te, nădejde a bolnavilor cu mult folos;
Bucură-te, cel ce ştii să înalţi la ceruri rugăciuni;
Bucură-te, cel ce peste noi reverşi minuni;
Bucură-te, cel căruia Domnul putere i-a dat;
Bucură-te, cel ce copilul ai înviat;
Bucură-te, bucurie a multor îndureraţi;
Bucură-te, uimire a multor învăţaţi;
Bucură-te, al lui Hristos ostaş neînvins;
Bucură-te, cel ce în inimile multora credinţa creştină ai aprins;
Bucură-te, întoarcere a multor rătăciţi;
Bucură-te, mângâiere a celor necăjiţi;
Bucură-te, Sfinte mare mucenice şi tămăduitorule Pantelimon!

Condacul 3

Deşi erai cu trup omenesc pe pământ, sufletul ţi l-ai înălţat spre cer; de aceea, cu dreptate te privesc cei credincioşi ca pe o stea cerească, de unde vine raza nădejdii de izbăvire în toate necazurile; pentru aceasta, împreună cu tine cântăm lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 3

Râvnă multă ai pus, sfinte, ca să întorci de la închinarea la idoli şi să-l aduci la Hristos chiar pe tatăl tău, dar el tot păgân a rămas până ce a văzut tămăduirea pe care ai dat-o în numele Domnului Iisus, unui orb, şi atunci, împreună cu acela crezând, s-a botezat. Pentru aceasta, strigăm către tine:

Bucură-te, cercetător al durerilor;

Bucură-te, vindecător al orbilor;
Bucură-te, cel ce dai lumină ochilor trupeşti şi sufleteşti;
Bucură-te, sfărâmător al curselor diavoleşti;
Bucură-te, al sufletului tău vânător;
Bucură-te, doctor al doctorilor;
Bucură-te, cel ce lucrezi cu puterea lui Dumnezeu;
Bucură-te, cel spre care şi noi nădăjduim mereu;
Bucură-te, stăvilar al potrivnicilor;
Bucură-te, laudă a îngerilor;
Bucură-te, a păgânilor mirare;
Bucură-te, bucuria mamei tale;
Bucură-te, Sfinte mare mucenice şi tămăduitorule Pantelimon!

Condacul 4

Ca norul ce umbrea pe evrei în pustie, astfel te-ai arătat Nicomidiei şi apoi întregii lumi, că oricine aleargă la tine cu credinţă găseşte alinare, fiind împuternicitul şi alesul Domnului, căruia, pentru darul ce ţi-a dat, Îi cântăm: ***Aliluia!***

Icosul 4

Ca fulgerul s-a răspândit vestea bunătăţii şi a minunilor tale, sfinte, făcând să se umple de invidie învăţătorii şi doctorii păgâni, care îndată au cerut împăratului pierderea ta, ca a unuia care eşti părtaşul lui Hristos, dar tu neabătut ai rămas în credinţă; pentru care îţi cântăm:
Bucură-te, cel ce ai împărţit averea ta celor lipsiţi;
Bucură-te, cel ce în închisori mângâiere ai dat celor prigoniţi;
Bucură-te, îngrozire a conducătorilor păgâni;
Bucură-te, cel ce deşertăciunea păgânească vrei să o sfărâmi;
Bucură-te, cel ce împăratului necredincios i-ai fost împotrivitor;
Bucură-te, cel căruia Hristos în luptă a fost sprijinitor;
Bucură-te, cel căruia păgânii multe chinuri ţi-au pregătit;
Bucură-te, cel ce cu răbdare chinurile ai suferit;
Bucură-te, cel ce pe mulţi i-ai înduplecat de au crezut;
Bucură-te, cel ce Domnului noi mucenici ai făcut;
Bucură-te, cel ce ai pătimit mai presus de legile firii;
Bucură-te, cel de la care moştenim pilda milostivirii;
Bucură-te, Sfinte mare mucenice şi tămăduitorule Pantelimon!

Condacul 5

Cele ce pentru păgâni erau de preţ, pentru tine erau fără de preţ şi cele fără de preţ la ei, erau de mare preţ la tine; că ai dispreţuit dregătoriile şi bogăţiile vremelnice

cu care erai ispitit, pentru a câştiga bunătăţile nepieritoare de la Dumnezeu, căruia Îi cântăm: ***Aliluia!***

Icosul 5

Neînduplecat văzându-te, împăratul a poruncit să fii spânzurat gol pe lemn, cu unghii de fier să fii sfâşiat şi coastele cu făclii să-ţi fie arse, dar veşnicul Împărat te-a păzit nevătămat, spre uimirea tuturor, de care lucru şi noi minunându-ne, cântăm:

Bucură-te, cel ce împăratului puterea lui Dumnezeu ai dovedit;
Bucură-te, cel prin care un slăbănog de mulţi ani s-a tămăduit;
Bucură-te, cel prin care păgânătatea a rămas ruşinată;
Bucură-te, cel pentru care vrăjmaşii au cerut noi chinuri îndată;
Bucură-te, sfinte, care ţi-ai dat trupul spre pătimire;
Bucură-te, cel pătruns de credinţa în nemurire;
Bucură-te, cel ce, gândind la Crucea Domnului, te-ai mângâiat;
Bucură-te, cel căruia Hristos în chipul lui Ermolae ţi S-a arătat;
Bucură-te, cel pentru care fiarele cu care erai sfâşiat ca ceara sau înmuiat;
Bucură-te, cel ce de pe lemnul chinurilor te-ai coborât nevătămat;
Bucură-te, văzând cum făcliile cu care erai ars s-au stins;
Bucură-te, cel ce înfocată credinţă în inimile multora ai aprins;
Bucură-te, Sfinte mare mucenice şi tămăduitorule Pantelimon!

Condacul 6

Pe cei ce te chinuiau, sfinte, i-ai pus pe gânduri şi încruntaţi la faţă şi la suflet, se întrebau de unde ai atâta putere şi de ce zeii nu te pierd. Atunci au născocit noi chinuri, pe care tu, primindu-le, încrezător în puterea lui Dumnezeu, cântai: ***Aliluia!***

Icosul 6

Plumb mult într-un cazan punând şi sub limbile focului topindu-l, chinuitorii te-au aruncat în plumbul topit cu nădejdea deşartă că acolo îţi vei afla sfârşitul, dar Dumnezeu te-a păzit precum oarecând pe Sfântul şi slăvitul apostol Ioan, iar tu, viteazule mucenic, nevătămat ai rămas, pentru care îţi cântăm:

Bucură-te, floarea nădejdilor către Cel Atotţiitor;
Bucură-te, în boli şi necazuri al nostru izbăvitor;
Bucură-te, cel ce îmblânzeşti mânia lui Dumnezeu pornită asupra noastră cu dreptate;
Bucură-te, cel prin care rugăciunile noastre către Domnul sunt purtate;
Bucură-te, sprijin şi pildă pentru tineri şi bătrâni;
Bucură-te, îndestulare bună a caselor de creştini;

Bucură-te, rouă ce inimile răcoreşti;
Bucură-te, cel ce de asupriri ne izbăveşti;
Bucură-te, tămăduire a celor ce la oameni nu-şi găsesc alinare;
Bucură-te, cel prin care din valurile deznădejdii aflăm scăpare;
Bucură-te, cel ce fierberea plumbului ai răcorit;
Bucură-te, cel ce cunună neveştejită ţi-ai pregătit;
Bucură-te, Sfinte mare mucenice şi tămăduitorule Pantelimon!

Condacul 7

Zile de-a rândul ai fost chinuit, sfinte, dar aceste pătimiri mai multă răsplătire ţi-au adus, şi mulţumeai lui Dumnezeu că prin chinurile tale, dor mare ai aprins în inimile multora, să părăsească zeii şi să vină la Hristos, cântându-I: ***Aliluia!***

Icosul 7

Piatră ţi-au legat de gât, Sfinte Pantelimon, şi în mare ai fost aruncat, dar Stăpânul mărilor a făcut piatra uşoară şi plutitoare, că ai mers pe luciul apei, ieşind la mal. Deci, bucurându-ne şi minunându-ne, îţi cântăm:
Bucură-te, cel ce nu te înfricoşezi de suferinţă;
Bucură-te, cel înarmat cu bărbăţie şi credinţă;
Bucură-te, înfrângător al puterii firii;
Bucură-te, stăpânitor al adâncului mării;
Bucură-te, plutitor deasupra apelor;
Bucură-te, vieţuitor deasupra ispitelor;
Bucură-te, tânăr plin de mireasmă duhovnicească;
Bucură-te, cel ce ai dobândit slava cerească;
Bucură-te, liman al celor împovăraţi;
Bucură-te, mângâiere a celor îndureraţi;
Bucură-te, mărturisitor al credinţei;
Bucură-te, iubitor al nevoinţei;
Bucură-te, Sfinte mare mucenice şi tămăduitorule Pantelimon!

Condacul 8

Nici tinereţea, nici nevinovăţia şi nici puterea minunilor tale n-au schimbat inimile chinuitorilor, ci mai tare sporind în mânie, îţi născoceau alte pătimiri, crezând că pot pune lumina sub obroc; iar tu făclie şi mai luminoasă te arătai, spre slava lui Dumnezeu cântând: ***Aliluia!***

Icosul 8

Neîncetat ai fost ispitit cu plăceri şi cinstiri lumeşti, dar ca pe nişte curse în calea către cer socotindu-le, ai fost aruncat în mijlocul leilor, iar tiranii neliniştiţi te-au

privit, dorind să-ţi vadă trupul sfâşiat; însă Stăpânul tuturor gurile fiarelor le-a închis; pentru care îţi cântăm:
Bucură-te, cel ce eşti cu nevinovăţia încununat;
Bucură-te, cel ce fără de vină la chinuri ai fost dat;
Bucură-te, cel ce lupta cea bună ai luptat;
Bucură-te, cel pe care Dumnezeu minunat te-a arătat;
Bucură-te, lumină ce sub obroc nu s-a putut pune;
Bucură-te, vieţuitor plin de fapte bune;
Bucură-te, cel ce bunătăţile lumeşti curse le socoteşti;
Bucură-te, cel ce te-ai făcut asemenea cetelor cereşti;
Bucură-te, noule Daniile, aruncat în mijlocul leilor;
Bucură-te, cel prin care fiarele s-au făcut asemenea mieilor;
Bucură-te, cel pe care vrăjmaşii să te piardă n-au izbutit;
Bucură-te, cel pe care Hristos nevătămat te-a păzit;
Bucură-te, Sfinte mare mucenice şi tămăduitorule Pantelimon!

Condacul 9

Văzând puterile tale, sfinte, mulţi păgâni au crezut în Hristos, pentru care împăratul de mânie a fost cuprins, iar tu, mucenice, te veseleai pentru vânarea de noi suflete, cu care şi noi cântăm lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 9

Pe roată cu tăişuri ai fost chinuit, dar roata s-a sfărâmat, lovind pe mulţi necredincioşi, pentru care ei te socoteau făcător de farmece, dar tu ai mărit pe preotul Ermolae, dascălul tău. Atunci, cu trei ostaşi te-au însoţit, sfinte, spre al aduce împăratului. Deci, pentru noua jertfă ce prin tine se pregăteşte, grăim:
Bucură-te, propovăduitor al dumnezeieştii credinţe;
Bucură-te, cel ce înfrunţi mâniile aprinse;
Bucură-te, cel ce pe roată ai fost strujit;
Bucură-te, cel ce de toată creştinătatea eşti prea mărit;
Bucură-te, cel socotit pe nedrept vrăjitor;
Bucură-te, cel ce prin Hristos te-ai arătat biruitor;
Bucură-te, al lui Ermolae de mucenicie vestitor;
Bucură-te, cel ce cu dascălul tău eşti împreună pătimitor;
Bucură-te, cel prin care Ermip şi Ermocrat ucenici ai lui Ermolae s-au arătat;
Bucură-te, cel ce ai fost martor că la moartea lor pământul s-a cutremurat;
Bucură-te, cel ce Preasfintei Treimi pe pământ ai slujit;
Bucură-te, cel ce, prin vindecări, doctor trimis de Domnul te-ai dovedit;
Bucură-te, Sfinte mare mucenice şi tămăduitorule Pantelimon!

Condacul 10

Zadarnice au fost chinurile aduse asupra ta de păgâni, sfinte, al cărui drum ţi-a fost drept către Hristos; pentru aceasta te-ai învrednicit de darul tămăduirilor cel reverşi tuturor celor ce cu credinţă vin la tine rugându-se şi cu ei cânţi lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 10

Cine nu te va lăuda, văzându-te cu ochii minţii, cum ai fost împins şi lovit ca un răufăcător, spre marginea cetăţii Nicomidiei, unde ţi se hotărâse tăierea capului, dar tu mai liniştit şi mai vessel te arătai. Pentru aceasta, primeşte laudele noastre:
Bucură-te, cel ce loviri ca Domnul ai primit;
Bucură-te, cel ce pentru Iisus toate le-ai suferit;
Bucură-te, cel ce în chinuri lui Hristos slavă dădeai;
Bucură-te, cel ce cerească Împărăţie cu dor o căutai;
Bucură-te, cel al cărui nume ţi-a fost schimbat;
Bucură-te, auzind glas din cer, care Pantelimon te-a chemat;
Bucură-te, cel ce după nume eşti mult miluitor;
Bucură-te, cel ce după fapte eşti mult îndurător;
Bucură-te, cel a cărui faţă ca de înger s-a făcut;
Bucură-te, cel de la care chinuitorii în lături s-au abătut;
Bucură-te, cel ce spre lovire pe călăi i-ai îndemnat;
Bucură-te, cel căruia, abia îndrăznind, capul ţi-au tăiat;
Bucură-te, Sfinte mare mucenice şi tămăduitorule Pantelimon!

Condacul 11

Cu durere dreptcredincioşii au privit sfârşitul tău, Sfinte Pantelimon; că tu le-ai fost flacără nestinsă a dreptei credinţe, miluitor al celor lipsiţi şi vindecător al celor bolnavi, iar noi ne mângâiem că te-ai suit la cereştile locaşuri, de unde nu încetezi a cerceta mulţimea ce te cheamă în rugăciuni şi unde cânţi lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 11

Senin la suflet şi blând la chip ţi-ai primit sfârşitul, trecând astfel în Împărăţia cerească, unde Preasfânta Treime te-a aşezat de-a dreapta Sa, mărit fiind de Sfinţi şi de puterile cereşti; pentru care, laudă şi noi îţi aducem:
Bucură-te, mireasmă ce până la cer te-ai ridicat;
Bucură-te, cel ce duhul tău Treimii l-ai încredinţat;
Bucură-te, cel plâns îndelung de credincioşii pământului;
Bucură-te, cel mult lăudat de puterile cerului;
Bucură-te, a lui Ermolae, Ermip şi Ermocrat bucurie;
Bucură-te, cu înaintaşii mucenici împreună vieţuire;

Bucură-te, cel ce de pământeni nicidecum nu te-ai depărtat;
Bucură-te, cel ce rugăciunile credincioşilor le-ai ascultat;
Bucură-te, albină care te-ai îmbogăţit cu toată virtutea şi fapta bună;
Bucură-te, cel împodobit cu nepieritoare cunună;
Bucură-te, piatră la temelia creştinătăţii;
Bucură-te, biruitor al păgânătăţii;
Bucură-te, Sfinte mare mucenice şi tămăduitorule Pantelimon!

Condacul 12

Lupta cea bună te-ai luptat, credinţa ai păzit şi sufletul de har ţi l-ai umplut, că ai urmat lui Hristos, iar pentru noi ai rămas vrednică pildă, ca, privind la tine, să-ţi urmăm credinţa, şi în ispite să ne înarmăm cu armele tale şi biruitori fiind, să mulţumim lui Dumnezeu, cântând: ***Aliluia!***

Icosul 12

Şi după moarte ai săvârşit minuni, Sfinte Pantelimon, că în loc de sânge lapte a curs din grumazul tău şi măslinul de care ai fost legat, în vederea tuturor s-a umplut de roade; de aceea, auzi de la noi:
Bucură-te, bucuria Tatălui;
Bucură-te, lauda Fiului;
Bucură-te, desfătare a Duhului Sfânt;
Bucură-te, miluire a celor de pe pământ;
Bucură-te, izvor nesecat de tămăduiri;
Bucură-te, izbăvitor de dureri şi chinuiri;
Bucură-te, doctor sufletesc şi trupesc;
Bucură-te, ales al Tatălui ceresc;
Bucură-te, cel ce linişteşti sufletele;
Bucură-te, cel ce îmblânzeşti cugetele;
Bucură-te, cel ce scapi de urgia duşmanilor;
Bucură-te, cel ce înlături norul suspinelor;
Bucură-te, Sfinte mare mucenice şi tămăduitorule Pantelimon!

Condacul 13

O, Sfinte mare mucenice şi tămăduitorule Pantelimon, ţie îţi mărturisim durerile noastre de multe feluri, iar tu, fără întârziere, cu puterea primită de la Dumnezeu, spre care ne eşti mijlocitor, auzind suspinurile înăbuşite în noapte, în zi, în pat de suferinţă sau în călătorii, fii celor ce se roagă ţie după nevoile fiecăruia: celor neliniştiţi liniştitor, celor asupriţi apărător, celor din primejdii izbăvitor, celor învăluiţi în păcate scutitor, rătăciţilor îndrumător, bolnavilor deplin vindecător, orfanilor tată, văduvelor părinte, soţilor întăritor în căsnicie, celor porniţi cu

răutate, îmblânzitor, şi ne întăreşte în faţa necazurilor, că suntem slabi şi istoviţi, sfinte, ca astfel, cu puterea ta, descătuşaţi de amărăciunile noastre, să mulţumim lui Dumnezeu, cântând: ***Aliluia!***

Acest condac se zice de trei ori. Apoi iarăşi se zic Icosul 1 şi Condacul 1.

Icosul 1

Din pruncie ţi-ai păstrat sufletul curat, mucenice, că maica ta cu mare grijă ţi-a sădit în inimă credinţa în dulcele Iisus, pe care mai târziu bătrânul Ermolae a stropit-o cu apa cea vie, pe care şi el o avea de la Împăratul nemuritor; de aceea, ai părăsit păgânătatea şi ţi-ai deschis larg sufletul să primeşti pe Hristos; pentru care îţi cântăm:
Bucură-te, sfinte, cu adâncă judecată;
Bucură-te, cel ce ai urmat credinţa cea curată;
Bucură-te, al pieritorilor zei dispreţuitor;
Bucură-te, al blândului Iisus următor;
Bucură-te, cel ce după Domnul ai însetat;
Bucură-te, cel ce dreaptă răsplată ai câştigat;
Bucură-te, cel ce n-ai ţinut la bogăţiile pământeşti;
Bucură-te, cel ce ţi-ai agonisit comori cereşti;
Bucură-te, cel ce stai între cetele Sfinţilor;
Bucură-te, ajutător al năpăstuiţilor;
Bucură-te, podoabă a creştinilor mult preţuită;
Bucură-te, mângâiere a noastră mult dorită;
Bucură-te, Sfinte mare mucenice şi tămăduitorule Pantelimon!

Condacul 1

Înaintea celui cu chip şi nevinovăţie îngerească, a vrednicei slugi a Domnului nostru, care prin nestrămutată credinţă, s-a învrednicit a sta alături de scaunul nemuritorului Împărat, înălţăm rugăciunile noastre şi cerem să ne asculte durerile şi cu puterea ce-i este dată de Dumnezeu, ca un doctor fără de arginţi, să ne cerceteze degrab şi să îndepărteze de la noi bolile sufleteşti şi trupeşti, ca izbăviţi fiind noi cu platoşa bunătăţii sale, întru bucurie să-i cântăm: ***Bucură-te, Sfinte mare mucenice şi tămăduitorule Pantelimon!***

După citirea Acatistului, rostim rugăciunea: Cuvine-se, cu adevărat, să te feri-cim pe tine, Născătoare de Dumnezeu, cea pururea fericită şi prea nevinovată şi Maica Dumnezeului nostru. Ceea ce eşti mai cinstită decât Heruvimii şi mai slăvită, fără de asemănare, decât Serafimii, care, fără stricăciune, pe Dumnezeu-Cuvântul ai născut, pe tine, cea cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, te mărim.

[Dacă este preot, acesta rostește ectenia întreită, după care face otpustul obișnuit.]

În lipsa preotului, după rugăciunea către Maica Domnului, zicem: Pentru rugăciunile Sfinților Părinților noștri, Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, miluiește-ne pe noi! Amin!

Tipografia cărţilor bisericeşti
Intrarea Miron Cristea nr. 6; 040162, Bucureşti
Telefon: 3352129; 3352128; Fax: 3351900
e-mail: magazin@editurapatriarhiei.ro;
tipografia@patriarhia.ro
www.editurapatriarhiei.ro

Acatistul Sfântului mucenic Pantilimon (doctor fără de arginți și tămăduitor)

4

prăznuire la 27 iulie

La Sfânta Mânăstire Frăsinei are o părticică de oseminte - Sfinte moaște pe Sfânta Masă. La 27 iulie se scot Sfintele moaște să le sărute toți. Se citește Acatistul și se face colivă de pomenire. Este considerat sfântul tuturor „tămăduirilor”. Toți care au nevoie citesc Acatistul mai des și cer atingerea de Sfinte moaște.

După obișnuitul început se zice Troparul din Minei, apoi:

Condacul 1

Cel curat cu inima și vasul ales al tăriei credinței lui Hristos, care stai înaintea scaunului de sus, ne fii și nouă ca odinioară doctorul fără de arginți al tuturor neputințelor noastre, ca să te lăudăm după cuviință: ***Bucură-te, Sfinte mare mucenic și tămăduitor, Pantilimon!***

Icosul 1

Bine crescut de buna ta maică și apoi de părintele cel duhovnicesc Ermolae, ai rodit cu adevărat iubirea cea mare pentru Hristos, ce s-a făcut darul tuturor tămăduirilor.
Bucură-te, sfinte, cel ales;

Bucură-te, cel pecetluit din pruncie cu dreapta credință;
Bucură-te, următorul chemării lui Hristos;
Bucură-te, cel însetat de cele de sus;
Bucură-te, cel cu vitejeasca virtute;
Bucură-te, căutătorule de cele de taină;
Bucură-te, tinerețe închinată Domnului;
Bucură-te, că ai lăsat amăgirea lumească;
Bucură-te, doritorul de bogăția cerească;
Bucură-te, bucuria de Sfânt Duh;
Bucură-te, mare mărturisitor al creștinilor;
Bucură-te, Sfinte mare mucenic și tămăduitor, Pantilimon!

Condacul al 2-lea
Învățătura păgână ai vădit-o neputincioasă, că luminat cu învățătura lui Hristos te-ai făcut mai înțelept decât dascălii tăi, care nu cântau: ***Aliluia!***

Icosul al 2-lea
Tu însuți scos din întunericul păgân, te-ai înaripat de duhul cel nou, prin care ai primit darul cel mare al tuturor „tămăduirilor", spre încredințarea creștină.
Bucură-te, tinerețe înțelepțită de sus;
Bucură-te, dar al lui Hristos;
Bucură-te, cel dăruit cu „facerea de minuni";
Bucură-te, alesul milostivirii dumnezeiești;
Bucură-te, că înviind pe copilul mușcat de viperă, tu însuți te-ai înfricoșat;
Bucură-te, că ai fost tu însuți de aceasta uimit;
Bucură-te, că ți s-a deschis astfel inima credinței;
Bucură-te, că lui Hristos întru totul te-ai dăruit;
Bucură-te, că ai devenit un înfocat vestitor al Său;
Bucură-te, că te-ai făcut mărturisirea Lui;
Bucură-te, dăruirea cea mare;
Bucură-te, Sfinte mare mucenic și tămăduitor, Pantilimon!

Condacul al 3-lea
Om pământesc, dar înălțat spre cele cerești, te-ai arătat cunoscătorul celor de taină, prin care și noi ne luminăm în cântarea de: ***Aliluia!***

Icosul al 3-lea
Tămăduind pe un orb, orbirea sufletească a tatălui tău ai vindecat, și așa lui Hristos dar bine plăcut l-ai dat.
Bucură-te, râvnă aprinsă pentru Hristos;

Bucură-te, cel care darul tămăduirilor ai primit;
Bucură-te, că te-ai făcut a orbilor vedere;
Bucură-te, vindecarea și de orbirea sufletească;
Bucură-te, că prin acestea credința tuturor ai întărit;
Bucură-te, că astfel cele sfinte ai descoperit;
Bucură-te, prin care pe mulți ai câștigat;
Bucură-te, că și păgânii de tine se rușinau;
Bucură-te, că idolii cădeau;
Bucură-te, că întunericul vechi se risipea;
Bucură-te, al noii credințe mare mărturisitor;
Bucură-te, Sfinte mare mucenic și tămăduitor, Pantilimon!

Condacul al 4-lea

Toată Nicomidia ți-a auzit glasul vestitor, și ți-a cunoscut darul tămăduitor, încât toți alergau ca la o mare nădejde și mângâiere, în cântarea de: ***Aliluia!***

Icosul al 4-lea

Peste tot s-a dus vestea ta, și cu aceasta și slava lui Hristos, care pe păgâni rușina, făcându-te urmaș al propovăduirii apostolești.
Bucură-te, făclia Luminii creștine;
Bucură-te, făclia nestinsă a lui Hristos;
Bucură-te, uimirea păgânilor;
Bucură-te, lauda credincioșilor;
Bucură-te, cinstea neamului tău;
Bucură-te, omul lui Dumnezeu pe Pământ;
Bucură-te, bărbăție de mare virtute;
Bucură-te, vitejie atotbiruitoare;
Bucură-te, îngrozirea celor răi;
Bucură-te, mustrarea celor prigonitori;
Bucură-te, chemarea la cele sfinte;
Bucură-te, Sfinte mare mucenic și tămăduitor, Pantilimon!

Condacul al 5-lea

N-au suferit păgânii virtutea ta și minunile lui Hristos arătate prin tine, și la chinuri te-au supus, dar tu și mai tare cântai: ***Aliluia!***

Icosul al 5-lea

Se jertfeau ca niște oi blânde nenumărați creștini, și sângele lor mucenicesc spălare de păcate s-a făcut, și strălucirea Învierii peste păgânătate răsărea.
Bucură-te, mucenicie de mare cinste;

Bucură-te, mucenicie de taină adâncă;
Bucură-te, jertfă adevărată creștină;
Bucură-te, că chinurile nu te-au înspăimântat;
Bucură-te, că durerile nu te-au slăbit;
Bucură-te, că ai rămas în credință neclintit;
Bucură-te, că și păgânii în taină te cinsteau;
Bucură-te, că pe mulți i-ai câștigat;
Bucură-te, mare ostaș al creștinilor;
Bucură-te, rușinarea împărăției păgâne;
Bucură-te, deschiderea porții Împărăției lui Hristos;
Bucură-te, Sfinte mare mucenic și tămăduitor, Pantilimon!

Condacul al 6-lea

Nu mai știau păgânii cu ce chinuri să te mai slăbească în credința ta, că se înspăimântau de pieirea idolilor lor, care cădeau la cântarea de: ***Aliluia!***

Icosul al 6-lea

Pe lemn te-au spânzurat, cu fiare ascuțite trupul ți-au rupt, cu foc te-au ars, în plumb topit te-au băgat, dar din toate ca aurul și mai curat ai ieșit.
Bucură-te, adeverirea dumnezeiască a creștinilor;
Bucură-te, marele mărturisitor al acesteia;
Bucură-te, că prin tine Hristos s-a dovedit Dumnezeu;
Bucură-te, că te-ai făcut și tu „piatra Bisericii” Lui;
Bucură-te, că prin jertfa mucenicească altarul s-a ridicat;
Bucură-te, că prin aceasta Biserica s-a înălțat;
Bucură-te, că prin sângele mucenicesc Biserica s-a sfințit;
Bucură-te, că osemintele - moaște se fac Sfântă masă,
Bucură-te, că și tu ne ești un asemenea mucenic;
Bucură-te, printre mucenici, al nostru cunoscut;
Bucură-te, mucenicul iubitor de oameni;
Bucură-te, Sfinte mare mucenic și tămăduitor, Pantilimon!

Condacul al 7-lea

Chinurile îngrozitoare și inimile păgâne te-au umilit, dar pe toate le-ai suferit și le-ai biruit, în cântarea de: ***Aliluia!***

Icosul al 7-lea

Nici noi nu știm la ce să ne oprim mai mult, la bărbăția biruitoare a tuturor chinurilor, la iubirea ta neclintită pentru Hristos, sau la darurile tămăduitoare?
Bucură-te, Pantilimoane, viteazule;
Bucură-te, marea iubire pentru Hristos;

Bucură-te, credință peste fire;
Bucură-te, biruință minunată;
Bucură-te, tămăduitorul de toată boala;
Bucură-te, vindecătorul de toată neputința;
Bucură-te, că ne-ai rămas și nouă același grabnic ajutător;
Bucură-te, că din slava de sus nu ne-ai uitat;
Bucură-te, că nu ai împuținat râvna pentru Hristos;
Bucură-te, sfântul care „umblă mereu pe Pământ”;
Bucură-te, sfântul care este mereu printre oameni;
Bucură-te, Sfinte mare mucenic și tămăduitor, Pantilimon!

Condacul al 8-lea

Cu mare mânie prigonitorii s-au întărâtat, dar n-au putut să-ți schimbe credința ta vitejească în Hristos, căruia cântai: ***Aliluia!***

Icosul al 8-lea

Ispitit cu bunătățile și cinstirile lumești, te-ai arătat neînduplecat, că la cele Cerești priveai, încât și gurile leilor s-au închis.
Bucură-te, luptătorule neînfricat;
Bucură-te, că lupta cea bună ai luptat;
Bucură-te, biruitorul ispitelor lumești;
Bucură-te, dobândirea celor Cerești;
Bucură-te, că ai ajuns la limanul de sus;
Bucură-te, că te-ai făcut și altora liman;
Bucură-te, doctorul suferințelor noastre;
Bucură-te, că tu însuți ai suferit mult;
Bucură-te, că știi neputințele noastre;
Bucură-te, că ai milă de fiecare în parte;
Bucură-te, că îi primești pe toți cu milostivire;
Bucură-te, Sfinte mare mucenic și tămăduitor, Pantilimon!

Condacul al 9-lea

Leii flămânzi au devenit blânzi ca niște miei, văzând în tine chipul cel sfânt al lui Hristos, încât mulți au crezut și s-au botezat, cântând: ***Aliluia!***

Icosul al 9-lea

Mare este taina mucenicească, că Îngerii s-au mirat de vitejia ta, prin care omul cel căzut din Rai, iată, se face omul ce biruiește înșelarea șarpelui-demon.
Bucură-te, fiul cel vrednic al lui Adam;
Bucură-te, fiul omului ce se izbăvește de păcat;

Bucură-te, omul care biruiește viclenia diavolească;
Bucură-te, omul care nu-și mai pierde chipul;
Bucură-te, că prin Hristos ai câștigat adevăratul chip;
Bucură-te, că prin Sfântul Duh viața ți-ai împlinit;
Bucură-te, că ai ajuns la rodirea vieții pământești;
Bucură-te, cel binecuvântat;
Bucură-te, cel iubit și pe Pământ și în Cer;
Bucură-te, zugrăvire ce rămâne neștearsă;
Bucură-te, nume de mare cinstire;
Bucură-te, Sfinte mare mucenic și tămăduitor, Pantilimon!

Condacul al 10-lea

Ajuns la ultimele chinuri, ca aurul din topitoarea focului ai ieșit strălucitor, și așa te-ai făcut și nouă luminarea cântării de: ***Aliluia!***

Icosul al 10-lea

Moartea nu te-a putut atinge până nu ai împlinit toată jertfa mucenicească, și așa ai câștigat nemuritoarea viață întru Hristos, pe care L-ai mărturisit.
Bucură-te, ostașul vestit al lui Hristos;
Bucură-te, că ai primit încununarea veșnică;
Bucură-te, cel cu multe daruri;
Bucură-te, că ai rămas și pentru noi același dăruitor;
Bucură-te, că ne asculți și nouă nevoile;
Bucură-te, că ne primești și pe noi cu îngăduință;
Bucură-te, că ne ierți împuținarea de credință;
Bucură-te, că ne iubești ca un frate bun;
Bucură-te, că pe toți vrei să ne câștigi;
Bucură-te, îndoită dragoste;
Bucură-te, și de Dumnezeu și de oameni iubire;
Bucură-te, Sfinte mare mucenic și tămăduitor, Pantilimon!

Condacul al 11-lea

Ajuns la încununarea alergării vieții pământești, ai fost luat la cele de sus, unde este locașul iubitorilor de Dumnezeu, cu viața nepieritoare și cântarea de: ***Aliluia!***

Icosul al 11-lea

Suferințele și chinurile pământești acum se fac veselia cea nesfârșită, dar ca un iubitor de oameni încă ai rămas doctorul suferințelor noastre, ale celor de jos.
Bucură-te, omul pământesc cu chip ceresc;
Bucură-te, și al nostru mare ocrotitor;

Bucură-te, al copiilor învățător;
Bucură-te, al părinților povățuitor;
Bucură-te, al văduvelor întăritor;
Bucură-te, al soțiilor bună călăuzire;
Bucură-te, îmblânzirea celor răi;
Bucură-te, alungarea duhurilor rele;
Bucură-te, potolirea patimilor ascunse;
Bucură-te, nădejdea din toate nevoile;
Bucură-te, Sfinte mare mucenic și tămăduitor, Pantilimon!

Condacul al 12-lea
Și noi îți aducem cuvenita cinstire, și cu laude și cântări îți prăznuim pomenirea, rugându-te să ne fii mereu folositorul cel bun în toate nevoile, ca să cântăm: ***Aliluia!***

Icosul al 12-lea
Mare dar avem și cu Sfintele tale moaște, că prin ele te avem aproape, și așa cu îndrăznire putem mereu să alergăm la ajutorul tău de mare folos.
Bucură-te, bucuria credinței creștine;
Bucură-te, veselia iubitorilor de Dumnezeu;
Bucură-te, că și noi la tine alergăm;
Bucură-te, că și noi prin tine în Biserica lui Hristos suntem;
Bucură-te, că ne auzi suspinele;
Bucură-te, că nu ne alungi;
Bucură-te, că ne ești milos în toate;
Bucură-te, că nu te scârbești de necurățiile noastre;
Bucură-te, că zi și noapte ne ești ocrotitor;
Bucură-te, că la toată boala ne ești sprijinitor;
Bucură-te, sfântul nostru bine cunoscut;
Bucură-te, Sfinte mare mucenic și tămăduitor, Pantilimon!

Condacul al 13-lea (de trei ori)
O, Sfinte mare mucenice Pantilimoane, nume plăcut și iubit de toți, ca și odinioară, doctorul cel grabnic ne fii și nouă în toate nevoile, că darul tămăduirilor îl ai de la Hristos, care te ascultă în toate rugăciunile, ca și noi să cântăm: ***Aliluia!***

Se citesc apoi din nou:

Icosul 1

Bine crescut de buna ta maică și apoi de părintele cel duhovnicesc Ermolae, ai rodit cu adevărat iubirea cea mare pentru Hristos, ce s-a făcut darul tuturor tămăduirilor.
Bucură-te, sfinte, cel ales;
Bucură-te, cel pecetluit din pruncie cu dreapta credință;
Bucură-te, următorul chemării lui Hristos;
Bucură-te, cel însetat de cele de sus;
Bucură-te, cel cu vitejeasca virtute;
Bucură-te, căutătorule de cele de taină;
Bucură-te, tinerețe închinată Domnului;
Bucură-te, că ai lăsat amăgirea lumească;
Bucură-te, doritorul de bogăția cerească;
Bucură-te, bucuria de Sfânt Duh;
Bucură-te, mare mărturisitor al creștinilor;
Bucură-te, Sfinte mare mucenic și tămăduitor, Pantilimon!

Condacul 1

Cel curat cu inima și vasul ales al tăriei credinței lui Hristos, care stai înaintea scaunului de sus, ne fii și nouă ca odinioară doctorul fără de arginți al tuturor neputințelor noastre, ca să te lăudăm după cuviință: ***Bucură-te, Sfinte mare mucenic și tămăduitor, Pantilimon!***

(Extras din cartea: Ieromonah Ghelasie Gheorghe - Imnografie II - Acatistier ediţie îngrijită şi adăugită de Ierom. Ghelasie şi Ierom. Valerian - Editura Platytera, Colecţia Isihasm)

Paraclisul Sfântului mare mucenic Pantelimon

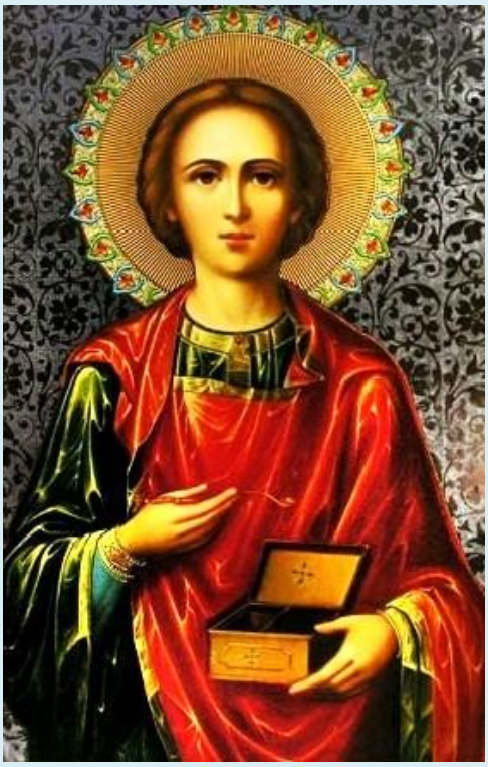

[Preotul: face obişnuitul început, zicând: Binecuvântat este Dumnezeul nostru.]

Citeţul: Amin. Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie!

Rugăciunile începătoare:

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;

Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Doamne, miluieşte ! (de 12 ori)

Psalmul 142

1. Doamne, auzi rugăciunea mea, ascultă cererea mea, întru credincioşia Ta, auzi-mă, întru dreptatea Ta.
2. Să nu intri la judecată cu robul Tău, că nimeni din cei vii nu-i drept înaintea Ta.
3. Vrăjmaşul prigoneşte sufletul meu şi viaţa mea o calcă în picioare; făcutu-m-a să locuiesc în întuneric ca morţii cei din veacuri.
4. Mâhnit e duhul în mine şi inima mea încremenită înlăuntrul meu.
5. Adusu-mi-am aminte de zilele cele de demult; cugetat-am la toate lucrurile Tale, la faptele mâinilor Tale m-am gândit.
6. Întins-am către Tine mâinile mele, sufletul meu ca un pământ însetoşat.
7. Degrab auzi-mă, Doamne, că a slăbit duhul meu. Nu-ţi întoarce faţa Ta de la mine, ca să nu mă asemăn celor ce se coboară în mormânt.
8. Fă să aud dimineaţa mila Ta, că la Tine îmi este nădejdea. Arată-mi calea pe care voi merge, că la Tine am ridicat sufletul meu.
9. Scapă-mă de vrăjmaşii mei, că la Tine alerg, Doamne.
10. Învaţă-mă să fac voia Ta, că Tu eşti Dumnezeul meu. Duhul Tău cel bun să mă povăţuiască la pământul dreptăţii.
11. Pentru numele Tău, Doamne, dăruieşte-mi viaţă. Întru dreptatea Ta scoate din necaz sufletul meu.

12. Fă bunătate de stârpeşte pe vrăjmaşii mei şi pierde pe toţi cei ce necăjesc sufletul meu, că eu sunt robul Tău.

Dumnezeu este Domnul şi S-a arătat nouă. Bine este cuvântat Cel ce vine întru numele Domnului. (de 3 ori), *apoi:*

Zicem **troparele** acestea, glas 4:

Troparul: Purtătorule de chinuri, Sfinte şi tămăduitorule Pantelimoane, roagă pe Milostivul Dumnezeu ca să dea iertare de greşeli sufletelor noastre.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Nu vom tăcea, de Dumnezeu Născătoare, pururea a spune puterile tale, noi nevrednicii, că de nu ai fi stătut tu înainte rugându-te, cine ne-ar fi izbăvit dintru atâtea primejdii, cine ne-ar fi păstrat până acum slobozi? Nu ne vom depărta de tine Stăpână, că pururea mântuieşti pre robii tăi din toată năpasta.

Psalmul 50

1. Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta
2. Şi după mulţimea îndurărilor Tale, şterge fărădelegea mea.
3. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea şi de păcatul meu mă curăţeşte.
4. Că fărădelegea mea eu o cunosc şi păcatul meu înaintea mea este pururea.
5. Ţie unuia am greşit şi rău înaintea Ta am făcut, aşa încât drept eşti Tu întru cuvintele Tale şi biruitor când vei judeca Tu.
6. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit şi în păcate m-a născut maica mea.
7. Că iată adevărul ai iubit; cele nearătate şi cele ascunse ale înţelepciunii Tale mi-ai arătat mie.
8. Stropi-mă-vei cu isop şi mă voi curăţi; spăla-mă-vei şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi.
9. Auzului meu vei da bucurie şi veselie; bucura-se-vor oasele mele cele smerite.
10. Întoarce faţa Ta de la păcatele mele şi toate fărădelegile mele şterge-le.
11. Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele.
12. Nu mă lepăda de la faţa Ta şi Duhul Tău cel sfânt nu-l lua de la mine.
13. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale şi cu duh stăpânitor mă întăreşte.
14. Învăţa-voi pe cei fărădelege căile Tale şi cei necredincioşi la Tine se vor întoarce.

15. Izbăveşte-mă de vărsarea de sânge, Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta.
16. Doamne, buzele mele vei deschide şi gura mea va vesti lauda Ta.
17. Că de ai fi voit jertfă, Ţi-aş fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi.
18. Jertfa lui Dumnezeu: duhul umilit; inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi.
19. Fă bine, Doamne, întru bună voirea Ta, Sionului şi să se zidească zidurile Ierusalimului.
20. Atunci vei binevoi jertfa dreptăţii, prinosul şi arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viţei.

Canonul Sfântului mucenic Pantelimon

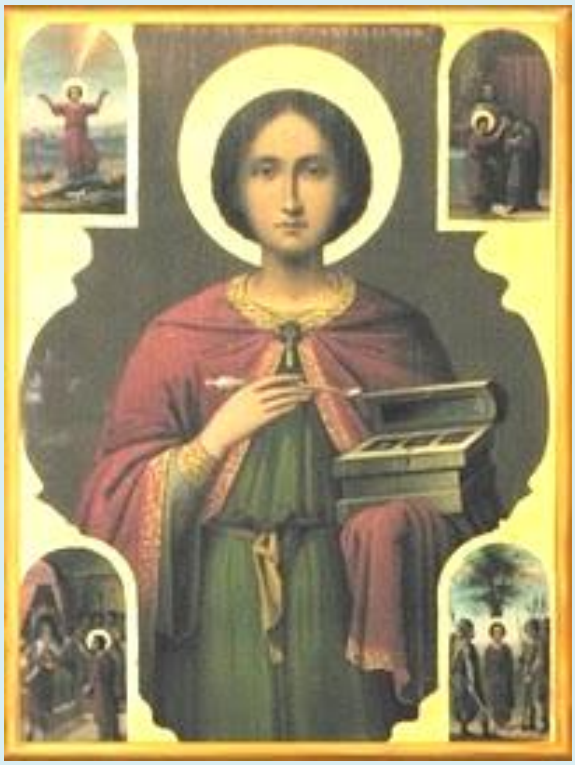

Cântarea I

Irmos: Pe Faraon, cel ce se purta în car, l-a cufundat toiagul lui ,Moise, cel ce a făcut minuni oarecând, în chipul Crucii lovind şi despărţind marea şi pe Israel fugăritul şi mergătorul pedestru la izbăvit; pe cel ce cântă cântare lui Dumnezeu.

Stih: *Sfinte mucenice Pantelimon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.*

Purtătorule de chinuri, cel ce în ceata doctorilor fără de arginţi străluceşti cu slavă, cercetând neputinţele celor bolnavi, vino şi în întâmpinarea noastră şi ne dăruieşte nouă grabnică tămăduire sufletească şi trupească.

Stih: ***Sfinte mucenice Pantelimon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu blândeţea ca şi cu o platoşă te-ai păzit de săgeţile celui rău şi cu smerita cugetare ai biruit toate uneltirile vrăjmaşului, pe care îl alungă şi de la cei ce te cinstesc pe tine.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh

Rugăciunile maicii tale au fost primite de Dătătorul a toată buna dăruire şi în ceata ostaşilor lui Hristos ai fost chemat, ca să biruieşti toată trufia celui rău.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Ca Una ce ai născut nouă pe Pomul vieţii, cu roadele rugăciunilor tale ne hrăneşte, întărindu-ne împotriva vicleniilor celui rău.

Cântarea a III-a

Irmos: Tu eşti tăria mea, Doamne, Tu şi puterea mea, Tu, Dumnezeul meu, Tu bucuria mea, Cel ce n-ai lăsat sânurile părinteşti şi a noastră sărăcie ai cercetat-o. Pentru aceasta, cu profetul Avacum, strig către Tine: Slavă puterii Tale, iubitorule de oameni.”

Stih: ***Sfinte mucenice Pantelimon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Prin glasul Sfântului Ermolae, Hristos te-a chemat de pe căile păgânătăţii şi te-a numărat în ceata aleşilor Lui, ca să te rogi şi pentru sufletele noastre.

Stih: ***Sfinte mucenice Pantelimon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Numai prin rugăciune ai înviat pe copilul muşcat de viperă şi te-ai botezat în numele Treimii către care Te şi roagă să ne înnoiască prin pocăinţă haina sufletului cea întinată de multe păcate.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh

Ostenitu-te-ai a scoate pe tatăl tău de pe căile rătăcirii şi Domnul minunat a lucrat venirea lui la credinţă împreună cu a unui orb tămăduit de tine; pe noi, cei orbiţi de multe păcate, ne scoate la lumina cunoştinţei de Dumnezeu.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Ploaia întristării o risipeşte din sufletul meu şi îmi dă a-ţi aduce ţie ploaie de laude dumnezeieşti.

Apoi aceste **stihiri**:

Ca o stea străluceşti pe cerul Ortodoxiei, cu razele tămăduirilor tale alungând întunericul bolilor şi picurând bucurie în sufletele cele însetate de Hristos.

Maica Luminii, deschide-mi uşa pocăinţei mai înainte de a fi prins de lupul cel înţelegător.

Sedealna, glas 2, **podobie:** Ceea ce eşti rugătoare caldă şi zid nebiruit, izvor de milă şi lumii scăpare, cu deadinsul strigăm către tine, Născătoare de Dumnezeu, Stăpână: Vino degrab şi ne izbăveşte pe noi din nevoi, ceea ce eşti singură grabnic folositoare.

Ca un ostaş viteaz al lui Hristos ai stat împotriva viforului păgânilor şi cu sabia rugăciunii ai tăiat toate mrejele celui rău, fiind numărat în ceata mucenicilor Domnului, care revarsă râuri de vindecări tuturor.

Cântarea a IV-a

Irmos: Nepăzind poruncile Tale Stăpâne, cu mintea mea intrând în patimile desfătărilor, am fost golit de har şi pentru răni zac gol; ci mă rog Ţie, Mântuitorule, mântuieşte-mă!

Stih: ***Sfinte mucenice Pantelimon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca un nor luminos te-ai ivit pe cerul Bisericii şi trimiţi ploaia tămăduirilor celor însetaţi de milostivirea Cuvântului care aleargă la a ta rugăciune.

Stih: ***Sfinte mucenice Pantelimon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu răbdare ai suferit chinurile gătite ţie de păgâni şi ca un stâlp de foc te-ai înălţat întru rugăciune, luminând pe cei ce alergau la acoperământul tămăduirilor tale.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh

Dispreţuit-ai măririle lumeşti cu care erai ispitit şi ai alergat către slava cea dumnezeiască, râvnind a te uni cu Hristos mai adevărat în ziua cea nesfârşită a Împărăţiei Sale .

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Sufletul meu cel rănit de săgeata păcatului îl învia cu a ta rugăciune, ca Una ce ai născut pe Învierea noastră.

Cântarea a V-a

Irmos: Căutând cu ochiul Tău cel neadormit, milostiveşte-Te spre mine, cel cuprins de dormitarea trândăviei, şi care slujesc somnului desfătărilor în patul patimilor; Cel ce ţi-ai plecat capul pe Cruce şi Te-ai trezit de bunăvoie, micşorând Hristoase, noaptea păcatului, Cel ce eşti lumina dreptăţii.

Stih: ***Sfinte mucenice Pantelimon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pe lemn ai fost spânzurat pentru Cel ce pe Cruce S-a răstignit ca să ridice pe Adam din căderea cea cumplită şi care primeşte rugăciunile tale pentru izbăvirea noastră din răutăţi.

Stih: ***Sfinte mucenice Pantelimon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu fiare ai fost sfâşiat şi vrăjmaşul a fost sfâşiat de mânie văzând răbdarea ta, întru care întăreşte şi sufletele noastre slăbănogite de păcat.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh

Cu făclii ai fost ars şi te-ai izbăvit de focul cel veşnic, zburând mai apoi cu îndrăzneală către Focul cel veşnic, pe care roagă-L să aprindă şi sufletele noastre cu dorirea celor cereşti.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Izgoneşte din inima mea toată pofta cea lumească, care mă desparte pe mine de dorirea Adevărului.

Cântarea a VI-a

Irmos: Rugăciunea mea voi înălţa către Domnul şi Lui voi spune mâhnirile mele; că sufletul meu s-a umplut de răutăţi şi viaţa mea s-a apropiat de iad. Dar ca Iona mă rog: Dumnezeule, din stricăciune scoate-mă.

Stih: ***Sfinte mucenice Pantelimon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu făclii ai fost ars, dar ai aprins în multe suflete flacăra credinţei, făcându-se ei propovăduitori ai minunilor tale .

Stih: ***Sfinte mucenice Pantelimon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

În cazanul cu plumb topit ai fost aruncat, dar Hristos te-a păzit nevătămat pe tine, cel ce ai topit toată înşelăciunea vrăjmaşului cu focul rugăciunii tale.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh

În mare ai fost aruncat cu o piatră legată de gât, dar Cel ce a zidit adâncurile şi stăpâneşte cu puterea Sa mările te-a păzit nevătămat şi pentru rugăciunile tale ne scoate şi pe noi din marea necazurilor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Stinge văpaia răutăţilor mele cu apa rugăciunilor tale, ca Una ce ne-ai născut nouă pe Izvorul cel nesecat al milostivirii.

Apoi aceste **stihiri**:

Prin focul multor chinuri trecând, te-a păzit Hristos nevătămat ca pe un mieluşel al Său fără prihană, şi te-a mutat întru slavă în lăcaşurile cereşti ca să te rogi pentru cei ce te cinstesc pe tine.

Preacurată, care, prin cuvânt, negrăit ai născut pe Cuvântul în zilele cele mai de apoi, roagă-te Lui, ca una ce ai îndrăznire de Maică.

Condacul: Următor fiind Celui milostiv, şi dar de tămăduiri de la Dânsul luând, purtătorule de chinuri şi mucenice al lui Hristos Dumnezeu, cu rugăciunile tale bolile noastre cele sufleteşti vindecă-le, gonind pururea smintelile luptătorului, de la cei ce strigă cu credinţă: Mântuieşte-ne pe noi, Doamne.

Prochimenul, glas 4: Minunat este Dumnezeu întru Sfinţii Săi.

Stih: Prin Sfinţii care sunt pe pământul Lui, lucruri minunate a făcut Domnul.

Şi se citeşte **Evanghelia de la Luca**

Luca:XXI, 12-19

Zis-a Domnul ucenicilor Săi:
12. Dar, mai înainte de toate acestea, îşi vor pune mâinile pe voi şi vă vor prigoni, dându-vă în sinagogi şi în temniţe, ducându-vă la împăraţi şi la dregători, pentru numele Meu.
13. Şi va fi vouă spre mărturie.
14. Puneţi deci în inimile voastre să nu gândiţi de mai înainte ce veţi răspunde;
15. Căci Eu vă voi da gură şi înţelepciune, căreia nu-i vor putea sta împotrivă, nici să-i răspundă toţi potrivnicii voştri.
16. Şi veţi fi daţi şi de părinţi şi de fraţi şi de neamuri şi de prieteni, şi vor ucide dintre voi.
17. Şi veţi fi urâţi de toţi pentru numele Meu.
18. Şi păr din capul vostru nu va pieri.
19. Prin răbdarea voastră veţi dobândi sufletele voastre.

Strana: ***Slavă Ţie, Doamne, slavă Ţie!***

Stih: ***Miluieşte-mă Dumnezeule după mare milă Ta şi, după mulţimea îndurărilor Tale, curăţeşte fărădelegile noastre.***

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh

Pentru rugăciunile mucenicului Tău, Milostive, curăţeşte mulţimea greşelilor noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Milostive, curăţeşte mulţimea greşalelor noastre.

Apoi **stihira**:

Podobie: "Toată nădejdea mea spre tine o pun, Maica lui Dumnezeu, păzeşte-mă sub acoperământul tău.

Stih: ***Miluieşte-ne, Dumnezeule, după mare mila Ta şi după mulţimea îndurărilor Tale curăţeşte fărădelegile noastre.***

Cu râvnă ai dezrădăcinat spinii cugetării păgâneşti din pământul inimilor şi trupurile cele gârbovite de boală ai vindecat, rugându-te acum pentru tămăduirea noastră desăvârşită.

[Diaconul (iar în lipsa lui, preotul) rosteşte rugăciunea: Mântuieşte, Dumnezeule, poporul Tău şi binecuvântează moştenirea Ta, cercetează lumea Ta cu milă şi cu îndurări, înalţă fruntea creştinilor ortodocşi şi trimite peste noi milele Tale cele bogate; pentru rugăciunile prea curatei Stăpânei noastre Născătoarei de Dumnezeu şi pururea Fecioarei Maria; cu puterea cinstitei şi de viaţă făcătoarei Cruci; cu ocrotirile cinstitelor, cereştilor netrupeşti Puteri; pentru rugăciunile cinstitului, măritului prooroc, Înaintemergătorului şi Botezătorului Ioan; ale Sfinţilor, mărităţilor şi intru tot lăudaţilor apostoli; ale sfinţilor sfinţiţilor ierarhi; ale sfinţilor, mărităţilor şi bunilor biruitori mucenici; ale preacuvioşilor şi de Dumnezeu purtătorilor părinţilor noştri, ale Sfintei, marii muceniţe Eufimia din Calcedon, ale Sfinţilor (N), a căror pomenire săvârşim, ale sfinţilor şi dreptţilor dumnezeieşti părinţi Ioachim şi Ana şi pentru ale tuturor sfinţilor, rugămu-ne, Mult-milostive Doamne, auzi-ne pe noi păcătoşii, care ne rugăm Ţie, şi ne miluieşte pe noi.]

Strana: Doamne, miluieşte (de 12 ori), cântat alternativ de cele două strane.

[Preotul rosteşte ecfonisul: Cu mila şi cu indurările şi cu iubirea de oameni ale Unuia-Născut Fiului Tău, cu care eşti binecuvântat, împreună cu Preasfântul şi bunul şi de viaţă făcătorul Tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor.]

Strana: Amin.

Cântarea a VII-a

Irmos: Chipului celui de aur neînchinându-se tinerii lui Avraam, s-au lămurit ca aurul în topitoare; că, în cuptorul cel de foc, ca într-o cămară luminată, dănţuiau, cântând: Binecuvântat eşti, Dumnezeul părinţilor noştri!

Stih: ***Sfinte mucenice Pantelimon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pe roata cu cuie ai fost chinuit, dar a fost călcat vrăjmaşul mântuirii, pe care cu fulgerul rugăciunii tale îl goneşte de la cei ce se roagă ţie cu credinţă.

Stih: ***Sfinte mucenice Pantelimon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pentru dragostea către Hristos şi a celor necăjiţi te-ai jertfit, nesocotind tinereţile tale, dar Mântuitorul ţi-a dăruit cununa vieţii celei veşnice.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh

Tămăduiri mijloceşti tuturor celor chinuiţi de boli şi din vistieria milostivirii tale reverşi daruri celor ce aleargă la tine cu credinţă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

În corabia rugăciunii tale mă povăţuieşte către limanurile cele bune ale mântuirii, ca să mă izbăvesc de alunecarea în adâncul răutăţii.

Cântarea a VIII-a

Irmos: Văzându-Te soarele întins pe Cruce, şi-a strâns razele şi tot pământul s-a clătinat cu cutremur, Împărate al tuturor, văzându-Te de voie pătimind, Cel ce eşti din fire nepătimitor. Pentru aceasta, Te rog Hristoase: Tămăduieşte ca un doctor patimile sufletului meu!

Stih: ***Sfinte mucenice Pantelimon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Fermecător ai fost socotit de cei întunecaţi la minte, dar tu ai mărit pe dascălul tău Ermolae, împreună cu care te rogi acum să ne izbăvim de toată răutatea.

Stih: ***Sfinte mucenice Pantelimon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Glas din cer ţi-a vestit noul nume de Pantelimon, căci aveai să fii izvor de milostivire peste veacuri mângâind multe suflete necăjite de neputinţele trupului.

Binecuvântăm pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântului Duh, Dumnezeu

Capul ţi s-a tăiat pentru Cel ce este Cap al Bisericii şi lapte a curs din grumazul tău, minunând pe cei adunaţi la priveliştea morţii tale.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Ca Una ce eşti candelă a Împărăţiei Cerurilor, luminează şi sufletele noastre cele ce râvnesc a se împărtăşi de Lumina vieţii.

Cântarea a IX-a

Irmos: Eva adică, prin păcatul neascultării, blestem înăuntru a adus, iar Tu Fecioară de Dumnezeu Născătoare, prin odrasla purtării în pântece, lumii binecuvântare ai înflorit; pentru aceasta toţi Te slăvim.

Stih: ***Sfinte mucenice Pantelimon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pricinuitor de darul muceniciei te-ai făcut dascălului tău şi cununi de răsplătire dăruieşti rugătorilor tăi, mijlocindu-le lor de la Hristos iertare şi tămăduire de neputinţele trupului şi sufletului.

Stih: ***Sfinte mucenice Pantelimon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Umplutu-s-a de roade măslinul de care ai fost legat spre tăiere, iar acum prin rugăciunile tale culegem şi noi cu mulţumire roadele tămăduirilor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh

Nu ne lăsa pe noi în marea primejdiilor, ci ne întinde mână de ajutor, călăuzindune către Adâncul milostivirii.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Pomule al Raiului, sub ramurile rugăciunii tale primeşte-ne pe noi, cei ce alergăm la mijlocirea ta de Maică a Domnului.

Cuvine-se cu adevărat să te fericim pe tine Născătoare de Dumnezeu, cea pururea fericită şi prea nevinovată şi Maica Dumnezeului nostru. Ceea ce eşti mai cinstită decât Heruvimii şi mai slăvită fără de asemănare decât Serafimii, care fără stricăciune pe Dumnezeu Cuvântul ai născut, pe tine, cea cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, te mărim.

[Apoi aceste stihiri, glas 8, podobie: "Ceea ce eşti mai cinstită..", în timpul cărora preotul cădeşte altarul şi poporul:]

Bucură-te, cununa mucenicilor lui Hristos, izvorule nesecat al milostivirii, ploaia cea dulce a mângâierii Duhului, doctorul cel iscusit al Doctorului Celui Mare, cercetează şi neputinţele noastre cu a ta rugăciune.

Din porţile bolii mă ridică pe mine, cel ce am căzut sub spinii durerilor, ca să laud ajutorul tău cel minunat.

Crin sfinţit al milostivirii fiind, cu mireasma darurilor tale înviază sufletele noastre căzute în somnul morţii mai înainte de moartea trupului.

Strică roiul cugetelor mele celor rele şi cu florile rugăciunii împodobeşte mintea mea, spre a birui toate vicleşugurile vrăjmaşului.

Râuri de tămăduiri revarsă celor ce poartă povara multor neputinţe trupeşti şi care nădăjduiesc la a ta mijlocire.

Ca unul ce te-ai arătat oglindă a nevinovăţiei şi lumină a celor din întunericul păcatului, aprinde şi făclia inimii mele cu dorirea celor dumnezeieşti.

Cetele puterilor netrupeşti, cu Botezătorul, cu apostolii lui Hristos, cu ale Sfântului mare mucenic Pantelimon şi cu Născătoarea de Dumnezeu Maria, faceţi rugăciune ca să ne mântuim.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Şi după ecfonis cântăm **Troparul**, glas 4, **podobie**: Degrab ne întâmpină pe noi mai înainte până ce nu ne robim, când vrăjmaşii Te hulesc pe Tine şi ne îngrozesc pe noi, Hristoase Dumnezeul nostru. Pierde cu Crucea Ta pe cei ce se luptă cu noi, ca să cunoască cât poate credinţa dreptmăritorilor creştini, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Cărările mântuirii îmi luminează cu ale tale rugăciuni şi mintea mea o ridică Sfinte, spre vederea milostivirii dumnezeieşti întru care se cufundă toate durerile noastre sufleteşti şi trupeşti.

[Preotul rosteşte ectenia, pomenind pe cei pentru care se face paraclisul şi Otpustul mic.]

Apoi cântăm aceasta **stihiră** glas 2:

Podobie: Când de pe lemn, mort Te-ai pogorât, cel din Arimateea pe Tine, viaţa tuturor, cu smirnă şi cu giulgiu Te-a înfăşurat, Hristoase şi cu dragoste s-a îndemnat a săruta, cu inima şi cu buzele, trupul Tău cel nestricat. Însă fiind cuprins de frică, se bucura strigând către Tine: Slavă smereniei Tale, iubitorule de oameni!

Vreme în care ne închinăm icoanei sfântului:

Ca un ostaş înţelept al lui Hristos ai biruit toate uneltirile păgânătăţii şi sufletul tău ca un porumbel a zburat către Cel ce împodobeşte pe toţi cu aripile credinţei lucrătoare întru răbdare.

Stăpână, primeşte rugăciunile robilor tăi şi ne izbăveşte pe noi de toată nevoia şi necazul.

Toată nădejdea mea spre tine o pun, Maica lui Dumnezeu, păzeşte-mă sub acoperământul tău.

Sursa:
https://www.crestinortodox.ro/slujbe-randuieli/paraclisul-sfantului-pantelimon-141428.html

Rugăciunea prea sfinţitului Eremei (schimnicul) către Sfântul mare mucenic Pantelimon

O, mare mucenice şi tămăduitorule Pantelimon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi şi nu lăsa să rămână în noi bolile trupeşti şi sufleteşti de care suferim. Vindecă bolile pricinuite de patimile şi păcatele noastre.

Bolnavi suntem noi de lene, de slăbiciune trupească şi sufletească - tămăduieşte-ne pe noi, Sfinte Pantelimon.

Bolnavi suntem noi de dorinţe şi împătimire de lucrurile trecătoare pământeşti - tămăduieşte-ne pe noi, Sfinte Pantelimon.

Bolnavi suntem, o Sfinte Pantelimon ...

Bolnavi suntem noi de uitare pentru lucrarea mântuirii, pentru păcatele, neputinţele şi pentru datoriile noastre - tămăduieşte-ne pe noi, Sfinte Pantelimon.

Bolnavi suntem noi de ţinerea în mintea noastră a răului, de mânie, de ură, de tulburare - tămăduieşte-ne pe noi, Sfinte Pantelimon.

O, tămăduitorule a Sfântului Athos şi a întregii lumi, bolnavi suntem noi de invidie, mândrie, îngâmfare, prea mărire, de rând cu nemernicia şi netrebnicia noastră - tămăduieşte-ne pe noi, Sfinte Pantelimon.

Bolnavi suntem noi de multele şi feluritele căderi în poftele trupului: în desfrânare, în mâncarea cea fără de saţ, în nereţinere, în desfătare - tămăduieşte-ne pe noi, Sfinte Pantelimon.

Bolnavi suntem noi de prea mult somn, de prea multă vorbire, de vorbire deşartă şi de cea săvârşită cu judecată - tămăduieşte-ne pe noi, Sfinte Pantelimon.

O, Sfinte Pantelimon! Ne dor ochi noştri de privirile păcătoase ...

Ne dor urechile noastre de auzul cuvintelor deşarte, a cuvintelor rele, defăimătoare. Ne dor mâinile noastre neîntinse spre săvârşirea rugăciunii şi spre fapta cea de milostenie - tămăduieşte-ne pe noi, Sfinte Pantelimon.

Ne dor picioarele noastre nepornite grabnic spre Biserica Domnului, dar care uşor se îndreaptă spre căi rătăcite şi spre locuinţele acestei lumi - tămăduieşte-ne pe noi, Sfinte Pantelimon.

Dar cel mai mult ne dor limba şi buzele noastre de rostirea cuvintelor zadarnice, deşarte, urâte, de nerostirea cuvintelor de rugăciune, de laudă sau de rostirea acestora cu nepăsare, cu neluare aminte şi fără de pricepere - tămăduieşte-ne, o, milostive!

Tot trupul nostru este bolnav:

- Bolnavă este mintea noastră şi lipsită de înţelegere, înţelepciune şi de cugetare.
- Bolnavă este voinţa noastră, care se întoarce de la lucrurile sfinte şi se îndreaptă spre lucruri păcătoase, dăunătoare nouă şi neplăcute lui Dumnezeu.
- Bolnavă este închipuirea noastră, care nu doreşte şi nu este în măsură să conştientizeze atât moartea şi suferinţa veşnică a păcătoşilor, cât şi Fericirile Împărăţiei Cereşti, mânia Domnului, patimile lui Hristos pe cruce, răstignirea Lui.

O, Sfinte Pantelimon, tămăduieşte-ne. Ne doare totul în noi. În neputinţă este sufletul nostru cu toate puterile şi priceperile lui. În neputinţă este trupul nostru cu toate mădularele lui.

Tămăduieşte-ne pe noi, Sfinte Pantelimon, tămăduitorul cel fără de arginţi, doctorul cel mult iubitor şi sluga Preasfintei Născătoare de Dumnezeu. Nu ne lăsa pe noi în urgia bolilor şi neputinţelor, ci tămăduieşte-ne cu puterea Harului tău şi vom lăuda Preasfânta Treime: pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh, pe Preasfânta Născătoare de Dumnezeu care te trimite spre slujire bolnavilor şi vom mulţumi harului tău purtător de vindecări în veci. Amin.

Rugăciune către Sfântul mare mucenic Pantelimon

Sfinte mare mucenic şi tămăduitor Pantelimon uită-te la noi în bunătatea ta şi ascultă-ne pe noi păcătoşii, care înălţăm rugăciuni sincere în faţa sfintei tale icoane.

Roagă-te pentru noi la Domnul Dumnezeu, înaintea căruia stau Îngerii în cer, pentru iertarea păcatelor şi greşalelor noastre. Vindecă bolile trupurilor şi sufletelor slujitorilor lui Dumnezeu şi ale tuturor creştinilor ortodocşi care doresc ajutorul tău.

Căci noi, care din cauza păcatelor noastre suntem bolnavi neavând nici un alt ajutor sau consolare, căutăm refugiu la tine, cel care ai har de a te ruga pentru noi şi de a vindeca orice bolnav şi orice boală.

Prin rugăciunile tale sfinte, ajută-ne să ne întărim în credinţă şi în devotament şi în tot ce este necesar pentru această viaţă temporală şi pentru mântuirea noastră.

Amin.

Rugăciune către Sfântul Pantelimon

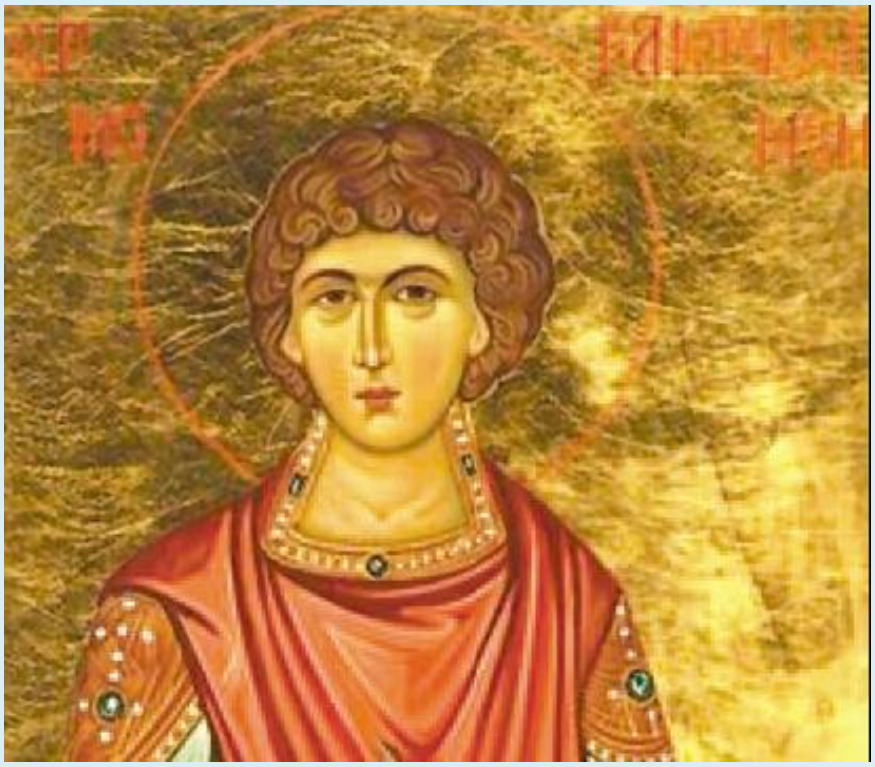

Sfinte Pantelimon, te rugăm ajută-ne! Ocroteşte-i şi tămăduieşte-i pe toţi copiii, să nu mai fie atâtea boli şi durere, dăruieşte-le medicilor multă înţelepciune şi putere de muncă, sănătate, au nevoie de ocrotirea ta ca să ne ocrotească pe noi.

Doamne ajută!

Imnografie

Troparul Sfântului mare mucenic şi tămăduitor Pantelimon: Purtătorule de chinuri, Sfinte şi tămăduitorule Pantelimon, roagă pe Milostivul Dumnezeu să dea iertare de greşeli sufletelor noastre.

Condacul Sfântului mare mucenic şi tămăduitor Pantelimon: Următor fiind Celui Milostiv şi dar de tămăduiri de la Dânsul luând, purtătorule de chinuri şi mucenice al lui Hristos Dumnezeu, cu rugăciunile tale bolile noastre cele sufleteşti vindecă-le, gonind pururea smintelile luptătorului, de la cei ce strigă cu credinţă: mântuieşte-ne pe noi, Doamne.

Sinaxar - Sfântul mare mucenic și tămăduitor Pantelimon - 27 iulie:
https://www.trinitas.tv/sfantul-mare-mucenic-si-tamaduitor-pantelimon-27-iulie/

Vieţile Sfinţilor - Pătimirea Sfântului mare mucenic Pantelimon, doctorul fără de plată

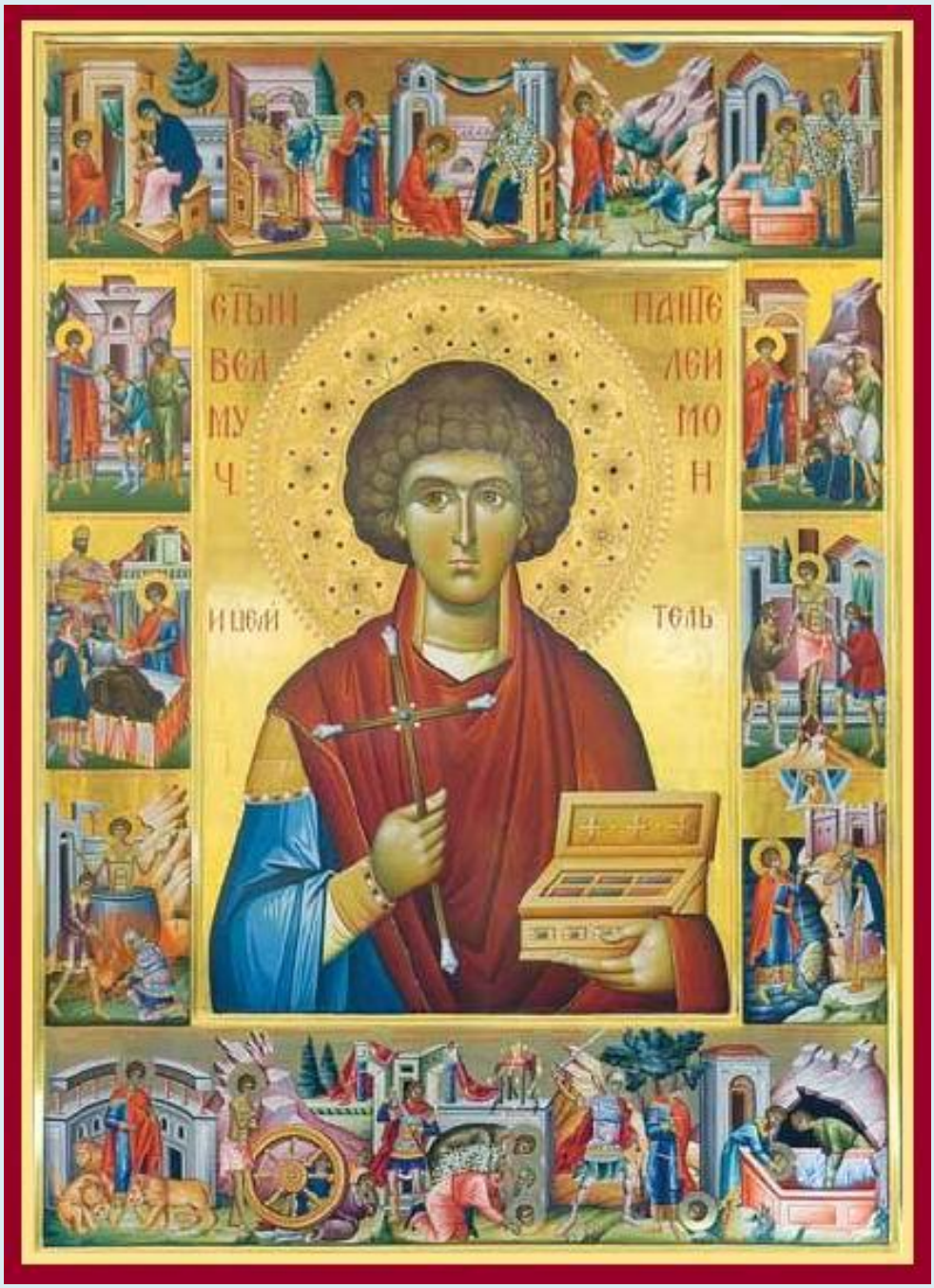

Pe vremea împărăţiei păgânului Maximian, cumplitul muncitor al creştinilor, toată lumea era acoperită cu întunericul păgânătăţii închinării la idoli. Atunci s-a făcut mare prigonire pretutindeni celor ce credeau în Hristos. Deci, mulţi mărturisitori ai preasfântului nume al lui Iisus Hristos au fost ucişi.

Între aceştia a pătimit pentru Hristos şi Sfântul mare mucenic Pantelimon, din cetatea Nicomidiei, care se află în părţile Bitiniei. Acest slăvit între mucenici şi răbdător de chinuri al lui Hristos, s-a născut în cetatea Nicomidiei, din tată de neam bun, cinstit şi bogat, cu numele Evstroghie şi din maica sa, Euvula.

Tatăl său era cu credinţa păgân, sârguindu-se cu căldură la închinarea idolilor, iar maica sa era creştină. Ea a învăţat de la strămoşii săi Sfânta credinţă, slujind cu osârdie lui Hristos. Deci, fiind însoţiţi cu trupurile, erau însă despărţiţi cu duhul, el jertfind mincinoşilor zei, iar ea aducând jertfe de laudă adevăratului Dumnezeu.

Născând ea acest prunc, despre care ne este cuvântul, ***l-a numit pe el Pantoleon, care se tâlcuieşte "cu totul leu", ca cel ce avea să fie cu bărbăţia asemenea cu leul, însă mai pe urmă a fost numit Pantelimon, adică "întru tot milostiv", pentru că tuturor s-a arătat că este milostiv. El tămăduia pe cei bolnavi fără de plată, iar pe cei săraci îi miluia, împărţind averile părinteşti celor ce aveau trebuinţă.***

Fiind el însă copil, ***maica sa îl creştea în credinţa creştină, învăţându-l să cunoască pe Unul şi adevăratul Dumnezeu, Care este în ceruri, pe Domnul nostru Iisus Hristos; să creadă într-Însul, să-I placă Lui cu lucruri bune şi să nu se abată la închinarea idolilor.*** Deci, copilul lua aminte la învăţătura maicii sale şi cunoştea în parte, pe cât putea a înţelege în anii copilăreşti. Dar, ca pagubă şi lipsire, maica lui cea bună şi învăţătoare, încă din tinereţe s-a dus către Domnul, lăsând pe copil nevenit în vârstă şi în înţelegerea cea desăvârşită. După sfârşitul ei,

din neştiinţă, copilul a mers în urma rătăcirii tatălui său, fiind dus adeseori de dânsul la idoli şi învăţând păgânătatea lor.

Deci, pruncul a fost dat mai întâi la învăţătura gramaticii şi după ce a sporit în cărţile elineşti, a învăţat toată filosofia cea din afară. După aceea, tatăl său l-a dat la meşteşugul doctoricesc, la un oarecare Eufrosin, doctor renumit, ca să se deprindă cu acel meşteşug. Copilul, fiind isteţ la minte, a învăţat toate cu înlesnire şi degrabă a întrecut pe cei de o vârstă cu el, aproape asemănându-se cu învăţătorul său.

El era bun la obicei, bine grăitor, frumos la faţă, iubit de toţi şi cunoscut împăratului Maximian; pentru că în acea vreme Maximian locuia în Nicomidia, chinuind pe creştini. El, la praznicul Naşterii lui Hristos, a ars douăzeci de mii de Sfinţi mucenici, iar pe Sfântul Antim episcopul şi pe mulţi alţii i-a omorât cu diferite feluri de chinuri.

Eufrosin doctorul, adeseori se ducea cu doctorii la împărat şi la oamenii din palatele lui, pentru că doctorul acela dădea leacuri la toată curtea împărătească. Ducându-se acela la palat, a luat cu dânsul şi pe copilul Pantoleon şi toţi, văzându-l, se mirau de frumuseţea şi înţelegerea lui cea bună. Deci, văzându-l şi împăratul, l-a întrebat de unde este şi al cui fiu este. Aflând cele despre dânsul, împăratul a poruncit învăţătorului să înveţe bine, pe copil, tot meşteşugul doctoricesc, vrând ca întotdeauna să-l aibă pe lângă dânsul, ca pe un vrednic a sta înaintea împăratului şi a sluji lui.

În vremea aceea, era în Nicomidia un preot bătrân, cu numele Ermolae. El, cu puţini creştini, se ascundea de frica păgânilor într-o casă oarecare mică şi neştiută, iar Pantoleon, mergând de la casa sa către învăţătorul său, îi era calea pe lângă casa aceea mică, în care se ascundea Sfântul Ermolae. Acesta, văzând pe ferestruie pe tânăr trecând pe acolo adeseori, cunoştea de pe faţă şi din obiceiul lui cel bun, că va fi vas ales al lui Dumnezeu. Deci, odată, a ieşit din casă înaintea tânărului, care tocmai trecea pe acolo şi l-a rugat ca să intre puţin în casa lui. Tânărul, fiind smerit şi ascultător, a intrat în casa bătrânului, iar el, punându-l aproape de dânsul, l-a întrebat de neam, de părinţi, de credinţă şi de întreaga lui viaţă.

Sfinţii Pantelimon şi Ermolae

Tânărul, povestindu-i toate cu de-amănuntul, i-a spus că maica lui a fost creştină şi a murit, iar tatăl lui trăieşte după legile elineşti, închinându-se zeilor.

Atunci Sfântul Ermolae l-a întrebat pe dânsul, zicându-i: "Dar tu, fiule, de ce parte şi credinţă voieşti să fii? De credinţa tatălui tău sau a maicii tale?"

Tânărul a răspuns: "Maica mea, pe când trăia, mă învăţa credinţa sa şi eu am iubit credinţa ei. Însă tatăl meu, ca cel mai tare, mă sileşte la legile elineşti şi doreşte să mă rânduiască în palatele împărăteşti, adică în rândurile ostaşilor împăratului".

Sfântul l-a întrebat iarăşi: "Ce fel de învăţătură te învaţă pe tine dascălul tău?"

Tânărul a răspuns: "Învăţătura lui Asclipie, a lui Hipocrate şi a lui Galen, pentru că aşa voieşte tatăl meu. Iar dascălul meu zice că de voi învăţa acele învăţături, voi putea, cu înlesnire, să tămăduiesc toate bolile oamenilor".

Sfântul Ermolae, găsind prilej spre vorba cea de folos, a început a semăna, ca într-un pământ bun, în inima tânărului, sămânţa cea bună a cuvântului lui Dumnezeu. Deci i-a zis: ***"Crede-mă pe mine, bunule tânăr, că învăţăturile şi meşteşugurile lui Asclipie, Hipocrate şi Galen sunt mici şi puţin pot să ajute celor ce le întrebuinţează pe ele. Asemenea sunt şi zeii pe care împăratul Maximian, tatăl tău şi ceilalţi elini îi cinstesc. Sunt deşerţi şi de nimic.***

Deci, Unul este Iisus Hristos, adevărat şi Atotputernic Dumnezeu, în Care, de vei crede, apoi numai cu chemarea Preacinstitului Lui nume, vei putea tămădui toate bolile. Pentru că Acela orbii a luminat, leproşii a curăţit şi morţilor viaţă le-a dăruit. Iar diavolii, care se cinstesc de elini, i-a izgonit din oameni cu cuvântul.

Dar nu numai singur Hristos, ci şi hainele Lui erau dătătoare de tămăduiri. Pentru că o femeie, fiind bolnavă de curgerea sângelui de 12 ani, numai cât s-a atins de marginea hainelor Lui, îndată s-a tămăduit. Dar cine poate să spună cu de-amănuntul toate lucrurile Lui cele minunate? Căci precum nu este cu putinţă a număra stelele cerului, nisipul mării şi picăturile de ploaie, tot aşa nu putem număra nici minunile şi măririle Lui.

El este şi acum ajutător robilor Săi, că mângâie pe cei mâhniţi, tămăduieşte pe cei bolnavi, izbăveşte de primejdii şi scoate din toate răutăţile potrivnice, neaşteptând să fie rugat de cineva; ci, mai înainte de rugăciune şi de pornirea singură a inimii, întâmpină şi dă unele ca acestea. Celor ce-L iubesc pe El, încă şi mai mari faceri de minuni le dăruieşte şi le dă lor desăvârşit viaţă fără de sfârşit, întru slava cea veşnică a Împărăţiei Cerurilor".

Nişte cuvinte ca acestea ascultându-le Pantoleon, le credea adevărate. ***Deci, ascunzându-le în inima sa, cu dulceaţă se adâncea în ele cu mintea şi zicea Sfântului bătrân: "Eu pe acestea de multe ori le-am auzit de la maica mea şi am văzut-o adeseori rugându-se şi chemând pe acel Dumnezeu, de care tu vorbeşti".***

Deci, ***din acea zi, Pantoleon trecea pe la bătrân şi se îndulcea de vorbele lui cele insuflate de Dumnezeu şi se povăţuia spre cunoştinţa adevăratului Dumnezeu.*** Astfel, când se întorcea de la dascălul Eufrosin, nu se ducea la casa sa, până ce mai întâi nu cerceta pe bătrânul Ermolae, de la care primea cuvinte folositoare de suflet.

***

Odată, i s-a întâmplat lui că, plecând de la dascăl şi abătându-se puţin din cale, a găsit pe drum un prunc mort, muşcat de o viperă mare. Iar vipera aceea şedea aproape de acel mort. Văzând aceasta Pantoleon, la început s-a temut şi s-a depărtat puţin, dar mai pe urmă s-a gândit în sine, zicând: "Acum mi se cade mie să ştiu dacă sunt adevărate cele grăite de bătrânul Ermolae".

Şi, căutând spre cer a zis: "Doamne, Iisuse Hristoase, măcar că nu sunt vrednic a Te chema, însă de voieşti ca să fiu robul Tău, arată-Ţi puterea Ta şi fă ca întru numele Tău, pruncul acesta să învieze, iar vipera să moară".

Atunci îndată, pruncul, deşteptându-se ca din somn, s-a sculat, iar vipera a crăpat în două şi a rămas moartă.

Pantoleon, văzând această minune, a crezut desăvârşit în Hristos, şi-a ridicat ochii săi trupeşti şi sufleteşti spre cer şi a binecuvântat pe Dumnezeu cu bucurie şi cu lacrimi, mulţumindu-I că l-a scos pe el din întuneric şi l-a adus la lumina cunoştinţei Sale.

Apoi îndată, *alergând la Sfântul Ermolae preotul, a căzut la cinstitele lui picioare, cerând Sfântul Botez şi spunându-i cele ce i s-au întâmplat*, adică, cum a înviat pe pruncul cel mort, cu puterea numelui lui Iisus Hristos şi cum a murit vipera cea purtătoare de moarte.

Sfântul Ermolae, sculându-se, s-a dus cu dânsul să vadă vipera moartă şi văzând-o, a mulţumit lui Dumnezeu pentru minunea ce o făcuse şi prin care a adus pe Pantoleon la cunoştinţa Sa. Apoi, întorcându-se acasă, ***a botezat pe tânăr în numele Tatălui, al Fiului şi al Sfântului Duh şi săvârşind Sfânta Liturghie în cămara cea mai dinlăuntru, l-a împărtăşit cu dumnezeieştile Taine, cu Trupul şi Sângele lui Hristos.***

După primirea Sfântului Botez, Pantoleon, a petrecut lângă bătrânul Ermolae şapte zile, ascultând dumnezeieştile cuvinte care i se grăiau prin gura bătrânului şi adăpându-se ca dintr-un izvor viu şi-a făcut sufletul său spre îmbelşugarea roadelor duhovniceşti, cu darul lui Hristos. A opta zi, când s-a întors acasă, tatăl său i-a zis lui: *"Fiule, unde ai zăbovit atâtea zile, că eu în grijă mare am fost pentru tine".*

Sfântul a răspuns: "Am fost cu dascălul în palatele împărăteşti, de am tămăduit pe un bolnav iubit împăratului şi nu ne-am depărtat de la dânsul şapte zile, până nu l-am făcut sănătos".

Aceasta a zis-o Sfântul, nu ca şi cum ar minţi, ci ca o pildă. Căci prin aceasta, îi spunea în taină adevărul. În mintea sa numea dascăl pe Sfântul Ermolae preotul, palatele împărăteşti numea cămara cea mai dinlăuntru, în care s-au săvârşit dumnezeieştile Taine; iar bolnav numea sufletul său cel iubit Împăratului ceresc, care s-a tămăduit în şapte zile prin doctorie duhovnicească.

A doua zi, mergând el la dascălul Eufrosin, a fost întrebat: *"Unde ai stat atâtea zile?"*

El i-a răspuns: "Tatăl meu, cumpărând o moşie, m-a trimis acolo, fiind cumpărată cu mare preţ". Aceasta i-o spunea, înţelegând despre Sfântul Botez, pe care îl primise şi pentru înştiinţarea celorlalte taine ale credinţei creştineşti, care sunt comori nepreţuite, covârşind toate bogăţiile, căci s-a îmbogăţit prin sângele lui Hristos". Eufrosin, auzind aceasta, nu a mai îndrăznit a-l întreba mai mult.

Fericitul Pantelimon era plin de darul lui Dumnezeu, purtând înlăuntru comoara Sfintei credinţe. El se îngrijea foarte mult de tatăl său, cum l-ar putea scoate din întunericul închinării idoleşti şi să-l aducă la lumina cunoştinţei lui Hristos.

Pentru aceea, vorbea cu dânsul în toate zilele pilde înţelepte şi îi punea întrebări, zicându-i: ***"Tată, pentru ce zeii stau până astăzi tot aşa precum au fost puşi de la început; iar cei făcuţi şezând pe scaun, stau tot aşa până astăzi şi nu se scoală niciodată?"***

Tatăl i-a răspuns: *"Fiule, îmi este greu de socotit această întrebare şi nu pot să răspund la ea".*

Deci, Sfântul Pantelimon totdeauna punea tatălui său şi alte întrebări, asemenea acesteia, până l-a făcut a se îndoi de zeii săi şi a cunoaşte înşelarea şi rătăcirea închinării de idoli. Deci, tatăl său a încetat a mai cinsti pe idoli, cum îi cinstea mai înainte, când le aducea jertfe şi li se închina în toate zilele şi a început a-i sfărâma şi a-i necinsti.

Pantelimon, văzând aceasta, se bucura că cel puţin a reuşit a-l face pe tatăl său să se îndoiască de zei, deşi nu-l întorsese desăvârşit de la ei. El voia de multe ori să sfărâme idolii tatălui său, dar se oprea. ***Pe de o parte, ca să nu mânie pe tatăl său, pe care se cuvenea a-l cinsti după porunca lui Dumnezeu, iar pe de alta, voia să aştepte până ce singur tatăl său va cunoaşte pe adevăratul Dumnezeu şi el singur îi va sfărâma cu mâinile sale.***

***

În acea vreme, au adus la Pantelimon pe un orb care cerea tămăduire şi zicea: "Mă rog ţie, miluieşte-mă pe mine, care nu văd lumina cea dulce; căci toţi doctorii din această cetate m-au căutat şi nici un folos nu mi-au adus; ba chiar şi cea din urmă zărire ce o mai aveam, mi-au luat-o împreună cu toată averea mea, căci am cheltuit tot. Deci, am luat mai multă vătămare şi pagubă, decât tămăduire".

Iar Sfântul i-a zis: "Dacă toată averea ai dat-o acelor doctori de la care n-ai avut folos, apoi de vei primi tămăduire de la mine şi de vei vedea, ce-mi vei da mie?"

Orbul a răspuns: "Cea mai de pe urmă rămăşiţă care o am, ţi-o voi da cu osârdie".

Sfântul a zis: "Vederea luminii ţi-o va da Tatăl luminilor, Dumnezeul cel adevărat, prin mine nevrednicul robul Său. Iar tu, ceea ce-mi făgăduieşti, să nu-mi dai mie, ci s-o împarţi la săraci".

Evstorghie, tatăl lui Pantelimon, auzind acestea, a zis către dânsul: "Fiule, să nu îndrăzneşti a te atinge de acel lucru pe care nu poţi să-l faci, ca să nu te faci şi tu de râs! Oare tu poţi mai mult decât doctorii cei mari, care l-au căutat pe el şi n-au putut să-l tămăduiască?"

Sfântul a răspuns: "Nici unul dintre acei doctori nu ştie să pună acestui om acel fel de doctorie, ca mine, căci este multă deosebire între dânşii şi între dascălul meu, care m-a învăţat aceasta".

Tatăl său, socotind că vorbeşte despre dascălul Eufrosin, i-a zis: "Eu am auzit că şi dascălul tău s-a îngrijit de acest orb, dar nimic n-a sporit".

Pantelimon a răspuns: "Aşteaptă puţin, tată şi vei vedea puterea doctoriei mele!" Zicând aceasta, s-a atins cu degetul de ochii orbului, zicând: "În numele Domnului meu Iisus Hristos, Care a luminat pe cei orbi, caută şi vezi!"

Atunci îndată s-au deschis ochii orbului şi a văzut. Din acel ceas, Evstorghie, tatăl lui Pantelimon, a crezut în Hristos, împreună cu omul care s-a tămăduit şi a fost botezat de Sfântul Ermolae, preotul. Din acel moment s-a umplut de mare bucurie duhovnicească, pentru darul şi puterea lui Hristos.

Atunci Evstorghie a început a sfărâma toţi idolii care erau în casa lui, iar la acel lucru îl ajuta şi fiul său, Sfântul Pantelimon, care, făcându-i bucăţi, i-a aruncat într-o groapă adâncă şi i-a acoperit cu pământ. După aceea, Evstorghie, mai trăind puţină vreme, s-a mutat la Domnul.

Pantelimon, rămânând moştenitor al averii părinteşti, îndată a dăruit libertate robilor şi roabelor sale, dându-le multe daruri. ***Bogăţia el a început a o împărţi la cei ce aveau trebuinţă: săracilor, scăpătaţilor, văduvelor şi sărmanilor.***

Înconjura temniţele, cercetând pe toţi cei ce pătimeau în legături şi pe care îi mângâia cu doctoriile şi cu dările cele de trebuinţă. ***El era doctor nu numai de răni, ci şi de sărăciile omeneşti, căci toţi primeau de la dânsul milostenie îndestulată şi cu îndurările lui, săracii se îmbogăţeau.***

Lui îi ajuta darul lui Dumnezeu ca doctorie, căci i se dăduse de sus darul tămăduirilor. Şi nu tămăduia toate bolile, atât cu doctoriile cele cumpărate, pe cât cu chemarea numelui lui Iisus Hristos.

Atunci el s-a arătat că nu mai este Pantoleon, ci Pantelimon, adică "întru tot milostiv", prin numire şi cu lucrul, arătând la toţi mila, nelăsând pe nimeni să plece de la dânsul nemângâiat. Căci celor lipsiţi le dădea daruri fără plată, iar pe bolnavi îi tămăduia. Atunci s-a dus la dânsul toată cetatea cu bolnavii ei, lăsând pe toţi doctorii, pentru că de la nimeni nu câştigau atât de grabnice şi desăvârşite tămăduiri, precum câştigau de la Pantelimon, care tămăduia cu fapta şi nu lua plată de la nimeni. Deci, ***se slăvea în tot poporul numele doctorului cel milostiv şi fără de plată,*** iar ceilalţi doctori erau defăimaţi şi luaţi în râs. Din această pricină, multă ură şi vrajbă s-a ridicat de doctori împotriva Sfântului şi mai ales în acea vreme când a fost tămăduit acel orb pomenit mai sus. Aceasta a început astfel.

***

Într-una din zile, umblând prin cetate, orbul cel tămăduit de Sfântul Pantelimon, l-au văzut pe el doctorii şi îşi ziceau fiecare în sine: *"Oare nu este acesta care a fost orb şi cerea de la noi tămăduire şi n-am putut să-i vindecăm ochii? Deci, cum vede acum?"* Şi îl întrebau pe el, cum de vede.

Dar omul acela n-a tăinuit pe doctorul său, pe Sfântul Pantelimon. Acei doctori, aflând despre el că este ucenic al lui Eufrosin, ziceau: *"Mare este ucenicul marelui dascăl"*. Dar ei nu ştiau puterea lui Hristos, care lucra prin Pantelimon. Deci, neştiind, au mărturisit adevărul, că marele Pantelimon este ucenicul Marelui Învăţător, Iisus Hristos. Ei, deşi lăudau cu făţărnicie pe Sfânt, însă, în inimile lor, din zavistie, se sfătuiau spre rău şi îl pândeau, căutând pricină împotriva lui, cum ar putea să-l piardă.

Apoi, văzându-l că intră în temniţă şi tămăduieşte rănile celor legaţi, care pătimeau pentru Hristos, s-au apropiat de Maximian ighemonul şi i-au zis: *"Împărate, tânărul căruia i-ai poruncit să înveţe meşteşugul doctoricesc, voind să-l ai în palatele tale, defaimă mila ta către dânsul şi cercetează temniţele, tămăduind pe legaţii cei hulitori ai zeilor noştri, socotind, la fel cu dânşii, împotriva zeilor. Deci, el duce şi pe alţii la acelaşi gând rău al lui şi de nu-l vei pierde degrabă, apoi nu puţină mâhnire vei avea, pentru că pe mulţi îi vei vedea întorcându-se de la zei, prin înşelătoarea lui învăţătură; că meşteşugul doctoricesc pe care îl are şi tămăduirile care le face, nu le socoteşte ca ale lui Asclipie sau ale vreunui alt zeu, ci ale unui oarecare Hristos şi astfel toţi, care sunt tămăduiţi, cred în El"*.

Clevetitorii zicând aceasta, au rugat pe împăratul, ca să poruncească să cheme pe orbul cel tămăduit de Pantelimon. Împăratul a poruncit, să caute îndată pe orbul cel vindecat.

Fiind adus acela înaintea împăratului, a fost întrebat: "Omule, spune cum ţi-a tămăduit Pantelimon ochii?"

El a răspuns: "A chemat numele lui Hristos, s-a atins de ochii mei şi am văzut îndată!"

Împăratul a zis către dânsul: "Tu cum socoteşti? Hristos te-a tămăduit sau zeii?"

El a răspuns: "Împărate, doctorii aceştia, pe care îi vezi că stau înaintea ta, au cheltuit multă sârguinţă şi multă vreme pentru tămăduirea mea. Ei mi-au luat toată averea şi nu mi-au adus nici un folos. Dimpotrivă şi puţina vedere câtă aveam, mi-au luat-o; astfel că m-au orbit cu desăvârşire. Iar Pantelimon, numai cu chemarea numelui lui Hristos, m-a făcut să văd. O, împărate, socoteşte tu singur şi vezi, care doctor este mai bun şi mai adevărat? Asclipie cu ceilalţi zei? Sau Hristos, Care, fiind chemat de Pantelimon, îndată m-a tămăduit?"

Împăratul, neştiind ce să răspundă la aceasta, a început a-l sili la păgânătate, după obiceiul păgânesc, zicându-i: "Omule, nu te lăsa înşelat, nici nu pomeni pe Hristos, pentru că este dovedit că zeii ţi-au dat vederea ochilor!"

Dar cel tămăduit, neavând nici o teamă de puterea împărătească, nici înfricoşându-se de îngrozirea ighemonilor, a răspuns lui Maximian, mai cu îndrăzneală decât orbul din Evanghelie, care fusese pus la întrebare înaintea fariseilor: "O, împărate, se vede că eşti nebun, de numeşti pe zeii cei orbi, dătători de vedere ai luminii, căci şi tu, fiind ca ei, nu voieşti să vezi adevărul!"

Împăratul, umplându-se de mânie, a poruncit să-l taie îndată cu sabia. Deci, fiind tăiat capul bunului mărturisitor al numelui lui Iisus Hristos, s-a dus să vadă pe Acela, în care a crezut, în neînserată lumină cerească faţă către faţă. Sfântul Pantelimon, răscumpărând trupul lui de la ucigaşi, l-a îngropat lângă tatăl său.

După aceasta, împăratul a poruncit să cheme la dânsul pe Pantelimon. ***Când ostaşii duceau pe Sfântul Pantelimon la împărat, el cânta cuvintele lui David: Dumnezeule, lauda mea să n-o treci cu vederea, că gura păcătosului şi gura***

vicleanului s-a deschis asupra mea... Deci, a stat cu trupul înaintea împăratului pământesc, iar cu mintea stătea înaintea Împăratului ceresc.

Împăratul Maximian, privind spre dânsul fără mânie, a început a-i vorbi cu blândeţe, zicând: *"O, Pantoleoane, nu sunt bune cele ce am auzit de tine. Spun unii că huleşti şi defaimi foarte mult pe Asclipie şi pe ceilalţi zei, iar pe Hristos Cel răstignit, Care a pierit rău, Îl slăveşti, te nădăjduieşti spre Dânsul şi Îl numeşti Dumnezeu. Ştii că de multe ori am trecut cu vederea cele ce auzeam de tine şi mila ţi-am arătat-o, când te-am primit în palatele mele. Eu am poruncit şi dascălului tău, Eufrosin, să te înveţe meşteşugul doctoricesc, ca totdeauna să fii lângă mine; iar tu, defăimând toate acestea, te-ai abătut la cele potrivnice. Însă eu nu cred cele grăite despre tine, pentru că oamenii s-au obişnuit a spune multe lucruri nedrepte. De aceea te-am chemat ca singur să spui adevărul şi să arăţi mincinoasă clevetirea zavistnicilor asupra ta. Pentru aceea se cade să aduci înaintea tuturor jertfe zeilor celor mari".*

Sfântul a răspuns: "O, împărate, se cade a crede faptele mai mult decât cuvintele, pentru că nu atât din cuvinte, pe cât din lucruri se cunoaşte adevărul. Să crezi cuvintele care le auzi de la mine, că mă lepăd de Asclipie şi de ceilalţi zei ai voştri, iar pe Hristos Îl preamăresc; pentru că din faptele Lui am cunoscut, că este singurul şi adevăratul Dumnezeu.

Dar ascultă măcar pe scurt faptele lui Hristos. A făcut cerul, a întărit pământul, a înviat morţii, a luminat orbii, a curăţit leproşii, pe cei slăbănogi i-a ridicat de pe pat cu cuvântul.

Dar zeii care se cinstesc de voi, ce lucru au făcut de felul acesta? Pot ei oare să facă ceva? Deci, de vei voi să cunoşti puterea lui Iisus Hristos, îndată vei vedea aceasta cu fapta. Porunceşte să aducă aici un bolnav pe moarte, care zace în pat deznădăjduit de doctori. Aici să vină şi slujitorii voştri şi să cheme pe zeii lor, iar eu voi chema pe Dumnezeul meu şi care Dumnezeu va tămădui pe cel bolnav, acela să fie mărturisit, că este Dumnezeu adevărat, iar ceilalţi să se lepede".

Împăratului i-a plăcut acest sfat al Sfântului. Deci, a poruncit ca îndată să caute un bolnav oarecare. Fiind adus acolo pe pat un om slăbănog de mulţi ani, care era întocmai ca un lemn nesimţitor, au venit şi slujitorii idoleşti, iscusiţi la meşteşugul doctoricesc şi au zis Sfântului să cheme el mai întâi pe Hristos al său.

Sfântul le-a zis: "Eu, de voi chema pe Dumnezeu şi de va tămădui pe acest slăbănog, atunci zeii voştri pe cine vor tămădui? Chemaţi voi mai întâi pe zeii

voştri şi de vor tămădui pe cel bolnav, apoi nu va mai fi nevoie ca eu să chem pe Dumnezeul meu!"

Deci, popii au început a chema pe zeii lor, unul pe Asclipie, altul pe Die, altul pe Artemida, alţii pe alţi diavoli. Dar nu era nici glas, nici ascultare. Deci, ostenindu-se ei în rugăciunile lor cele urâte de Dumnezeu, nimic n-au sporit. ***Sfântul, văzând osteneala lor în deşert, a râs.***

Iar împăratul, văzându-l pe el râzând, a zis: *"Pantelimon, fă sănătos pe omul acesta, dacă poţi, prin chemarea Dumnezeului tău".*

Sfântul a grăit: "Să se depărteze de aici popii voştri!"

Depărtându-se popii, ***Sfântul s-a apropiat de pat şi ridicându-şi ochii spre cer, a început a se ruga, zicând: "Doamne, auzi rugăciunea mea, când strig către Tine şi să nu întorci faţa Ta de la robul Tău. Ori în ce zi mă necăjesc, pleacă către mine urechea Ta şi ori în ce zi Te voi chema, auzi-mă pe mine. Deci, arată tăria Ta cea atotputernică, celor ce nu ştiu de Tine, pentru că toate îţi sunt cu putinţă!"***

Astfel rugându-se Afântul, a luat de mână pe cel slăbănog, zicându-i: ***"În numele Domnului nostru Iisus Hristos, scoală-te şi fii sănătos!"*** Atunci, sculându-se îndată, slăbănogul s-a făcut sănătos cu tot trupul şi umbla bucurându-se; apoi, luându-şi patul său, s-a dus la casa sa.

Această minune văzând-o mulţi din cei ce stăteau de faţă, au crezut în Hristos, iar slujitorii idoleşti scrâşneau din dinţi împotriva robului lui Hristos şi ziceau către împărat: "*Dacă acesta va mai fi viu, jertfele zeilor vor fi zadarnice şi vom fi de râs creştinilor! Deci, împărate, pierde-l pe el îndată*".

Împăratul a zis către Sfânt: *"Pantelimoane, jertfeşte zeilor, ca să nu pieri în deşert! Nu ştii oare câţi au pierit neascultând porunca noastră şi lepădându-se de zeii noştri? Au doar nu ai aflat cât de cumplit a fost muncit bătrânul Antim?"*

Răspuns-a Sfântul: "Toţi cei ce au murit pentru Hristos, n-au pierit, ci se află în viaţa cea veşnică. Deci, dacă bătrânul Antim, fiind neputincios cu trupul, a putut suferi muncile cele cumplite pentru Domnul nostru, cu atât mai mult eu, care sunt mai tânăr şi mai tare cu trupul decât el, mi se cade ca fără temere să pătimesc toate muncile ce le vei pune asupra mea. Pentru că a nu muri pentru Hristos, socotesc că este o pagubă, iar a muri pentru El dobândă îmi este".

Atunci împăratul a poruncit să-l spânzure gol la muncire, cu unghii de fier să-i strujească trupul şi cu lumânări aprinse să-i ardă coastele. El, pătimind acestea, a căutat spre cer şi a zis: ***"Doamne, Iisuse Hristoase, ajută-mi în ceasul acesta şi-mi dă răbdare, ca până la sfârşit să pot suferi muncile păgânilor!"***

Atunci i s-a arătat lui Domnul în chipul preotului Ermolae şi i-a zis: "Nu te teme! Eu sunt cu tine!"

Şi îndată mâinile slujitorilor care îl munceau au slăbit şi ei s-au făcut ca morţi. Uneltele de muncire au căzut din mâinile lor, iar lumânările s-au stins.

Acest lucru văzându-l împăratul, a poruncit să coboare pe mucenic de la muncire şi a zis către dânsul: "*Care este puterea vrăjii tale, că slujitorii au slăbit şi lumânările lor s-au stins?"*

Mucenicul a răspuns: "Vraja mea este Hristos, cu a Cărui putere fac toate acestea".

Împăratul a zis:*"Ce vei face, dacă voi pune munci mai mari asupra ta?"*

Mucenicul a răspuns: "În cele mai mari munci, mai mare putere va arăta Hristos al meu, dându-mi mai mare răbdare pentru ruşinarea ta. Iar eu, răbdând mai multe munci pentru Dânsul, voi lua de la El şi mai mari răsplătiri".

Atunci ighemonul a poruncit să fiarbă plumb într-o căldare mare de fier şi să arunce într-însa pe mucenic. Deci, fierbând plumbul şi aducând pe mucenic la căldare, el şi-a ridicat ochii spre cer şi s-a rugat, zicând: ***Auzi, Doamne, glasul meu, când mă rog către Tine. Scoate sufletul meu din cursa vrăjmaşului!***

***Aşa rugându-se el,* i s-a arătat iarăşi Domnul în chipul lui Ermolae şi luându-l pe el de mână, a intrat cu dânsul în căldare.**

Atunci îndată focul s-a stins, plumbul s-a răcit, iar mucenicul cânta, zicând: Eu către Dumnezeu am strigat şi Domnul m-a auzit pe mine. Seara, dimineaţa şi la miezul zilei spune-voi şi voi vesti Lui şi El va auzi glasul meu.

Deci, cei ce stăteau de faţă, s-au mirat de ceea ce se făcuse, iar împăratul a zis: *"Ce să fie aceasta, că focul s-a stins şi plumbul s-a răcit? Deci, cu ce fel de munci vom mai munci pe vrăjitorul acesta?"*

Iar cei ce erau de faţă au zis: *"Să se arunce în adâncul mării şi îndată va pieri, pentru că nu va putea să farmece marea".*

Ighemonul poruncind să se facă aşa, slujitorii au luat pe mucenic şi ducându-l la mare, l-au pus în caic; apoi, legându-i de grumaji o piatră mare, l-au dus departe de mal şi l-au aruncat în mare, iar ei s-au întors singuri la mal.

Fiind Sfântul aruncat în mare, i s-a arătat Hristos, ca şi mai înainte, în chipul lui Ermolae, iar piatra de la grumajii mucenicului s-a făcut uşoară ca o frunză.

Astfel mucenicul umbla cu dânsa pe deasupra apei ca pe uscat, purtându-se cu dreapta lui Hristos, precum altădată Petru. Deci a ieşit la mal, cântând şi slăvind pe Dumnezeu şi a stat înaintea împăratului.

Iar împăratul, mirându-se de o minune ca aceasta, a zis: *"Pantoleoane, care este puterea vrăjilor tale, că şi marea ai fermecat-o?"*

Sfântul a răspuns: "Marea se supune Stăpânului Său şi face voia Lui!"

Împăratul a zis: *"Au doară şi peste mare stăpâneşti tu?"*

Sfântul a răspuns: ***"Nu eu, ci Hristos, Ziditorul şi Stăpânul a toată făptura cea văzută şi nevăzută. Acela, precum stăpâneşte cerul şi pământul, tot aşa stăpâneşte şi marea; pentru că în mare sunt căile Lui şi cărările Sale în ape multe".***

După aceea, ighemonul a poruncit să pregătească afară de cetate o mare privelişte de fiare, ca să dea pe mucenic spre mâncare fiarelor. Deci, alerga toată cetatea la acea privelişte, vrând să vadă mâncat de fiare pe tânărul cel frumos şi nevinovat.

Împăratul, mergând la privelişteа aceea şi aducându-l pe mucenic, îi arăta fiarele cu degetul, zicându-i: *"Acestea sunt pregătite pentru tine. Deci, ascultă-mă şi cruţă-ţi tinereţile tale; miluieşte-ţi frumuseţea trupului tău şi jertfeşte zeilor, ca să nu-ţi fie moartea cumplită, fiind mâncat de dinţii fiarelor".*

Dar Sfântul voia mai bine să fie mâncat de fiare, decât să audă un sfat şi o poruncă vicleană ca aceea.

Deci a fost aruncat la fiare sălbatice. Dar şi acolo Domnul, arătându-Se Sfântului în asemănarea preotului Ermolae, a închis gurile fiarelor şi le-a făcut blânde ca nişte miei. Acelea, alergând la Sfânt, îi lingeau picioarele, iar el cu mâna le netezea pe cap. Deci şi fiecare fiară se sârguia să lingă mâna Sfântului, una pe alta împingându-se, iar poporul care privea la acea minune se mira şi cu glas mare striga: "Mare este Dumnezeul creştinilor! Slobod să fie nevinovatul şi dreptul tânăr".

Atunci împăratul, umplându-se de mânie, a pornit ostaşii cu săbiile scoase împotriva celor ce slăveau pe Mântuitorul Hristos şi ucigând pe mulţi din popor, din cei ce au crezut în Dumnezeu, a poruncit să ucidă şi toate fiarele.

Mucenicul, văzând acest lucru, a strigat zicând: "Slavă Ţie, Hristoase Dumnezeule, că nu numai oamenii, dar şi fiarele mor pentru Tine!"

Împăratul a plecat de la privelişte, scârbindu-se şi mâniindu-se, iar pe mucenic l-a aruncat iar în temniţă.

După aceea, oamenii cei ucişi au fost luaţi de ai lor şi îngropaţi, iar fiarele le-au lăsat spre mâncarea câinilor şi a păsărilor mâncătoare de trupuri. Dar şi cu acelea s-a făcut o minune, căci fiarele, zăcând multe zile, n-au fost atinse nici de câini, nici de păsări, iar corpurile lor nu li se stricaseră. Împăratul, aflând acest lucru, a poruncit să le arunce într-o groapă adâncă şi să le acopere cu pământ.

Iar pentru mucenic, a poruncit să se pregătească o roată înfricoşătoare, plină de fiare ascuţite. Făcându-se aceasta, au legat pe Sfântul şi au început a o întoarce. Dar îndată roata, cu o putere nevăzută, s-a sfărâmat în bucăţi, rănind de moarte pe mulţi din cei ce stăteau împrejur; iar mucenicul s-a coborât întreg şi nevătămat. Deci, îi cuprinsese frică pe toţi pentru nişte minuni ca acelea, prin care Dumnezeu se preamărea prin Sfântul Său.

Împăratul, văzând acestea, s-a mirat foarte mult şi a zis către mucenic: *"Cine te-a învăţat să faci atâtea farmece?"*

Sfântul a răspuns: "Nu sunt farmece cele ce fac. Eu am învăţat dreapta credinţă creştinească de la Sfântul Ermolae, preotul!"

Împăratul l-a întrebat: *"Unde este învăţătorul tău, Ermolae, că voim să-l vedem?"*

Mucenicul, înţelegând cu duhul, că s-a apropiat şi lui Ermolae cununa mucenicească, a zis către împărat: "Dacă porunceşti, îl voi chema la tine".

Deci, Sfântul a fost trimis cu trei ostaşi, ca să se ducă şi să cheme pe Ermolae preotul.

Ducându-se mucenicul în casa unde şedea preotul, bătrânul Ermolae, văzându-l, i-a zis: "Fiule, pentru ce ai venit?"

Mucenicul a răspuns: "Părinte, te cheamă împăratul!"

Bătrânul a zis: "Bine ai venit să mă chemi, fiindcă mi s-a apropiat vremea pătimirii şi a morţii mele. Pentru că în noaptea aceasta mi s-a arătat Domnul, zicându-mi: "Ermolae, ţi se cade a pătimi mult pentru Mine, precum a pătimit şi robul Meu Pantelimon". Bătrânul, zicând aceasta, a mers cu mucenicul bucurându-se şi a stat înaintea împăratului.

Împăratul, văzând pe preot, l-a întrebat de nume. ***El nu şi-a destăinuit nici numele, nici credinţa, ci a răspuns cu glas mare că este creştin.***

Împăratul l-a întrebat, zicând: *"Mai ai pe cineva cu tine de aceeaşi credinţă?"*

Bătrânul a răspuns: "Am pe doi slujitori adevăraţi robi ai lui Hristos, pe Ermip şi Ermocrat.

Împăratul a poruncit să-i aducă şi pe aceia înaintea sa.

Fiind ei aduşi la el, a zis către acei trei slujitori ai lui Hristos: *"Voi aţi întors pe Pantoleon de la zeii noştri?"*

Sfinţii au răspuns: "Singur Hristos, Dumnezeul nostru, pe care îi ştie vrednici, îi cheamă la Sine, scoţându-i din întunericul închinării idoleşti şi îi aduce la lumina cunoştinţei Sale".

Împăratul a zis către dânşii: *"Lăsaţi acum cuvintele voastre cele mincinoase şi întoarceţi pe Pantoleon iar la zei, ca să vi se ierte şi vinovăţia cea dintâi şi să vă învredniciţi de cinste de la noi şi aşa îmi veţi deveni prietenii cei dintâi în palatele mele".*

Sfinţii au răspuns: "Cum putem să facem una ca acesta, dacă şi noi voim împreună cu dânsul, să murim pentru Hristos, Dumnezeul nostru? Deci, nici el, nici noi, nu ne vom lepăda de Hristos, nici vom aduce jertfe idolilor celor surzi şi fără suflare".

Zicând aceasta, şi-au întors toată mintea spre Dumnezeu şi au început a se ruga, ridicându-şi ochii spre cer. Atunci li S-a arătat Mântuitorul de sus, încât s-a cutremurat locul acela.

Împăratul a zis: *"Aţi văzut că zeii, mâniindu-se pe voi, cutremură pământul?"*

Sfinţii au răspuns: "Bine ai zis, că de zeii voştri s-a cutremurat pământul, pentru că au căzut la pământ de la locurile lor şi s-au sfărâmat cu puterea Dumnezeului nostru, Care S-a mâniat pe voi".

Grăind el acestea, un vestitor a alergat de la capişte la împăratul, spunându-i că toţi zeii lui au căzut la pământ şi s-au risipit ca praful. Dar nebunul împărat, nu zicea că toate acelea sunt ale puterii lui Dumnezeu, ci le socotea drept vrajă creştinească.

Deci a zis: *"Cu adevărat, dacă nu vom pierde pe vrăjitorii aceştia, apoi toată cetatea va pieri pentru dânşii".*

Deci a poruncit, să ducă în temniţă pe Pantelimon, iar pe bătrânul Ermolae şi pe ceilalţi prieteni, muncindu-i cu multe răni, i-a osândit la tăiere de sabie. ***Astfel aceşti trei Sfinţi mucenici: Ermolae preotul, împreună cu slujitorii lui Ermip şi Ermocrat, săvârşindu-şi pătimitoarea lor nevoinţă, au stat împreună înaintea Preasfintei Treimi, în slava cea cerească.***

După uciderea celor trei Sfinţi mucenici, împăratul a pus iar înaintea sa pe Sfântul Pantelimon şi a zis către dânsul: *"Eu am întors pe mulţi de la Hristos la zeii noştri, numai tu nu voieşti să mă asculţi. Acum şi învăţătorul tău, Ermolae, cu amândoi prietenii săi s-au închinat zeilor şi le-au adus jertfă, iar eu i-am cinstit cu slăvite dregătorii în palatele mele. Deci fă şi tu asemenea, ca să te învredniceşti de cinste cu dânşii".*

Mucenicul, ştiind cu duhul de sfârşitul sfinţilor, a zis către împărat: "Porunceşte-le să vină aici să-i văd înaintea ta".

Împăratul a zis: *"Acum nu sunt aici, că i-am trimis la altă cetate, ca să ia bogăţie multă".*

Mucenicul a grăit: "Chiar nevrând ai spus adevărul, că i-ai trimis de aici, prin sfârşitul cel de moarte, ducându-se la cetatea cea cerească a lui Hristos, ca să ia bogăţiile pe care ochiul nu le-a văzut".

Împăratul, văzând pe mucenic că nu se pleacă cu nici un chip la păgânătatea lor, a poruncit să-l bată cu bătăi cumplite. Deci, l-a osândit la moarte, adică să i se taie capul cu sabia, iar trupul să se ardă cu foc. Luându-l ostaşii, l-au dus afară din cetate, la locul de tăiere.

Sfântul Pantelimon, mergând la moarte, cânta psalmul lui David: De multe ori în tinereţile mele s-au luptat cu mine, dar nu m-au biruit. Pe spatele meu au lucrat păcătoşii...! Şi cealaltă parte a psalmului acestuia.

Ostaşii, scoţând pe mucenic din cetate mai departe decât o stadie, au mers la acel loc unde a voit Domnul să se sfârşească robul Său. Ei l-au legat de un măslin ce era acolo şi călăul, apropiindu-se, l-a lovit pe Sfânt cu sabia peste grumaji, însă, fierul s-a îndoit ca ceara, iar trupul Sfântului n-a suferit nimic, pentru că nu-şi sfârşise rugăciunile sale.

Atunci ostaşii, înspăimîntându-se, au zis: "*Mare este Dumnezeul creştinilor...!*" Apoi, căzând la picioarele Sfântului, au grăit: "*Rugămu-ne ţie, robul lui Dumnezeu, roagă-te pentru noi, ca să se ierte păcatele noastre, pentru cele ce ţi-am făcut din porunca împăratului*".

Sfântul Pantelimon rugându-se mult, a venit un glas de sus către dânsul, întărind schimbarea numelui său, căci în loc de Pantoleon, Domnul l-a numit Pantelimon, dându-i lui dar arătat, ca să miluiască pe toţi cei ce alergau la dânsul în toate primejdiile şi mâhnirile, chemându-l pe el întru cele cereşti.

Sfântul, umplându-se de bucurie, poruncea ostaşilor să-l taie. Dar aceia nu voiau, pentru că se temeau şi tremurau. ***Atunci Sfântul le-a zis: "De nu veţi săvârşi porunca voastră, nu veţi câştiga milă de la Dumnezeul meu!"***

Deci, ostaşii, apropiindu-se, mai întâi i-au sărutat trupul lui, apoi a poruncit unuia din ei, de i-a tăiat capul mucenicului, însă, în loc de sânge, a curs lapte. Atunci, chiar în acel moment, măslinul s-a umplut de roadele sale, de la rădăcină până la vârf. Iar poporul care a fost de faţă la tăierea lui, văzând acestea, a crezut în Hristos.

Toate minunile care se făcuseră le-au spus împăratului, iar împăratul a poruncit să-l ardă împreună cu trupul mucenicului. ***Stingându-se focul, credincioşii au luat din cenuşă trupul Sfântului, nevătămat de foc şi l-au îngropat cu cinste în satul lui Adamantie, scolasticul, ce era acolo aproape.***

Adormirea Sfântului Pantelimon

Lavrentie, Vasoiu şi Provian, casnicii mucenicului, urmându-l pe el de departe şi privind la toate pătimirile şi auzind glasul care-i venise Sfântului din cer, au scris viaţa şi mucenicia lui şi au dat-o sfintelor biserici întru pomenirea mucenicului.

Se împlinea cuvântul pe care Tertulian, unul dintre marii scriitori bisericeşti din perioada Bisericii primare, avea să-l spună despre cei care îşi jertfeau viaţa pentru credinţa în Hristos: ***„Sângele martirilor este sămânţă de noi creştini“.***

Chiar din 303, anul muceniciei sale, Sfântul Pantelimon a fost considerat ocrotitor al medicilor şi tămăduitor al bolnavilor, fiind serbat, până astăzi, în ziua de 27 iulie a fiecărui an.

Acestea le-au făcut spre folosul celor ce citesc şi ascultă şi spre slava lui Hristos Dumnezeul nostru, Cel slăvit împreună cu Tatăl şi cu Sfântul Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Sfântul mare mucenic și tămăduitor Pantelimon - drumul spre sfințenie

Adăpost celor deznădăjduiți și doctor al celor bolnavi sufletește și trupește, Sfântul Pantelimon este cunoscut ca fiind unul dintre Sfinții doctori fără de arginți care au iubit mai mult să slujească Domnului, decât să se îmbogățească în lume. Înviind un copil mort și vindecând orbi și paralitici, Sfântul Pantelimon a murit după ce a fost torturat în nenumărate feluri, pentru că nu a dorit să se închine idolilor.

***

Născut în Nicomidia din mamă creștină și tată păgân, Sfântul Pantelimon a învățat de mic tainele medicinii, fiind încredințat spre educație lui Eufrosin, un medic de renume. Trecând zilnic prin fața casei în care era ascuns Sfântul Ermolae, a fost invitat de acesta și învățat că singurul Tămăduitor este Dumnezeu.

Găsind într-o zi pe drum un copil omorât de o năpârcă, Sfântul Pantelimon l-a înviat, rugându-se Domnului.

Primind Sfântul Botez, ținea în taină faptul că inima i-a fost aprinsă de iubirea lui Dumnezeu, dar continua să facă minuni, vindecând un orb și alți oameni bolnavi, fără a le cere bani, și convertindu-i la dreapta credință.

Invidioși, ceilalți medici din cetate l-au pârât împăratului păgân Maximian, iar Sfântul Pantelimon a cerut să fie pus la încercare, pentru a arăta că rugăciunea lui dă roade, și nu închinarea la zei, vindecând un paralitic. Neînduplecat, împăratul l-a condamnat la tortură, trupul Sfântului fiind sfâșiat cu gheare de fier și ars cu făclii, apoi a fost aruncat în plumb și în mare și fiarelor, dar din toate Domnul îl scotea nevătămat.

Și fiind ucis mai întâi Sfântul Ermolae, pentru că îl învățase pe Sfântul Pantelimon dreapta credință, iar chinuitorii se pregăteau să îl decapiteze pe Sfântul Pantelimon, sabia s-a topit precum ceara. După ce s-a rugat și s-a auzit glas din Cer, sfântul a întins grumazul, iar din capul căzut a curs lapte.

Soldații, în loc să îi ardă trupul, cum primiseră ordin, l-au îngropat pe proprietatea lui Arnantios Scolasticul, spre bucuria celor care capătă tămăduire, rugându-se la sfintele moaște.

Împrăștiate în toată lumea, părticele din sfintele moaște au ajuns și la Catredrala Mitropolitană din Iași, Catedrala Episcopală din Galați și în mai multe biserici din București.

Sinaxar - Pomenirea Sfântului măritului, marelui mucenic şi tămăduitor Pantelimon

În această lună (iulie), în ziua a douăzeci şi şaptea, pomenirea Sfântului măritului, marelui mucenic şi tămăduitor Pantelimon.

Sfântul şi măritul mucenic al lui Hristos, Pantelimon, s-a născut la Nicomidia din părinţii Eustorgios, senator păgân, şi Evula, o creştină; aceştia i-au dat numele de Pantoleon.

Încredinţat spre educaţie lui Eufrosin, medic de renume, el ajunse după puţină vreme la o cunoaştere desăvârşită a artei medicale într-atât încât împăratul Maximian, care îi remarcase calităţile, intenţiona să îl ia la palat ca medic particular.

Cum tânărul trecea în fiecare zi în faţa casei unde era ascuns Sfântul Ermolae (cf. 26 iulie), Sfântul Părinte ghici după ţinuta lui calitatea înaltă a sufletului său şi îl invită într-o zi să intre şi începu să îl înveţe că ştiinţa medicală nu poate aduce decât slabă uşurare naturii noastre suferinde şi sortită morţii şi că numai Hristos, singurul Doctor adevărat, a venit să ne aducă Mântuirea, fără leacuri şi fără plată.

Icoană înfăţişând pe Sfinţii Evula (mama Sfântului Pantelimon - 30 martie), Pantelimon şi Ermolae

Cu inima bătând de bucurie la auzul acestor cuvinte, tânărul Pantoleon începu să îl viziteze regulat pe Sfântul Ermolae şi fu iniţiat de el în Tainele credinţei.

***

Într-o zi, pe când se întorcea de la Eufrosin, găsi pe drum un copil, mort după ce fusese muşcat de o năpârcă. Judecând că momentul venise să probeze adevărul promisiunilor lui Ermolae, el chemă în ajutor Numele lui Hristos şi pe dată copilul se ridică iar năpârca muri.

Atunci el alergă la Ermolae şi, plin de bucurie, ceru să primească fără întârziere Sfântul Botez. Rămase apoi în preajma bătrânului Sfânt pentru a se bucura de învăţăturile lui şi nu mai reveni acasă decât în a opta zi.

La întrebările tatălui său neliniştit el răspunse că rămăsese la palat, ţinut de vindecarea unui om de pe lângă împărat. Păstrând încă secretă convertirea lui, el arăta în acelaşi timp o adâncă preocupare pentru a-l convinge pe Eustorgios tatăl său de zădărnicia închinării la idoli.

***

După o vreme fu adus la senator un orb care îl imploră pe Pantoleon să îl vindece, căci îşi pierduse zadarnic toată averea pe la doctori. Încrezător în Hristos, care sălăşluia de-acum în el cu putere, tânărul confirmă în faţa tatălui său uimit că avea să îl vindece prin harul Stăpânului său.

Făcu semnul Crucii pe ochii orbului, rugându-se lui Hristos şi pe loc bărbatul îşi recăpătă vederea, nu numai a ochilor trupului ci şi ai sufletului, căci el înţelese că Hristos îl vindecase. Fu botezat de Sfântul Ermolae împreună cu Eustorgios, care nu după multă vreme adormi în pace.

Pantoleon împărţi atunci moştenirea sa săracilor, eliberă sclavii şi se dedică şi mai vârtos îngrijirii bolnavilor cărora ***nu le cerea în schimb decât să creadă în Hristos, cel venit pe pământ pentru a ne vindeca de toate bolile noastre*** (de aceea este slăvit printre Sfinţii Doctori fără de arginţi).

Ceilalţi doctori din Nicomidia începură să fie invidioşi pe el şi cum el îngrijise pe un creştin care tocmai fusese chinuit din ordinul împăratului, ei profitară de ocazie pentru a-l denunţa la Maximian. După ce le-a ascultat cu tristeţe plângerea împotriva protejatului său, împăratul îl convocă pe cel care fusese mai înainte orb şi îi puse întrebări despre ce mijloace folosise Pantoleon ca să îi redea vederea.

Precum orbul din naştere din Evanghelie, omul răspunse cu simplitate că Pantoleon îl vindecase chemând Numele lui Hristos şi că această minune îi adusese adevărata lumină, aceea a credinţei.

Furios, împăratul ceru să i se taie capul pe dată şi trimise oameni să îl găsească pe Pantoleon. Când Sfântul se află înaintea lui, îi reproşă că ar fi trădat încrederea pe care i-o acordase şi îl acuză că îl insultă pe Asclepios şi pe ceilalţi zei prin credinţa sa în Hristos, un om mort crucificat.

Sfântul îi răspunse că atât credinţa cât şi mila faţă de adevăratul Dumnezeu sunt superioare tuturor bogăţiilor şi onorurilor acestei lumi de deşertăciune şi pentru a-şi întări argumentele îi ceru lui Maximian să îl pună la încercare.

Fu deci adus un paralitic, asupra căruia preoţii păgâni spuseră incantaţiile lor, salutate batjocoritor de către Sfânt. Cum eforturile lor rămaseră fără efect, ***Pantoleon îşi înălţă rugăciunea către Dumnezeu şi luând pe paralitic de mână, îl ridică în Numele lui Hristos.*** Numeroşi păgâni, văzându-l pe om mergând plin de bucurie, crezură atunci în adevăratul Dumnezeu, în timp ce preoţii păgâni insistau pe lângă împărat să fie ucis acest rival periculos.

Cum Maximian îi amintea chinurile la care cu câtva timp în urmă fusese supus Sfântul Antim (cf. 3 septembrie), Pantoleon răspunse că dacă un bătrân făcuse dovada unui asemenea curaj, cu atât mai mult tinerii trebuiau să se arate curajoşi în încercări.

Nici măgulirile nici ameninţările neputând să îl facă pe Pantoleon să îşi schimbe atitudinea, tiranul îl încredinţă torturii.

- *Legat de un stâlp, trupul îi fu sfâşiat cu gheare de fier apoi rănile îi fură arse cu făclii aprinse. **Dar Hristos, apăru Sfântului Mucenic sub chipul părintelui său spiritual, Sfântul Ermolae, îi spuse : "Nu te teme, copilul meu, căci sunt cu tine şi îţi voi fi de ajutor în tot ceea ce vei suferi pentru mine".** De îndată torţele se stinseră iar rănile Sfântului fură vindecate.*
- *Apoi, fie scufundat în plumb topit, fie aruncat în mare legat de un pietroi, **în toate încercările Domnul îl însoţea şi îl păzea nevătămat**.*
- *După aceea fu aruncat fiarelor sălbatice, dar şi acolo Hristos îl apără iar animalele veniră gudurându-se la picioarele lui asemeni unor animale domestice.*
- *Cât priveşte împăratul, rămânând el mai sălbatec decât nişte animale fără raţiune, dădu ordin ca Sfântul să fie legat de o roată cu lame ascuţite ce urmă să fie lăsată să se rostogolească de pe o înălţime în faţa întregului oraş adunat. Din nou Domnul interveni în chip minunat. Îl eliberă pe slujitorul său de legăturile lui iar roata strivi în rostogolirea ei un mare număr de necredincioşi.*

Cum Maximian îl întrebă de unde avea o asemenea putere şi cum ajunsese el la credinţa creştină, Pantoleon îi arătă unde se ascundea Ermolae, căci Dumnezeu îi făcuse cunoscut că venise vremea, pentru el şi stăpânul său, să-L mărturisească şi să îşi găsească în Mucenicie desăvârşirea.

După moartea prea mărită a Sfântului Ermolae şi a celor împreună cu el, tiranul îl aduse din nou pe Pantoleon şi pretinzând că mucenicii se supuseseră, încerca să îl convingă să se închine idolilor, dar preafericitul ceru să îi vadă. Suveranul

răspunse că îi trimisese în misiune într-un alt oraş iar Pantoleon îi replică : ***"Ai spus adevărul fără să vrei, mincinosule, căci ei sunt acum în Ierusalimul ceresc!".***

Constatând că nu va putea să îl clintească din credinţa sa, Maximian dădu atunci ordin ca Pantoleon să fie decapitat, iar trupul să îi fie aruncat în foc.

Sfântul ajunse cu bucurie la locul execuţiei, în afara oraşului, dar în momentul în care călăul îşi agita spada, aceasta se topi precum ceara se topeşte în foc. În faţa acestei minuni, soldaţii care erau de faţă îl mărturisiră pe Hristos.

Pantoleon îi îndemna însă să îşi îndeplinească datoria şi mai spuse o ultimă rugăciune.

Un glas de sus îi răspunse: "Slujitor credincios, dorinţa ta va fi acum îndeplinită, porţile cerului îţi sunt deschise, cununa ta e pregătită. Tu vei fi de-acum înainte adăpost deznădăjduiţilor, ajutor celor încercaţi, doctor bolnavilor şi teroare demonilor, de aceea numele tău nu va mai fi Pantoleon ci Pantelimon" (care înseamnă "prea milostiv").

El îşi întinse grumazul iar când capul îi căzu, curse lapte din gâtul lui, trupul său deveni alb ca zăpada iar măslinul uscat de care fusese legat înverzi din nou pe dată şi rodi cu fructe din belşug.

Soldaţii, cărora li se dăduse ordin să ardă trupul Sfântului, îl încredinţară credincioşilor care îl îngropară cu pioşenie pe proprietatea lui Arnantios Scolasticul şi se duseră să propovăduiască Vestea cea Bună şi în alte locuri.

De atunci, ***Moaştele Sfântului Pantelimon nu au încetat să săvârşească vindecare şi să aducă harul lui Hristos, singurul Doctor al sufletelor şi trupurilor, al tuturor celor care se apropie de El cu evlavie.***

Mitropolitul Dionisie - Sinaxar - Sfântul mare mucenic și tămăduitor Pantelimon

Astăzi, Biserica sărbătorește și cinstește pomenirea unui doctor tânăr, a Sfântului mare mucenic și tămăduitor Pantelimon. Încă din primele secole, Biserica a acordat cinstea cuvenită celor care au primit botezul sângelui și celor care L-au bine mărturisit pe Iisus Hristos. După Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, netrupeștile puteri, Înaintemergătorul Ioan și întru tot lăudații apostoli, așa cum auzim în fiecare zi la otpustul slujbei, Biserica pomenește pe biruitorii slavei cerești, cerându-le mijlocirea pentru ca Dumnezeu să ne miluiască și să ne mântuiască.

Sfântul Pantelimon a suferit martiriul în vremea marii persecuții a lui Dioclețian. În anul 303, bătrânul Dioclețian, împărat al Imperiului Roman de Răsărit, a semnat un decret pentru uciderea creștinilor.
Patria Sfântului Pantelimon a fost Nicomidia, unde se afla și palatul lui Dioclețian. Tatăl sfântului, Eustórghios, era păgân, bogat și înalt demnitar al statului. Mama sa, Evoúli, era creștină și ea a fost cea care a semănat primele semințe ale credinței și evlaviei creștine în sufletul copilului ei; aceasta a murit însă de timpuriu, iar copilul a rămas în grija tatălui.

Venind Pantoléon în vârstă, căci Pantoléon a fost primul nume al Sfântului Pantelimon, tatăl lui l-a încredințat doctorului împărătesc, Eufrósinos, pentru a studia alături de acesta medicina. În vremea aceasta, Pantoléon l-a cunoscut și pe

preotul creștin Ermólaos [prăznuit pe 26 iulie], și împreună cu el a legat o prietenie și o dragoste sfântă. Este un mare lucru, ca la o vârstă tânără și critică, să ai unui povățuitor și pedagog sfânt.

Pantoléon, având înlăuntrul său sămânța credinței și a evlaviei creștine și pe înțeleptul îndrumător Ermólaos, a studiat medicina, ajungând acum un tânăr plin de speranțe pentru un viitor strălucit, un doctor tânăr, aristocrat, sănătos, frumos și bogat.

După moartea tatălui său, Pantoléon, la îndemnul preotului și dascălului său Ermólaoς, şi-a eliberat sclavii, a împărțit întreaga avere săracilor și a început să practice meșteșugul vindecărilor. Îi îngrijea și îi tămăduia pe cei bolnavi, fără să ia sau să primească bani. Astfel, împlinea porunca lui Iisus Hristos, pe care le-a dat-o apostolilor, înainte să-i trimită la propovăduire: „în dar ați luat, în dar să dați”. Sfântul Pantelimon este doctor, „următor celui Milostiv fiind”, adică al lui Iisus Hristos.

În anul 303, atunci când a izbucnit persecuția, Sfântul Pantelimon, din invidia colegilor săi medici, a fost acuzat că este creștin. Întrebat despre această învinuire de însuși Dioclețian, Pantoléon i-a răspuns cu credință și curaj: „Sunt creștin! Hristos este Adevăratul Dumnezeu!”, atunci împăratul i-a spus: „Îmi pare rău pentru tinerețea ta, Pantoléon. Jertfește zeilor, ca să nu ai și tu aceeaşi soartă cu a acelora care au pierit până acum”. Însă Pantoléon i-a dat ultimul său răspuns: „Nici cu promisiuni, nici cu amenințări nu mă vei câștiga, împărate! Nu-L voi trăda pe Hristos, pentru Care măcar de m-aș învrednici să mor”.

Furios, Dioclețian a predat pe Pantoléon în mâinile torționarilor. Aceștia l-au bătut, i-au sfâșiat trupul, l-au ars cu făclii, l-au aruncat în plumb topit și la fiarele sălbatice. În toate aceste încercări, Dumnezeu îl apăra, încât s-au minunat și torționarii, mărturisindu-L și aceștia pe Hristos. În cele din urmă, împăratul a poruncit să-i taie capul. Cu o zi înainte a fost decapitat preotul Ermólaos, iar a doua zi doctorul Pantoléon. În momentul în care i-a căzut capul, s-a auzit glas din cer: „De astăzi numele tău va fi Pantelimon”. Numele se potrivește desăvârşit activității filatropice a doctorului, „Celui Milostiv următor fiind”. Amin.

Sursa: Mitropolitul Dionisie, Icoane însuflețite, ed. Apostolikí Diakonía, pp. 249-251.

Arhid. Ştefan Sfarghie - Sinaxar - Sfântul mare mucenic şi tămăduitor Pantelimon

Sfântul Pantelimon a trăit în cetatea Nicomidia, din Asia Mică, pe timpul împăratului Maximian (286-305). Tatăl său era senatorul păgân Eustorgiu, iar mama sa era creştină şi se numea Euvula. Ei l-au numit pe copilul lor Pantoleon care se tâlcuieşte „cu totul leu”. De tânăr a învăţat filosofia şi meşteşugul doctoricesc.

De la bătrânul preot Ermolae, tânărul Pantoleon a învăţat tainele credinţei şi a înţeles puterea de vindecare a lui Hristos.

Plecând într-o zi de la Ermolae, Pantoleon a găsit pe drum un copil care tocmai murise, muşcat de o viperă şi, rugându-se Mântuitorului, îndată copilul a înviat. Uimit de puterea lui Hristos, Pantoleon s-a întors la Ermolae, a primit botezul şi s-a împărtăşit cu Sfintele Taine.

Auzind acestea, împăratul a poruncit să fie adus la judecată şi pentru că sfântul n-a încetat să-L mărturisească pe Iisus Hristos, l-a chinuit cumplit, apoi l-a osândit la moarte prin tăierea capului cu sabia.

Înainte de a fi martirizat, a auzit glas din ceruri care i-a schimbat numele în Pantelimon, adică „cel cu totul milostiv”. Atunci, mucenicul a întins de bunăvoie gâtul spre sabie şi i s-a tăiat capul în ziua de 27 iulie.

Iulian Dumitraşcu - Calendar Ortodox - Sfântul şi marele mucenic și tămăduitor Pantelimon

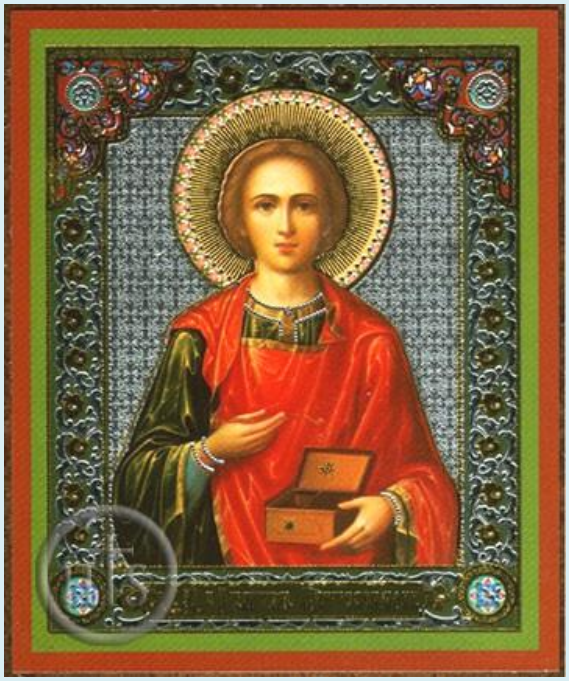

Sfântul şi marele mucenic al lui Hristos Pantelimon a trăit în cetatea Nicomidia, din Asia Mică, pe timpul împăratului Maximian (286-305 d.Hr.). Tatăl său era senatorul păgân Eustorgiu, iar mama sa era creştină şi se numea Euvula. Ei l-au numit pe copilul lor Pantoleon, ceea ce se tâlcuieşte „cu totul leu”, nume prin care s-a arătat mai înainte curajul mărturisirii de care avea să dea dovadă.

De mic mama sa a început să sădească în inima lui credinţa în Hristos şi bunele deprinderi creştine, dar ea s-a stins de tânără. Biserica o pomeneşte între Sfinţi, la 30 martie, ca model de mamă creştină şi mărturisitoare.

La început tatăl său l-a dat la învăţătura gramaticii şi, după ce a sporit în cărţile elineşti şi a învăţat filosofia, l-a îndemnat şi l-a trimis pe tânărul Pantoleon la şcolile păgâneşti ale vremii pentru a învăţa meşteşugul doctoricesc. El a mers la vestitul doctor al vremii, Eufrosin, despre care se spunea că era desăvârşit în meşteşugul vindecării trupeşti.

În vremea aceea, era în Nicomidia un preot bătrân, cu numele Ermolae, care, după ce a fost ucis de păgâni Sfântul Antim, episcopul Nicomidiei († 3 septembrie 303), se ascundea cu puţini creştini într-o casă mică şi neştiută. De la acesta, tânărul

Pantoleon a învăţat tainele credinţei şi a înţeles puterea de vindecare a lui Hristos, Doctorul sufletelor şi al trupurilor.

Plecând într-o zi de la Ermolae, Pantoleon a găsit pe drum un copil care tocmai murise, muşcat de o viperă. Atunci s-a rugat Mântuitorului şi îndată copilul a înviat, iar vipera a murit. Uimit de puterea lui Hristos, Pantoleon s-a întors la Ermolae, a primit botezul şi a zăbovit şapte zile, împărtăşindu-se cu Sfintele Taine, rugându-se şi primind învăţătură de la bătrânul preot.

După aceasta, tânărul Pantoleon s-a dedicat vindecării oamenilor, atât prin meşteşugul doctoricesc, dar mai ales prin rugăciune şi însemnarea cu semnul Crucii. El săvârşea aceste vindecări fără să ceară bani sau vreo altfel de răsplată de la cei vindecaţi. Acestora el le arăta în schimb marea putere a lui Hristos, spre Care îi îndrepta, ca să devină creştini. Sfântul tămăduitor a ajuns cunoscut în acele locuri, iar după vindecarea unui orb vestea despre el a ajuns până la împărat.

Fiind de faţă la vindecarea orbului, tatăl Sfântului, Eustorgiu, a fost încreştinat atunci chiar de fiul său, iar la scurt timp s-a mutat la cele veşnice. Atunci Pantoleon a eliberat sclavii şi a împărţit săracilor toată moştenirea sa.

Vestea despre minunile lui ajungând la împăratul Maximian, acesta l-a chemat întâi pe orbul vindecat, ca să-i spună cum a dobândit vederea. Cel vindecat a mărturisit că Pantoleon l-a tămăduit cu puterea lui Hristos, în Care şi el credea cu tărie.

Auzind acestea, împăratul s-a mâniat tare şi a poruncit să i se taie capul celui ce fusese orb, iar Pantoleon, tămăduitorul lui, să fie prins şi adus la judecată.

Aici, Sfântul a rămas neclintit în credinţa sa şi nici la făgăduinţele împăratului, nici la înfricoşările cu chinuri grele, n-a încetat să mărturisească statornic credinţa în Hristos.

A fost bătut cumplit, ars cu făclii, pus într-un cazan cu plumb topit, apoi aruncat fiarelor sălbatice. Fiind păzit nevătămat cu dumnezeiasca putere, Pantoleon a fost cercetat de Domnul Hristos, Care S-a arătat în chipul bătrânului Ermolae, vindecându-i rănile şi îmbărbătându-l în mărturisire.

Apoi împăratul a trimis la moarte pe preotul Ermolae, împreună cu ucenicii săi Ermip şi Ermocrat, iar a doua zi, văzând stăruinţa în credinţă a lui Pantoleon, l-a osândit la moarte prin tăierea capului cu sabia.

Când a venit acea groaznică clipă a morţii sale, Sfântul, împlinindu-şi rugăciunea către Dumnezeu, a auzit glas din ceruri care i-a schimbat numele din Pantoleon în Pantelimon, adică „cel cu totul milostiv”. Atunci, mucenicul a întins de bunăvoie gâtul spre sabie şi i s-a tăiat capul. Era ziua de 27 iulie a anului 305.

Multe minuni s-au săvârşit apoi la moaştele Sfântului Pantelimon, răspândite în toată lumea creştină.

Capul Sfântului se află astăzi la Mănăstirea Sfântul Pantelimon din Muntele Athos, iar alte părţi din moaştele sale se găsesc la Mănăstirea athonită Grigoriu.

Braţul drept al Sfântului a fost adus de la Athos, la 23 septembrie 1750, de către domnitorul Grigorie II Ghica şi aşezat spre închinare în Biserica spitalului Sfântul Pantelimon, ctitorit de el la marginea oraşului Bucureşti.

În anul 1960 racla cu moaştele Sfântului a fost strămutată la Biserica Sfântul Nicolae din oraşul Pantelimon, unde se află şi astăzi.

Alte părţi din moaştele Sfântului se găsesc la Catedrala Arhiepiscopală Sfinţii apostoli Petru şi Pavel din Constanţa, la Mănăstirea Sfinții Voievozi din Slobozia, la Mănăstirea Plumbuita din București și în alte sfinte locașuri din țară.

Pentru rugăciunile marelui nucenic şi tămăduitor Pantelimon, Hristoase Dumnezeule, miluieşte-ne pe noi. Amin.

Proloagele - Pomenirea Sfântului, slăvitului, marelui mucenic şi tămăduitor Pantelimon († 303)

Luna iulie în 27 de zile: pomenirea Sfântului, slăvitului, marelui mucenic şi tămăduitor Pantelimon († 303)

Acesta a trăit pe vremea împărăţiei lui Maximian Galeriu, de neam din cetatea Nicomidiei, din tată închinător la idoli, care, mai pe urmă, s-a făcut creştin, prin învăţăturile fiului său, şi din mamă, Evula, care credea în Hristos, iar, de la naştere, se numea Pandoleon, nume, care tălmăcit, însemnează: "Cel în toate puternic, ca un leu." N-a avut parte multă vreme de povăţuirea creştină a mamei sale, deoarece, curând, ea s-a mutat la cele veşnice.

Sub îndrumarea tatălui său, copilul a uitat repede învăţătura creştină a mamei sale şi a ajuns, ca şi tatăl său, închinător la idoli. La vârsta cuvenită, Pandoleon a fost trimis de tatăl său la şcolile vremii, unde a învăţat multă filosofie, iar, mai apoi, s-a făcut ucenic la un doctor, cu mare slavă, din cetate, Eufrosin cu numele, de la care a deprins cu temeinicie, meşteşugul tămăduirii bolilor.

În vremea aceasta, Pandoleon a cunoscut şi pe bătrânul preot Ermolae, care a început a-i lumina mintea, învăţându-l credinţa în Hristos, iar meşteşugul duhovnicesc al tămăduirii în Domnul l-a învăţat, rugându-se împreună cu dânsul.

Deci, au înviat astfel un copil muşcat de viperă, care zăcea mort în drum. Drept aceea, Pandoleon a fost botezat de către bătrânul Ermolae, luând numele de Pantelimon, adică: "cel cu totul milostiv", primind, totodată, şi, darul facerii de minuni, ca doctor fără de plată.

Venind, deci, la el un orb, pe când şi tatăl său era de faţă, fericitul Pantelimon, cu puterea lui Hristos, l-a făcut pe orb să vadă, aducând astfel şi pe tatăl său la dreapta credinţă. Iar mucenicia Sfântului Pantelimon de aici a venit, căci, întrebat fiind, cel ce fusese orb, la judecată, cine a fost pricina tămăduirii lui, acesta a răspuns: "Pantelimon, doctorul, m-a tămăduit în numele lui Hristos, în Care a spus că şi el crede." Deci, îndată, împăratul a poruncit de i-a tăiat orbului capul.

Între timp, a fost adus şi Pantelimon la împărat şi, fiind întrebat, a răspuns, fără să se clatine din credinţa lui Hristos, nici la făgăduinţe, nici la înfricoşări. Drept aceea, a fost bătut cumplit şi ars cu făclii. Şi îl îmbărbăta pe el Domnul Hristos, arătându-Se lui sub chipul bătrânului Ermolae, încât i se părea, că împreună cu el, a intrat în clocotul plumbului topit, în care fusese aruncat Sfântul. De asemenea, şi din mare, după ce l-au aruncat, a ieşit cu totul sănătos. A fost dat şi la fiare şi a rămas nevătămat de ele. A fost, în sfârşit, legat de o roată cu colţi de fier, aruncată, de la un loc înalt, în jos, la vale, ca să-l sfâşie, dar roata s-a sfărâmat în bucăţi, iar Sfântul a rămas nevătămat.

Deci, împăratul rămânând uimit, de toate aceste minuni, pe care le făcea Dumnezeu, pentru Sfântul Său, a zis către el: "Cine te-a învăţat să faci atâtea farmece?"

Sfântul a răspuns: "Nu sunt farmece, ci dreapta credinţă creştinească, pe care am învăţat-o de la Sfântul Ermolae, preotul". Şi, prinzând pe bătrânul Ermolae şi pe cei doi ucenici ai lui, Ermip şi Ermocrat, i-a chinuit cu multe răni şi, nevrând ei să se lepede de Hristos, i-a osândit la tăiere cu sabia.

De asemenea, văzând împăratul că şi fericitul Pantelimon nu se pleacă, cu nici un chip, la păgânătatea lor, l-a osândit, şi pe el, la moarte, tăindu-i-se capul cu sabia. Deci, după ce Sfântul s-a rugat, şi-a întins grumazul, de bună voie, şi i-au tăiat capul. Şi a venit un glas de sus, întărind schimbarea numelui său în Pantelimon, ca

o chemare vădită a Sfântului milostiv, ca să miluiască pe toţi cei ce aleargă la el cu credinţă, în nevoile lor.

Întru această zi, cuvânt al Sfântului Vasilie, despre beţie

Să fugim, fraţilor, de beţie, care e mama neruşinării şi desfrânării şi care spre tot felul de neorânduială ne duce. Pentru că, nu se face nimic bun în sufletul spurcat de beţie. Beţia este îndrăcirea de bună voie, născută, în suflet, din patimă. Beţia este maica răutăţii şi vrăjmaşa faptei bune. Pe cel tare, îl arată fricos şi pe cel înţelept, desfrânat. De dreptate nu ştie şi îţi ia mintea. Precum apa este duşmană focului, tot aşa şi beţia stinge mintea. Pe cel îndrăcit toţi îl miluiesc, iar de cel ce se îmbătă toţi râd, deşi acelaşi lucru pătimesc: că beţivul nu-i vrednic de nici o milă.

De multe ori, cei ce se îmbată trec zidul, părându-li-se că sar o râpă sau un părau, iar sunetul şi zgomotul, care umple urechile lor, le aud ca pe o mare ce se tulbură, iar pământul cu munţii se învârteşte sub picioarele lor. Chiar în boală grea îi aruncă beţia. Capul lor, neputând să stea drept pe umeri, cade, când încoace, când încolo. Beţia le face somnul greu, întunecându-le mintea. De aceea, învăţătorii de pretutindenea ne poruncesc şi grăiesc: "Să nu vă îmbătaţi cu vin, căci, din această patimă, nu este mântuire!"

Până când cazi în primejdii cu băutura ? Nu mai ai cuvânt înaintea oamenilor. Rea privelişte este beţia, pentru ochii creştinilor. De este omul tânăr cu vârsta, frumos la trup şi de este ostaş, beţia îi este o mare ispită, neputând să se îndrepteze nici să umble pe picioarele sale. Omul cel înfricoşător pentru vrăjmaş, se face de râs înaintea copiilor, pe drumuri, fiindcă, de ameţeală, se vatămă fără sabie, şi se ucide fără potrivnici.

Oamenilor, chiar de s-ar afla în floarea vârstei, beţia le este prăbuşire şi multă patimă de la vrăjmaşii lor. Beţia este pierzare a omului şi a minţii lui, o stricăciune a puterii lui, o vătămare a vieţii şi o veşnică moarte. Din care să ne izbăvească pe noi Domnul Dumnezeu. Amin.

Întru această zi, cuvânt al Sfântului Nil

Sârguieşte-te fiule, ca să fii întotdeauna simplu şi fără de răutate şi să nu ai unele gânduri, în inima ta şi altele, în gura ta, pentru că acesta este vicleşug şi înşelare. Să fii adevărat, iar nu mincinos, fiindcă minciuna este de la cel viclean. Niciodată să nu răsplăteşti răul cu rău, şi măcar de ţi-ar face ţie cineva rău vreodată, iartă-l pe el, ca şi pe tine să te ierte Dumnezeu.

Dacă te-ar lupta pe tine gândul rău, roagă-te din tot sufletul pentru fratele acela, şi va fugi gândul rău de la tine. Vezi, să nu primeşti patima pizmei, ca să nu te înghită pe tine diavolul de viu. Ci, mai mult, mărturiseşte-ţi gândurile şi roagă-te lui Dumnezeu, să te izbăvească de o primejdie ca aceea.

De ai vedea pe cineva greşind, să nu-i zici, nici să-l osândeşti, nici să-l urăşti pe el, ca să nu cazi şi tu în acelaşi păcat. Ci, mai bine, să zici: "Eu, mai rău sunt, şi, azi, e rândul aceluia, iar mâine, al meu." Să ştii că dracii se tem, de post, de priveghere, de înfrânare, de smerenie, de rugăciune, de lacrimi şi de celelalte fapte bune.

Dacă voieşti să-ţi dăruiască ţie Dumnezeu lacrimi şi umilinţă şi nepătimire, adu-ţi aminte de moarte, totdeauna, şi de mormântul tău şi vei ajunge la aceasta.
De vei fi înşelat de diavolul şi vei cădea într-un păcat mic sau mare, să nu cazi în deznădăjduire, ca să nu pieri, ci să alergi la mărturisire şi la pocăinţă şi să pui, iarăşi, început bun şi Dumnezeu te va ierta şi nu Se va întoarce de la tine.

Înfrânarea limbii stă în a nu răspunde, a nu grăi lucruri spurcate, a nu ocărî, a nu osândi, a nu blestema, a nu minţi, a nu grăi de rău pe cineva, nici a judeca pe altul.

Înfrânarea ochilor stă în a nu privi fără de ruşine la faţa străină, nici a căuta la faţa frumoasă şi cu bun chip.

Înfrânarea gândului se arată, atunci când vine gândul cel rău, fără de ruşine, în a nu te supune lui, nici să te împaci cu el, nici să-l primeşti. Ci, mai mult, să te scârbeşti şi să te lepezi de el. Loveşte-ţi faţa ta şi pieptul tău şi cu suspin şi cu lacrimi să strigi către stăpânul Hristos şi să zici: "Miluieşte-mă, Doamne, şi nu mă lăsa să pier. Miluieşte-mă, Doamne, că neputincios sunt. Ruşinează, Doamne al meu, pe dracul, cel ce-mi fură nădejdea mea. Umbreşte capul meu, cu darul Tău, în ziua războiului diavolesc. Pe vrăjmaşul, care mă biruieşte pe mine, biruieşte-l Doamne. Gândul cel ce mă înfricoşează, alinează-l cu mângâierea Ta, Cuvinte al lui Dumnezeu."

Înfrânarea pântecelui stă în a nu te sătura niciodată de bucate, nici de băutură, nici să doreşti, nici să cauţi bucate şi de mult preţ. Dacă vrei să te mântuieşti, fă-te înfrânat, smerit la minte, îndelung-răbdător şi niciodată să nu deznădăjduieşti de pocăinţă. Dacă vrei să înaintezi, mai degrabă, primeşte-ţi rugăciunea, înfrânarea şi dragostea. Şi aşa îţi vei mântui sufletul tău de toate ispitele vrăjmaşului.

Dumnezeului nostru slavă !

Întru această zi, istorisire despre o minune a Sfântului mare mucenic Dimitrie

Spune istoria, că bulgarii aveau un împărat, cu numele Iovan, şi care ţinea mare vrăjmăşie împotriva grecilor creştini. Mergea şi prăda ţări şi oraşe şi pe toate sub sabie le punea, încât îl poreclea lumea "ucigătorul grecilor."
Acest împărat, a mers până la Salonic şi, pe când se afla în cortul său, unde descălecase, a văzut pe Sfântul Dimitrie călăre, venind de departe cu suliţa întinsă asupra lui, şi a început a-l arată dregătorilor săi şi a zice: "Vedeţi, voi, cum vine călare acel grec, bine gătit de război, şi care caută drept la mine cu suliţa ? Ţineţi-i calea şi prindeţi-l şi, apoi, aduceţi-l la mine."
Iar ei au zis: "Noi nu vedem nimic, din ce spui măria ta."
El a început a striga speriat: "Iată, s-a apropiat, nu-l lăsaţi."

Dar ei nimic nu vedeau. Deci, a ajuns Sfântul lângă el şi a lovit cu suliţa în piept; şi i-a podidit păgânului împărat sângele pe gură şi ţipa şi răcnea. Şi s-au smerit astfel, vrăjmaşii creştinilor, că, în acel timp, bulgarii încă nu erau creştinaţi.

Dumnezeului nostru slavă, acum şi pururea şi în vecii vecilor ! Amin.

Sfântul sfinţit mucenic Ermolae, preotul Nicomidiei (26 iulie)

Sfinţii Pantelimon şi Ermolae împreună cu Arhanghelii Mihail şi Gavril şi cu Sfinţii Cosma şi Damian, şi Cyrus şi John

Sfântul Ermolae, fiind rânduit de Dumnezeu în înalta treaptă a preoţiei în cetatea Nicomidiei, şi-a revărsat harul său nu numai asupra nevoilor sufleteşti ale semenilor săi, ci, având şi darul vindecării trupeşti, a tămăduit " toată boala şi toată neputinţa în popor".

Sfântul Ermolae preotul, cu cei care au pătimit împreună cu el, Sfinţii Mucenici Ermip şi Ermocrat, au fost din clerul bisericii Nicomidiei. Ascunzându-se într-o

casă, aceştia au scăpat vii din cei 20.000 de sfinţi mucenici, care au fost arşi în biserica Nicomidiei de Maximian şi a căror pomenire se cinsteşte la 28 decembrie.

Deci dintre toţi rămânând aceşti trei slujitori ai Domnului, se ascundeau de frica păgânilor prin felurite locuri. Însă unde puteau, învăţau pe credincioşi sfânta şi dreapta credinţă şi îi întorceau către Hristos. ***Şi văzând Sfântul Ermolae pe Sfântul Pantelimon doctorul şi vorbind cu dânsul cu cuvinte insuflate de Dumnezeu, 1-a făcut creştin.***

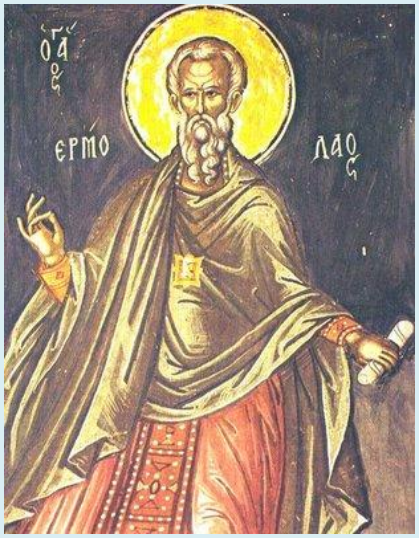

Sfântul Ermolae

Iar când Pantelimon a fost prins şi dus la muncire de acelaşi păgân, adică de Maximian, împăratul Romei, acela 1-a întrebat de la cine a învăţat credinţa creştinească, iar Sfântul Pantelimon, neputând să mintă, i-a spus despre Sfântul Ermolae, preotul creştin.

Deci, fiind prinşi bătrânul Ermolae şi robii lui Hristos cei împreună-slujitori cu dânsul, Ermip şi Ermocrat, au fost aduşi la judecata păgânească. Şi fiind întrebaţi, ***au mărturisit cu îndrăzneală pe Hristos, adevăratul Dumnezeu*** şi au batjocorit pe necuraţii idoli şi închinătorii lor.

Pentru aceasta au luat de la chinuitor pedeapsa cu moartea, sfârşindu-se prin tăiere de sabie. Pentru a căror pătimire, Dumnezeului nostru slavă!

Vieţile Sfinţilor - Sfântul sfinţit mucenic Ermolae, preotul Nicomidiei, şi cei împreună cu dânsul

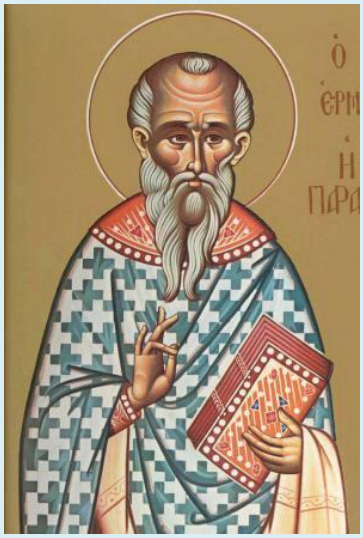

Sfântul Ermolae preotul, împreună cu pătimitorii lui, Sfinţii mucenici Ermip şi Ermocrat, au fost din clerul bisericii Nicomidiei. Aceştia scăpaseră vii din cei 20.000 de sfinţi mucenici, care fuseseră arşi în biserica Nicomidiei de Maximian, fiind ascunşi într-o cămară. Pomenirea lor se cinsteşte la 28 decembrie.

Dintre toţi rămânând aceşti trei slujitori ai Domnului, se ascundeau de frica păgânilor prin diferite locuri. Însă unde puteau, învăţau pe credincioşi sfânta şi dreapta credinţă şi îi întorceau către Hristos.

Sfântul Ermolae, văzând pe Sfântul Pantelimon doctorul şi vorbind cu dânsul cuvinte insuflate de Dumnezeu, l-a făcut creştin. Când Pantelimon a fost prins şi dus la muncire de acelaşi păgân, adică de Maximian, împăratul Romei, care întrebându-l de la cine a învăţat credinţa creştinească, sfântul, neputând să mintă, a spus pe Sfântul Ermolae, preotul creştinilor.

Deci, bătrânul Ermolae fiind prins şi împreună cu dânsul şi robii lui Hristos slujitorii lui, Ermip şi Ermocrat, i-au adus împreună la judecata păgânească. Acolo, fiind întrebaţi, au mărturisit cu îndrăzneală pe Hristos, adevăratul Dumnezeu şi au batjocorit pe necuraţii idoli şi închinătorii lor. Pentru aceasta au luat de la ighemon pedeapsa cu moartea, sfârşindu-se prin tăiere de sabie.

Despre pătimirea lor se scrie mai pe larg în viaţa Sfântului mare mucenic Pantelimon, ce se prăznuieşte în ziua de 27 iulie.

Sinaxar - Pomenirea Sfântului sfinţitului mucenic Ermolae, şi cei împreuna cu dânsul, Ermip şi Ermocrat

În această lună (iulie) , în ziua a douăzeci şi şasea, pomenirea Sfântului sfinţitului mucenic Ermolae, şi cei împreună cu dânsul, Ermip şi Ermocrat.

Aceşti sfinţi erau preoţi din clerul Bisericii Nicomidiei, rămaşi dintre sfinţii douăzeci de mii ce au fost arşi acolo de tiranul Maximian (284-305) în anul 303 (28 decembrie), fiind ascunşi într-o cămară.

Dar fiind prins tânărul Pantoleon (nimeni altul decât marele mucenic Pantelimon, prăznuit la 27 iulie) şi neştiind să mintă, a spus că de preotul Ermolae era învăţat în cele creştineşti şi a fost botezat.

Şi îndată au trimis de l-au adus pe Ermolae la Maximian, şi cu el au adus slujitorii şi pe însoţitorii lui, Ermip şi Ermocrat.

Stând sfinţii la întrebare, şi propovăduind cu îndrăzneală că Domnul Iisus Hristos este Dumnezeu adevărat, li s-au tăiat capetele, în anul 305 de la Hristos.

Moaştele Sfântului Pantelimon

Moaştele sale au fost cinstite de la bun început de creştini, iar în timpul prigoanelor au fost păstrate ca odoare de mare preţ. Sfântul Pantelimon este considerat ocrotitorul medicilor şi tămăduitor al bolnavilor.

Moaştele Sfântului Pantelimon sunt împrăştiate în toată lumea creştină, mulţimi de credincioşi găsind mângâiere şi tămăduire la acestea, spre care Dumnezeu se milostiveşte ca spre un lucru drag, ca spre "prietenul" Său, doctorul Pantelimon.

Multe lăcaşe de cult, biserici şi mănăstiri, cabinete şi asociaţii medicale, sunt puse sub ocrotirea Sfântului Pantelimon. Atât în afara ţării, cât şi la noi, ***moaştele Sfântului Pantelimon, aduc neîncetate bucurii şi tămăduiri.***

În străinătate:

- **Mănăstirea Sfântul Pantelimon (Muntele Athos) - "Rusikon"**

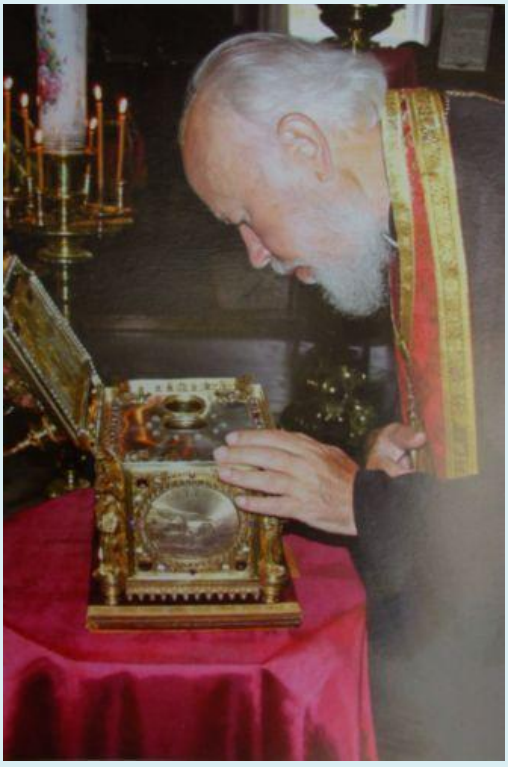

Capul Sfântului Pantelimon

➢ Mănăstirea Vatopedi (Muntele Athos)

Sfântul Pantelimon - Sfântul picior ţinut la Mănăstirea Sfânta Vatopediou, Muntele Athos

➢ **Mănăstirea Sfântului Antonie cel mare, Arizona**

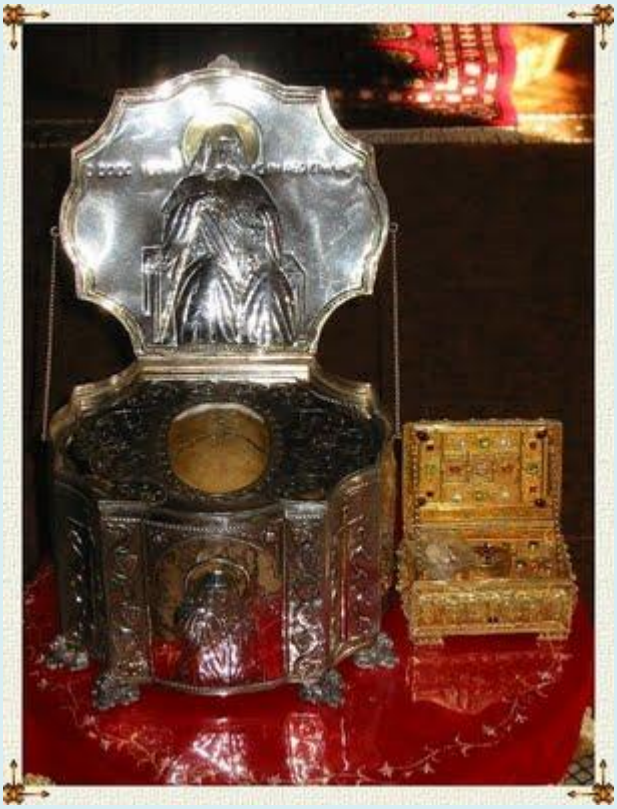

The Holy Relics of St. Panteleimon the Great-Martyr (right) and the Sacred Skull of Elder Joseph the Hesychast, treasured in St. Anthony's Monastery, Arizona

În ţară:

Catedrala episcopală din Galaţi şi Catedrala mitropolitană din Iaşi păstrează, cu mare bucurie, câte o părticică din Sfintele sale moaşte.

- Mănăstirea "Negru Vodă" din Câmpulung, jud. Argeş;
- Mănăstirea „Sfânta Treime", cartierul Trivale, Piteşti, jud. Argeş (str. Trivale, nr. 71);
- Mănăstirea Mănăstirea Ţigăneşti

Mănăstirea Ţigăneşti păstrează cu sfinţenie o raclă cu părticele din sfintele moaşte ale Sfântului mare mucenic Pantelimon dimpreună cu o icoană închinată acum o sută de ani mănăstirii de către vlădica Serafim (Ciciagov), arhiereul care păstorea pe atunci Basarabia.

- Biserica Mitropoliei de Iaşi;
- Mănăstirea Bogdana, comuna Ştefan cel mare, jud. Bacău;
- Mănăstirea Putna, comuna Putna, jud. Suceava;

- Biserica Spitalului Judeţean din Suceava, jud. Suceava;
- Mănăstirea (Schitul) „Sfântul Mucenic Mina – Forăşti” (stil vechi), sat Roşiori, com. Forăşti, jud. Suceava (lângă Fălticeni);
- Mănăstirea Sihăstria, Com. Pipirig, jud. Neamţ;
- Mănăstirea Secu, comuna Vânători, jud. Neamţ;
- Mănăstirea Durău, com. Ceahlău, jud. Neamţ;
- Mănăstirea Ciolanu, comuna Tisău, jud. Buzău;
- Catedrala Episcopiei din Galaţi;
- Mănăstirea Vladimireşti, com. Tudor Vladimirescu, jud. Galaţi;
- Mănăstirea Horezu, jud. Vâlcea;
- Mănăstirea Brâncoveni, comuna Brâncoveni, jud. Olt (lângă Slatina);
- Biserica Vechii Catedrale a Episcopiei din Slobozia (Mânăstirea „Sfinţii Arhangheli – Slobozia Veche”, str. Mănăstirii, nr. 1);
- Catedrala Episcopiei din Constanţa – lângă Cazinou;
- Mănăstirea Oaşa, Sat Tău-Bistra, Com. Şugag, jud. Alba;
- Schitul Huta, com. Huta / Finiş, jud. Bihor (lângă Beiuş);
- Mănăstirea Căldăruşani, com. Gruiu, jud. Ilfov;
- Mănăstirea Pasărea, com. Brăneşti, jud. Ilfov;
- Biserica “Sfântul Pantelimon”, com. Pantelimon, jud. Ilfov;
- Mănăstirea „ Sfântul Nicolae – Sitaru/Balamuci”, sat Sitaru, com. Grădiştea, jud. Ilfov;
- Biserica din satul Odai, com. Jilava, jud. Ilfov;
- Schitului “Sfânta Maria Cricov – Jercălăi”, com. Jercălăi, jud. Prahova (lângă Urlaţi);
- Mănăstirea Pissiota (Crivina), com. Poienarii Burchii, jud. Prahova;
- Biserica „ Sfântul Pantelimon” din Remuş, com. Frăteşti, jud. Giurgiu).

În Bucureşti, multe biserici s-au învrednicit de darul cel mare al prezenţei unei părticele din moaştele Sfântului Pantelimon. Acestea sunt următoarelele:

- **Biserica Sfântul Stelian Lucaci** (Str. Logofăt Udrişte, lângă Poliţia rutieră)

- **Biserica Sfântul Dumitru Poşta** (în spatele Muzeului de Istorie a României din Calea Victoriei)
- **Mănăstirea Plumbuita** (str. Plumbuita, Nr. 58, aflată la 3 staţii de la Bucur Obor, pe Sos. Colentina - Lacul Plumbuita),

Mănăstirea Plumbuita găzduieşte cu bucurie moaşte ale unor sfinţi mult cinstiţi de români: Sfântul mare ierarh Nicolae, Sfântul mare mucenic Gheorghe, Sfântul mare mucenic Pantelimon şi Sfântul Ioan cel nou de la Suceava.

- **Biserica Adormirea Maicii Domnului - Precupeţii Noi**, Str. G-ral. Broşteanu nr. 12, vizavi de ASE – intrarea din Cal. Dorobanţi

- **Biserica Sfântul Antonie cel mare** (Aleea Valea Boteni, din Str. Romancierilor, Dr. Taberei, pe traseul 137, 268, 90, 91, 93 etc.)

Sfântul Pantelimon (prăznuit pe 27 iulie) şi Sfântul Antonie de la Iezeru-Vâlcea (prăznuit pe 23 noiembrie) - cele 2 răcliţe cu părticele din moaştele Sfinţilor se află în Biserica „ Sfântul Antonie cel mare”

- **Mănăstirea "Sfinţii Arhangheli, Sfântul Atanasie, Sfântul Haralambie şi Sfântul Iustin Martirul şi Filosoful - Stavropoleos"**, (Str. Stavropoleos, Nr.4, zona Centrul Vechi, Carul cu bere, în spatele Muzeului Naţional de Istorie a României din Calea Victoriei)
- **Biserica Sfântul Alexie** (Calea Şerban Vodă, nr. 123),

Sfântul Pantelimon (prăznuit pe 27 iulie), Sfinţii 40 de mucenici de la Sevasta (prăznuiţi pe 9 martie), Sfântul Onufrie cel mare (prăznuit pe 12 iunie) - părticele din moaştele Sfinţilor, alături de veşminte preoţeşti atinse de moaştele Sfântului Grigorie Decapolitul (prăznuit pe 20 noiembrie), Sfânta Parascheva (prăznuită pe 14 octombrie), Sfântul Ioan cel nou de la Suceava (prăznuit pe 2 iunie) şi de Brâul Maicii Domnului (sărbătorit pe 2 iulie, 31 august şi 1 octombrie) şi de o pietricică din peştera Sfânta Teodora de la Sihla (prăznuită pe 7 august) se află într-o casetă din Biserica „ Sfântul Alexie”

- **Biserica Adormirea Maicii Domnului Sapienţei** (str. Sapienţei, Nr. 9)
- **Biserica Sfânta Vineri**, Drumul Taberei. (în vecinătatea Parcului Sergiu Celibidache , Str. Braşov, Nr. 21 C) - Moghioroş
- **Biserica Sfântul Pantelimon** (str. Iancu Căpitan, nr. 24, intersecţia Moşilor cu Eminescu, lângă Foişor)

Din anul 2008, biserica Sfântul Pantelimon de la Foişorul de foc adăposteşte un fragment din moaştele Sfântului mare mucenic şi tămăduitor Pantelimon, doctor fără de arginţi şi patron al medicilor, prăznuit de Biserica ortodoxă în data de 27 iulie. Părticica sfintelor sale moaşte a fost încastrată în mâna dreaptă, cu care Sfântul reprezentat pe raclă face semnul binecuvântării.

IPS Teodosie, arhiepiscopul Tomisului - Sfântul mare mucenic şi tămăduitor Pantelimon

Pământul dobrogean a fost sfinţit de sângele mucenicilor care ne-au lăsat prin sfintele moaşte binecuvântarea vieţii lor trăită în sfinţenia învăţăturii lui Hristos.

Pământul scitic, deşi sărac, datorită climei, este bogat spiritual. Ruinele vechilor bazilici ne dezvăluie o viaţă intensă din punct de vedere religios şi, mai mult decât atât, ***sfintele moaşte descoperite izvorăsc binecuvântare şi oferă tămăduire celor ce trăiesc în credinţă şi nădejde.***

Sfintele moaşte ale Sfinţilor Epictet şi Astion au fost descoperite la începutul acestui mileniu şi curând după aceea au fost depuse în Catedrala Arhiepiscopală a Tomisului unde se află şi moaştele Sfântului Pantelimon. ***Sfântul Epictet, ca şi Sfântul Pantelimon, a avut acelaşi dar al vindecării, iar după sfârşitul mucenicesc acesta s-a revărsat asupra sfintelor lor moaşte.***

Pe 27 iulie întreaga creştinătate îl prăznuieşte pe Sfântul Pantelimon. Să ne plecăm gândul şi inima noastră către acest mare tămăduitor pentru a primi şi noi mireasma sfinţeniei.

Se cuvine însă a pătrunde în tainele vieţii Sfântului mucenic Pantelimon.

A trăit pe vremea împăratului Maximian Galeriu fiind originar din cetatea Nicomidiei. Tatăl său era păgân, iar mama sa creştină. A primit la naştere numele de Pandoleon care înseamnă "cel în toate puternic ca un leu".

Iniţial a fost atras de învăţătura creştină, însă, după moartea mamei, începe studiul filosofic, devenind ucenic al unui mare doctor al vremii. Dumnezeu i-a redescoperit adevărul dreptei credinţe, făcându-l să-şi dorească cu ardoare Botezul în Hristos.

Din Pandoleon a primit, în urma botezului de la preotul Ermolae, numele de Pantelimon care înseamnă "cel cu totul milostiv".

Marele Pantelimon făcea minuni atât prin harul primit cât şi prin tratamentele pe care le dădea celor bolnavi. A reuşit să-l aducă la dreapta credinţă şi pe tatăl său, iar după moartea acestuia şi-a împărţit toată averea săracilor şi, pentru că nu primea plată pentru tratamentele pe care le făcea, el este numit "doctor fără de argint?"

Fericitul Pantelimon, prin credinţă şi harul primit de la Dumnezeu, a reuşit să vindece un orb din naştere. Din această cauză a fost adus în faţa împăratului închinător la idoli, cerându-i-se lepădarea de credinţa adevărată, dar, ca un bun creştin, nu s-a lăsat înspăimântat de bătăile cumplite şi de foc. Împăratul văzând că nu se lepăda a poruncit să fie aruncat în plumb topit, apoi să fie aruncat în mare, în cuşca fiarelor. Pantelimon a fost legat de o roată cu colţi de fier apoi aruncat de la un loc înalt.

Oricât de grele au fost chinurile pricinuite de împăratul necredincios, sfântul a rămas nevătămat. Neputând să-l convingă să se lepede de Hristos, Maximian a poruncit să fie uciși prin tăierea capului cu sabia atât Pantelimon, cât şi preotul Ermolae împreună cu doi ucenici ai săi.

Când i-a fost tăiat capul nu a curs sânge ci lapte, iar măslinul de care a fost legat Fericitul a rodit. Auzind acestea împăratul a poruncit ca sfântul şi măslinul să fie arse pentru a nu rămâne nici o urmă a puterii credinţei în Hristos.

Credincioşii au scos din cenuşă trupul neatins de foc şi l-au îngropat cu mare cinste în anul 303 după Hristos. Moaştele sale au fost cinstite de la bun început de către creştini, iar în timpul prigoanelor au fost păstrate ca odoare de mare preţ.

În urmă cu şapte decenii, prin milostivirea lui Dumnezeu, o importantă parte a Sfintelor Moaşte ale Sfântului Pantelimon au fost aduse din Orientul Apropiat de către preotul Dimitrie Popescu şi donate Catedralei Arhiepiscopale a Tomisului. De atunci ziua de prăznuire a Sfântului Pantelimon, 27 iulie, a devenit zi de pelerinaj pentru creştini din întreaga ţară.

Să ne rugăm, aşadar Sfântului Pantelimon să mijlocească către Bunul Dumnezeu pentru iertarea păcatelor noastre, să reverse darurile vindecărilor sale peste noi ca să sporim cu înţelepciunea, cu faptele bune, cu dragostea cea pentru Hristos Domnul nostru.

Pr. Silviu Cluci - Moaştele Sfântului Pantelimon din Muntele Athos

Sfintele moaşte ale Sfântului Pantelimon sunt mari făcătoare de minuni. Părţi din sfintele moaşte ale marelui mucenic Pantelimon au fost împărţite în toată lumea creştină, mulţime de credincioşi găsind mângâiere şi tămăduire la acestea.

Racla cu moaştele Sfântului Pantelimon, de la Mănăstirea Sfântul Pavel - Athos

Racla cu moaştele Sfântului Pantelimon, de la Mănăstirea Rusikon – Athos

Patriarhul Chiril al Rusiei, închinându-se la moaştele Sfântului Pantelimon

Procesiune cu moaştele şi icoana Sfântului Pantelimon, la Mănăstirea Rusikon

Icoană a Sfântului Pantelimon, de la Mănăstirea Rusikon - Athos

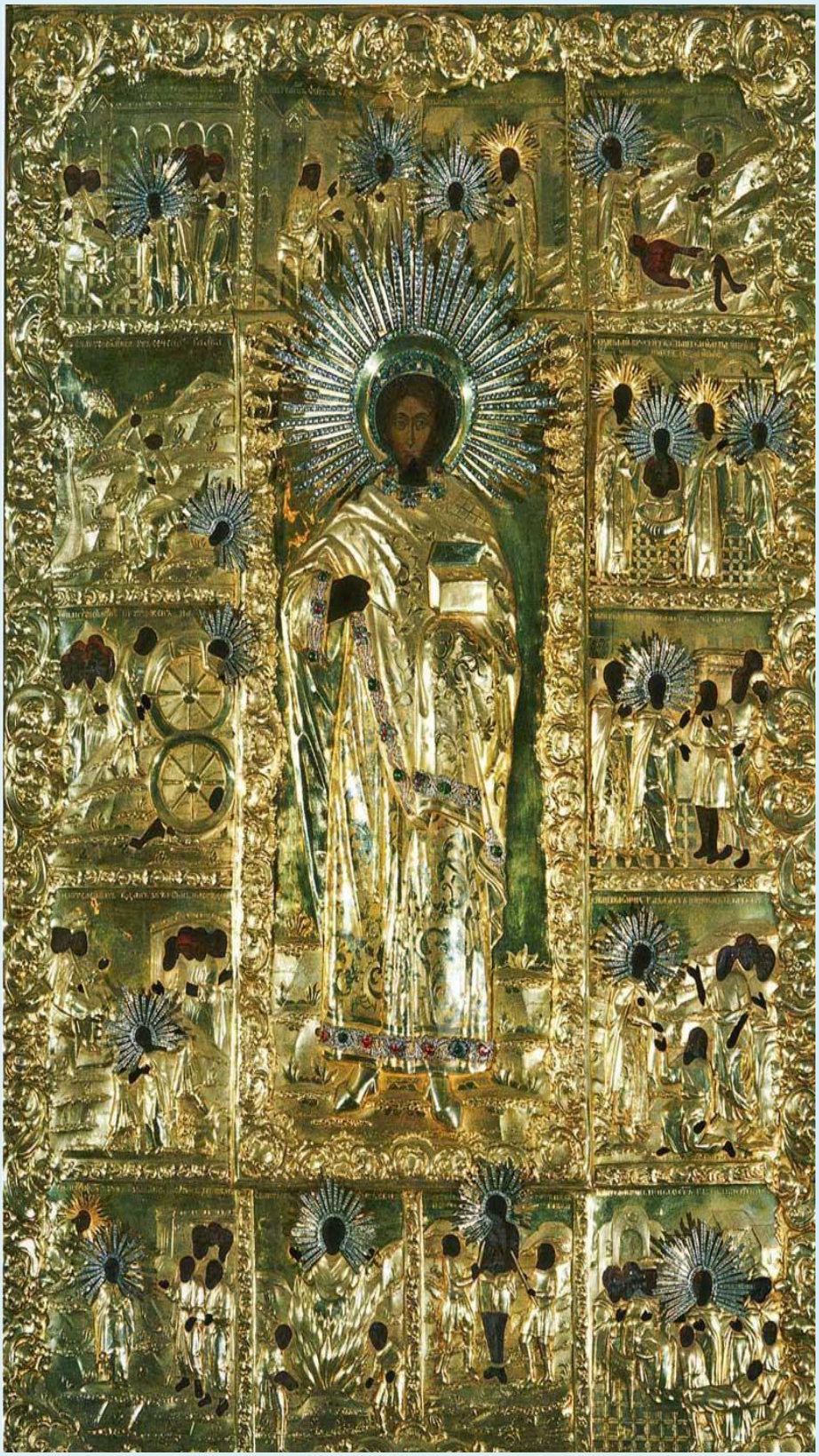

Icoană a Sfântului Pantelimon, de la Mănăstirea Rusikon - Athos

Racla cu moaştele Sfântului Pantelimon, de la Mănăstirea Panachrantos - insula Andros, Grecia

Racla cu moaştele Sfântului Pantelimon şi cinstitul cap al lui Gheron Iosif Isihastul, de la Mănăstirea Sfântul Antonie din Arizona (Foto: Victor Larie)

Sfântul Pantelimon, acest minunat mare mucenic, a luat cu cinste mucenicia pentru Hristos, fiind în tânăra lui vârstă, în douăzeci şi şapte de zile ale lunii iulie, din anul 304. Sfântul a fost ucis sub un măslin care, îndată după uciderea lui, a rodit minunat. Prin aceasta, Atotmilostivul Dumnezeu a arătat că a primit sufletul dreptului Său şi l-a proslăvit printre Sfinţii Lui cei mari.

Sfintele moaşte ale Sfântului Pantelimon sunt mari făcătoare de minuni. Îndată după martiriu, moaştele Sfântului Pantelimon au început să săvârşească minuni şi să aducă vindecarea lui Hristos, Singurul Doctor al sufletelor şi trupurilor, al tuturor celor care se apropie de El cu evlavie.

Părţi din sfintele moaşte ale marelui mucenic Pantelimon au fost împărţite în toată lumea creştină, mulţimi de credincioşi găsind mângâiere şi tămăduire la acestea.

O parte din cinstitul cap al sfântului se află acum la Mănăstirea rusească Sfântul Pantelimon din Muntele Athos, în timp ce o altă parte este la Mănăstirea Sfântul

Pavel, tot din Sfântul Munte. O a treia parte se află la Mănăstirea Panachrantos de pe insula Andros, Grecia.

În Mănăstirea Sfântul Pantelimon se află şi icoana făcătoare de minuni a Sfântului Pantelimon, având şi o mică părticică din moaştele sfântului.

În Athos, părţi din moaştele Sfântului Pantelimon se mai găsesc la Mănăstirile Vatoped şi Filotheu, precum şi la Schitul Sfântul Pantelimon al Mănăstirii Kutlumuş. La acest schit se află şi o icoană făcătoare de minuni a sfântului.

O mică parte din moaştele Sfântului Pantelimon se găsesc şi în Statele Unite ale Americii, la Mănăstirea Sfântul Antonie din Arizona, întemeiată de părintele Efrem Filotheitul.

Predici şi editoriale despre Sfântul mare mucenic Pantelimon

Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfântului marelui mucenic şi tămăduitor Pantelimon

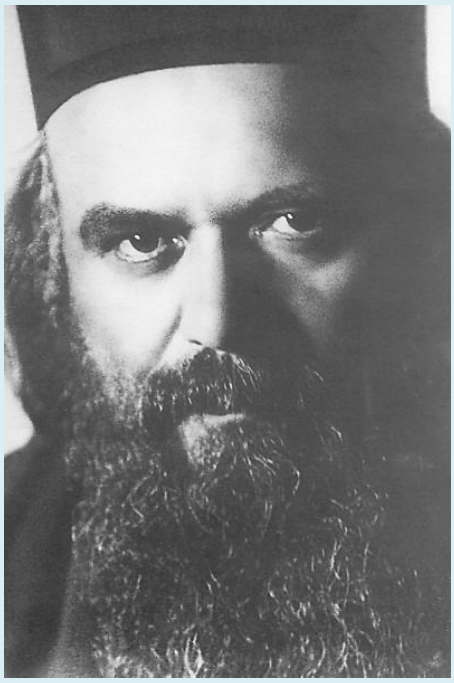

Sfântul mare mucenic Pantelimon s-a născut dintr-o mamă creştină şi un tată păgân. Mama lui s-a numit Evvula, iar tatăl lui Evstorghius. El de tânăr a studiat temeinic ştiinţa medicinei.

Sfântul sfinţit Ermolae 1-a cunoscut şi şi 1-a făcut prieten, 1-a învăţat creştina credinţă, iar mai apoi 1-a botezat.

Sfântul Pantelimon apoi a vindecat minunat un orb, pe care şi alţi medici îl trataseră, dar zadarnic: Sfântul Pantelimon 1-a vindecat pe acel om în Numele lui Hristos, apoi 1-a botezat.

Confraţii medici, plini de invidie şi de ură, 1-au denunţat pe Pantelimon ca fiind creştin şi acesta a fost adus înaintea împăratului Maximian la judecată. Dar Sfântul Doctor a stat înaintea judecătorului celui pământesc cu trupul, însă înaintea Celui Ceresc cu sufletul. El a declarat cu libertate înaintea împăratului că este creştin, vindecându-1 înaintea ochilor lui pe un paralitic care suferea de acea boală de ani mulţi. Această minune i-a adus pe mulţi păgâni la credinţa în Hristos. Împăratul însă 1-a supus pe Mucenic unor cumplite torturi.

La Sfântul Pantelimon a venit de mai multe ori însuşi Domnul şi l-a vindecat pe mucenicul Său desăvârşit.

Apoi au fost daţi la chinuri Sfântul sfinţit Ermolae, împreună cu Ermip şi Ermocrat. Osândit la moarte fiind, Sfântul Pantelimon a îngenuncheat la rugăciune, în acel moment călăul a izbit gâtul mucenicului cu sabia, dar sabia s-a îndoit, ca şi când ar fi fost făcută din ceară. Călăul nu a putut să îl omoare pe mucenicul lui Dumnezeu până ce acesta nu şi-a săvârşit rugăciunea şi până ce însuşi nu i-a dat voie călăului să îl ucidă.

Sfintele moaşte ale Sfântului Pantelimon sunt mari făcătoare de minuni. Sfântul mare mucenic Pantelimon a fost ucis sub un măslin, care îndată după uciderea lui a rodit minunat.

Numele ‚Pantelimon' însemnează "multmilostiv", "multîndurat."

Atotmilostivul Dumnezeu a primit sufletul dreptului Său şi l-a proslăvit printre Sfinţii Lui cei mari.

Acest minunat mare mucenic a luat cu cinste mucenicia pentru Hristos fiind în tânăra lui vârstă, în douăzeci şi şapte de zile ale lunii iulie, din anul 304.

Sfântul mare mucenic Pantelimon este chemat în rugăciuni de către preoţii Bisericii la sfinţirea apei şi la Taina Sfântului Maslu, împreună cu Sfântul sfinţit mucenic Ermolae şi cu ceilalţi sfinţi doctori fără de arginţi şi făcători de minuni.

Hramul Sfântului mare mucenic Pantelimon este purtat şi de o frumoasă mânăstire din Sfântul Munte Athos.

Mitropolit Augustin de Florina - Predică la pomenirea Sfântului mare mucenic Pantelimon - A fost prigonit din invidie

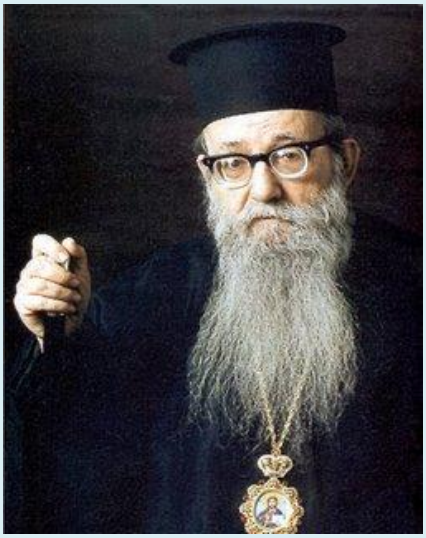

„Că ştia că din invidie L-au dat în mâna lui.” (Matei 27,18)

Şi iarăşi, iubiţii mei, cinstim sfânta pomenire a marelui mucenic Pantelimon. Tema noastră va fi întrebarea: ***Care este pricina prigoanei Sfântului Pantelimon?*** La aceasta vom da un scurt răspuns.

Sfântul Pantelimon a trăit şi s-a nevoit în epoca prigoanelor, când la Roma era împărat Diocleţian. ***S-a născut în Nicomidia, din Asia Mică. Tatăl său era idolatru, iar mama lui era dintre femeile care sădeau adânc în inima copiilor lor credinţa în Hristos.*** Aşadar, Sfântul Pantelimon a fost învăţat adevărurile credinţei de mama lui.

Era inteligent, binecrescut. Avea înclinaţie spre studiu. A studiat medicina lângă distinşi oameni de ştiinţă. S-a dovedit un medic excepţional. Mulţi medici existau atunci, după cum există şi astăzi. Însă rar se întâmplă să găseşti un medic creştin. Majoritatea sunt necredincioşi, materialişti. Şi măcar de-ar fi valoroşi?… Dumnezeu să vă păzească să nu ajungeţi pe mâinile lor. ***Sfântul Pantelimon era diferit.*** Prin ce era diferit? Era diferit în trei puncte.

Mai întâi, în ceea ce priveşte banul. Ceilalţi erau iubitori de arginţi. Profitau de pe urma bolnavilor şi adunau comori. Sfântul Pantelimon era dezinteresat, ideolog. El îşi exercita ştiinţa ca pe o misiune. Îl vedeau noaptea, vizitând colibele ca un înger.

Dacă ceilalţi mergeau doar la casele celor mari, el mergea în cartierele sărace şi îi slujea pe cei bolnavi.

Al doilea lucru prin care se deosebea de ceilalţi: Precum a spus un renumit profesor universitar elen, medicii, adeseori, exercită medicina ca pe o medicină veterinară; sunt mai degrabă medici veterinari, decât medici. Nu văd nimic altceva decât vene, oase, carne, ţesuturi, inimi, plămâni. Omul este şi asta, cu siguranţă. Dar, în spatele acestora, există ceva nevăzut. Există un "motoraş", care mişcă existenţa biologico-somatică a omului. Şi doctorul, când nu "vede" acest "motoraş", este orb, nu este în stare să-şi exercite lucrarea. Acest "motoraş" este un factor sufletesc, sufletul omului. O mulţime de experienţe şi observaţii au demonstrat că sufletul cu patimile, vinovăţia şi anxietatea lui acţionează mult asupra trupului. Există o influenţă reciprocă între trup şi suflet. Ceea ce cântă Biserica noastră în Postul Adormirii este un adevăr şi din punct de vedere ştiinţific: "Pentru păcatele mele cele multe mi se îmbolnăveşte trupul şi slăbeşte sufletul meu" (Paraclisul Mic). Ambele sunt bolnave. Dar izvorul-rădăcină a răului este păcatul. Aşadar, Sfântul Pantelimon avea o diagnoză corectă. A înţeles că atunci când sufletul se izbăveşte de vinovăţie, trupul se revigorează, omul respiră. Multe boli (apoplexii, obstrucţii, canceruri) îşi au cauza în lumea psihică, sufletească; vreo amărăciune din remuşcări sau din calomnie, învrăjbire, nedreptate sau înlăturare adapă trupul cu otravă.

- Aşadar, s-a deosebit mai întâi pentru că nu se uita la bani.
- În al doilea rând, pentru că vedea omul ca pe un tot psiho-somatic,
- iar în al treilea rând, pentru că, în afara celorlalte medicamente, pe care le aveau şi ceilalţi medici, ***Sfântul Pantelimon dispunea de un medicament rar şi unic, iar acesta era credinţa.*** Credea profund. De aceea, împreună cu medicamentele din plantele pământului, pe care le dăruia, îngenunchea lângă căpătâiul bolnavului, se ruga şi – să nu creadă necredincioşii, noi credem! – bolnavul se vindeca.

Şi astăzi vedem semnul crucii în clinici, bolniţe şi spitale. Şi, într-adevăr, ***e uriaşă puterea credinţei, un medicament de vindecare pentru bolile trupeşti şi sufleteşti.***

Acesta a fost Sfântul Pantelimon. La spitalul său, bolnavii formau în fiecare zi o coadă, în vreme ce la ceilalţi medici din Nicomidia nu se mai ducea nimeni. Însă această preferinţă a aprins în inimile confraţilor săi flacăra galbenă a invidiei. Îl invidiau, îl urau. Îşi dădeau seama că atât cât va fi el medic în Nicomidia, ei ar trebui să-şi schimbe meseria; toţi alergau la Sfântul Pantelimon. Şi bolnavi, pe care ei îi aruncaseră în deznădejde, îşi aflau vindecarea lângă el. Iată, deci, pricina

invidiei. De aceea, l-au prigonit. L-au denunţat autorităţilor. Cu ce acuzaţie, ca ce? Ca iubitor de arginţi? Ca lacom de bani? Ca desfrânat? Ca adulter? Ca puşchiu? Ca şi criminal? Nimic din toate acestea. Dacă l-ar fi acuzat de aceste lucruri, în sistemul decăzut de atunci, l-ar fi scăpat. L-au învinuit cu acuzaţii care prindeau. Aşa este, pentru cei credincioşi acuzaţiile se schimbă, după epocă; se foloseşte, uneori, "x", alteori, "y", alteori, "z" acuzaţii. Nu mă voi extinde de aici, ca să vă prezint cum, din vremea în care am creat un regat, prin diferite acuzaţii false, prin cozile pe care le lipesc cei invidioşi pe spatele oamenilor vrednici, îi nimicesc – deşi în esenţă ei nu cred acuzaţiile - şi cum îi judecă pe oameni prin criterii neîntemeiate (moral), ci variabile (politic).

Aşadar, l-au denunţat cu acuzaţia, gravă atunci, că este creştin. Şi această acuzaţie era suficientă să-l conducă pe om spre plutonul de execuţie. A fost arestat. ***A fost dus înaintea autorităţilor, şi-a mărturisit cu îndrăzneală credinţa, a fost supus la tot feluri de chinuri şi, astfel, sfântul lui suflet, ca un porumbel cu totul alb, a zburat în corturile cele cereşti, ca să se bucure împreună cu sfinţii îngeri şi arhangheli.***

Iată, iubiţii mei, pricina prigonirii şi a muceniciei Sfântului Pantelimon: invidia.

O, invidia, mare, abisală patimă! Este viermele şi vipera care mănâncă cele dinlăuntru ale invidiosului, dar este şi mormântul marilor bărbaţi. Urmările ei sunt groaznice. Dacă vom deschide sfânta istorie, vom vedea că aceasta a fost începutul distrugerii neamului omenesc.

- → ***"Prin invidia diavolului"***, zice Solomon, ***"moartea a intrat în lume"*** (Înţelepciunea lui Solomon 2, 24). A invidiat satana măreţia omului şi o invidiază.
- → Pentru primul sânge care a fost vărsat pe pământ, pricină a fost invidia. Cain l-a invidiat pe fratele său, Abel, şi l-a ucis "în câmpie"(Facere 3, 8).
- → Din invidie, Esau l-a prigonit pe Iacov (Facere 27, 41),
- → cei unsprezece copii ai lui Iacov l-au prigonit pe Iosif cel prea frumos (Facere 37),
- → regele Saul l-a prigonit pe David (I Împăraţi 19, 10) şi un lung şir de oameni sfinţi au fost nimiciţi.

Exemple avem şi în istoria noastră naţională (a Greciei, n.m). Mari bărbaţi au fost nimiciţi, precum dreptul Aristidis în antichitate, Socrate, care a băut cucută, iar în vremurile mai recente, Harilaos Trikupis şi alţii.

Ce ne trebuie alte exemple? Aruncaţi o privire spre Pretoriu şi Golgota. “Pe care din cei doi vreţi să vi-l eliberez?” – întreabă Pillat – “pe Baraba sau pe Iisus?”. Toţi strigă: “Pe Baraba!”. Şi evanghelistul consemnează profund psihologic: Pilat ştia că, “din invidie L-au dat lui” (Matei 27, 18). Invidia cărturarilor şi fariseilor – care ca nişte licurici s-au stins înaintea soarelui-Hristos – a condus pe Domnul nostru spre Golgota.

De atunci, fraţii mei, este o regulă generală. Dacă va apare vreo statură, vreo persoană capabilă, care îşi face datoria, provoacă invidie şi atrage prigoană. Cei neimportanţi nu deranjează; sunt prigoniţi cei care aduc vreun folos şi dau viaţă în jurul lor. A spus-o şi apostolul Pavel: ***“Toţi cei ce voiesc să trăiască cucernic întru Hristos Iisus vor fi prigoniţi”*** (II Timotei 3,12). Vor fi izgoniţi toţi cei care cred în Hristos şi care caută să trăiască potrivit poruncilor Lui. Este soarta lor.

Toţi câţi sunt creştini, fie prin cuvânt, fie prin pildă, provoacă un cutremur. Însă acest cutremur este mântuitor. Fericite societăţile care au astfel de bărbaţi, fie în ştiinţă, fie în armată, fie în politică, fie în sfântul cler, pentru că aceştia constituie factorii educaţiei corecte.

Rugaţi-vă, fraţilor, ca boala invidiei să fie vindecată, să dispară. Şi ***fie ca Domnul, cu mijlocirile Sfântului Pantelimon, să izbăvească de această boală inimile noastre, ale tuturor, ca să petrecem în virtute şi în dragoste spre slava lui Dumnezeu. Amin.***

† Episcopul Augustin

(Sfânta Biserică a Sfântului Pantelimon din Florina, 27-7-1976)

Protosinghel Dr. Vasile Vasilache - Predică la Sfântul Pantelimon, tămăduitorul trupurilor şi al sufletelor

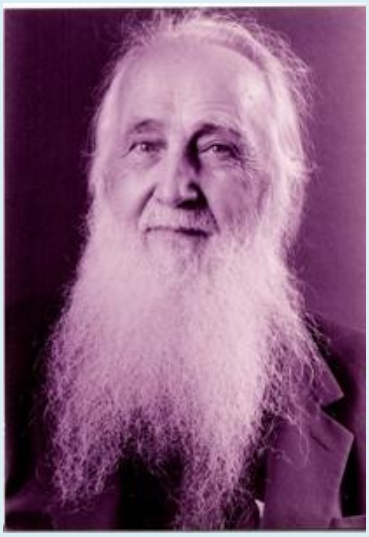

Nota redacţiei: Părintele Vasile Vasilache a fost predicatorul Catedralei patriarhale din Bucureşti între anii 1940-1944, rostind totodată aproximativ 400 de predici la Radio România, în Duminici şi Sărbători. Aceste predici rostite la Radio au fost publicate ulterior în volumele "Pe căile Domnului", "Duminicile Primăverii", "Cerurile grăiesc", "Prietenii lui Dumnezeu, Sfinţii".

Pe lângă frumoasele cuvinte de învăţătură transmise ascultătorilor, din multe predici ale Părintelui Vasile Vasilache răzbate şi un curaj extraordinar pentru acele vremuri grele, prin mesajul antibolşevic exprimat ferm cu diverse ocazii, ceea ce avea să-i aducă mai târziu multe neplăceri, inclusiv câţiva ani de închisoare. Predicile sale erau în acelaşi timp pline de cuvinte de mângâiere şi îmbărbătare pentru popor, pentru cei necăjiţi, pentru soldaţii de pe front, etc., într-o perioadă istorică foarte complicată.

Predica de mai jos, care este un exemplu în acest sens, a fost rostită la Radio România, în 27 iulie 1941, la praznicul Sfântului Pantelimon.

Fraţi creştini, începutul tămăduirilor minunate în lume l-a făcut Dumnezeu. Omul greşise, iar Dumnezeu îi arătă acuma calea izbăvirii. Singuri noi, nu ne putem salva, fiind în adânc. Toate sforţările omeneşti nu făceau decât ca mai mult să vădească neputinţele noastre şi să mărească suferinţele....

Înainte de Hristos Domnul, nu s-a auzit ca cineva, numai prin puterea sa proprie, să fi vindecat pe cineva. Pentru întâia oară, s-a auzit, şi oamenii au şi văzut, că Mântuitorul, fiind Dumnezeu adevărat, este şi doctorul sufletelor şi al trupurilor. Cunoaşteţi cu toţii vindecările Sale minunate, săvârşite numai prin puterea Cuvântului Său. Orbilor le dădea vedere, ologilor puteri să meargă, pe leproşi îi curăţea, surzilor le da auzire, draci scotea din cei bolnavi şi morţi învia. (Vezi Matei, XI, 5).

Puterea aceasta dumnezeiască a dat-o apoi şi ucenicilor Săi. Astfel pe apostoli, trimiţându-i la propovăduire, le spuse: ***"Pe cei bolnavi vindecaţi, pe cei leproşi curăţiţi, pe cei morţi înviaţi, dracii izgoniţi"....*** (Matei, X, 8)

Acest dar al vindecărilor minunate li s-a dat ca un dar deosebit şi sfinţilor, dar nu la toţi, ci cu deosebire numai la acei care au râvnit cu viaţa lor pe aceste cărări ale suferinţelor, şi pe care ei, prin puterea lui Dumnezeu, vroiau să le schimbe în căile izbăvirii.

Sfântul Vasile cel mare, mişcat de suferinţele aproapelui, înfiinţa pentru prima dată în istoria lumii, un spital pentru bolnavi. Alţi sfinţi, prin puterile date lor de Dumnezeu, au vindecat prin minuni pe cei suferinzi. ***Aceşti sfinţi poartă şi un nume deosebit, pe acela de taumaturgi, adică vindecători de boli.*** Astfel Sfântului Grigore luminătorul i s-a zis şi Taumaturgul. Alţi sfinţi au fost medici chiar, care pe lângă meşteşugul lor tehnic al medicinei, s-au bucurat şi de darul minunat de la Dumnezeu al vindecărilor. Aşa avem pe Sfinţii doctori fără de arginţi Cosma şi Damian, Chir şi Ioan şi alţii. Din rândul acestora face parte, în chip deosebit de strălucitor, Sfântul Pantelimon, doctorul cel fără de plată, tămăduitorul trupurilor şi al sufletelor a cărui prăznuire cu cinste şi închinăciune o facem astăzi.

Fraţi creştini, Sfântul Pantelimon s-a născut în Nicomedia, oraş din Asia Mică, pe vremea împăratului Maximian. Tatăl său era păgân, iar mama sa creştină. În chip firesc, mama îi insuflă duhul creştin, pe care i-l şi lasă ca pe o zestre testamentară, căci ea muri pe când încă era copil ***Pantoleon. Căci aşa se numea el în copilăria şi tinereţea sa. Acest nume grecesc, tălmăcit pe româneşte, înseamnă întru totul leu.***

Tatăl său, îl dădu pe Pantoleon să urmeze medicina, unde se şi distinse în chip deosebit. Profesorul său strălucit, Efrosin îl şi luă ca asistent. Şi cum maestrul său profesor era şi medicul împăratului Maximian, adesea lua şi pe asistentul său în vizitele de serviciu pe care le făcea la palatul imperial. Împăratul Maximian, vrăjit de frumuseţea şi isteţimea lui Pantoleon, prinse drag de el....

Nu trecu mult timp însă, şi rugile mamei sale din cer, se împliniră. Pantoleon se făcu creştin. De acum arta şi ştiinţa sa medicală lua proporţii neînchipuit de mari. Căci la ştiinţa sa medicală se adăugă puterea cea de sus a lui Dumnezeu. În aceste puteri îndoite vedem izvorul minunilor sale... şi al vieţii sale sfinte.

Până în ziua de astăzi, Sfântul Pantelimon, doctorul cel fără de plată, întrupează carateristicile ideale ale medicului creştin.

Adânc credincios în Dumnezeu şi în puterea Sa cea mare, medicul Pantelimon îşi adaugă lumini şi tării nespus de mari ştiinţei sale medicale. Folosirea credinţei şi a harului dumnezeiesc mai întâi în tratarea suferinţelor. Practică hulită mai apoi de medicii necredincioşi, dar astăzi mărturisită şi folosită de elita cea mare a medicilor din toată lumea.

Credinţa neclintită în existenţa sufletului ca o putere deosebită de trup, de asemenea era o lumină nespus de mare care uşurează progresul medicinei şi al vindecărilor. Această legătură care este între suflet şi trup, deschidea uşi şi ferestre minunate ale tămăduirilor. Căci aflând precis unde zace cauza atâtor boale, uşor înlături urmările dureroase.

Unii bolnavi veneau la medicul Pantelimon cu totul topiţi de suferinţi, şi apoi plecau tămăduiţi, prin vindecarea boalei care fierbea în suflete numai, sau invers. ***Şi aşa pe mulţi îi vindeca prin rugăciuni şi prin puterile cele tainice ale sufletului. El nu era numai un medic al trupului, ci şi al sufletului, căci prin credinţa sa în Dumnezeu, dobândi puteri neînchipuit de mari.*** De aceea mulţi acuma veneau să-l roage, să-i tămăduiască sufleteşte.

Chiar şi călăii puşi de păgânul împărat Maximian să-l omoare, văzând taina unei puteri deosebite care-l ocrotea pe Sfântul Pantelimon, se rugară să-i ierte: "Rugămu-ne ţie, robul lui Dumnezeu, roagă-te pentru noi, ca să fie iertate păcatele noastre, de cele ce ţi-am făcut din porunca împăratului".

În nenumăratele sale vindecări de bolnavi, Sfântul Pantelimon folosea tot ceea ce tehnica medicală îi punea la îndemână, dar pentru o şi mai grabnică însănătoşire folosea puterea cea mare a lui Dumnezeu. Iar pentru cazurile mai grele, unde ajutorul omenesc este cu totul neputincios, cu rugi fierbinţi cerea mila lui Dumnezeu, care şi venea asupra bolnavului. Şi aşa pe foarte mulţi bolnavi i-a vindecat în chip minunat, având cu el, după cum spune cântarea bisericească: "pe Hristos ca dumnezeiască doctorie".

Oricum, la toate vindecările sale, Sfântul Pantelimon, spunea bolnavului; "Sănătatea ţi-o dă Dumnezeu, prin mine nevrednicul".

De aceea şi pe icoanele pe care le avem, Sfântul Pantelimon este înfăţişat, ţinând în mâna stângă o cutie cu medicamente, iar în cea dreaptă Sfânta Cruce, simbolurile veşnice ale tuturor vindecărilor omeneşti.

Cu astfel de puteri deosebite de vindecări, fiind înzestrat Sfântul Pantelimon, nu pregeta să stea o clipă ca să nu le folosească pentru orice om care era lovit de slăbiciunea suferinţelor. Stăpânit fiind de o deosebită dragoste omenească, în toate părţile alerga cu preţul celor mai mari jertfe chiar, numai să ştie că a împuţinat suferinţa unui bolnav şi a putut să înflorească bucuria iarăşi într-o familie ce se ofilea de durerile de moarte ale tatălui, ale mamei, sau ale unui fiu.... Până şi la creştinii întemniţaţi de păgânul împărat, se ducea pentru a-i tămădui, cu toate că pentru aceasta a avut să plătească cu moartea sa.... Şi aşa, cu bogaţi şi săraci, cu liberi şi robi, îşi înfrăţea suferinţa, pentru ca astfel, cu râvna sa vindecându-i, să fie şi el uşurat de durerea cea sufletească...

Mila sa de orice om în suferinţe se vădea însă nu numai prin faptul că uşura şi înlătura durerile, dar la toate acestea adăuga ceva în plus. Tot ceea ce căutau să-i dea bolnavii, fie că primea pentru ca el să-l împartă la săraci, ori spunea bolnavului vindecat să-l dea el la săraci.

Astfel vindecând odată pe un orb, îi spuse: *"Lumina nu ţi-o dau eu, ci numai Dumnezeu cel adevărat prin mine nevrednicul, iar ceea ce îmi făgăduieşti că-mi vei da, să împărţi la săraci"...* De aceea i se şi spunea Sfântul Pantelimon, doctorul cel fără de plată. Şi ceva mai mult, averea pe care o moşteni de la părinţii săi o împărţi la săraci. Pentru toate aceste milostenii ale sale, lumea îi schimbă numele său din Pantoleon, în acel de Pantelimon, care tălmăcit în limba noastră, înseamnă întru totul milostiv....

Ca medic creştin, Sfântul Pantelimon a fost ca un ostaş al lui Hristos, care mereu s-a considerat mobilizat în lupta contra a tot ceea ce este rău în lume. Şi aşa el vindeca nu numai rănile de moarte pe care răul le făcea în trupurile şi sufletele oamenilor, dar el însuşi fiind rănit de moarte de păgânul împărat Maximian, pentru că nu-şi părăsea credinţa în Hristos, în chip minunat a dobândit vindecarea.

Pentru a-l întoarce iarăşi la păgânătate, multe ademeniri şi multe ameninţări, dar şi mai multe suferinţe a avut să îndure Sfântul Pantelimon, dar nu s-a lăsat biruit, ci

pe toate le-a biruit, până când, în cele din urmă, el însuşi a cerut dezlegare de a pleca din viaţa aceasta. Mare a fost prin viaţa sa plină de vindecări şi de minuni, dar mare a fost Sfântul Pantelimon şi în suferinţele sale proprii.

Acesta este Sfântul Pantelimon, doctorul cel fără de plată, tămăduitorul trupurilor şi al sufletelor, martirul credinţei creştine, care şi din viaţa sa cea cerească, nu conteneşte a mijloci vindecarea pentru cine se roagă lui cu credinţă.

Fraţi creştini, trăim şi noi astăzi vremurile pe care le-a avut în această viaţă Sfântul Pantelimon. Şi astăzi se porni una dintre cele mai sălbatice persecuţii contra creştinilor şi a creştinismului. În împărăţia cea mare a Rusiei, de mai bine de 20 de ani, aflându-se la cârma ei conducători păgâni, au dezlănţuit cea mai grozavă persecuţie contra Bisericii. Şi pentru a-şi ajunge scopul, ei au schingiuit şi omorât în chinuri neobişnuit de mari milioane de creştini. Iar acuma aceşti conducători păgâni caută să omoare credinţa - de se poate - din sufletul omenirii întregi....

Şi iarăşi, precum pe vremea păgânului împărat Maximian s-au găsit ostaşi ai credinţei care să înfrunte pe duşmanul creştinilor, la fel şi astăzi s-a ridicat o oaste puternică din lume la care s-a adăugat şi a noastră, pentru a lupta contra duşmanilor lui Hristos Domnul... Iată, astfel putem spune, că toţi ostaşii care luptă contra bolşevicilor, fac parte din ceata Sfântului Pantelimon şi a primilor creştini care au luptat contra vrăjmaşilor credinţei. Şi aceşti ostaşi, la fel cu ei, din această luptă

unii au ieşit cu trupurile ciuntite, sau punctate cu răni. Vindecarea însă va veni în curând, căci cu voi şi cu noi este Dumnezeu...

Toţi domnii medici, care se străduiesc să tămăduiască rănile voastre, bravi soldaţi români, cu toţii fac parte din familia de credinţă şi practică a Sfântului Pantelimon. Ei se străduiesc din răsputeri ca să vă uşureze durerile şi să vă îndepărteze şi semnele pe care le-au lăsat duşmanii în trupurile voastre, căci şi voi, mai înainte decât ei, aţi căutat să îndepărtaţi ca nişte medici, rănile din trupul Ţării noastre.

O, medicilor, dacă sfântă şi dumnezeiască este socotită chemarea voastră în a îndepărta durerea şi moartea chiar, salvând vieţile oamenilor, acuma însă, şi mai mult străduiţi-vă în a salva vieţi de oameni sublimi, căci şi ei la rândul lor, prin viaţa lor, au căutat să salveze cinstea şi gloria neamului nostru. Salvaţi-le şi voi acuma nemurirea!

Ştiu că este greu, nu-s răni obişnuite, dar doctorii nu trebuie să se dea învinşi în faţa lor, cum nu s-au dat învinşi nici aceşti eroi. Se vor vindeca, oricât de grele şi mari ar fi rănile, dacă la tehnica voastră medicală, mai întâi şi mai apoi, veţi cere ca ajutorul lui Dumnezeu să fie asupra celor răniţi.

O, medicilor, rugămintea noastră a tuturor, este corespunzătoare cu simţămintele voastre, în a privi în fiecare rănit pe un frate al vostru, pe o rudă, pe un prieten, dar ceva mai mult, pe un Ctitor de ţară, pe un Cruciat, şi pe un Părinte al vieţii paşnice şi fericite de mâine.

Gândiţi-vă, o, medicilor, că în toate operaţiile pe care le faceţi acum, sunteţi întovărăşiţi de icoanele sublime ale mamelor, ale soţiilor, ale copiilor, care în casele îndepărtate se roagă zi şi noapte pentru cei dragi...

Voi, surorilor de caritate, străjuiţi pe aceşti eroi cu o dragoste şi râvnă deosebită. Răniţii să vadă în voi o soră, o mamă, o inimă bună şi caldă...

O, răniţilor, să ştiţi că astăzi la paturile voastre vă străjuieşte fiinţa voastră însuşi Sfântul Pantelimon, tămăduitorul sufletelor şi al trupurilor a cărui prăznuire o facem. El se roagă pentru voi ca Dumnezeu să vă trimită grabnică vindecare... Căci şi voi purtaţi ca pe nişte decoraţii sublime pe trupurile voastre, semnele luptei pentru cauza creştinătăţii. Sunteţi cruciaţi, aţi suferit pentru Hristos, de aceea aţi învins şi veţi învinge şi suferinţele... când Dumnezeu este cu noi, şi noi cu Dumnezeu, toate luptele sunt victorioase, şi toate suferinţele uşor de biruit.

Români de pretutindeni, de prin sate şi oraşe, în această zi sfântă pe care Biserica a închinat-o Sfântului Pantelimon, iar noi şi rugăciunilor pentru răniţi, vă fac îndemnul meu cald ca toţi care ne aflăm în deplinătatea sănătăţii, să ne plecăm genunchile noastre oriunde ne aflăm şi să înălţăm rugăciune fierbinte de grabnică tămăduire răniţilor noştri. Îngenunchiaţi voi, pentru acei care au îngenunchiat ei mai întâi pentru apărarea sănătăţii şi liniştii voastre. Îngenunchiaţi pentru cei ce nu pot acuma să se dea jos din paturi, şi cu credinţă să ne rugăm lui Dumnezeu, doctorul sufletelor şi al trupurilor, pentru ca să trimită harul tămăduirilor Sale grabnice.

Urmează rugăciunea: Pentru tămăduirea suferinţelor şi a rănilor ostaşilor noştri răniţi. Şi toţi creştinii din Sfânta Patriarhie, din spitale şi de pretutindeni, în genunchi, cu lacrimi în ochi şi cu inimi credincioase s-au rugat lui Dumnezeu, doctorul sufletelor şi al trupurilor...

(Protosinghel Dr. Vasile Vasilache, predicatorul Sfintei Patriarhii din volumul "Pe căile Domnului - Predici rostite la Radio", Bucureşti, 1942)

Părintele Teofil Părăian - Sfântul Pantelimon, îndemn la milostivire

„Că milostiv şi iubitor de oameni, Dumnezeu eşti şi Ţie mărire Îţi înălţăm: Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin".

Înalt Prea Sfinţite Părinte Arhiepiscop Andrei, distincţi părinţi şi iubiţi credincioşi, cuvintele acestea cu care mi-am început cuvântarea, se rostesc la sfintele slujbe, prin ele vorbim cu Dumnezeu şi-I spunem lui Dumnezeu-Tatăl, lui Dumnezeu-Fiul şi lui Dumnezeu-Duhul Sfânt că-i milostiv şi iubitor de oameni. Mărturisim aceasta în legătură cu Dumnezeu şi Îi spunem că Îi aducem mulţumire pentru că e milostiv şi iubitor de oameni şi Îi aducem mărire, bineînţeles, după puterea noastră şi aceasta o facem acum şi o facem totdeauna, o facem în vecii vecilor. Aducem mărire lui Dumnezeu pentru că ***„cu vrednicie şi cu dreptate este a ne închina Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, Treimii celei de o fiinţă şi nedespărţită".***

Aducem mărire lui Dumnezeu pentru că vrem să ne unim, de fapt, cu heruvimii şi închipuim pe heruvimi la Sfânta Liturghie tocmai pentru că aducem întreit sfântă cântare Prea Sfintei Treimi.

Aducem mărire lui Dumnezeu împreună cu îngerii când zicem „Sfânt, Sfânt, Sfânt Domnul Savaot, plin este cerul şi pământul de mărirea Ta"; aducem mărire lui Dumnezeu pentru că aşa se cuvine şi pentru că aşa ne îndrumă Sfânta noastră Biserică.

Şi, pe măsură ce ne apropiem de Dumnezeu, pe măsură ce începem să cunoaştem ceva din măreţia lui Dumnezeu, Îi aducem mărire lui Dumnezeu, pentru că nu putem altfel; Îi aducem mărire pentru că ştim că Lui I se cuvine

toată mărirea, nu numai câtă aducem noi, nu numai câte putem noi aduce, ci toată mărirea I se cuvine lui Dumnezeu.

Din această toată mărire care I se cuvine, noi aducem mărire lui Dumnezeu:

- ✓ *pentru că este sfânt şi iubitor de oameni,*
- ✓ *pentru că este bun şi iubitor de oameni,*
- ✓ *pentru că este milostiv şi iubitor de oameni,*
- ✓ *pentru că este Dumnezeul nostru şi Mântuitorul sufletelor noastre.*

Facem ce fac îngerii în cer. Aducem laudă lui Dumnezeu, pentru că laudă lui Dumnezeu aduc îngerii; *aducem mărire lui Dumnezeu după puterea noastră,*

- ✓ *pentru că Dumnezeu e bun şi iubitor de oameni,*
- ✓ *pentru că Dumnezeu e „Dumnezeul milei şi al îndurărilor şi al iubirii de oameni",*
- ✓ *pentru că a Lui este a ne milui şi a ne mântui pe noi.*

Pentru toate acestea aducem mărire lui Dumnezeu.

Astăzi, iubiţi credincioşi, am ales din acele cuvinte preamăritoare de Dumnezeu de la sfintele slujbe, cuvintele ***„că milostiv şi iubitor de oameni Dumnezeu eşti şi Ţie mărire înălţăm, Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin".*** Şi am ales acestea pentru că sfântul pe care îl pomenim astăzi, este un sfânt cu nume de milostiv. Numele lui, în limba greacă, înseamnă cel mult milostiv, cel milostiv, Sfântul Pantelimon.

Ne gândim la Sfântul Pantelimon aşa cum ne îndrumă Sfânta Biserică să ne gândim. Ne gândim la numele lui de milostiv, ne gândim la faptul că e tămăduitor, ne gândim la faptul că e doctor fără de arginţi, ne gândim la faptul că e mucenic şi mare mucenic.

Toate acestea le avem în vedere şi aducem cinstire după puterea noastră şi după îndrumarea Bisericii. Sfânta noastră Biserică ne ajută să-i aducem cinstire cu cuvintele Bisericii, cu cuvintele de slujbă ale Bisericii. Îi aducem cinstire după puterea noastră, ne unim cu cinstirea pe care i-o aduce Biserica prin cuvânt, ne unim cu simţirea noastră de cinstitori ai Sfântului mare mucenic, tămăduitor, doctor fără de arginţi, Sfântul Pantelimon.

E bună cinstirea pe care i-o aducem unui sfânt prin cuvânt, e bună cinstirea pe care i-o aducem unui sfânt prin gând, e bună cinstirea pe care i-o aducem unui sfânt prin laudele rânduite de Biserică, e bună cinstirea pe care o aducem oricărui sfânt sub îndrumarea Bisericii noastre, dar, iubiţi credincioşi, cea mai

de căpetenie cinstire pe care i-o putem aduce unui sfânt, este să ne asemănăm cu el.

Cum putem noi să ne asemănăm cu Sfântul Mare Mucenic Pantelimon, fără să fim doctori? *El a fost doctor, a primit dar de la Dumnezeu să fie doctor şi a fost doctor fără de arginţi, adică unul care n-a umblat după averi când tămăduia şi noi, care nu suntem doctori,* ***cum putem să fim asemenea sau măcar să urmăm ceva, din cât se poate, pe Sfântul Pantelimon, doctor fără de arginţi? Ştiţi cum, iubiţi credincioşi? Să facem noi, la puterile noastre, ceea ce ne-a dat nouă Dumnezeu să facem.***

Vin la mine uneori oameni care îmi cer ajutorul, *cer ajutorul Bisericii şi întotdeauna le spun, când lucrurile sunt mai presus de puterea noastră: cu putere omenească nu putem face nimic.*

Singurul lucru pe care poţi să-l faci tu, ca unul care ai necazuri, este să rabzi necazurile şi să te rogi lui Dumnezeu, pentru că numai Dumnezeu mai poate limpezi necazul pe care îl ai.

E adevărat că Dumnezeu poate toate şi face unde crede El că trebuie făcut ceva, unele suferinţe le vindecă, pe alţii care suferă îi întăreşte să ducă suferinţa; aşa că gândurile lui Dumnezeu noi nu le ştim, *ştim doar să primim ceea ce rânduieşte Dumnezeu pentru noi şi pentru a noastră mântuire şi în condiţiile noastre, să facem pentru noi şi pentru alţii ceea ce putem face.*

Mă gândesc, iubiţi credincioşi, la acei patru inşi care l-au dus pe slăbănogul din Capernaum în faţa Domnului Hristos. Ei nu puteau să-l vindece, îşi dădeau seama că nu pot să-l vindece, dar, totuşi ceva puteau: să-l ducă în faţa Domnului Hristos.

Sfântul Marcu Ascetul, în Filocalie, spune că Sfinţii evanghelişti, cei patru evanghelişti, sunt închipuiţi de cei patru care l-au dus pe slăbănogul din Capernaum în faţa Domnului Hristos şi ne duc şi ei în faţa Domnului Hristos. Ne dau o putere sufletească din darul lui Dumnezeu.

Nu suntem doctori, nu suntem tămăduitori, dar ***mângâietori putem fi, alinători de suferinţă cu putere omenească, cu dorinţa de bine pentru cel care suferă, asta o putem face şi noi; şi dacă facem cele la măsurile noastre, face şi Dumnezeu prin noi, ceea ce nu putem face noi numai prin puterea noastră.*** Şi atunci, iată că suntem şi noi pe calea Sfântului Mare Mucenic Pantelimon.

Sfântul Pantelimon a fost doctor fără de arginţi, adică n-a umblat după averi şi s-a mulţumit cu ceea ce putea avea din rosturile lui şi nu cerea de la nimeni să-i plătească pentru ceea ce făcea. Spre binele lui. Putem să fim şi noi aşa, să nu umblăm după interese pământeşti când suntem de ajutor celor pe care ni-i trimite Dumnezeu în faţă.

Să ştiţi, iubiţi credincioşi, că atunci când Domnul Hristos a rânduit lucrul acesta, să iubim pe aproapele nostru, a avut în vedere pe orice om care ne vine în faţă, pe care într-un fel, Dumnezeu ni-l trimite în faţă, Dumnezeu ni-l face aproape de noi, Dumnezeu ni-l aduce lângă noi. Spunea cineva, şi pe bună dreptate, că cel mai însemnat om din lumea aceasta este omul de lângă tine, de care atârnă mântuirea ta.

În Pateric se spune: „de la aproapele este viaţa şi moartea ca, dacă ajutăm pe aproapele nostru, lui Dumnezeu îi slujim, dacă-l smintim pe aproapele nostru, lui Hristos greşim".

Domnul Hristos a vrut să ne apropie de orice om. Este adevărat că noi, de multe ori uităm că avem o poruncă de la Dumnezeu: să iubim pe toţi oamenii, chiar şi pe vrăjmaşii noştri. În Sfânta Evanghelie care s-a citit astăzi, chiar la început s-au spus cuvintele: „Aceasta vă poruncesc vouă", fiţi atenţi, aceasta vă poruncesc vouă, deci nu vă îndemn aceasta sau vă dau o sugestie, nu vă dau o îndrumare ci vă dau o poruncă. ***„Aceasta vă poruncesc, să vă iubiţi unii pe alţii". Domnul Hristos vrea să ne iubim unii pe alţii cum ne-a iubit El pe noi, cum ne iubeşte El pe noi*** şi cuvintele acestea le rosteşte către ucenicii săi, pe care într-adevăr îi iubea.

Vrea Domnul Hristos lucrul acesta, să ne iubim unii pe alţii. Vin la mine unii oameni după cuvânt de folos. De la o vreme încoace, ştiţi ce cuvânt de folos le spun? „***Să ne iubim unii pe alţii ca într-un gând să mărturisim".*** E un cuvânt de la Sfânta Liturghie. Sau le mai spun: ***„După aceasta vor cunoaşte oamenii că sunteţi ucenicii mei, dacă veţi avea iubire unii către alţii".*** Şi cine-i iubitor, e milostiv.

Sfântul Pantelimon a fost milostiv, a fost dătător de mulţumire, a dat mulţumire în jurul lui, cu minunile pe care le-a făcut şi pe care i-a dat Dumnezeu să le facă. A lucrat cu puterile pe care le-a pus Dumnezeu în el. Şi noi trebuie să facem la fel, să lucrăm la măsurile noastre, cu puterile noastre, dar, în orice caz să fim preocupaţi şi ocupaţi de gândul de a înmulţi iubirea.

Nu s-ar putea zice că oamenii n-au iubire şi că nu se iubesc unii pe alţii, măcar în cercuri restrânse şi în situaţii speciale, dar aceasta nu o fac după poruncă. Domnul Hristos ne dă o poruncă, să ne iubim: ***„aceasta vă poruncesc, a zis Domnul Hristos, să vă iubiţi unii pe alţii"*** şi ***a mai spus Domnul Hristos că cea mai mare poruncă de care atârna toată legea şi proorocii, este porunca iubirii.***

Ştim despre Sfântul Pantelimon că a fost mucenic. Ce înseamnă să fie cineva mucenic? Şi-a dat viaţa pentru preamărirea lui Dumnezeu, şi-a dat viaţa pentru credinţă. Şi a ajuns la aceasta, ştiţi de ce, iubiţi credincioşi? Pentru că s-a întâlnit cu Domnul Hristos. ***Nu numai că a ştiut de Domnul Hristos, nu numai că s-a gândit la Domnul Hristos, nu numai că a încercat să se apropie de Domnul Hristos, ci chiar s-a întâlnit cu Domnul Hristos. A avut atâta siguranţă în legătură cu Domnul Hristos încât a primit mai bine să moară decât să se lepede de credinţa în Hristos.***

Pe noi încă nu ne-a pus nimeni în situaţii din acestea, de limită, de margine. Nu ne-a pus nimeni în nişte confruntări de felul acesta. Dar ne pune totuşi Dumnezeu de multe ori la încercare, de fapt, nu ne încearcă El pe noi, pentru că El ştie ce avem de făcut, dar ne dă situaţii în care să ne încercăm noi înşine şi să vedem unde suntem. ***Şi dacă ştim că Dumnezeu e milostiv şi noi trebuie să fim milostivi, şi dacă nu suntem milostivi, nu suntem ca Dumnezeu; şi dacă ştim că Dumnezeu e iubitor de oameni şi noi nu suntem iubitori de oameni ci, poate, uneori, chiar urători de oameni, nu ne asemănăm cu Dumnezeu.***

Şi dacă nu facem aceasta, să-i iubim pe oameni şi să fim milostivi faţă de oameni nu numai cu fapta materială, şi cu asta cât se poate, dar cu bunăvoinţă, iubiţi credincioşi, să se simtă omul de lângă noi învăluit de noi, încă nu îndeplinim porunca iubirii. Când iubeşti pe cineva, mai ales îl aduci în tine, îl porţi în tine, dacă nu-l porţi şi în tine, încă nu-l iubeşti; dacă-l ţii numai în afară de tine, încă nu-l iubeşti. Or, ***noi trebuie să-l purtăm în noi înşine pe cel pe care îl iubim pentru că aşa e iubirea, aduce în tine.***

Iubiţi credincioşi, ***iubirea impropriază, adică pe cel pe care îl iubeşti, îl aduce în sufletul tău şi în felul acesta se înmulţeşte şi bucuria şi fericirea, iubirea e fericire.*** De aceea a rânduit Domnul Hristos să ne înmulţească iubirea, ca să se înmulţească fericirea.

Nouă nu ni se cere să mărturisim pe Domnul Hristos în faţa morţii, cum a fost mărturisitor al credinţei Sfântul Pantelimon. De ce? Pentru că împrejurările nu sunt de aşa fel, dar ***ne cere Dumnezeu să-l mărturisim cu viaţa noastră, în toate***

împrejurările de viaţă, să fim buni, să fim milostivi, să fim iubitori, să fim iertători, să fim îngăduitori, să fim răbdători, să trecem cu vederea, să ne gândim la neputinţa omenească.

Părintele Arsenie Boca, Dumnezeu să-l odihnească!, mi-a spus cândva un cuvânt; de fapt, nu mie ci unui părinte, pe atunci student la teologie, un cuvânt pe care eu îl socotesc cel mai important cuvânt pe care l-am auzit de la el din câte ştiu că le-a spus şi le-a scris, anume: ***„să ai înţelegere faţă de neputinţa omenească". Să fim îngăduitori, să fim iertători, să fim binevoitori şi atunci suntem pe calea Sfântului Mare Mucenic, doctor fără de arginţi şi tămăduitor Pantelimon.***

Iubiţi credincioşi, aşadar să nu uităm cuvintele pe care le spunem la sfintele slujbe, vorbind cu Dumnezeu: ***„ că milostiv şi iubitor de oameni, Dumnezeu eşti şi Ţie mărire înălţăm Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor"*** şi mai ales să ne gândim că acest cuvânt nu este spus pentru o clipă, ci este un cuvânt spus într-o clipă pentru veşnicie.

Să fim buni, să fim milostivi, să nu ne dăm pace până nu suntem aşa cum ne vrea Dumnezeu, ca să ne binecuvânteze Dumnezeu şi să fim şi noi miluiţi cu cei milostivi, după cuvântul Domnului Hristos: ***„fericiţi cei milostivi, că aceia se vor milui".***

Şi cu gândul la Sfântul Pantelimon să zicem: ***„Purtătorule de chinuri, Sfinte şi tămăduitorule Pantelimoane, roagă pe milostivul Dumnezeu ca să dea iertare de greşeli sufletelor noastre"*** şi când spunem cuvintele acestea să ne gândim că Sfântul Pantelimon ar putea să ne spună şi el: ***„urmaţi-mi iubirea, urmaţi-mi milostivirea, urmaţi-mi dorinţa de a ajuta şi atunci veţi fi sub binecuvântarea lui Dumnezeu, atunci veţi fi sub ocrotirea Maicii Preacurate, atunci veţi fi în rândul sfinţilor, în rândul acelor oameni care I-au slujit lui Dumnezeu şi cu care dorim să fim cu toţii în împărăţia lui Dumnezeu". Amin.***

(Cuvânt rostit la Mănăstirea Oaşa, judeţul Alba, 27 iulie 2000)

Pr. Dorin Picioruş - Predică la pomenirea Sfântului mare mucenic Pantelimon

Iubiţii mei, Sfântul Pantelimon, părintele nostru astăzi pomenit, este exemplul viu al faptului că orice meserie şi vocaţie a acestei lumi poate fi folosită bine, duhovniceşte, dacă o faci întru harul lui Dumnezeu, trăind ortodox.

Pentru că el a învăţat medicina de la un păgân dar a devenit făcător de minuni şi Doctor fără de arginţi, cu harul lui Dumnezeu, atunci când s-a rugat, plin de iubire, pentru un copil muşcat de viperă.

Iar rugăciunea lui [„***Doamne Iisuse Hristoase, măcar că nu sunt vrednic a Te chema, însă de voieşti ca să fiu robul Tău, arată-Ţi puterea Ta şi fă ca, întru numele Tău, pruncul acesta să învie, iar vipera să moară!***"] l-a înviat din morţi pe copil iar vipera a murit…

Pe atunci era catehumen, încă nebotezat…căci Sfântul Ermolae îl iniţia în viaţa şi teologia ortodoxă.

Şi ***după această minune, cu bucurie mare, a primit Sfântul Botez de la Părintele său, de la Sfântul Ermolae şi s-a împărtăşit prima dată cu Domnul.***

Căci credinţa are nevoie de îmbisericire, de întărirea ei prin viaţa sacramentală a Bisericii.

El, cel rămas de mic orfan de mamă, de la care a primit primele date ale credinţei…ajunge creştin prin luminarea şi botezarea lui de un Sfânt Preot al lui Dumnezeu.

Pe de o parte, vedem de aici, cât de important e să te naşti într-o familie creştină, de ortodocşi, pentru că scăpăm de multe şi mari păcate…dar şi cât de importantă este, în viaţa noastră, meseria făcută cu conştiinţa ortodoxă.

Căci una e să fii medic creştin, cu mentalitate de creştin, cu iubire faţă de cel care suferă şi cu înţelegere faţă de familia lui…şi alta e să ocheşti doar pachetul de bani…şi pe cei care n-au bani să îi laşi să moară precum câinii prinşi în laţ…

Una e să fii primar cu bun simţ şi respect faţă de alegători şi altceva e să nu ai nici o faţă de om în relaţia cu ei.

Se vede profesorul bun.

Se vede avocatul bun.

Se vede scriitorul bun.

Se vede comerciantul care nu ne trage pe sfoară prin preţul şi calitatea produselor.

Se văd, după ceea ce fac, cei care muncesc pentru noi, ne reprezintă şi ne educă.

De aceea una e să fii profesor ortodox, avocat ortodox, medic ortodox, poliţist ortodox,brutar ortodox…având grijă şi respect faţă de cei pentru care munceşti…şi alta e „să nu ai nici un Dumnezeu”. Să fugă toţi de tine…pentru că eşti rău, corupt, ambiţios, revanşard…

Orice muncă şi vocaţie se pot înduhovnici.

Pot fi făcute cu mentalitate creştină…în aşa fel încât să dezarmezi pe cei care vor să judece pe oameni în bloc…şi nu pe fiecare în parte, după ceea ce fac şi zic.

Sfântul Pantelimon devine ortodox într-o lume păgână…în vremuri de persecutare a Bisericii. Când a fi ortodox era un risc asumat. Era o alegere pe care o plăteai cu moartea.

Şi Sfântul Pantelimon, care încă se numea Pandoleon/ Pantoleon (numele primit la naştere), a stat 7 zile cu Sfântul Ermolae după Botez, cu botezătorul său şi a primit de la el învăţătura dreptei-credinţe.

În aşa fel încât s-a umplut de multă cunoaştere şi de mult har şi şi-a convins tatăl să îşi distrugă idolii pe care îi cinstea.

Căci Ortodoxia, ieri şi azi, nu face altceva decât să destructureze minciuna din oameni şi din societate, să o arate ca nefiind întemeiată în adevărul dumnezeiesc…pentru ca în locul rătăcirii oamenii să primească luminarea harului şi slava vieţii veşnice.

O schimbare a vieţii nu prin ideologizare…ci prin umplerea de viaţa lui Dumnezeu.

Căci ideologia religioasă, politică, economică te unidimensionează. Te face să nu vezi totul…ci doar parţialul.

Dar ***harul lui Dumnezeu te face să te vezi şi să îi vezi pe toţi şi întreaga lume prin ochii lui Dumnezeu, prin voia Lui, care e plină de viaţă curată şi de sfinţenie.***

Sfântul Pantelimon îl vindecă pe un orb prin rugăciune şi prin puterea lui Hristos.

Şi când tatăl Sfântului, Evstorgios, senator roman…vede această minune făcută de fiul său…primeşte Botezul cu bucurie.

Cu bucuria încredinţării de puterea şi de lucrarea lui Dumnezeu prin robii Săi.

Căci Dumnezeu lucrează prin oamenii Bisericii Sale la luminarea şi mântuirea lumii şi nu facem minunile de unii singuri!

Credinţa cheamă la comuniunea Bisericii.

Reala convertire e reala încredinţare de viaţa lui Dumnezeu revărsată în Biserica Sa, în Biserica ortodoxă.

De aceea nu există convertire la erezie…ci doar convertire la adevăr!

Pentru că te întorci, cu harul lui Dumnezeu, de la un mod de a trăi şi de a gândi mincinos, sofistic, non-organic, la un mod de a fi şi de a gândi plin de organicitate, de teologie, de frumuseţe duhovnicească.

Pentru că dreapta credinţă şi Tradiţia şi viaţa Bisericii sunt adevăruri înlănţuite organic…şi nu „adevăruri" care se bat cap în cap.

Cum să se bată cap în cap credinţa şi viaţa, când credinţa în Dumnezeu este poarta spre adevărata viaţă a oamenilor?

Şi cum să fie incongruente credinţa cu ştiinţa, când credinţa e luminarea minţii spre o cunoaştere duhovnicească şi ştiinţifică de mare profunzime?

Poţi să cunoşti frumos fără sensibilitate, fără conştiinţă, fără curăţie, fără onestitate?

Şi care e folosul dintr-o ştiinţă care neagă, care înspăimântă, care îl însingurează pe om…când omul are nevoie de o cunoaştere care să îl facă să se simtă împlinit în pielea lui?

Când s-a făcut creştin, tatăl Sfântului Pantelimon şi-a distrus idolii din casă şi i-a îngropat adânc în pământ…

I-a dat uitării…

Iar Sfântul, după moartea tatălui său şi-a împărţit averile la săraci şi îi vindeca pe oameni cu puterea lui Hristos.

Din care cauză a fost prins şi judecat pentru credinţa lui şi pentru faptele lui bune.

Nu pentru că era infractor…ci pentru că era prea milostiv.

Şi milostivirea lui şi credinţa lui înaltă, prea frumoasă destructura păgânismul pe unde mergea.

Făcea ca păgânătatea să piară…în faţa frumuseţii duhovniceşti a vieţuirii creştine.

De aceea viaţa ortodoxă nu înseamnă doar militantism vocal, nu înseamnă afirmări doar din gură ale dreptei credinţe…ci îmbrăcarea cu totul în modul de a fi, de a trăi şi de a muri al lui ortodox.

Trebuie să fii în stare întotdeauna să trăieşti şi să mori pentru că eşti robul lui Hristos.

Şi de aici diferenţa între disimulare şi viaţa autentic duhovnicească.

Pentru că cel al lui Hristos se manifestă prin toate ca ortodox şi le acceptă pe toate cu minte ortodoxă.

Şi i-a mărturisit împăratului Maximian că el nu îl cinsteşte pe Asclepios şi pe zeii romani ci se închină Dumnezeului Cel adevărat.

Şi ca drept argument a cerut un slăbănog ca să îi arate puterea lui Dumnezeu.

Şi după ce i-a lăsat pe preoţii idolatrii, ca şi Sfântul Ilie Tesviteanul, pomenit de curând, să se roage mult şi fără rost la idolii şi demonii lor, s-a rugat şi el, Sfântul Pantelimon: ***„Doamne, auzi rugăciunea mea şi strigarea mea la Tine să vină. Să nu întorci faţa Ta de la robul Tău. Ori în ce zi mă necăjesc, pleacă către mine urechea Ta. Ori în ce zi Te voi chema, degrab mă auzi şi arată celor ce nu ştiu de Tine tăria Ta cea atotputernică, pentru că toate Îţi sunt cu putinţă!“.***

Astfel rugându-se Sfântul, a luat de mână pe cel slăbănog, zicându-i: ***„în numele Domnului nostru Iisus Hristos, scoală-te şi fii sănătos!”.*** Şi îndată sculându-se slăbănogul, s-a făcut sănătos cu tot trupul şi umbla bucurându-se; apoi, luându-şi patul său, l-a dus la casa sa.

O rugăciune plină de Psaltire şi în acelaşi timp, o credinţă în Hristos Domnul care alungă boala din om.

O mută din om…

O scoate afară…

Pentru că, în primul rând, la Botez au fost scoşi afară demonii din noi…şi ne-a inundat slava lui Dumnezeu. Şi orice reintrare a bolii în sufletul şi trupul nostru e o reintrare prin păcat, în noi, cei care suntem biserici vii şi sfinţite de Dumnezeu la Botez.

Cei care au văzut minunea, mulţi dintre ei, au crezut în Hristos!

Şi i-a spus împăratului că moartea creştină e intrare în viaţa veşnică şi nu aneantizare a omului.

Semn că păgânii romani erau nişte materialişti grosieri…care îi vedeau pe oameni ca pe nişte vieţuitoare oarecare, fără viaţă reală în Împărăţia lui Dumnezeu.

Şi minunea e socotită vrajă de către păgâni!

De aceea l-au aruncat pe Sfântul Pantelimon într-o căldare mare cu plumb topit în ea.

Adică să moară, să îl ştergem dintre cei vii…pentru că nu credeau în viaţa veşnică.

Şi Domnul Hristos a intrat împreună cu el în căldarea cu plumb…cu greul plumb…Şi plumbul s-a răcit…şi el a scăpat în mod minunat. Dumnezeieşte…

Apoi l-au aruncat în mare, cu o piatră de gât…şi piatra s-a făcut uşoară, ca un fulg…şi plutea pe deasupra apei…

Însă lor, păgânilor ignoranţi, înguşti la minte…care o ţineau într-una că „face vrăji”, le-a spus că aceste minuni sunt faptele lui Hristos cu el, adică ale Ziditorului şi Stăpânului întregii creaţii.

A fost aruncat la fiarele sălbatice spre mâncare, dar Domnul le-a închis gurile…precum leilor din groapa unde era aruncat Sfântul Profet Daniel.

Fiarele îi lingeau picioarele, iar Sfântul le mângâia pe creştetul capului.

Şi cei care au crezut în Hristos văzând această imensă minune…au fost ucişi cu sabia de armată din porunca împăratului.

Au omorât şi pe cei care au crezut în Hristos şi animalele îmblânzite prin har.

Nu umanism, nu grijă fată de supuşi, nu libertate de conştiinţă…ci anihilare fizică din motive religioase!

Cei martirizaţi au fost îngropaţi, dar animalele ucise „zăcând multe zile, n-au fost atinse nici de câini, nici de păsări, iar trupurile lor nu s-au împuţit”. S-au umplut şi ele de har…

Pentru că numai harul lui Dumnezeu transfigurează trupul nostru în Sfinte Moaşte…şi nu îl lasă să fie un cadavru ce se împute.

Dar dacă tot ce e în noi se împute şi acum şi după moarte…ce privelişte suntem noi, cei care ne lăfăim în păcatele noastre?

Pentru că omul e chemat la nestricăciune, la neputrezire neputuroasă…

Omul e chemat la frumuseţe, la frumuseţe ontologică.

El trebuie să fie lemn bine mirositor şi nu împuticiune.

A fost pus pe o roată plină de cuţite pentru ca să fie sfărâmat de ea…Însă roata s-a spart, în mod dumnezeieşte şi i-a rănit pe cei care îl chinuiau…dar pe el nu l-a atins.

Datorită lui au fost martirizaţi şi Sfinţii Ermolae, Ermip şi Ermocrat.

Şi celor trei li s-a arătat Domnul, când au început să se roage şi pământul s-a cutremurat.

Ei, văzători de Dumnezeu…pe când cei din jurul lor, care îi munceau…nişte orbi insolenţi.

I-au martirizat cu sabia…

Mai apoi, tot prin sabie a fost martirizat şi Sfântul Pantelimon, care şi-a primit numele, în mod extatic, de la Domnul.

I-au tăiat capul…şi a curs lapte din rănile lui…şi nu sânge!

Şi măslinul, de care a fost legat, în mod minunat, a dat roade deodată.

Şi împăratul a aruncat în foc şi trupul Sfântului şi măslinul minunat…dar trupul lui nu a ars.

A fost îngropat în moşia lui Adamantie, scolasticul iar Lavrentie, Vasoi şi Provian, casnici ai Sfântului i-au scris Viaţa şi pătimirile sale.

…Viaţă şi pătimiri care puteau să rămână cu totul necunoscute…dacă aceşti trei oameni luminaţi de Dumnezeu nu s-ar fi gândit la posteritatea Sfântului şi la folosul duhovnicesc al Bisericii din viitor.

Le ştim doar prenumele…fără alte detalii.

Şi apoi iarăşi nu mai ştim câţi au fost aceia, care au adunat la un loc şi au păstrat Vieţile Sfinţilor, aşa, cât de puţine sunt datele despre ei…

Ce conştiinţă ortodoxă şi ce bunătate de faptă pentru noi, cei din viitor!

Pentru că aceste date aghiologice, datele despre Sfinţi ne arată cum a trăit Biserica în diverse secole, ce probleme a avut şi ce eroi ai credinţei a avut.

Pentru că aceştia sunt ortodocşii deplini, frumoşi, înalţi, adică Sfinţii lui Dumnezeu…pe lângă care noi suntem epigoni…mici din cale afară.

Însă stăm în aceeaşi Biserică…în care a stat şi Sfântul Pantelimon…şi ne rugăm lui ca să ne ajute în drumul vieţii noastre.

Ne rugăm lui ca unui Părinte al nostru întru totul milostiv, ca să ne vindece de necredinţă, de prostie, de răutate, de închipuirile de sine…

Pentru că numai astfel învăţăm de la el şi de la toţi Sfinţii milostivirea lui Dumnezeu care vindecă neputinţele noastre sufleteşti şi trupeşti. Amin!

Rolul Sfântului Pantelimon în viaţa Sfântului Nicolae Planas

Sfântul Nicolae Planas

Sfântul Pantelimon este unul dintre cei mai iubiţi sfinţi şi în vremurile noastre moderne a devenit tovarăş şi protector al mai multor sfinţi contemporani. Mai jos sunt prezentate câteva detalii din viaţa Sfântului Nicolae Planas. Alţi sfinţi contemporani, în care Sfântul Pantelimon joacă un rol important sunt fericitul bătrân Paisie Aghioritul şi recent a Stareţului Iosif de Vatopedi.

La data de 02 martie 1885 Sfântul Nicolae Planas a fost hirotonit preot. El întotdeauna a servit la trei biserici: Biserica "Sfântul Pantelimon", Biserica „Sfântul Ioan" şi Biserica "Proorocului Elisei ", în spatele Cazarmei vechi.

Prima sa misiune a fost ca preot paroh la Sfântul Pantelimon în Neos Kosmos, Atena. Când a ajuns biserica era complet abandonată şi cu buruieni, Sfântul Nicolae a plivit buruienile din biserică şi a fost primul care a slujit acolo.

Parohia Sfântul Pantelimon a constat în doar treisprezece familii! În timpul mandatului său ca preot paroh, un alt preot fără parohie l-a vizitat şi a cerut să slujească Liturghia şi el bun şi simplu, aşa cum a fost, a acceptat din toată inima.

Cu toate acestea, acest preot a făcut un acord cu gardienii de atunci ai bisericii Sfântului Pantelimon şi l-a trimis pe Sfântul Nicolae la Biserica Sfântul Ioan ("Hunter") pe strada Vouliagmeni. Parohia acestei biserici a constat în opt familii! Şi salariul preotului a fost o bucată de carne de miel duminica sau de Crăciun. Asta

nu l-a deranjat pe Sfântul Nicolae, era suficient pentru el că are o biserică unde putea sluji Sfânta Liturghie.

Demiterea sa de la Biserica Sfântul Pantelimon i-a cauzat o mare durere spirituală.

Într-o noapte, pe când mergea plângând spre casă de la Biserica Sfântul Ioan. Locul era pustiu la acea oră.

Dintr-o dată, el a văzut pe drum un om bun tânăr, care a zis, "De ce plângi, Tatăl meu?"

"Eu plâng, copilul meu, pentru că m-au alungat de la Sfântul Pantelimon".

"Nu fi mâhnit, Tatăl meu eu sunt mereu cu tine.".

Sfântul Nicolae a spus: "Cine eşti tu, copilul meu?"

"Eu", a spus el, "sunt Pantelimon şi locuiesc în Neos Kosmos (Lumea nouă). Nu te mâhni, eu voi fi mereu cu tine". Şi îndată a dispărut din faţa lui.

El însuşi a descris această viziune cuvânt cu cuvânt.

***

În fiecare an, la sărbătoarea Sfântului Pantelimon, el mergea la biserica Sfântului în Neos Kosmos şi făcea priveghere. Într-un an, el a fost bolnav şi a avut febră, iar ruda sa nu i-a permis să meargă pentru privegherea lui obişnuită. Dar, din cauza dragostei pe care o avea Sfântul Nicolae pentru Sfânt, a mers oricum.

"În acea noapte", el însuşi a spus, "după priveghere, epuizat, m-am aplecat pe marginea Sfintei Mese. În delirul de la febră am văzut pe Sfânt în faţa mea, tânăr şi viguros, care ţinea un mic pahar cu un medicament şi el mi-a spus, "Bea-l, Tatăl meu, ca să te faci bine."

L-am luat şi l-am băut şi febra m-a lăsat complet! Pentru o săptămână întreagă am avut dulceaţă în gâtul meu.

Am crezut că este un păcat şi nerecunoştinţă să nu-l menţionez "copiii mei, am fost foarte bolnav în seara asta, iar Sfântul Pantelimon mi-a dat un medicament şi l-am băut şi m-am făcut bine." Toată lumea a crezut şi a îngenuncheat, mulţumind Sfântului ."

***

În anul 1923, unul din copiii lui spirituali, care a fost extrem de iubit de către Bătrân - un domn plin de sănătate şi vigoare - a suferit o ruptură de apendice, şi a trăit numai opt zile mai mult.

În aceste câteva zile, Moş Nicolae a adus cerul pe pământ, cu rugăciunea lui neîncetată şi din inimă ca copilul său iubit să poată trăi!

Într-o noapte când a venit acasă, a spus el cu durere la familia sa, ***"Elias va muri, Sfântul Ioan şi Sfântul Pantelimon mi-au spus."*** Şi într-adevăr, copilul lui iubit spiritual a plecat.

După trei luni a spus cum s-a întâmplat viziunea ***"În momentul când slujeam Sfânta Liturghie, am văzut în spatele Sfintei Mese pe Sfântul Ioan şi Sfântul Pantelimon, iar ei mi-au spus,***

"Am transmis cererea dvs. la Învăţătorul nostru, Hristos, care ne-a spus că va muri."

"O comandă mai mare", i-au spus.

Am plecat capetele noastre, oarecum mângâiaţi.

Sfinţii Pantelimon şi Luchilian se arată cuviosului Paisie Aghioritul

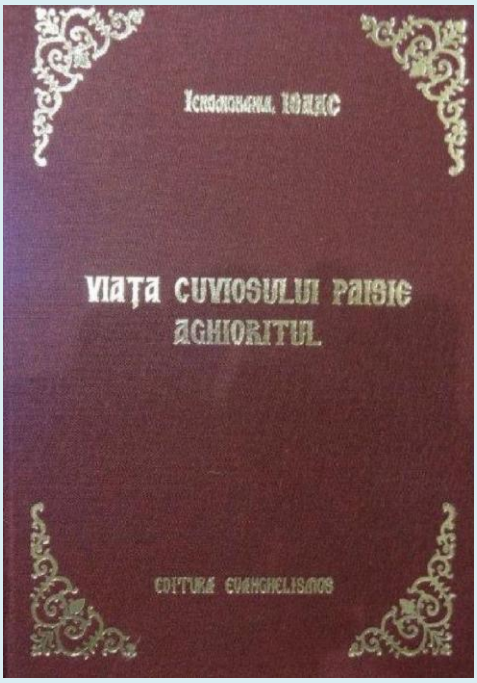

Era în după amiaza zilei de 2 iunie 1979. Stareţul abia îşi adusese lucrurile la Coliba „Panaguda”, dar nu apucase să le pună în ordine. Se pregătea pentru Vecernie şi a întrebat pe monahul care îl ajuta care Sfânt se prăznuieşte a doua zi, dar acela nu-şi amintea. I-a răspuns că a doua zi, când va veni, îi va spune şi a plecat grăbit pentru că se înnopta.

După aceea, Stareţul a povestit următoarele: Aveam Mineiele puse în cutii. Am căutat ochelarii ca să văd ce sfânt se prăznuieşte, dar nu i-am găsit. Dar ca să nu pierd timpul, am făcut Vecernia cu metania, spunând: «Sfinţilor ai zilei, rugaţi-vă pentru noi». Atunci când m-am sculat, după miezul nopţii, am căutat cu lanterna cam o jumătate de oră, ca să aflu ce sfânt este, dar fără nici un rezultat. Văzând cât timp am pierdut, mi-am spus: «S-a dus Miezonoptica». Dar ca să nu petrec noaptea în zadar căutând prin mineie, am început să mă rog din nou: «Sfinţilor ai zilei…»

Atunci am văzut intrând în chilia mea pe Sfântul Pantelimon, care însoţea un alt sfânt.
- Cine eşti?, l-am întrebat.
- Sfântul Luchilian, a răspuns acela.
Şi fiindcă nu-mi aminteam să existe un sfânt cu un astfel de nume, l-am întrebat din nou:
- Luchian?

- Nu, Luchilian.
- Cum? Longhin?, am întrebat pentru a doua oară.
- Lu-chi-li-an, a repetat a treia oară Sfântul, pronunţând rar numele său.

După aceea, adresându-se Sfântului Pantelimon, i-a spus să-mi cerceteze rănile de la operaţie, să vadă dacă s-au vindecat. Atunci Sfântul Pantelimon, care purta un halat alb ca medicii, s-a apropiat de mine şi, după ce le-a examinat punându-şi mâna pe pieptul meu, în locul unde fusese făcută operaţia de plămâni, i-a spus Sfântului Luchilian: „Sunt bine. Să le ai în vedere (la examinare)".

Apoi Sfinţii s-au făcut nevăzuţi, iar stareţul, slăvind pe Dumnezeu şi mulţumind Sfinţilor, a aprins o lumânare şi a găsit că în acea zi de 3 iunie se făcea pomenirea Sfântului Luchilian.

În dimineaţa zilei următoare, când a venit monahul care îl ajuta, stareţul l-a întrebat zâmbind: „Sfântul Luchilian, nu-i aşa?" şi i-a povestit arătarea Sfinţilor.
Stareţul, citind viaţa Sfântului, a rămas uimit atunci când a observat următoarea „coincidenţă": viaţa pe larg a Sfântului, care se află la Mănăstirea Iviron, este inclusă în Sinaxar la 27 februarie, adică la data în care i s-a arătat Sfânta Eufimia. Această legătură a mucenicului cu Sfânta la care avea atâta evlavie, precum şi apropierea datelor şi locurilor de mucenicie ale celor doi Sfinţi l-au bucurat în mod deosebit.

Îndată după aceasta a mers la Schitul Mănăstirii Kutlumuş şi s-a închinat icoanei Sfântului Pantelimon de pe iconostas, despre care spunea că seamănă mult cu sfântul lui chip.

De atunci, în fiecare an îi cinstea pomenirea şi din deosebita evlavie ce o avea către el, a pus icoana lui în bisericuţă şi în chilie.

Această minunată întâmplare l-a mângâiat pe Stareţ şi a alungat de la el oboseala şi mâhnirea prin care trecea în acea perioadă a mutării de la coliba Sfintei Cruci la Panaguda.

Ieromonahul Isaac, Viaţa cuviosului Paisie Aghioritul, Editura Evanghelismos, Bucureşti, 2005, pp. 263-266

Sursa: http://manastireasuruceni.md/articole/sfintii-pantelimon-si-luchilian-se-arata-cuviosului-paisie-aghioritul.html

Relaţia dintre stareţul Iosif din Vatopedi şi de Sfinţii doctori fără de arginţi

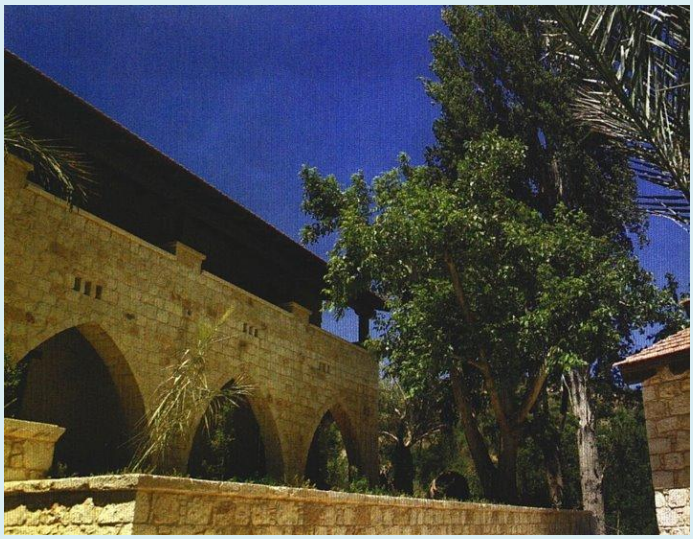

Mănăstirea Sfinţilor doctori fără de arginţi din Giolos (Cipru)

Gheronda Iosif s-a născut la 1 iulie 1921 în grădina Mânăstirii Sfinţilor doctori fără de arginţi din Giolos (Cipru), atunci când pe mama sa, însărcinată în 7 luni şi venită la slujba de hram, au apucat-o durerile facerii.

Tatăl lui avea mare evlavie la Sfântul Pantelimon, protectorul familiei lor – a şi adormit, de altfel, de praznicul acestui Sfânt: *dimineaţa mersese la slujbă, se împărtăşise, apoi a făcut o plimbare prin ţarină, s-a întors acasă şi a murit şezând pe scaun.*

Cât a fost în lume, Gheronda Iosif a purtat numele de Socratis. În Sfântul Munte a venit în 1946, la vârsta de 25 de ani, fiind unul dintre puţinii ucenici de chilie ai Cuviosului Iosif Isihastul (Spileotul), a cărui sfinţenie şi viaţă ascetică o ştim cu toţii.

Despre perioada petrecută în preajma cuviosului, Gheronda Iosif mărturieşte: ***"Nici severitatea programului, nici privaţiunea de cele strict necesare, nici locul abrupt şi neodihnitor, nici munca necesară pentru întreţinerea a 7-8 persoane nu ne-a micşorat râvna, deoarece ne mângâia mila lui Dumnezeu şi Harul, împreună cu rugăciunile Bătrânilor".***

Atunci când obştea lui Gheron Iosif s-a mutat la Nea Skiti, unde clima era mai blândă şi accesul mai facil, Gheronda Iosif s-a îmbolnăvit, medicii ajungând la concluzia că operaţia este singura soluţie pentru a opri scurgerile de sânge

intestinale. ***Sfântul Pantelimon i s-a arătat lui Gheron Theofilact, un bătrân din obşte, spunându-i că Părintele Iosif se va face bine, să se lase în grija Maicii Domnului, iar vindecarea s-a şi petrecut curând.***

La următoarea radiografie, medicii nu au putut vedea decât o mică cicatrice a vechii răni.

După cum mărturisesc Părinţii Mânăstirii, adormirea Părintelui nostru Gheronda Iosif Vatopedinul s-a petrecut astfel:

În ultima lună de viaţă, în timp ce dormea, Gheron Iosif spunea cu gura rânduielile de slujbă.

Monahul care îi slujea a venit în dimineaţa de marţi, 30 iunie 2009, cam pe la ora 10, să vadă ce face Bătrânul. Gheron Iosif i-a spus că astăzi se va duce, deoarece simte moartea. Monahul i-a răspuns: “Bine, Gheronda, cum vrea Domnul”.

După masă, rămas singur în chilie, a săvârşit Vecernia.

Seara, pe la 8, Gheronda l-a întrebat pe fratele ce era cu el: “Ce vor demonii ăştia, de ce au venit ?”.

Apoi, la ora 9: “Sfinţii care au venit vor rămâne cu noi, să ne ajute”. (Să fi fost Sfinţii doctori fără de arginţi ?)

Gheronda Iosif era liniştit şi împăcat cu sine. Pe la 10 s-a ridicat, în pat fiind, şi a întrebat: “Cum este troparul în continuare ? Că nu ştiu cum urmează…”. Fratele nu i-a răspuns nimic, căci nu ştia despre ce anume este vorba. Noaptea, la 2 şi 20, a respirat adânc de trei ori şi a adormit. Medicii au considerat că a murit de insuficienţă cardiacă.

Să avem parte de rugăciunile lui!

Sfântul Pantelimon vine în ajutorul călugărului Daniel: “Boala şi durerea este un dar al lui Dumnezeu”

În Kalyva de Saint Hrisostom de la Schitul de Cutlumuş de la Mănăstirea Sfântul Pantelimon din Muntele Athos, a trăit cu câţiva ani în urmă, Călugărul Daniel, care de 20 de ani a fost bolnav şi a avut dureri de cap, de picioare şi de spate, probleme renale şi cardiace, uneori dureri peste tot corpul.

De multe ori el a călătorit la medici şi a făcut numeroase examene cu raze X şi radiografii, dar rezultatul a fost mereu acelaşi. Medicii nu au putut găsi nici o explicaţie fizică pentru boala lui. Cu toate acestea, călugărul Daniel a continuat să sufere bolile sale şi nu a fost un medic sau om de ştiinţă care să-l poată ajuta.

La 27 iulie, în timpul privegherii de Sfântul Pantelimon, fratele Daniel s-a rugat cu lacrimi în ochi Sfântului Pantelimon zicând: ***"Sfinte al lui Dumnezeu şi protector al Schitul nostru, care ai fost medic şi pentru dragostea lui Hristos ai fost suferit şi ţi-ai dat viaţa arată dragostea ta şi roagă-te lui Hristos să-mi redea sănătatea, ca să--L pot slăvi “*** După ce a spus aceasta, monahul Daniel a adormit.

Apoi, într-o viziune a văzut pe Sfântul Pantelimon îngenunchind în faţa tronului lui Dumnezeu şi rugându-se pentru sănătatea lui.

Călugărul Daniel a auzit pe Hristos, spunând către Sfântul Pantelimon: "Fratele meu, mare mucenic Pantelimon, crezi că eşti mai plin de compasiune decât mine. Crezi că iubeşti umanitatea mai mult decât mine?

Am înţeles că din dragoste pentru mine ai vărsat sângele tău, dar nu se varsă sângele meu zi cu zi pentru mântuirea sufletelor oamenilor?

Se întâmplă de multe ori ca organismul să sufere, pentru ca sufletul să fie salvat, acesta este modul în care vreau ca mulţi oameni să fie mântuiţi. "

Când fratele Daniel a auzit acest lucru s-a trezit şi a slăvit numele lui Dumnezeu, iar Sfântului Pantelimon i-a mulţumit pentru eforturile sale şi pentru medierea sa.

Călugărul a simţit că o mare povară a fost ridicată şi că trebuie să îndure cu răbdare, bucurie şi mulţumire crucea şi situaţia bolii lui.

Marea minune a Sfântului Panteleimon, mărturisită de un medic

În rândurile de mai jos vă istorisim o altă dovadă cutremurătoare a credinței noastre vii și a prezenței intense a Sfinților în viața noastră.

Cardiologul Vasilios Karoghiannis ne mărturisește o experiență cutremurătoare și o mare minune a marelui doctor sfânt al nostru, Sfântul Panteleimon.

Vă menționez cu exactitate una din multele minuni săvârșite în spațiul nostru medical, pe care mulți dintre colegii noștri le-au trăit în cariera lor medicală, fără ca totdeauna să le facă cunoscute public.

Era vara anului 2000 sau 2001 - nu-mi aduc aminte exact anul - și eram de gardă, ca medic cardiolog, la Spitalul Sotiria. Totdeauna luam orarul supranumit german, 3-6 dimineața. Cu toate serviciile de gardă istovitoare, chiar dacă era vară, după ora 5 dimineața nici un bolnav nu venea la urgență. Se lumina de ziua de 27 iulie și de la ora șase începea concediul meu de vară. La ora 5.55 am început, supra-obosit, dar și bucuros că aveam să încep concediul, să-mi pregătesc lucrurile și să închid registrul de gardă și să plec.

Atunci a apărut un caz cu ambulanța. Era o femeie, așa cum mi-a spus șoferul ambulanței, femeie de serviciu de la Spitalul Ghenimata din vecinătate, care avea o

durere în piept și care a cerut să fie mutată la spitalul nostru care era de gardă pentru a fi consultată de un cardiolog. A spus șoferului să o ducă direct la gardă.

Îmi aduc aminte că șoferul m-a liniștit, spunându-mi:
- Doctore, nu te neliniști, nu are nimic. Are 45 ani și cred că are ceva neuro-vegetativ.

După ce a adus-o în birou, infirmiera m-a strigat:
- Doctore, repede! A suferit un atac de cord.

Am alergat și am început reanimarea, masajul etc. Am încercat destulă vreme, însă electrocardiograma bolnavei era o linie izoelectrică, adică o linie dreaptă, fără nici o funcționare a inimii, plămânilor și creierului femeii. Femeia era moartă și infirmierele se pregăteau s-o ducă la morgă.

Profund mâhnit de moartea femeii și gândindu-mă fulgerător la sărbătoarea Sfântului Panteleimon, care avea să se prăznuiască în acea zi, am apucat defibrilatorul și l-am rugat în taină pe Sfântul Panteleimon, spunându-i: „Sfinte Panteleimoane, ești medic, ajută-o de ziua ta pe această tânără femeie!”. Îndată am făcut, din punct de vedere medical fără sens, defibrilarea, în timp ce femeia era conectată la monitor fără nici un semn de viață. Și totuși, dintr-odată, a început să se arate pe monitor electrocardiograma și mai ales cu imaginea infarctului anterior.

Îndată ambulanța a luat-o și a dus-o la unitatea infarcturilor. Menționez că femeia, pe toată durata întâlnirii noastre, niciodată nu m-a văzut, deoarece fie era în întrerupere cardio-pulmonară, fie în comă.

După aceasta am plecat acasă extrem de obosit și cazul mi s-a șters din memorie pe toată perioada concediului de vară. M-am întors la 14 august la serviciu la orele 8.00 dimineața. Numai când le-am salutat pe infirmierele primei ture, dintr-odată mi-am adus aminte de acel caz. Am întrebat dacă bolnava acelei gărzi, al cărei nume nici astăzi nu-l cunosc, mai trăiește, mai este internată sau a ieșit din spital.

Atunci ele mi-au spus:
- Astăzi pleacă. Se află în salonul cutare.

Fără să-mi pun bluza, am alergat la salonul pe care mi l-au indicat. Fără să spun ceva, am văzut o femeie care mânca micul dejun stând pe pat. De îndată ce m-a văzut, îndată s-a luminat la față și mi-a spus:
- Vă mulțumesc că mi-ați salvat viața!

- Nu eu, ci altcineva te-a salvat, i-am spus eu.

Atunci ea, cu lacrimi în ochi, mi-a arătat o icoană pe noptiera ei. Era icoana Sfântului Panteleimon.

Emoționat și tulburat de cele petrecute, am ieșit din salon fără să mai spun vreun cuvânt. Nici astăzi nu știu numele acelei femei.

Aceasta este încă o dovadă a prezenței vii a lui Dumnezeu și a Sfinților Săi în viața noastră.

Vasilios Karoghianis, cardiolog, Atena

marturieathonita.ro

Sfântul Pantelimon sau milostivirea dusă până la capăt

În 27 iulie se prăznuieşte un Sfânt care este binecunoscut mai ales celor aflaţi în suferinţe şi în boli - Sfântul mare mucenic Pantelimon.

Pantoleon, aşa cum se numea iniţial, era un tânăr medic dintr-o familie bogată a Imperiului Roman. Este iniţiat în medicină şi devine atât de priceput încât însuşi împăratul se gândeşte să-l ia ca medic particular. Cu alte cuvinte, Pantoleon avea tot ce îţi putea oferi această lume: familie înstărită şi de rang înalt, educaţie de nivel înalt şi o perspectivă de carieră năucitor de atractivă.

Se pare, însă, că în sufletul său era loc de altceva. Nu vorbim aici despre blândeţe, atenţie, sau alte trăsături fireşti care se mai găsesc (acum, din ce în ce mai rar) la oameni, şi care îi fac să fie mai binevoitori sau amabili cu ceilalţi. Se pare că Pantoleon avea un suflet care nu se mulţumea cu ce îi dădea lumea şi nici cu unele calităţi omeneşti pe care le poţi dobândi.

El nu se mulţumea doar să facă un mic bine pentru ceilalţi, doar să le vindece sau să leogoiască nişte răni şi să îi lase în durerea şi suferinţa lor profundă. El nu se mulţumea să îi ajute pe ceilalţi omeneşte. ***El nu putea spune „am făcut tot ce am putut, gata, de acum înainte nu mai e treaba mea“. Avea o sete în el, o sete a milei faţă de cel bolnav şi împovărat, o sete de a îl smulge pe acesta cu totul, integral, din starea sa, din boala sa. Nu se mulţumea cu a fi bun, el voia să fie bun până la sfârşit. Nu se mulţumea cu a face milă, el voia să facă milă până la sfârşit. Nu se mulţumea să vindece, el voia să vindece până la sfârşit.***

Sesizând fondul acesta sufletesc, Sfântul Ermolae, şi el cinstit ca sfânt doctor fără de arginţi, îl abordează şi îi arată că „ştiinţa medicală nu poate aduce decât slabă uşurare naturii noastre suferinde şi sortită morţii şi că numai Hristos, singurul Doctor adevărat, a venit să ne aducă Mântuirea, fără leacuri şi fără plată. Cu inima bătând de bucurie la auzul acestor cuvinte, tânărul Pantoleon

începu să îl viziteze regulat pe Sfântul Ermolae şi fu iniţiat de el în Tainele credinţei" (din sinaxar).

Dar după cum spusese **Sfântul apostol Pavel**, ***„toţi cei care vor să trăiască cucernic întru Hristos, vor fi prigoniţi"***, tot aşa a fost şi cu Pantoleon. Deşi era evident, din faptul că îşi vânduse averea săracilor şi vindeca fără bani, că nu are nici un fel de ambiţie personală, ceilalţi medicii îl pizmuiau, pentru că era cunoscut şi toţi cei aflaţi în suferinţe şi necazuri nu mai alergau la ei, ci la acest atât de milostiv doctor care nu numai că nu le cerea bani, dar ***le dăruia nişte talanţi de aur – credinţa – în schimbul bolilor lor!***

Medicii îl pizmuiau pentru că suferinţa nu mai putea fi exploatată, bolnavii nu mai puteau fi sursă de îmbogăţire. Se împlinea cu aceştia cuvântul Scripturii: ***"Să asuprim pe cel sărac şi drept, să nu ne fie milă de văduvă, şi de cărunteţile bătrânului încărcat de ani să nu ne ruşinăm. Puterea noastră să fie legea dreptăţii noastre, că ce este slab nu este de nici un folos***" (Int. lui Solomon, 2, 10-11).

Pantoleon, rupând această „lege" a fărădelegii şi făcând milă cu cei lipsiţi, a provocat în ei reacţia tuturor celor care se simt ameninţaţi de vecinătatea cucerniciei: Să vânăm pe cel drept, fiindcă ne stinghereşte şi se împotriveşte isprăvilor noastre şi ne scoate vină că stricăm legea şi ne învinovăţeşte că nu umblăm cum am fost învăţaţi din copilărie. El se face pe sine că are cunoştinţă despre Dumnezeu şi se numeşte: fiul Domnului. El este pentru noi ca o osândă a gândurilor noastre şi ne este greu chiar când ne uităm la el. Căci viaţa lui nu seamănă cu viaţa celorlalţi şi cărările lui sunt schimbate. Înaintea lui suntem socotiţi ca necuraţi şi de căile noastre se fereşte ca de o spurcăciune; el fericeşte sfârşitul celor drepţi şi se laudă că are pe Dumnezeu drept tată. (Int. lui Solomon, 2, 12-16).

Din pricina acestei pizme, Pantoleon este adus în faţa împăratului, judecat şi condamnat la chinuri. Pe toate le poartă mucenicește, cu Hristos întru el. La sfârşit, după multe chinuri, Pantoleon doreşte să se sfârşească alergarea lui.

După rugăciunea sa, Hristos îi răspunde: **"Slujitor credincios, dorinţa ta va fi acum îndeplinită, porţile cerului îţi sunt deschise, cununa ta e pregătită. Tu vei fi de-acum înainte adăpost deznădăjduiţilor, ajutor celor încercaţi, doctor bolnavilor şi teroare demonilor, de aceea numele tău nu va mai fi Pantoleon ci Pantelimon" (care înseamnă "prea milostiv").**

Să căutăm ajutor, noi, toţi cei slăbănogiţi şi îmbolnăviţi de păcatele noastre, toţi cei împovăraţi de boli sau chinuiţi de diavoli, să alergăm la acest prea-milostiv Sfânt cu încredere să îi cerem tămăduire, pentru noi şi pentru cei apropiaţi ai noştri!

Sfântul Pantelimon - o viaţă închinată slujirii aproapelui

Icoană ce conţine o părticică din cinstitele moaşte ale Sfântului mare mucenic şi tămăduitor Pantelimon

Sfântul Pantelimon este unul dintre cei mai cunoscuţi şi iubiţi sfinţi ai Bisericii lui Hristos. Pomenit în data de 27 iulie, acest sfânt este adesea numit "doctor fără de arginţi", arătându-se prin aceasta cum că el n-a umblat după averi şi s-a mulţumit cu ceea ce putea avea din rosturile lui şi nu cerea de la nimeni să-i plătească pentru binefacerile făcute. ***Sfântul Pantelimon este considerat ocrotitorul medicilor şi tămăduitor al bolnavilor, el este un model de doctor, slujitor şi creştin următor lui Hristos.***

Sfântul mare mucenic şi tămăduitor Pantelimon a trăit în vremea împăratului Maximian Galeriu şi era originar din cetatea Nicomidiei. El a văzut lumina zilei în anul 284, dintr-un tată păgân, senator la curtea împăratului, şi o mamă creştină.

Primul său nume a fost "Pantoleon", adică "cel în toate puternic ca un leu". Mama lui Pantoleon, Evula, îl iubea pe Hristos în taină, numindu-se creştină. Ea îi vorbea despre împlinirea sufletului şi despre tainele credinţei în nemurire.

Atras de învăţătura creştină, ca urmare a influenţei dragostei mamei sale, acesta va înceta a mai cerceta căile sfinte o dată cu moartea acesteia. Filosofia îi va prinde mai mult atenţia. După moartea mamei, tatăl a dat copilul la şcolile păgâne ale timpului. A terminat cu succes Scoala de Medicină la Nicomidia. Mai apoi, tânărul Pantelimon a fost încredinţat, spre ucenicie, medicului Eufrosin. Dobândind multe cunoştinţe şi o înţelepciune aleasă a practicării medicinei, el a fost remarcat de împărat, care l-a şi ales drept medic al său.

Dumnezeu va apărea din nou în inima tânărului doctor, făcându-l să-şi dorească cu ardoare Botezul în Hristos. Schimbarea cea mai mare din viaţa lui Pantelimon a avut loc în momentul întâlnirii acestuia cu bătrânul creştin Ermolae, care a arătat celui dintâi cum doar Hristos binevoieşte a vindeca, prin sau mai presus de oameni. Trecând zilnic prin faţa curţii preotului unei biserici din Nicomidia - Sfântul Ermolae - tânărul Pantoleon a fost chemat odată să intre înăuntru.

Bătrânul Ermolae începu apoi să-l înveţe că numai Hristos este singurul doctor adevărat, al sufletelor şi al trupurilor. Vizitele la acesta au urmat pentru mai mult timp. Într-o zi, pe când se întorcea de la Eufrosin, Pantoleon găsi pe drum un copil mort, muşcat de o năpârcă. Vrând să probeze adevărul cuvintelor lui Ermolae, el chemă în ajutor numele lui Hristos şi îndată copilul se ridică, iar năpârca muri. Aceasta a dus la botezarea tânărului Pantelimon. Va primi numele de Pantelimon care înseamnă “cel cu totul milostiv”.

După primirea Sfântului Botez, mai multe vindecări făcea Pantelimon, boli incurabile şi neputinţe nespuse pierind în faţa iubirii şi credinţei sale. Marele Pantelimon face minuni atât prin harul primit, cât şi prin tratamentele pe care le da celor bolnavi. Drept urmare a milosteniei sale, el şi-a împărţit toată averea săracilor, iar celor pe care îi vindeca de boli şi neputinţe, nu le cerea nimic drept plată. De aici i se trage şi numele “doctor fără de arginţi”.

Din cauză că era căutat de mulţi bolnavi, ceilalţi medici din Nicomidia deveniseră invidioşi pe el şi fiindcă îngrijise un creştin tocmai chinuit din ordinul împăratului, ei profitară de ocazie pentru a-l denunţa pe Pantoleon la împărat. Pentru credinţa şi dragostea tânărului Pantelimon faţă de Hristos, împăratul Maximian porunceşte ca acesta să fie supus unor chinuri groaznice, după care decide să-i fie tăiat capul.

Tânărul a fost legat de un stâlp şi trupul i-a fost sfâşiat cu gheare de fier, iar rănile arse cu făclii aprinse.Însă torţele s-au stins, iar rănile sfântului s-au vindecat. A fost scufundat în plumb topit şi aruncat în mare, legat de un pietroi. L-au aruncat apoi fiarelor sălbatice, dar acestea s-au arătat blânde. Împăratul s-a înfuriat şi a dat ordin ca sfântul să fie legat de o roată cu lame ascuţite, care, rostogolindu-se de la înălţime, în faţa întregului oraş, să-l omoare. Hristos l-a eliberat pe sfântul mucenic, în rostogolirea roţii, roata strivind un mare număr de necredincioşi. Maximian a dat ordin ca Pantoleon să fie decapitat, iar trupul să fie dat în foc.

În momentul morţii sale, din cer s-a auzit cuvântul: ***"Slujitor credincios, dorinţa ta va fi acum îndeplinită, porţile cerului îţi sunt deschise, cununa ta e pregătită. Vei fi de-acum înainte adăpost deznădăjduiţilor, ajutor celor încercaţi, doctor bolnavilor şi teroare demonilor. De aceea, numele tău nu va mai fi Pantoleon, ci Pantelimon."***

Pantelimon, doctorul cel bun şi nerăpitor de averi, a mucenicit pentru dragostea sa faţă de Hristos, fiind decapitat din ordinul împăratului. Se spune de către Tradiţia creştină, cum că în momentul decapitării sfântului, din rana lui nu a curs sânge, ci lapte, iar măslinul de care a fost legat a rodit în acel moment. Spre a nu lua creştinii cinstitul trup al sfântului, acestuia i s-a dat foc, însă o altă minune a mărturisit vrednicia aceluia. Credincioşii au scos din cenuşă trupul neatins de foc al lui Pantelimon şi l-au îngropat cu mare cinste, pe proprietatea lui Arnantios Scolasticul, în anul 303.

***Părintele Arsenie Boca** are un frumos cuvânt, care zice: "Să ai înţelegere faţă de neputinţa omenească."* Drept aceea, să fim îngăduitori, să fim iertători, să fim binevoitori şi atunci suntem, cu siguranţă, mergători pe calea Sfântului Mare Mucenic, doctor fără de arginţi şi tămăduitor Pantelimon. Să rostim des această scurtă rugăciune, înaintea icoanei sale:

Purtătorule de chinuri, Sfinte şi tămăduitorule Pantelimoane, roagă pe milostivul Dumnezeu ca să dea iertare de greşeli sufletelor noastre.

Arhim. Andrei Coroian - Sfântul mare mucenic şi tămăduitor Pantelimon, ocrotitorul medicilor creştini

Mărturisirea dumnezeirii lui Hristos ca Logos întrupat şi Fiu veşnic al Tatălui rămâne până la sfârşitul veacurilor condiţia mântuirii sufletului omenesc.

„Pe cel ce mă va mărturisi pe Mine în faţa oamenilor, îl voi mărturisi şi Eu în faţa Tatălui care este în ceruri” (Matei 10, 32); şi „Cu inima crezi în vederea-ndreptăţirii, iar cu gura mărturiseşti în vederea mântuirii” (Romani 10, 10).

Sunt cuvintele etern valabile, rostite de Dumnezeu către cei care doresc a fi număraţi între cetăţenii împărăţiei Sale.

Mărturisirea frumuseţii dumnezeirii lui Hristos şi a puterii adevărului Său, sunt în fapt părtăşie la viaţa Lui, la patimile, moartea şi învierea Lui, la viaţa de comuniune a Sfintei Treimi în Biserică prin Hristos şi în Duhul Sfânt.

Aceasta este Calea, singura Cale, după unicul Mântuitor, cu a cărui viaţă au căutat să se asemene toţi cei care acum sunt împreună cu El birutori asupra păcatului şi a

morţii, bucurându-se în ceruri. Drepţii şi sfinţii prin viaţa lor cu totul închinată şi jertfită iubirii şi slujirii lui Dumnezeu şi aproapelui, dar şi prin cuvintele de mărturisire a credinţei, iubirii şi apartenenţei lor lui Hristos au săvârşit calea, devenind ei înşişi căi şi modele de credincioşie, sfinţenie şi mărturisire.

În orice categorie socială ne-am afla, pe orice treaptă de slujire am fi, dotaţi cu mai mulţi sau mai puţini talanţi, între zecile de mii de sfinţi ne vom găsi exemple potrivite vieţii şi situaţiei noastre în care trăim.

Sfântul mare mucenic Pantelimon este icoana medicului creştin. Chipul doctorului „fără de plată" (primind multă plată de la Hristos) care stăpâneşte desăvârşit ştiinţa medicală, iar prin credinţa sa puternică şi viaţa sa curată primeşte de la Hristos harisma sau darul tămăduirii bolilor.

S-a născut în Bitinia (Asia Mică) în prima jumătate a secolului al III-lea dintr-un tată păgân Evstorghie şi o mamă creştină Evula care, i-a insuflat de mic copil evlavia şi credinţa în Iisus Hristos. Mutându-se la cele cereşti mama sa, a rămas de tânăr orfan, tatăl său ca ofiţer roman l-a îndrumat spre studiul filosofiei şi literaturii. Terminându-le strălucit, datorită inteligenţei şi seriozităţii sale a fost primit ca discipol al celui mai de seamă medic al vremii, Eufrosin, medicul curţii imperiale, şi personal al cezarului Maximian. De la acesta învăţă despre ştiinţa medicală a tămăduirii bolilor. A fost îndrăgit de împăratul Maximian, care îl dorea ca medic personal al său, dar Hristos l-a chemat în slujba Sa, ca medic nu doar al trupurilor, ci şi al sufletelor.

În urma marii persecuţii din Nicomidia, anii 230 – 238 când din porunca lui Diocleţian au fost arşi de vii douăzeci de mii de creştini, rămăsese un preot, devenit mai apoi Sfântul Ermolae, care slujea clandestin, şi câţiva creştini. Acesta îl vede pe tânărul medic, frumos şi curat cu sufletul şi cu trupul, şi-i vorbeşte îndelung despre marele tămăduitor Iisus Hristos şi despre multele lui vindecări. În sufletul curat şi luminat al lui Pandoleon încolţeşte credinţa de nezdruncinat în Iisus Hristos şi iubirea faţă de persoana Sa. Aceasta îi sporeşte când prin rugăciunea sa către Domnul învie un copil mort, de pe urma unei muşcături de viperă. Se botează şi primeşte numele de Pantelimon – care înseamnă „cel mult milostiv".

De aici înainte întreaga sa viaţă şi-o va dedica predicării Evangheliei lui Hristos, vindecării şi mângâierii bolnavilor şi suferinzilor. Casa sa devine cabinet medical şi spital, unde se adunau mulţimi de bolnavi, săraci şi suferinzi pe care îi mângâia şi tămăduia prin cuvântul sfânt miluindu-i din propria sa avere. Tatăl său s-a

supărat la început pentru acceptarea de către Sfântul Pantelimon a credinţei în Hristos, indignându-se de modul său de viaţă. Ca om se gândea la câştigul important care l-ar fi avut fiul său dacă ar primi bani pentru vindecările făcute, mai apoi însă a primit botezul, a sfârşit ca un bun creştin.

Vestea tămăduirilor făcute de Sfântul Pantelimon s-a răspândit în tot imperiul roman, mai ales că tânărul medic a tămăduit un orb, fost dregător împărătesc şi alţi câţiva bolnavi pe care dascălul său Eufrosin şi nici alţi medici nu reuşiseră să-i vindece.

La început a stârnit admiraţie printre dascălii şi foşti săi colegi, care credeau că „însuşi duhul lui Hipocrate" sălăşluieşte în tânărul Pantelimon. Mai apoi cuprinşi de invidie şi ură, au făcut plângere împotriva lui, către împăratul Maximian, denunţându-l că este creştin. Pantelimon cu nevinovăţia şi demnitatea-i recunoscute, nu a negat acest fapt, mărturisind cu mult curaj, adevărul luminos al Evangheliei lui Hristos, demascând în acelaşi timp mincinoasa şi înşelătoarea învăţătură idolatră pe care o practicau împăratul şi dregătorii lui.

Cu multă iubire creştină a tratat un paralitic, vindecându-l prin credinţa şi harul său tămăduitor chiar în prezenţa împăratului. Plin de furie tiranul împărat a poruncit să fie arestat supunându-l unor torturi inimaginabile, iar mai apoi momindu-l cu demnităţi şi onoruri împărăteşti spre a-l determina să-şi renege credinţa. Spre a-l descuraja au fost prinşi toţi creştinii din Nicomidia şi martirizaţi împreună cu preotul lor Sfântul Ermolae, duhovnicul Sfântului Pantelimon. Sfântul plin de har şi iubire dumnezeiască, a răbdat cu tărie torturile, Hristos vindecându-i rănile de fiecare dată.

Descurajaţi, soldaţii împărăteşti văzând că prin aceste minuni, care întăreau cuvintele sfântului în mărturisirea sa, mai mulţi se convertesc la credinţa în Hristos, i-au tăiat capul, într-o zi de 27 iulie, pe când avea doar 24-25 de ani.

Vindecările sale au continuat şi după moartea sa, arătând că este viu în ceruri, mare apărător creştinilor şi vindecător de boli celor ce i se roagă şi-l cheamă cu credinţă.

Se bucură de o mare cinstire în Biserica Ortodoxă a Răsăritului, părticele din moaştele sale se găsesc şi în ţara noastră la Mânăstirile Hurezi, Agapia, Ciolanu, Negru-Vodă şi Neamţ.

Capul său se găseşte la Marea Mânăstire din Sfântul Munte Athos care îi poartă numele – sub ocrotirea sa duhovnicească în această mânăstire au trăit zeci de cuvioşi părinţi între care şi Sfântul Siluan Athonitul.

Sfântul Pantelimon rămâne pentru toate timpurile un frumos model de trăire şi mărturie creştină, un mare sfânt doctor tămăduitor şi ocrotitor al celor care alină şi vindecă suferinţele omeneşti. Este sfântul ocrotitor al multor biserici din ţara noastră – patronul Policlinicii care î-i poartă numele din cadrul „Aşezământului Cristiana" din Cluj şi al tuturor celor care-i poartă numele, cu iubire şi evlavie, fie monahi, clerici sau credincioşi.

Într-o Europă şi lume sistematic şi progresiv repăgânizată, unde se cheltuiesc sume exorbitante pentru promovarea pasiunilor şi viciilor, concomitent cu dezrădăcinarea oricărui urme şi forme de morală creştină, exempul unui tânăr medic intelectual, de talia Sfântului Pantelimon, este de o extraordinară importanţă. Comntemplând cu ochii sufletului, viaţa sa curată, zelul pentru studiu şi cunoaştere, transfomate apoi în fapte de dragoste către oamenii suferinzi izvorâte dintr-un suflet curat şi bun, râvna şi dragostea lui pentru Hristos, pe Care L-a slujit cu toată fiinţa lui şi pentru care a primit chinuri şi moarte mucenicească, cu toată bucuria inimii lui, sufletele noastre se întăresc şi sporesc în credinţă şi în iubire faţă de Dumnezeu şi faţă de toată creaţia Sa.

„Purtătorule de chinuri, Sfinte şi tămăduitorule Pantelimoane, roagă pe milostivul Dumnezeu ca să dea iertare de greşeli sufletelor noastre" (Tropar).

O minune a Sfântului mare mucenic și tămăduitor Pantelimon

Medicul cardiolog Vasílis Karoiánnis povestește o mare minune a Sfântului mare mucenic și tămăduitor Panteleímon, una dintre multele minuni pe care colegii săi medici le-au trăit în cariera lor fără să le facă publice vreodată…

Era vara anului 2000 sau 2001 - nu-mi aduc aminte exact - și eram de gardă, ca medic specialist cardiolog la spitalul „Sotíria”. Primeam să fac de gardă mereu între orele 3 și 6 dimineața. Fiindcă era perioada cea mai obositoare din gardă, noi, medicii, îi spuneam „program nemțesc”. Ca de fiecare dată, deși era vară, garda era foarte obositoare. Însă după ora 5 dimineața nu a mai venit nici un pacient la Urgențe. Era 27 iulie, ziua prăznuirii Sfântului Pantelimon. Mai era o oră până la 6 dimineața, când mi se termina garda și urma să intru în concediul de vară. La 6 fără cinci minute, obosit, dar și bucuros în același timp, pentru că urma să plec în vacanță, am început să-mi strâng lucrurile, după care am închis catalogul medical unde era trecută toată activitatea medicală de pe tura aceea.

Însă chiar în acel moment a fost adus un pacient cu ambulanța. După cum am aflat de la șoferul ambulanței, era vorba despre o femeie care acuzase dureri în piept și a cerut să fie adusă de la spitalul „Ghennímata” - aproape de noi - la spitalul nostru, fiindcă doar aici exista cameră de gardă unde putea fi examinată de către un medic specialist cardiolog. L-a rugat pe șofer să o ducă la camera de gardă și-mi amintesc

că șoferul mi-a spus: ,,Doctore, nu îți face griji, este tânără, are numai 45 de ani, probabil că este doar o tulburare neurovegetativă". În timp ce pacienta era adusă pe targă pentru a fi consultată, asistenta m-a strigat: ,,Doctore, doctore, a făcut infarct!".

Am alergat imediat și am început reanimarea, defibrilarea și masajul toracic, proceduri specifice în astfel de cazuri. Încercările noastre au fost în zadar. Aparatul arăta că femeia nu mai prezintă semne vitale, iar inima, plămânii și creierul nu mai aveau nici un fel de activitate. O pierdusem. Femeia murise. Asistentele au început să pregătească targa pentru a o duce la morga spitalului.

Profund mâhnit pentru tânăra femeie pe care o pierdusem, gândul mi-a fugit în acel moment la Sfântul Pantelimon pe care îl prăznuiam în acea zi. Brusc, am apucat defibrilatorul și m-am rugat în sinea mea: ,,Sfinte Panteleimon, ești medic. Ajut-o astăzi, de ziua ta, pe această tânără femeie". Am reînceput procedurile de resuscitare, deși pe monitor vedeam cât se poate de clar că nu mai existau semne vitale. Imediat însă, monitorul a început să afișeze electrocardiograma care arăta activitatea inimii și semnele infarctului miocardic pe care tocmai îl suferise pacienta.

Pacienta a fost apoi luată și mutată în secția de cardiologie a spitalului. Trebuie să precizez faptul că această femeie nu m-a văzut la față în nici un moment pentru că, în timpul intervenției mele, ea s-a aflat, la început, în stop cardio-respirator, iar mai apoi în comă. Misiunea mea se încheiase, iar colegii din secția de cardiologie urmau să aibă grijă de starea ei de sănătate.

Extenuat, am plecat spre casă și, pe toată perioada concediului de vară, mi-am șters din minte acest incident. Pe 14 august, la ora 8 dimineața, eram din nou la serviciu și, când le-am salutat pe asistentele din garda de dimineață, mi-am adus aminte de incidentul din urmă cu aproximativ o lună. Atunci am întrebat dacă pacienta cu atac de cord pe tura mea – al cărei nume nu îl știu nici astăzi – trăiește, este în spital ori a fost externată. Asistentele mi-au spus că trăiește, se găsește în cutare salon și are să fie externată chiar în acea zi. Fără să apuc să îmbrac halatul, am alergat în grabă la salonul ei. Am intrat în salon fără să spun nimic și am găsit-o așezată în pat, luându-și micul dejun.

Îndată ce m-a văzut, și-a întors privirea către mine și, cu chipul radiind de bucurie, mi-a spus: ,,Doctore, vă mulțumesc că mi-ați salvat viața".

Eu i-am răspuns: ,,Nu eu, ci altcineva ți-a salvat viața".

Cu lacrimi în ochi, femeia mi-a arătat iconița de pe noptieră: era icoana Sfântului Pantelimon.

Emoționat și tulburat, am ieșit din salon fără să-i mai spun vreun cuvânt. Nici măcar astăzi nu cunosc numele acelei femei.

Cu respect,
Vasílis Karoiánnis, cardiolog Atena

Minunea Sfinților Luca și Pantelimon în sala de operație

O fată tânără a mers pentru a fi operată la Spitalul din Simferopol. Starea sănătății ei era foarte gravă, iar operația grea și primejdioasă.

Doctorița, care urma s-o opereze pe bolnavă, a chemat-o pe mama ei și i-a spus:
– Operația este foarte grea și primejdioasă. Nu pot să vă garantez nimic. Nu știu dacă fiica dumneavoastră va ieși vie de aici.

Nu exista altă soluție. Tânăra a fost dusă în sala de operație. Pe tot timpul operației, mama bolnavei stătea în curtea spitalului și cu lacrimi în ochi se ruga Sfântului Luca, doctorul și Sfântului Pantelimon, ca să o ajute pe bolnavă să iasă cu bine de sub bisturiu.

La un moment dat, înaintea ochilor mamei s-a desfășurat un fapt minunat: peretele spitalului a devenit transparent, ca sticla și se putea vedea limpede sala de operație. Pe masa de operație era fiica ei, iar în jurul ei erau doctorița și colegii medici ai acesteia. Lângă ei, stătea infirmiera care ținea instrumentele pentru operație.

Iar ceea ce este și mai minunat a fost că lângă doctoriță i-a văzut pe Sfinții Doctori la care se rugase. În partea stângă stătea Sfântul Pantelimon cu o lumânare aprinsă în mână, iar în partea dreaptă stătea Sfântul Luca, iar acesta din când în când lua instrumentele de la infirmieră și le dădea doctoriței.

Mama bolnavei a rămas nemișcată de uimire. A simțit că rugăciunea ei a fost auzită.

Când operația s-a sfârșit, doctorița a ieșit bucuroasă și entuziasmată. A chemat-o pe mama bolnavei și i-a spus:
– Am mers foarte bine. Neașteptat de bine!

Atunci, mama fetei i-a povestit doctoriței faptul minunat pe care-l trăise.

Doctorița a rămas mută de uimire. Și-a făcut semnul Crucii și a mărturisit:
– Acum am înțeles. În vreme ce operam și avea nevoie de vreun instrument, nu apucam să-i spun infirmierei să mi-l dea, ci numai când gândeam de ce instrument aveam nevoie, că îl și aveam în mână!

Sursa: http://www.marturieathonita.ro

Chemarea lui Dumnezeu la credinţa creştinească a unui musulman

Acest musulman s-a născut în 1926 într-o insulă a arhipelagului Dodecanez. Toată copilăria şi-a petrecut-o jucându-se cu copiii creştinilor, deşi el era musulman. În ajunul sărbătorilor creştine mergea să colinde împreună cu copiii satului, cântând din fluier. Casa unde stăteau era un staul. Acolo, într-o noapte din ajunul Crăciunului, după ce s-au întors de la colindat, s-a întins să se odihnească. Deodată a simţit că se deschide uşa şi i S-a arătat Hristos. Purta un hiton alb şi chipul Său era luminos.

Mântuitorul a zâmbit şi i-a spus:
- Pentru tine am venit. Eşti copilul Meu. Apoi S-a făcut nevăzut. Acelaşi lucru s-a întâmplat şi în următoarele două nopţi.

Copilul avea pe atunci cam treisprezece ani. Nu ştia ce să facă, dacă să spună aceasta cuiva sau nu. După ce s-a gândit, s-a hotărât să-i spună bătrânului Nicolae, primarul satului, un bărbat venerabil. A mers la casa lui, i-a povestit cele petrecute şi îndată a cerut să-l boteze.

Atunci primarul l-a întrebat:
- Copilul meu te-ai gândit bine?

- Da, m-am gândit bine. Vreau să mă botezaţi.

Atunci primarul i-a explicat că aceasta ar fi greu de realizat, fiindcă este minor şi s-ar putea ca părinţii lui să se împotrivească. La sfârşit i- a spus:
- Copilul meu, dacă Hristos te-a luminat şi îţi doreşti atât de mult botezul, ai răbdare să ajungi la vârsta maturităţii. Atunci să ceri botezul şi te vei desfăta de el.

Lucra mai ales pe bărci de pescuit, care pe vremea aceea erau cu vâsle şi cu pânze. Adeseori mergeau pe ţărmurile învecinate, mai ales în golful aflat la est de insula Kos. Odată, aşa cum veneau din golf şi se îndreptau spre insulă cu barca plină de peşti - erau trei în barcă – s-a iscat deodată o furtună înfricoşătoare. Barca s-a umplut de apă, iar el se străduia să scoată apa cu o tinichea. Aşa cum scotea apa, a găsit în tinichea o iconiţă mică a Sfântului Nicolae.

Îndată o voce înlăuntrul său a strigat:
- Nu mă arunca!

Atunci a luat iconiţa, a ridicat-o sus şi a spus:
- Sfinte Nicolae, izbăveşte-ne şi când va veni ceasul să mă botez, voi lua numele tău.

Peste puţin timp au ajuns pe ţărmul insulei Kos.

Mai târziu a plecat în Asia Mică. Aici a lucrat pentru un timp într-o ţesătorie. După o vreme a plecat împreună cu alţi locuitori din insulă ca să cunoască Smirna şi Ţesme. I-a plăcut acolo şi de aceea a rămas să lucreze.

În prima seară au dormit într-o magazie care fusese biserică. Ceilalţi doi, sora şi fratele său, care erau musulmani, nu s-au putut linişti până ce nu au ieşit din biserică şi au dormit pe câmp. Şi astfel el a rămas acolo singur în întuneric.

După ce a dormit puţin, a deschis ochii şi a văzut o lumină ieşind din Sfântul Altar. A privit afară: era întuneric. Biserica însă strălucea. În noaptea următoare s-a petrecut acelaşi lucru. În a treia noapte, împreună cu lumina a auzit şi o voce spunându-i:
- Să nu-ţi uiţi făgăduinţa! Eşti copilul Meu.

După aceasta, până dimineaţă s-a tot gândit cum ar putea să devină creştin în Turcia. Când s-a trezit, a văzut că vocea ieşise dintr-o icoană a Mântuitorului sculptată în marmură. Aceasta era singura care mai rămăsese şi era zidită în peretele de deasupra Altarului. În aceeaşi zi, după vreo două-trei ore, a venit un ordin ca toţi refugiaţii să se întoarcă în patria lor. Era anul 1945. Astfel, s-a întors

în Kos, cugetând în sine că de acum putea să se boteze. Până atunci nu spusese nimic celor din familia sa.

Pe atunci arhipelagul Dodecanez, care fusese sub ocupaţie italiană, se afla sub stăpânirea englezilor. Astfel, un timp a lucrat în Poliţia engleză până la eliberare, care a avut loc în 1947.

Mai târziu, în 1949-1950, în ziua când musulmanii sărbătoresc Bairamul, mama lui i-a spus:
- Scoală-te ca să mergi şi tu jos, căci în ultima vreme te-ai făcut ca un creştin.

- Nu sunt creştin, dar voi deveni când mă voi boteza, voi fi miruit şi voi primi Sfânta Împărtăşanie.

În aceea noapte a văzut în vis că se deschide acoperişul casei şi în camera sa, coboară trei Îngeri care îi spun că vor să-l ia împreună cu ei. Atunci el i-a întrebat dacă poate să zboare împreună cu ei, dar deodată a văzut că a început să zboare printre Îngeri, până la malul mării. Când au ajuns acolo, mai întâi Îngerul ce mergea înainte, apoi cel din dreapta, iar la sfârşit cel din stânga l-au cufundat în mare fiecare câte o dată, după care s-au întors cu toţii acasă.

Dimineaţă, când s-a trezit, şi-a dat seama că venise timpul să se boteze. A coborât, aşadar, la malul mării, a găsit un marinar care era un cunoscut de-al său şi după ce i-a explicat scopul său, acela l-a luat ca ajutor al lui pe corabie şi au ajuns în Kalimnos, la mitropolie. Apoi a mers la Mănăstirea Sfântului Ioan Teologul din Patmos, unde l-a căutat pe Stareţul Amfilohie Makris. Împreună cu el a venit şi Nicolae Nicolaidis, care i-a fost naş de botez.

După prima întâlnire cu părinţii Amfilohie şi Meletie, s-a rânduit ca botezul să se facă la Sfânta Peşteră a Apocalipsei. Şi într-adevăr, în dimineaţa următoare a fost botezat de către părintele Ieremia sub crăpătura întreită a stâncii, ce se află în Sfânta Peşteră, primind numele de Nicolae. Când s-a întors în Mănăstirea Sfântului Ioan, s-a dus să se închine la Moaştele Cuviosului Hristodul, care de această dată răspândeau bună mireasmă, lucru ce nu se petrecuse în ziua precedentă. După ce au luat binecuvântarea părinţilor Amfilohie, Meletie şi Ieremia, s-au întors în Kalimnos.

Acolo Nicolae a stat în casa părintelui Chiril. În a treia noapte după ce s-a botezat s-au petrecut următoarele:

Tânărul Nicolae încă mai purta cămaşa de botez şi se întinsese să se odihnească într-o cameră aflată chiar lângă mare, pe care părintele Chiril o folosea pentru a picta. Uşa camerei ce dădea spre mare era între deschisă.

Deodată a auzit vocea mamei sale. Nicolae şi-a deschis ochii şi i-a spus în turcă:
- Mamă, cum de ai venit aici? Ce vrei?

- Am venit să te iau împreună cu mine, i-a răspuns mama sa.

- Mamă, sunt botezat şi miruit. Pleacă, căci nu pot veni împreună cu tine.

- Ridică-te şi vino cu mine! I-a strigat ea şi îndată s-a repezit asupra lui şi l-a prins de umeri ca să-l ridice.

El însă a împins-o, strigând:
- Mamă, nu mă întina! şi privirea i-a căzut pe o icoană a lui Hristos.

Atunci a strigat făcându-şi semnul Crucii:
- Hristoase al meu, mântuieşte-mă!

Atunci ea s-a ridicat şi i-a spus:
- M-ai biruit.

Şi ieşind pe uşă, s-a aruncat în mare, udând şi uşa. Când păruta lui mamă a ieşit, a văzut în urma ei o coadă de animal, iar atunci când a dispărut în mare, a înţeles că aceea nu era mama lui.

Dimineaţă, părintele Chiril, care auzise strigătele, l-a întrebat ce s-a întâmplat. Când a aflat, i-a spus:
- Nu te mâhni, Nicolae, fiul meu! Era diavolul şi a venit să te ispitească.

Nicolae cel de curând botezat a rămas un timp în Kalimnos, unde s-a însurat, iar mai târziu s-a întors în Kos.

Nicolae s-a învrednicit de multe descoperiri ale lui Dumnezeu şi de cercetări ale Harului dumnezeiesc. Când trecea prin greutăţi cerea cu simplitate şi cu credinţă ajutorul lui Dumnezeu şi îl primea.

Pe când locuia în Kos, s-a petrecut următoarea întâmplare:

Era Marţea cea mare. De câteva zile era vreme rea şi Nicolae, care pe atunci se îndeletnicea cu împletitul coşurilor, ajunsese într-o stare foarte grea. Nu putea să cumpere nici măcar mielul de Paşti şi cu multă greutate prindea câţiva peşti pe care îi vindea ca să poată trece Paştele. Seara s-a rugat Domnului:
- Hristoase al meu, nu am pe nimeni altul căruia să-i spun durerea mea. Numai Tu mă vei ajuta, Hristoase al meu.

Şi zicând acestea, a adormit. În vis a văzut că se află într-un loc plin cu arbuşti şi o Lumină venea spre el.

Atunci i S-a arătat Hristos purtând hiton şi o cunună de spini, iar pe Chipul Său curgeau picături de Sânge. Îndată Nicolae a alergat ca să I se închine şi Mântuitorul l-a binecuvântat.

Nicolae a îngenuncheat înaintea Crucii Sale, zicând:
- Hristoase al meu, ajută-mă să prind câţiva peşti ca să trec Paştele.

Atunci Hristos cu o voce dulce i-a răspuns:
- Să mergi, fiul Meu, la Karteri.

Şi îndată S-a făcut nevăzut. Deodată a simţit că soţia lui îl scoală, zicându-i:
- Ce ai? Îţi faci Cruce prin somn?

- Nu ştiu, am visat, i-a răspuns el fără să-i spună nimic altceva.

În Miercurea cea mare, pe o ploaie torenţială, a luat două dinamite şi a mers către locul pe care i-l arătase Domnul, ce se afla la o distanţă de mai bine de o oră. Pe drum îşi făcea semnul Crucii şi se ruga zicând:
- Hristoase al meu, vin… ajută-mă!

Cu aproape 200 m înainte de a ajunge la Karteri, a văzut trei peşti lucind. Atunci Nicolae a alergat acolo strigând:
- Îţi mulţumesc, Hristoase al meu!

A aruncat cele două dinamite mici şi marea s-a umplut de peşti. A continuat să mulţumească Domnului şi a început să umple sacul pe care îl avea cu el, iar cu ajutorul celor doi catâri pe care îi împrumutase, să-i transporte şi să-i vândă.

Câţiva ani mai târziu s-a petrecut altă întâmplare: tatăl său era internat grav bolnav în spitalul din Kos şi, potrivit diagnosticului medicilor, mai avea puţin de trăit. Pe

când Nicolae cobora mâhnit scările, a zărit icoana Sfântului Panteleimon. Atunci s-a oprit şi s-a rugat Sfântului din inimă:
- Sfinte al meu, Panteleimoane, mai dăruieşte-i doi-trei ani de viaţă!

În dimineaţa următoare, înainte de a merge la muncă – lucra pe atunci în Dimos - a mers la spital, iar tatăl său i-a spus:
– Îţi mulţumesc, copilul meu, că l-ai trimis pe doctor. A venit la mine un medic tânăr şi m-a întrebat: „Cum te simţi?”.

„Nu mă simt bine”, i-am răspuns eu.

Atunci acela mi-a prins capul şi mi-a spus: „Nu ai nimic, eşti bine”.

Iar când a plecat mi-a spus: „M-a trimis fiul tău, Nicolae, ca să te văd”.

După puţin timp m-am simţit bine.

Atunci Nicolae a înţeles că fusese Sfântul Panteleimon şi de aceea l-a întrebat pe tatăl său:
- Îl vei recunoaşte dacă îl vei vedea?

Şi îndată a adus icoana Sfântului înaintea tatălui său, iar acela l-a recunoscut pe doctor în persoana Sfântului Panteleimon.

(Sursa: marturieathonita.ro/chemarea-de-la-dumnezeu-la-credinta-crestineasca-a-unui-musulman/)

Ajută-mă, Sfinte Pantelimon, să pot trăi fără medicamente ca să-mi achit datoria…

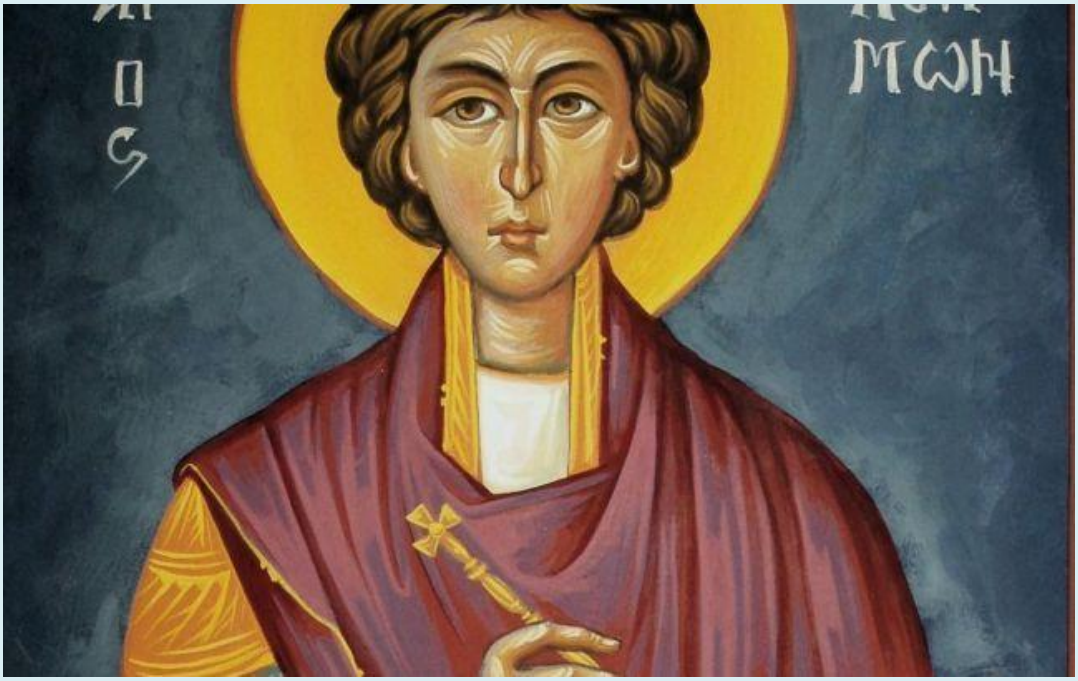

Într-o zi când ieșeam cu prietena mea din biserică, de noi s-a apropiat o bunicuță care a vrut să ne povestească despre ajutorul minunat al sfinților.

- Să țineți minte, Sfântul Antipa este grabnic ajutător la durerile de dinți, iar Sfântul Pantelimon - pentru problemele cu energia electrică.

- Cum-cum? Am râs noi cu prietena. Cu energia electrică?

- Nu e cazul să râdeți, a zs bunicuța, - eu din propria experiență vă vorbesc.

Iar experiența a fost următoarea. S-a deteriorat contorul electric și bunicuța nu știa după care date să achite consumul energiei electrice. A mers la furnizorul seviciilor și a scris o cerere pentru repararea contorului, acolo i s-a a promis că în curând vor trimite un electrician. O lună a trecut, apoi șase luni, și nimic, nimeni a venit să vadă care este problema contorului. Bătrâna de mai multe a mers la inginerul-șef pentru ca acesta să soluționeze problema, dar când intra în cabinetul lui, el vorbea la trei telefoane concomitent și doar îi răspundea nervos: „Știu, voi trimite. Nu mă mai chinuiți atât”.

Astfel jumătate de an bătrâna nu a achitat pentru energia electrică, îngrozindu-se de la faptul că datoria sa pentru servicii se mărea tot mai mult. A încercat să pună niște bani deoparte, dar între timp a suferit un atac de cord, și de atunci nu prea mai putea să economisească. Medicul de la spital i-a prescris mai mai multe medicamente, pentru care era nevoită să achite jumătate din veniturile sale și așa modeste. Fără medicamente, o durea inima. Iar cu medicamente nu putea să strângă măcar puțini bani.

Cu toate acestea, într-o dimineață bătrânica a decis să renunțe la medicamete pentru ca să poată plăti pentru energia electrică, și a început să citească acatistul Sfântului Pantelimon, cerându-i mijlocirea și ajutorul.

- Sfinte și milostive mucenice Pantelimon, eu am 80 de ani - îi spunea ea sfântului - voi muri în curând. Și mama mea m-a învățat din copilărie că datoriile neachitate sunt mai grave decât furtul. „Păcatele, - îmi spunea mama - posibil că Dumnezeu le va ierta, iar datoriile nu-mi vor permite să trec vămile.” Eu nu sunt o hoață, dragă Pantelimon. Ajută-mă, sfinte, să pot trăi fără medicamente ca să achit datoria.

Numai a terminat bunicuța de citit acatistul, că a și auzit soneria de la ușă, și în casă a intrat o echipă de electricieni, anunțând din prag:

- Înfătuim lucrări planificate de schimbare a contoarelor de energie electrică vechi cu altele noi. Nu vă faceți griji, bunicuță, este gratuit. Iar antichitatea dumneavoastră demult trebuia să fie aruncată la gunoi.

- Eu de jumătate de an nu achit serviciile dumneavoastră, - a spus bătrâna rușinată.

- E chiar mai rău decât credeți, - a spus vesel inspectorul, - nu ați prezentat până în prezent certificatul de invaliditate. E bine că măcar cei de la asistență socială în sfârșit l-au expediat către noi. Astfel aveți conform acestui certificat o înlesnire la plata serviciilor noastre, și conform recalculului aveți plata în avans pentru un an de zile. Banii, din păcate, nu e posibil să vii întoarcem, dar suma achitată o veți folosi pentru perioada următoare.

- O adevărată milostivire a înfăptuit cu mine Sfântul Pantelimon, și acum dacă și voi muri, nu voi avea datoriii, - a conchis povestea sa bătrânica.

traducere Lozan Natalia

Din cartea în curs de apariție la editura „Ortodoxia” despre minunile Sfântului Pantelimon

Hristos alături de tineri: Sfântul mare mucenic și tămăduitor Pantelimon, 27 iulie

A fi tânăr creștin în secolul al III-lea și începutul secolului al IV-lea d.Hr., educat, capabil, cu rezultate evidente în profesia ta, era un lucru care nu putea fi trecut cu vederea. A mai face și mari minuni, prin invocarea numelui Domnului, iarăși, nu era un lucru de neobservat. A fi frumos la trup și la suflet, fără de răutate, plin de curaj în a te manifesta așa cum ești, în pofida unor legi contrare creștinismului, era un lucru rar și special.

Așa era Pandoleon, tânărul medic care, pe lângă pregătirea de specialitate în domeniu, avea și darul tămăduirii, de la Mântuitorul Hristos. Un tânăr care avea aprinsă candela credinței prin intermediul învățăturii mamei sale, Euvula și a părintelui duhovnic Ermolae; tânăr neînfricat chiar și în fața dregătorilor și a împăratului Maximilian (286-305).

Contextul socio-politic și religios din Nicomidia acelor vremuri, la care s-a adăugat invidia unor oameni, au determinat confruntarea dintre acest tânăr și împărat, în materie de viziune asupra vieții și a veșniciei. Amenințările obișnuite în acea vreme, nu au dat nici un rod. Pandoleon și-a asumat riscul torturilor și al morții, refuzând închinarea la idoli și lepădarea de Hristos. A refuzat să-și schimbe modul

simplu și curat de viață și rugăciune, de vindecare fără a cere plată, de trăire în lumina Învierii lui Hristos.

În asemenea situație, Mântuitorul S-a arătat mai aproape ca oricând, spunându-i Sfântului Pandoleon: „Nu te teme, copilul meu, căci sunt cu tine și îți voi fi de ajutor în tot ceea ce vei suferi pentru mine”.

Un detaliu din viața Sfântului Pantelimon este acela că Hristos nu i se arată mucenicului direct, ci sub chipul părintelui duhovnic, Ermolae. Oare de ce? Atât de atent a fost Domnul cu acest tânăr, încât a lăsat ca toate să se întâmple ca într-un firesc, ca între cunoscuți: părintele Ermolae îi era tânărului mai mult decât un tată sau bunic, era sfătuitorul lui, nașul lui și cel care-l botezase. Pandoleon („cel în toate ca un leu”), al cărui nume a fost schimbat tot de Hristos în „Pantelimon” („cel cu totul milostiv”), a trecut prin încercări având alături chipul cel mai drag și familiar lui.

Și când torționarii au vrut să-i rănească trupul, iată, Hristos sub chipul duhovnicului, a fost lângă el și a făcut nefuncționale uneltele de tortură. Când l-au aruncat în plumb topit, iarăși, Hristos a intrat cu el în căldare. Când l-au aruncat în mare cu o piatră de gât, Hristos i-a făcut piatra ușoară și l-a ținut în dreapta sa, plimbându-l pe mare ca pe uscat.

Desigur, Pantelimon a fost acuzat de vrăjitorie. Minunile nu au fost percepute ca minuni, decât de către cei care au crezut. Ceilalți, s-au mâniat că nu reușesc să-l sperie și să-l chinuie pe tânăr. El era neclintit: „în cele mai mari munci (torturi), mai mare putere va arăta Hristos al meu”. A strălucit până la sfârșit, iar animalele sălbatice instigate să-l sfâșie au fost îmblânzite tot de Mântuitorul, prezent în chipul duhovnicului Ermolae. Ele se înghesuiau să-l lingă pe sfânt.

Însăși schimbarea numelui mucenicului, prin voce din cer, a fost un dar primit de acesta, spre folosul tuturor celor ce-i vor cere ajutorul: darul de a milui pe toți cei care îl vor cere, în boală, primejdie sau mâhnire.

Soldații care l-au executat, erau triști pentru primirea acestui ordin. L-au tăiat cu sabia, legat de un măslin (care brusc s-a umplut de roade).

Sfintele sale moaște au fost împărțite la multe biserici din lume, iar Sfântul doctor fără de arginți este invocat la sfințirea apei, la Sfântul Maslu și la alte rugăciuni de vindecare.

Nemuritor prin bunătatea, curăția și curajul său, Pantelimon a atras admirația și ajutorul arătat al Domnului Hristos, Întăritorul său.

Bogată bunătate ţi-a dăruit ţie Hristos, vistierie de tămăduiri nouă dăruindu-ne şi pe tine, Sfinte Pantelimon, adică pe cel cu totul milostiv cu voinţa, dându-te nouă tuturor, celor necăjiţi, liman lin şi folositor şi sprijinitor. (din canonul de rugăciune către Sfântul Pantelimon)

M. Şova

http://mirelasova.com/2019/07/hristos-alaturi-de-tineri-sfantul-mare-mucenic-si-tamaduitor-pantelimon-27-iulie.html

Sfântul Pantelimon, ocrotitor al medicilor şi tămăduitor al bolnavilor

Sfântul Pantelimon este sărbătorit din anul 303, anul morţii sale, pe data de 27 iulie. S-a născut în anul 284 în oraşul Nicomidia. La naştere a primit numele de Pantoleon, care înseamnă "cel în toate puternic ca un leu". După ce primeşte botezul de la preotul Ermolae, numele său a devenit Pantelimon, care înseamnă "cel cu totul milostiv".

Tatăl său Evstorghie era păgân, iar mama sa era creştină. A reuşit să-l aducă la dreapta credinţă şi pe tatăl său, iar după moartea acestuia şi-a împărţit toată averea săracilor şi pentru că nu primea plată pentru tratamentele pe care le făcea, el este numit "doctor fără de arginţi".

Ajunge după puţină vreme la o cunoaştere desăvârşită a artei medicale, încât, împăratul Maximian care îi remarcase calităţile, intenţiona să îl ia la palat ca medic particular.

Prin credinţa şi harul primit de la Dumnezeu reuşeşte să vindece un orb din naştere. Din această cauză, împăratul, închinător la idoli, îi cere lepădarea de credinţa adevărată. ***Fericitul Pantelimon nu se lăsă înspăimântat de bătăile cumplite şi de foc. Supus la diverse chinuri, din porunca împăratului, el rămâne nevătămat.***

Maximian văzând puterea credinţei lui Pantelimon porunceşte să i se taie capul. Când i-a fost tăiat capul nu a curs sânge ci lapte, iar măslinul de care a fost legat Fericitul a rodit. Auzind acestea, împăratul a poruncit ca Sfântul şi măslinul să fie arse. ***Credincioşii au scos din cenuşă trupul neatins de foc şi l-au îngropat cu mare cinste pe proprietatea lui Arnantios Scolasticul. De atunci, moaştele Sfântului Pantelimon nu au încetat să aducă vindecare.***

Capul Sfântului Pantelimon se află la Rusicon

Mănăstirea Rusicon ocupă din punct de vedere ierarhic, ocupă locul 19 în rândul celor 20 de mănăstiri din Muntele Athos şi are în grijă patru schituri. În această mănăstire se află Capul Sfântului Pantelimon, părticele din moaştele Sfântului Iosif, păzitorul Sfintei Fecioare şi o bucată din piatra care a fost pe mormântul Domnului etc.

Cum putem să ne asemănăm Sfântului Pantelimon?

La această întrebare, ***Părintele Teofil Părăian*** ***răspunde: "Nu suntem doctori, nu suntem tămăduitori, dar mângâietori putem fi, alinători de suferinţă cu putere omenească, asta o putem face şi noi. Şi dacă facem cele la măsurile noastre, face şi Dumnezeu prin noi ceea ce nu putem face noi numai prin puterea noastră. Şi atunci, iată că suntem şi noi pe calea Sfântului Mare Mucenic Pantelimon..."***

Cu gândul la Sfântul Pantelimon să zicem: ***"Purtătorule de chinuri, Sfinte şi tămăduitorule Pantelimoane, roagă pe milostivul Dumnezeu ca să dea iertare de greşeli sufletelor noastre"*** şi când spunem cuvintele acestea să ne gândim că Sfântul Pantelimon ar putea să ne spună şi el: ***"urmaţi-mi iubirea, urmaţi-mi milostivirea, urmaţi-mi dorinţa de a ajuta şi atunci veţi fi sub binecuvântarea lui Dumnezeu, atunci veţi fi sub ocrotirea Maicii Preacurate, atunci veţi fi în rândul Sfinţilor, în rândul acelor oameni care I-au slujit lui Dumnezeu şi cu care dorim să fim cu toţii în împărăţia lui Dumnezeu".***

Narcisa Balaban şi Ştefan Mărculeţ - Sfântul Pantelimon, medicul fără salariu

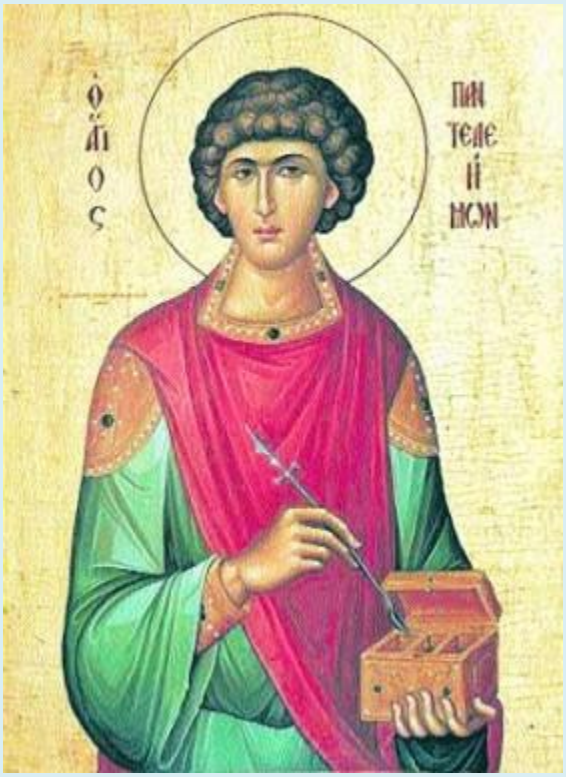

Sfântul Pantelimon, doctorul fără de arginţi, s-a născut în provincia romană Nicomidia în timpul împăratului păgân Maximian. A fost încredinţat spre ucenicie medicului de renume Eufrosin. În scurt timp, împăratul Maximian l-a remarcat, luându-l la palat ca medic particular.

L-a cunoscut pe bătrânul Ermolae, care l-a învăţat că doar Hristos înseamnă vindecare. După ce s-a botezat creştin, Pantelimon a început să vindece de boli grave în numele lui Hristos. A fost decapitat din ordinul împăratului. Părticele din moaştele sale se găsesc în mai multe biserici din întreaga lume. Mai multe lăcaşe de cult, cabinete şi asociaţii medicale sunt puse sub ocrotirea Sfântului Pantelimon.

Nicomidia din Bitinia (provincie romană din Asia Mică) se numea oraşul în care Sfântul Pantelimon a venit pe lume, în anul 284. La naştere a primit nume de păgân, Pantoleon - „cu totul leu, voinic“. Aceasta pentru că tatăl său, Eustoghie, senator la curtea împăratului Maximian (286-305), se închina zeilor, asemenea împăratului şi simpatizanţilor săi.

În timpul în care creştinii erau socotiţi duşmani ai statului, erau persecutaţi, batjocoriţi şi ucişi, mama lui Pantoleon, Evula, îl iubea pe Hristos în taină,

numindu-se creştină. Ea îi vorbea despre împlinirea sufletului şi despre tainele credinţei în nemurire. N-au trecut mulţi ani de la naşterea sa şi tocmai atunci când copilul avea cel mai mult nevoie de ocrotirea mamei, aceasta a plecat la Domnul. Tatăl a dat copilul la şcolile păgâne ale timpului. A terminat cu succes Şcoala de Medicină la Nicomidia, fiind apoi încredinţat spre ucenicie în seama medicului de renume Eufrosin.

Întrucât în scurt timp, tânărul Pantoleon ajunsese la o cunoaştere desăvârşită a artei medicale, împăratul Maximian l-a remarcat, luându-l la palat ca medic particular. Datorită statorniciei cu care îşi îndeplinea misiunea pentru care fusese ales, tânărul medic, inteligent, frumos la trup şi la suflet, ajunsese să fie cunoscut până la Roma.

Prima minune

Trecând în fiecare zi prin faţa casei în care era ascuns Sfântul Ermolae, preot la biserica din Nicomidia, acesta din urmă îi ghici lui Pantoleon calitatea înaltă a sufletului. Astfel că îl invită odată să intre la el. Începu apoi să-l înveţe că numai Hristos, singurul doctor adevărat, a venit să ne aducă mântuire, fără leacuri şi fără ca să ceară plată. Aceste cuvinte au aprins în inima tânărului un dor mare de credinţă. Începu astfel să-l viziteze regulat pe Sfântul Ermolae, care îl ajută să înţeleagă tainele credinţei în Hristos.

Într-o zi, pe când se întorcea de la Eufrosin, Pantoleon găsi pe drum un copil mort, după ce fusese muşcat de o năpârcă. Socotind că venise momentul să probeze adevărul promisiunilor lui Ermolae, el chemă în ajutor numele lui Hristos şi îndată copilul se ridică, iar năpârca muri. Cu bucurie a alergat la călăuza sa, Sfântul Ermolae, cerând să primească, fără întârziere, Sfântul Botez.

Credinţa, răsplată pentru servicii medicale

A rămas lângă bătrânul părinte, gustând din învăţăturile acestuia, iar acasă s-a întors abia în a opta zi. A minţit pe tatăl său, neliniştit din pricina absenţei de acasă, că a fost reţinut la palat de vindecarea unui om de pe lângă împărat. Păstra încă secretă convertirea lui, dar dovedea o deosebită preocupare în a-l convinge pe tatăl său că închinarea la idoli este zadarnică.

Odată a fost adus la senator un orb care se tânguia lui Pentoleon să-l vindece, întrucât până atunci îşi pierduse zadarnic toată averea pe la doctori. Crezând în Hristos, care sălăşluia de-acum în el, tânărul îi spuse tatălui său uimit că, prin harul Stăpânului Său, avea să-l vindece pe orb. După ce făcu semnul crucii pe ochii

orbului, rugându-se lui Hristos, bărbatul s-a vindecat pe loc. Şi-a deschis, în plus, şi ochii sufletului, înţelegând că Hristos îl vindecase. Şi îndată a cerut şi el să fie botezat de Ermolae în numele lui Hristos. O dată cu acestea, Pantoleon a împărţit toată averea săracilor, a eliberat sclavii, dedicându-se numai bolnavilor cărora nu le cerea nimic în schimb, decât să creadă în mântuire.

Trădător pentru Asklepios

Din cauză că era căutat de mai mulţi pacienţi, ceilalţi medici din Nicomidia deveniseră invidioşi pe succesul lui şi, fiindcă îngrijise un creştin tocmai chinuit din ordinul împăratului, ei profitară de ocazie pentru a-l denunţa pe Pantoleon la împărat. Maximian l-a chemat pe orbul pe care îl vindecase Pantoleon, care i-a mărturisit că într-adevăr îl vindecase chemând numele lui Hristos şi că această minune îi adusese adevărata lumină, aceea a credinţei. Furios, împăratul a cerut să-i se taie capul pe loc, trimiţând după Pantoleon.

Adus la el, împăratul i-a reproşat că i-a trădat încrederea pe care i-o acordase, acuzându-l că l-a sfidat pe zeul medicinei, Asklepios. Dar Sfântul Pantelimon îi spuse că atât credinţa, cât şi mila faţă de adevăratul Dumnezeu sunt superioare tuturor bogăţiilor şi onorurilor acestei lumi de deşertăciune, şi pentru a-şi întări argumentele i-a cerut lui Maximian să-l pună la încercare. Au adus atunci un paralitic, asupra căruia preoţii păgâni deja îşi spuseseră incantaţiile lor, dar fără nici un efect. Pantelimon l-a luat pe acesta de mână şi l-a ridicat în numele lui Hristos. Aceasta fu de ajuns pentru ca numeroşi păgâni să creadă în adevăratul Dumnezeu.

Pentru a-l îndupleca să se lase de Hristos, Maximian îi tot amintea lui Pantelimon de chinurile la care fusese supus Sfântul Antim, îi recunoştea calităţile în felurite moduri, dar nici măgulirile şi nici ameninţările n-au reuşit să-i schimbe atitudinea. Tiranul a dat ordin să fie torturat.

Torturile nu i-au schimbat convingerile

L-au legat de un stâlp şi l-au sfâşiat cu gheare de fier, iar rănile i le-au ars cu făclii aprinse. În acest timp, Sfântul Pantelimon era ocrotit de cel pentru care se jertfea. Hristos îi apăruse sub chipul părintelui său spiritual, Sfântul Ermolae, spunându-i: ***„Nu te teme, copilul meu, căci sunt cu tine şi îţi voi fi de ajutor în tot ceea ce vei suferi pentru mine“.*** Şi îndată, torţile s-au stins, iar rănile sfântului s-au vindecat.

Torturile au continuat. Însă, fie scufundat în plumb topit, fie aruncat în mare legat de un pietroi, Domnul îl însoţea şi îl păzea nevătămat. L-au aruncat apoi fiarelor sălbatice, dar, sub pavăza lui Iisus, animalele au venit la el, gudurându-se la picioarele lui asemeni unor animale domestice.

Împăratul s-a înfuriat din ce în ce mai tare şi a dat ordin ca sfântul să fie legat de o roată cu lame ascuţite, care, rostogolindu-se de la înălţime, în faţa întregului oraş, să-l omoare. Dar... Hristos l-a eliberat pe sfântul mucenic, în rostogolirea ei, roata strivind un mare număr de necredincioşi. Constatând că nu va putea să-l clintească din credinţa sa, Maximian a dat ordin ca Pantoleon să fie decapitat, iar trupul să fie dat în foc.

Mucenicul Pantelimon

La locul execuţiei, când călăul a ridicat spada să-i taie capul, aceasta s-a topit precum ceara se topeşte în foc. Şi în faţa acestei minuni, soldaţii care erau de faţă l-au mărturisit pe Hristos. Pantoleon însă i-a îndemnat să-şi facă datoria, spunând o ultimă rugăciune.

Un glas de sus i-a răspuns astfel: ***„Slujitor credincios, dorinţa ta va fi acum îndeplinită, porţile cerului îţi sunt deschise, cununa ta e pregătită. Vei fi de-acum înainte adăpost deznădăjduiţilor, ajutor celor încercaţi, doctor bolnavilor şi teroare demonilor. De aceea, numele tău nu va mai fi Pantoleon, ci Pantelimon“ (care înseamnă „prea milostiv“).***

Apoi întinse gâtul şi când capul îi căzu, în loc de sânge curse lapte din gâtul lui, trupul deveni alb ca zăpada, iar măslinul uscat de care fusese legat înverzi pe loc şi rodi cu fructe din belşug. Soldaţii i-au încredinţat trupul credincioşilor care l-au îngropat cu pioşenie pe proprietatea lui Arnantios Scolasticul. Din anul 303, de când a fost decapitat, Sfântul Pantelimon este considerat ocrotitorul medicilor şi tămăduitor al bolnavilor, numeroase aşezăminte şi spitale primind numele său. Mai multe biserici ortodoxe din lume adăpostesc părticele din moaştele sale. La Iaşi, credincioşii se pot ruga la moaştele Sfântului Pantelimon la Catedrala mitropolitană.

„Prin ajutorul lui am născut nouă copii, toţi sănătoşi“

Angela Bordeianu locuieşte la Iaşi, are 59 de ani şi a adus pe lume nouă copii. S-a gândit la un moment dat să facă un avort, dar s-a mustrat singură, pentru că mare ar fi fost acest păcat şi astfel a devenit pentru a noua oară mamă, la vârsta de 42 de

ani. Nu îi este ruşine, ci îi mulţumeşte lui Dumnezeu în fiecare clipă, pentru că el, prin rugăciunile sfinţilor Săi, a salvat-o atunci când i-a cerut ajutorul. „Eu am mare evlavie la doi sfinţi: Sfântul Nicolae şi Sfântul Spiridon. Când mă rog la ei, tremur şi ştiu că mă vor ajuta. Cred în puterea lor de sfinţi ierarhi. Dar mare ajutor am primit în nenumărate rânduri de la Sfântul Pantelimon. De câte ori i-am cerut ajutorul, am simţit că m-a ascultat. Am cerut, în general, să mă tămăduiască de boli, să-mi ferească copiii de boli şi, mai ales, să-i nasc uşor. Merg foarte des şi la Biserica «Sf. Pantelimon» din Iaşi. Astfel, prin ajutorul lui, am născut nouă copii, toţi sănătoşi“, ne-a declarat femeia, începând apoi să ne povestească viaţa Sfântului Pantelimon.

Cabinete medicale sub ocrotirea Sfântului Pantelimon

Ţinând seama de porunca Mântuitorului Iisus Hristos de a cerceta pe cel bolnav, în baza Statutului de Organizare şi Funcţionare a Bisericii Ortodoxe Române, Mitropolia Moldovei şi Bucovinei a dezvoltat activitatea medicală filantropică în cadrul mai multor cabinete medicale. Două dintre acestea sunt puse sub ocrotirea directă a Sfântului Pantelimon.

Primul înfiinţat este Cabinetul Stomatologic „Sf. Pantelimon“ - Iaşi, 1993; al doilea fiind Cabinetul Stomatologic „Sf. Pantelimon“, Dorohoi, 1999. Aceste unităţi medicale funcţionează pe principiul autofinanţării. Categoriile sociale care beneficiază de asistenţă medicală caritabilă în aceste cabinete sunt: copiii orfani, persoane cu dizabilităţi, bătrâni, familiile sărace cu mulţi copii, monahii şi monahiile din mănăstiri şi alţi salariaţi care achită tratamentul în procente diferite, în funcţie de venituri.

Cabinetul Stomatologic „Sf. Pantelimon“ din cadrul Centrului Medical „Providenţa“ al Mitropoliei Moldovei şi Bucovinei funcţionează în prezent în incinta Dispensarului policlinic „Sf. Ap. Petru şi Pavel“, de pe Bld. Ştefan cel Mare şi Sfânt, oferind o gamă variată de servicii medicale de specialitate. La serviciile Cabinetului „Sf. Pantelimon“ pot apela „pacienţi până la 18 ani, care au gratuitate din partea Casei de Asigurări de Sănătate, cu care suntem în contract. Tot gratuit sunt trataţi veteranii de război şi persoanele cu gradul I de handicap. De asemenea, se pot adresa şi persoane cu probleme legate de parodontologie. Noi ne ocupăm în mod special şi de profilaxia afecţiunilor parodontologice“, a explicat dr. Liliana Păsărin.

În cadrul cabinetului se pot efectua şi microintervenţii de natură chirurgicală, dar şi lucrări protetice, aici existând şi un laborator performant de tehnică dentară. „Se

fac lucrări variate, în funcţie de preferinţele pacientului şi de recomandările medicale pe care le stabilim noi“, a mai precizat dr. Păsărin.

Pentru a beneficia de serviciile stomatologice oferite în cadrul Cabinetului „Sf. Pantelimon“, pacienţii trebuie să aibă asupra lor buletinul de identitate, un cupon de pensie, o adeverinţă de salariat sau o adeverinţă de elev, după caz. Cabinetul este deschis în fiecare zi între orele 8.00- 20.00, medicii asigurând permanenţa în două schimburi.

În cadrul Arhiepiscopiei Iaşilor, din 1999, funcţionează la Dorohoi încă un cabinet medical pus sub oblăduirea Sfântului Pantelimon. „În statutul AMFOR este prevăzută înfiinţarea de unităţi medicale în zonele precare, unde veniturile pacienţilor sunt scăzute. AMFOR şi Cabinetul Stomatologic al Centrului Eparhial din Iaşi au donat aparatura, instrumentarul şi o parte din materialele consumabile. Protopopiatul din Dorohoi a oferit şi amenajat spaţiul necesar funcţionării acestui cabinet“, aflăm de la dna dr. Aurelia Luchian, preşedinte executiv AMFOR.

Prin decizia mitropolitană de înfiinţare se precizează că, la Dorohoi, Cabinetul Stomatologic „Sf. Pantelimon“, fiind o unitate filantropică non-profit, va folosi banii obţinuţi din plata actelor medicale, pentru acoperirea cheltuielilor legate de salariile personalului şi procurarea materialelor consumabile.

Primul lăcaş de rugăciune al Secţiei de Ergoterapie de la Şipote

În comuna Şipote, judeţul Iaşi, funcţionează Secţia de Ergoterapie a Spitalului de Boli Psihice Socola din Iaşi. Ieri, 26 iulie, cu o zi înainte de sărbătoarea Sfântului Pantelimon, s-a sfinţit şi inaugurat primul lăcaş de cult al unităţii medicale de aici. Pus sub ocrotirea Sfântului Pantelimon, paraclisul, amenajat într-un fost salon, a fost înfiinţat la iniţiativa preotului de caritate de la unitatea medicală amintită şi de la o secţie asemănătoare de la Bârnova, judeţul Iaşi, părintele Ştefan Dolgu. IPS Daniel, Mitropolitul Moldovei şi Bucovinei, a binecuvântat iniţiativa, dând dispoziţie pentru înfiinţarea capelei de la Şipote.

„Prezenţa unui preot aici va fi folositoare şi medicilor şi pacienţilor“

Slujba de sfinţire a paraclisului a fost oficiată de un sobor de preoţi condus de protopopul de Hârlău, părintele Nicolae Crăciun, alături de care s-au aflat preoţi din satele comunei Şipote şi invitaţi de la alte parohii. De asemenea, a fost prezent şi primarul comunei Şipote, dl. Constantin Coţofană. Printre cei prezenţi s-au aflat şi medicii din conducerea Spitalului Socola, printre care şi managerul general,

prof. dr. Călin Scripcaru, conducerea secţiei de la Şipote şi prof. dr. acad. Constantin Romanescu. După sfinţirea lăcaşului de cult, s-a făcut o slujbă de pomenire pentru toţi ctitorii instituţiei şi pentru toate cadrele medicale trecute la cele veşnice care au lucrat la Şipote. *„Această unitate atât de frumoasă, aşezată într-un cadru atât de pitoresc, are rolul de a alina suferinţele celor internaţi aici. Pe lângă jertfa pe care o depun cadrele din unitatea aceasta, acum se adaugă şi activitatea unui preot care să se roage pentru cei de aici, care să-i îndrume duhovniceşte şi care să ajute la bunul mers al acestei instituţii. Credem că prezenţa unui preot aici va fi folositoare şi medicilor şi pacienţilor“*, a spus la sfârşitul slujbei, părintele protopop Nicolae Crăciun, care a transmis şi binecuvântările IPS Daniel, Mitropolitul Moldovei şi Bucovinei.

Promisiuni pentru construirea unei biserici

Aflat printre invitaţi, managerul general al Spitalului Socola, prof. dr. Călin Scripcaru, a promis că va sprijini toate demersurile preotului misionar de aici: *„Sunt copleşit de prezenţa preoţilor şi de atmosfera duhovnicească creată de slujba oficiată. Amenajarea unui paraclis în această unitate medicală este un pas înainte pentru binele bolnavilor şi pentru cadrele medicale de aici. Sunt conştient că în viitor trebuie să construim aici o biserică încăpătoare, care să ofere un spaţiu prielnic oficierii slujbelor religioase de care au mare nevoie mai ales cei bolnavi“*.

După luările de cuvânt ale medicului coordonator al secţiei de la Şipote, dr. Mariana Gribincea, ale prof. dr. acad. Constantin Romanescu şi ale preotului misionar Ştefan Dolgu, preoţii au mers prin saloanele bolnavilor şi au stropit cu aghiazmă, binecuvântând pe bolnavi. Evenimentul s-a încheiat cu o agapă frăţească.

Biserici închinate Sfântului Mucenic Pantelimon

Biserica „Sfântul Pantelimon“ şi „Sf. Haralambie“, Protopopiatul Iaşi 1, îşi sărbătoreşte astăzi hramul. Biserica parohiei a fost construită în anul 1805 de breasla medicilor, farmaciştilor şi bărbierilor din Iaşi pe locul unei biserici construită la 1764 şi închinată Sfântului Haralambie. Această biserică a fost renovată în mai multe rânduri, însă niciodată nu s-au făcut reparaţii capitale până în ultimii ani. În anul 1998, biserica a fost dată în grija Asociaţiei Medicilor şi Farmaciştilor Ortodocşi Români din Iaşi. Până la începutul anului 2007 s-au efectuat ample lucrări de restaurare şi consolidare în interior, s-a pregătit biserica pentru pictură, s-au pus geamuri noi, uşi metalice, s-a turnat pardoseală. La

începutul acestui an, prin decizie mitropolitană, Biserica „Sf. Pantelimon“ a devenit biserică de parohie, aceasta fiind formată din 200 de familii. După cum ne-a spus pr. paroh Ovidiu Ciubotaru, parohia şi-a propus ca de acum înainte să finalizeze consolidarea bisericii şi să înlocuiască acoperişul. De asemenea, lângă biserică se va construi, prin fonduri europene, un centru de zi pentru minori. Acest proiect se derulează în colaborare cu Fundaţia „Solidaritate şi Speranţă“.

În Protopopiatul Iaşi 1 este sărbătoare şi la Henci.

La Iazu-Nou vor fi aduse, astăzi, o parte din moaştele Sf. Gheorghe

Şi la parohia Aroneanu din Protopopiatul Iaşi 2 este astăzi hram. Cu această ocazie, aseară, un sobor de preoţi a oficiat slujba Vecerniei şi a Litiei, după care a urmat agapa creştină. Ziua s-a încheiat cu un program artistic susţinut de copiii de la Şcoala din Aroneanu. În cadrul acestui program au fost prezentate două scenete de teatru, una despre comportamentul creştinului în biserică şi a doua „Soacra cu trei nurori“, precum şi o serie de cântece religioase. În Protopopiatul Iaşi 2 mai este astăzi sărbătoare la parohia Pahomia. Şi credincioşii din Protopopiatul Darabani merg astăzi la hram la parohia Başeu-Hudeşti.

Parohia din satul Iazu-Nou, comuna Şipote, judeţul Iaşi, Protopopiatul Hârlău îşi sărbătoreşte astăzi cel de-al doilea hram. Pusă sub ocrotirea Sfintei Cuvioase Parascheva şi a Sfântului Pantelimon, comunitatea credincioşilor de la Iazu-Nou construieşte o biserică. În prezent, slujbele se oficiază într-un paraclis care este uneori neîncăpător. Ieri, 26 iulie, la ora 17.00, preotul paroh Florin Călugăru, alături de încă doi preoţi din satele comunei Şipote, părintele Aurel Lunic de la parohia Şipote şi părintele Paul Albu de la parohia Chişcăreni, a oficiat slujba Vecerniei şi a Litiei şi Acatistul Sfântului Pantelimon, la care au participat zeci de credincioşi. „Am oficiat aceste slujbe chiar în biserica aflată în construcţie, unde am amenajat o copertină şi un altar. Astăzi, de la ora 7.00, în acelaşi loc, vom oficia slujba Utreniei, după care vom face Acatistul Sfântului Gheorghe. La orele 8.30, preotul Dănuţ Fotea de la parohia Feredeni, comuna Deleni, va sosi la noi la biserică şi va aduce o parte din moaştele Sf. Gheorghe aflate în biserica din acest sat. Moaştele vor rămâne până seara, credincioşii având posibilitatea de a se închina lor. Vom oficia apoi Sfânta Liturghie, după care vom face rugăciuni pentru ploaie“, ne-a declarat preotul paroh de la Iazu-Nou, părintele Florin Călugăru. Evenimentul se va încheia cu o agapă frăţească pregătită de gospodinele parohiei pentru toţi credincioşii participanţi.

Pelerinaje cu moaştele Sfântului Pantelimon

Moaştele Sfântului Pantelimon şi ale Sfântului Nectarie Taumaturgul, aflate la Catedrala episcopală din Galaţi, au fost purtate ieri în pelerinaj în Episcopia Dunării de Jos. Ieri, 26 iulie, moaştele au ajuns la Spitalul Judeţean de Urgenţă şi la Spitalul Municipal „Elena Doamna“ din Galaţi, urmând ca astăzi să ajungă la Mănăstirea „ Sfântul Pantelimon“ de la Lacu Sărat, care îşi sărbătoreşte astăzi hramul. Menţionăm că şi la Iaşi moaştele Sfântul Pantelimon de la Catedrala mitropolitană vor fi purtate în pelerinaj, alături de moaştele altor sfinţi, duminică, 29 iulie, până pe Colina Crucii, unde se vor face rugăciuni pentru ploaie.

Sfântul Pantelimon: ocrotitor al medicilor și vindecător al bolnavilor

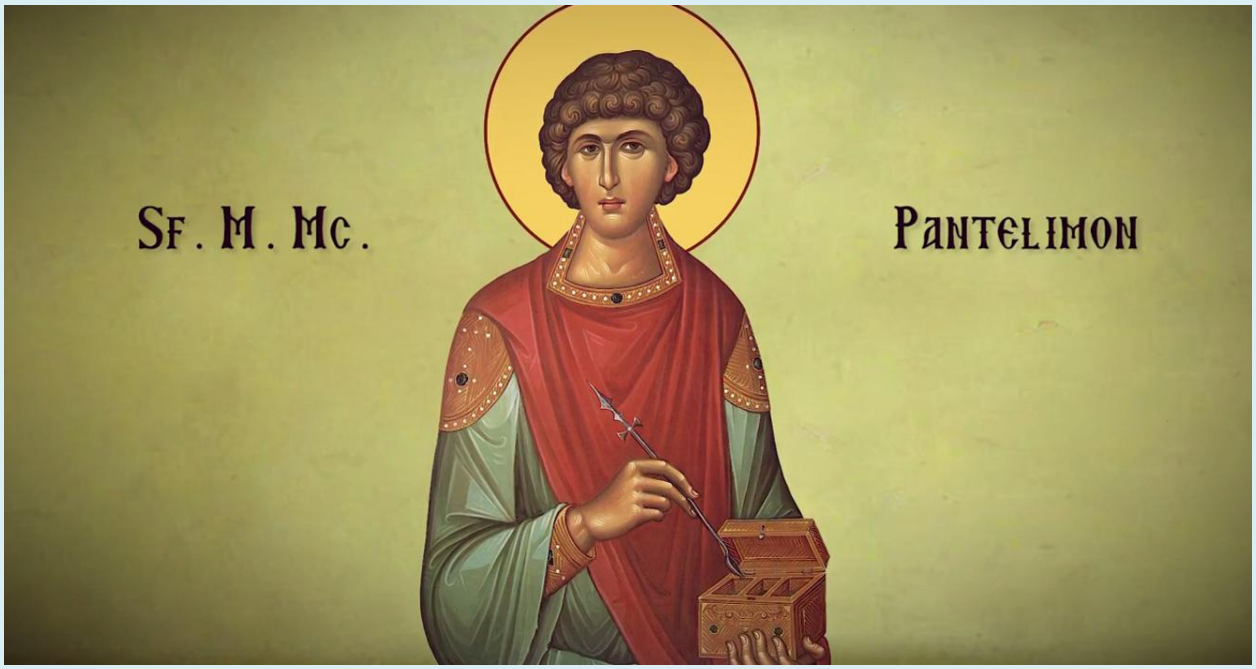

(Obștea mănăstirii Suruceni păstrează cu evlavie o raclă cu părticele din sfintele moaște ale Sfântul mare mucenic Pantelimon.)

Sfântul mucenic Pantelimon este unul dintre cei mai cunoscuți și mai veneraţi sfinți ai Bisericii. Pomenit în data de 27 iulie / 9 august, este numit „doctor fără de arginți”, relevându-se prin aceasta cum că el nu pretindea de la nimeni vreun fel de plată pentru binefacerile săvârșite. Este considerat ocrotitor al medicilor și vindecător al bolnavilor, fiind un model de medic următor lui Hristos.

Sfântul Pantelimon s-a născut în anul 284 la Nicomidia din părinții Eustorgios, senator păgân, și Evula, care era creștină; aceștia i-au dat numele de Pantoleon, care în traducere înseamnă „cel în toate puternic ca un leu”.

Copilul a fost încredințat spre educație lui Eufrosin, medic de renume, el ajungând după puțină vreme la o cunoaștere desăvârșită a artei medicale într-atât încât împăratul Maximian, care îi remarcase calitățile, intenționa să îl ia la palat ca medic particular.

Cum tânărul trecea în fiecare zi prin fața casei unde locuia preotul Ermolae, acesta din urmă ghici după ținuta tânărului, noblețea sufletului său și, deschizând ușa casei, cu politeţe l-a invitat să intre pentru o discuţie. Ermolae dorea să încerce să îl

prindă pe Pantoleon în năvodul pentru Împărăția Cerurilor. Pantoleon s-a supus bătrânului venerabil.

Ermolae l-a salutat cu căldură, întrebându-l care îi este numele, ce caută şi care este poziţia lui. Tânărul a fost direct în răspunsurile pe care le-a dat. A adăugat că răposata sa mamă fusese creştină, dar că tatăl său este un idolatru. Ermolae a spus: „Dar, copile, care religie o iubeşti mai mult?" Pantoleon a răspuns: „Când mama mea era în viaţă, întotdeauna mă îndemna să devin creştin când ajung major, aceasta fiind şi dorinţa mea. Dar când mama mea a răposat pe când eu eram copil, lăsându-mă singur cu tatăl meu, el a insistat să păstrez religia lui. Pentru că era o ambiţie a sa ca eu să îl onorez pe împărat". Ermolae a întrebat apoi: „Copilul meu, care este domeniul pe care îl studiezi?" Tânărul a răspuns: „Medicina, onorabile bătrân, aşa cum este predată de Asklepios, Hippocrates, Galen şi alţi învăţaţi ai acestei ştiinţe. Aceasta este profesia pe care tatăl meu, Eustorgios, a preferat-o pentru mine în defavoarea tuturor celorlalte. Mai mult, profesorul meu Eufrosin m-a încurajat să urmez aceste studii, crezând că voi excela ca şi un doctor care va trata orice fel de boală".

Ermolae, auzind cuvintele lui, a considerat că era momentul potrivit pentru a-i vorbi despre adevăratul Doctor. El i-a spus lui Pantoleon: „Crede-mă, tinere, când spun că arta lui Asklepios, Galen şi a celorlalţi doctori antici, pe care tu o studiezi, poate să ofere foarte puţin ajutor celor care studiază lucrările lor. Mai mult, zeii pe care Maximian îi venerează nu sunt nimic mai mult decât manifestări invocate din fabule mincinoase pe care oamenii le cred. Adevăratul Dumnezeu este unul: Iisus Hristos. Dacă tu vei crede în El cu toată inima ta, El va vindeca orice boală fără aplicarea nici unei plante medicinale. Prin harul Lui, El curăţă leproşii, mântuieşte pe cei posedaţi de demoni, opreşte hemoragiile şi vindecă şi alte boli implacabile şi incurabile. Într-adevăr, ar fi mai uşor să numeri nisipul din mări şi stelele de pe cer decât să măsori minunile lui Hristos. Chiar şi acum, în orice oră şi orice loc, El stă lângă slujitorii Lui şi îi ajută, săvârşind minuni mai mari decât atunci când era pe pământ. Căci Hristos a spus că cel care crede în El va face lucrări mari și minunate. El a promis acestea şi alte daruri copiilor Lui care Îl iubesc. Căci noi, ca moştenitori ai lui Dumnezeu şi moştenitori împreună cu Hristos, vom fi făcuţi moştenitori ai împărăţiei Lui".

Pantoleon, ascultând aceste promisiuni, a simţit o fericire copleşitoare în inimă. A judecat că tot ceea ce a auzit este adevărat şi drept. El şi-a dorit să îndepărteze eroarea de necredinţă a tatălui său şi să accepte cuvintele credincioasei sale mame, ale cărei învăţături pioase le onora şi le iubea. A răspuns astfel: „Ceea ce ai spus, înţeleptule, am auzit de multe ori de la mama mea în trecut. O priveam, de

asemenea, în timp ce îşi făcea rugăciunile către Dumnezeu, pe care nu numai că îl numea Domn, ci îi şi invoca ajutorul”.

Pantoleon şi-a exprimat mulţumirile pentru sfatul oferit de Ermolae. S-a dus apoi în drumul lui. Era fericit să îşi ridice sufletul şi ochii trupeşti către Rai, în timp ce şoptea cuvinte de slavă şi de laudă Domnului. Era recunoscător pentru că fusese mântuit de eroarea şi întunecimea idolilor.

După moartea părinţilor, a slobozit pe toţi sclavii, iar averea familiei a împărţit-o săracilor. Deoarece nu primea plată pentru tratamentele pe care le făcea, este numit „doctor fără de arginţi”.

Din cauză că era căutat de mulți bolnavi, ceilalți medici din Nicomidia deveniseră invidioși pe el și, fiindcă îngrijise un creștin tocmai chinuit din ordinul împăratului, ei profitară de ocazie pentru a-l denunța pe Pantoleon la împărat. Pentru credința și dragostea tânărului Pantoleon față de Hristos, împăratul Maximian poruncește ca acesta să fie supus unor chinuri groaznice, după care decide să-i fie tăiat capul.

În timpul torturilor, prin minune, se vindeca de fiecare dată. Aruncat să fie sfâşiat în groapa cu fiare sălbatice, a rămas neclintit în credinţa sa. Ostaşii tocmiţi să-i taie capul, înspăimântându-se, au strigat: „Roagă-te pentru noi, omule sfânt, ca să ni se ierte păcatele!”. Îndemnaţi chiar de sfânt să-şi îndeplinească porunca primită de la împărat, călăii s-au apropiat, au sărutat trupul sfântului, apoi unul dintre ei a luat sabia şi a executat ordinul. Când i-a fost tăiat capul, nu a curs sânge, ci lapte, iar măslinul de care a fost legat fericitul Pantoleon s-a umplut tot de roade. În momentul morţii sale, din cer s-a auzit cuvântul: „Slujitor credincios, dorința ta va fi acum îndeplinită, porțile cerului îți sunt deschise, cununa ta e pregătită. Vei fi de-acum înainte adăpost deznădăjduiților, ajutor celor încercați, doctor bolnavilor și teroare demonilor. De aceea, numele tău nu va mai fi Pantoleon, ci Pantelimon (care înseamnă prea milostiv - n.n.)”.

Spre a nu lua creștinii cinstitul trup al sfântului, acestuia i s-a dat foc, însă o altă minune a mărturisit vrednicia aceluia. Credincioșii au scos din cenușă trupul neatins de foc al lui Pantelimon și l-au îngropat cu mare cinste, în anul 303.

Moaştele sale au fost cinstite de la bun început de creştini, iar în timpul prigoanelor au fost păstrate ca odoare de mare preţ. Sfântul Pantelimon este considerat ocrotitorul medicilor şi tămăduitor al bolnavilor.

Câteva minuni săvârşite de Sfântul Pantelimon [1]

La scurt timp după prima discuție cu Sfântul Ermolae, tânărul Pantoleon a început să îl viziteze cu regularitate pe acesta și a fost inițiat de el în tainele credinței.

Într-o zi, pe când se întorcea de la Eufrosin, găsi pe drum un copil, ce murise după ce fusese mușcat de o năpârcă. Atunci Pantoleon, vrând să probeze adevărul promisiunilor lui Ermolae, l-a chemat în ajutor pe Hristos și îndată copilul se ridică iar năpârca muri. Atunci el alergă la Ermolae și, plin de bucurie, ceru să primească Sfântul Botez.

***

Odată, când un bărbat orb a fost condus la casa lui Eustorgios, rudele suferindului au bătut la uşă şi au întrebat: „Este Pantoleon, doctorul, acasă?” Sfântul doctor, când i-a auzit el însuşi, şi-a invitat şi tatăl, Eustorgios, ca să vadă împreună pacientul. Pantoleon l-a întrebat pe bărbatul orb ce dorește.

Pacientul a răspuns cu franchețe: „Îmi doresc lumina ochilor, doctore. Căci nimic nu este mai dulce omului decât puterea vederii. Îţi cer să ai milă de nenorocirea şi de suferinţa mea. Ai milă de mine, nefericitul! Căci mulţi doctori au promis să îmi înapoieze văzul, dar nu au reuşit. Ei doar mi-au prădat averea în schimbul medicamentelor, de la care nu am primit nici un beneficiu. Într-adevăr, puţina vedere pe care o mai aveam am pierdut-o împreună cu banii mei. Eu, nefericitul, am ajuns sărac”.

Nobilul Pantoleon a răspuns: „De vreme ce ţi-ai cheltuit toată averea şi toate proprietăţile pe doctori, chiar dacă nu ai obţinut nimic, atunci eu la ce să mă aştept dacă te vindec?”

Bărbatul a răspuns: „Orice mai rămâne din averea mea îţi voi oferi cu drag ţie”.

Pantoleon a răspuns: „Boala ochilor tăi poate fi vindecată doar de adevăratul Dumnezeu, folosindu-mă pe mine ca pe un instrument al Lui. Cât despre banii pe care mi i-ai promis, tu trebuie să mergi şi să îi împarţi săracilor”.

---

[1] *Aceste vindecări minunate relatate aici nu sunt menționate în Sinaxarul pe care-l avem în limba română, de aceea am decis să le traduc din The Great Synaxaristes of The Orthodox Church, Translated from the Greek, Holy Apostles Convent, Buena Vista, Colorado, 2008, p. 1202-1230.*

Făcu semnul crucii pe ochii orbului, rugându-se lui Hristos și pe loc bărbatul își recăpătă vederea, nu numai a ochilor trupului ci și ai sufletului, căci el înțelese că Hristos îl vindecase. Fu botezat de Sfântul Ermolae împreună cu Eustorgios - tatăl Sfântului Pantelimon, care nu după multă vreme adormi și el în pace [2].

&&&

Venerarea sfântului martir doctor fără de arginţi în Biserica Ortodoxă Rusă era deja cunoscută în secolul al XII-lea.

Prinţul Izyaslav, fiul lui Mstislav cel mare, avea o icoană a sfântului pe coiful său. Prin mijlocirile sfântului, el a rămas în viaţă în timpul unei bătălii din anul 1151. De ziua marelui martir, forţele ruseşti au câştigat două victorii navale împotriva suedezilor (în 1714 lângă Hanhauze şi în 1720 lângă Grenham).

Părţi ale sfintelor moaşte ale marelui martir Pantelimon au fost împărţite în toată lumea. Capul său este acum în Mănăstirea rusească Sfântul Pantelimon din Sfântul Munte Athos.

Sfântul Pantelimon, după moartea sa, a săvârşit multe vindecări de diverse boli şi posedări demonice. Din păcate, nu multe dintre nenumăratele lui miracole au fost consemnate . [3]

Părinţii de la Mănăstirea athonită erau conştienţi de multe lucrări de vindecare, dar nu au ţinut nici o evidenţă scrisă. Mănăstirea, totuşi, a păstrat hrisoavele şi darurile oferite de împăraţi şi prinţese.

Domnitorul Ioan Nicolae al Moldovei consemnează în iulie 1744, că o ciumă teribilă a făcut ravagii, decimând populaţia. S-a organizat o procesiune cu o parte din moaştele sfinte, mai precis cinstitul cap al Sfântului Pantelimon, fiind săvârşite rugăciuni de invocare a ajutorului divin. Rezultatul a constat într-o multitudine de minuni. Domnitorul Ioan Nicolae, în semn de mulţumire către sfântul doctor fără de arginţi, a trimis ofrande și daruri Mănăstirii Sfântului Pantelimon din Athos.

---

[2] *Cf. The Great Synaxaristes of The Orthodox Church, p. 1204-1206.*

[3] *Relatarea câtorva dintre minunile sale consemnate la Mănăstirea athonită Sfântul Pantelimon, au fost prezentate într-un periodic: „A Collection of Miracles of the Holy Great-Martyr and Healer Pantelimon Performed in Recent Times", în Orthodox Life, Vol. 40, Nr. 4, 1990, p. 7-15.*

În 1750 și 1754, cinstitul cap al Sfântului Pantelimon a fost din nou adus în Moldova, săvârșindu-se iarăși o multitudine de minuni.

În anul 1735, Mănăstirea rusească Sfântul Pantelimon de la Muntele Athos a trecut sub controlul grecilor. Doi factori au condus la declinul mănăstirii: stilul de viaţă idioritmic şi pierderea ajutorului financiar al Rusiei. Corpul de guvernare athonit de la Protaton a recomandat patriarhului de Constantinopol de atunci, Calinic, închiderea mănăstirii. Însă, Dumnezeu şi martirul Său au aranjat altfel această problemă. Patriarhul, inspirat de Dumnezeu şi de sfântul Său, a căutat să restaureze mănăstirea şi să stabilească un monahism cenobitic.

Patriarhul Calinic a cerut ajutorul bătrânului Sava de la Schitul Xenofont. Acesta a petrecut patru ani în Constantinopol strângând bani pentru Mănăstirea Sfântul Pantelimon.

Multe minuni au avut loc în capitală, mai ales atunci când cinstitul cap al sfântului a fost adus acolo de la Athos. Orbii şi-au recăpătat vederea, leproşii au fost curăţiţi, iar cei posedaţi de demoni au fost exorcizaţi. Bătrânul Sava cu greu putea face faţă tuturor cerinţelor de a fi vizitat. Dar apoi războiul a izbucnit între Turcia şi Rusia, care a rezultat în pierderea asistenţei financiare din partea patriarhului Calinic. Atunci doctorul fără de arginţi Pantelimon a luat parte la reconstrucţia propriei sale mănăstiri. A săvârşit multe minuni care l-au ajutat pe noul egumen al mănăstirii, bătrânul Sava. Însemnătatea succesului bătrânului Sava cu moaștele sfântului a fost atât de mare încât el a fost ameninţat de către musulmani, care simţeau că islamismul era eclipsat în faţa reuşitelor sfântului. Totuşi, viaţa bătrânului athonit a fost protejată de Sfântul Pantelimon împotriva tuturor vicleşugurilor malefice.

În vremea aceea, s-a întâmplat ca Scarlat Calimachi, ce avea să ajungă domnitor al Moldovei († 1821), să cadă pradă unei boli grele. Doctorii au diagnosticat boala ca fiind incurabilă. Familia suferindului l-a invitat pe bătrânul Sava în vizită. El s-a rugat la mucenicul Pantelimon să îl însănătoşească. Scarlat a promis că, dacă marele mucenic îl va vindeca, va construi mănăstirea de pe muntele Athos în cinstea lui. După ce bătrânul Sava a ţinut o slujbă de invocare a ajutorului sfântului şi de binecuvântare a apei (sfeștanie), l-a stropit pe Scarlat cu apă sfinţită. Acestuia din urmă i s-a spus apoi să bea o fiertură amestecată cu apă sfinţită, care conţinea ierburi de pe Muntele Athos. În următoarea zi, el şi-a revenit complet. Scarlat Calimachi s-a ţinut de cuvântul dat, care privea construirea mănăstirii. După câţiva ani, a urmat la tronul Moldovei (1806) și a ridicat mănăstirea Sfântul Pantelimon din Muntele Athos în apropierea mării.

Domnitorul moldovean a zidit din temelie biserica centrală și imensa trapeză, poate cea mai mare din tot Muntele Athos, la care se adaugă clopotnița și o parte din corpul chiliilor. Este o zestre care dăinuie; hrisoavele vechi și chiar cronicarii și monahii ruși și greci consemnează toate acestea în letopisețele vremii. Această mănăstire a fost mai târziu extinsă şi mărită cu ajutorul daniilor venite din Rusia.
O dată, sfântul a acţionat ca mijlocitor şi în timpul domniei otomane. Un doctor de la curte avea o singură fată, care era posedată de un demon. Doctorul de la curte, un papistaș, nu ştia cum ar putea remedia situaţia. A afirmat că ar da orice în schimbul mântuirii fetei.

În această perioadă, bătrânul Sava era în Constantinopol, iar cinstitul cap al Sfântului Pantelimon săvârşea multe vindecări care sporeau slava lui Hristos în oraş. Doctorul, chiar dacă era romano-catolic, a dorit să îl invite pe bătrân cu acea parte din sfintele moaște acasă la el. Sava a venit şi a ţinut o slujbă de invocare a ajutorului sfântului în prezenţa fetei posedate, care era legată în lanţuri de un perete pentru a se evita orice fel de violenţă din partea ei. Aceasta era nu numai pentru siguranţa celorlalţi, dar şi pentru siguranţa propriei persoane. Bătrânul Sava i-a permis să sărute moaștele sfinte. Doctorul l-a invitat pe bătrân să petreacă noaptea în casa lui ca oaspete de onoare. Bătrânul nu a putut refuza. Sava s-a rugat în timpul nopţii la Sfântul doctor Pantelimon. Avea moaștele aşezate în camera în care fata bolnavă era încătuşată.

În ziua următoare, când fratele Sava, doctorul şi rudele fetei au intrat în cameră, au avut parte de o imagine surprinzătoare. Fata era sănătoasă şi întreagă la minte. Mult prețuitul și minunatul cap al Sfântului Pantelimon care era aşezat pe platou izvora mir frumos mirositor. Întreaga familie s-a bucurat şi l-a slăvit pe Dumnezeu şi pe martirul Său, Pantelimon. Toţi au cerut să fie primiţi în sânul Bisericii Ortodoxe, lucru pe care bătrânul Sava l-a făcut cu bucurie.

Cât despre mirul care era izvorâse din cinstitul cap al mucenicului, bătrânul Sava l-a lăsat fetei, spunând că pentru ea şi doar în camera ei Hristos a ales să ofere acel dar cu bună mireasmă.

Din nou, în timpul stăreției bătrânului Sava, un doctor a fost angajat pentru a avea grijă de nevoile fraţilor de la Mănăstirea Sfântul Pantelimon. El intenţiona să servească mănăstirea în două moduri - nu numai în calitate de doctor, ci şi ca un călugăr bun. Cu aceste intenţii bune au venit şi tentaţiile care apar de obicei o dată cu promisiunea de a-l sluji pe Dumnezeu. Fidelitatea şi dragostea lui pentru Dumnezeu au fost supuse la un test. Diavolul continua să îi sugereze că ar putea să îl mulţumească mai bine pe Dumnezeu prin punerea în aplicare a talentelor şi a

darurilor sale în lume, unde erau mai multe oportunităţi de a face bine. Această propunere îi era prezentată într-un mod foarte atractiv. Diavolul îi amintea că în lume nu numai că putea face bine, dar ar putea să se descurce mai bine el însuşi, departe de privaţiunile asociate vieţii monahale. Faptul că doctorul avea o profesie profitabilă şi o sumă semnificativă de bani, deja făcea amăgirile pioase ale diavolului şi mai atrăgătoare. Apoi, doctorul a declarat că intenţia sa de a deveni călugăr nu era fondată. În suflet, îşi dorea să trăiască în lume în aşa fel încât să îl bucure şi pe Dumnezeu şi să nu îşi provoace sieşi mari inconveniențe.

În ziua în care a planificat să plece din mănăstire, unii dintre fraţi au venit să îşi ia rămas bun. Au fost îngroziţi să îi găsească trupul complet desfigurat de edem. Carnea lui umflată îl tortura atât de tare, că nu mai putea merge. Părul de pe cap şi din barbă îi căzuse. Vocea lui abia putea fi auzită. Nu semăna în nici un fel cu doctorul despre care ştiau că ieri fusese perfect sănătos. Doctorul simţea cum viaţa lui se scurge. A dat dispoziţie ca banii şi proprietăţile lui să fie transferate stareţului şi mănăstirii. Apoi l-a implorat pe stareț să vină şi să-i citească deasupra capului rugăciunile de iertare înainte să moară.

Părintele Sava s-a grăbit să-l viziteze pe suferind, ducând cu el părticica din moaștele sfinte, și anume cinstitul cap al Sfântului Pantelimon. Fraţii au săvârşit rugăciuni dinaintea icoanei sfântului, cerând dumnezeiasca sa mijlocire. După ce au adus rugăciuni şi litanii, au săvârşit şi o slujbă de sfinţire a apei. Doctorul bolnav a fost stropit cu apă sfinţită. Moaștele sfinte au fost ridicate de stareț, care a făcut semnul crucii cu ele deasupra suferindului. Doctorul, pocăindu-se, a cerut iertare fraţilor şi stareţului. O dată cu căinţa lui, umflăturile au început să se facă tot mai mici până au dispărut. Odată vindecat, el i-a mulţumit vindecătorului lui, Sfântul Pantelimon, şi a promis să rămână la mănăstirea doctorilor fără de arginţi până la sfârşitul zilelor sale. I s-a dat numele Filoteu. După cinci ani, fratele Filoteu a trecut la viaţa cea veşnică.

***

Vom mai istorisi încă o minune din timpul stăreției părintelui Sava. Un nou călugăr s-a alăturat obștii monahale a Sfântului Pantelimon. Numele lui era Azarie. Prin faptele sale şi prin lipsa lui de zel, era instabil în decizia lui de a-l servi pe Dumnezeu ca monah. Pe baza inconstanţei sale, diavolul era convins să-l întoarcă de la stilul de viaţă monahicesc. Mai întâi s-a gândit să îl ispitească să se întoarcă la fosta lui viaţă de familie, unde era îngrijit şi răsfăţat. La mănăstire, chiar de la început, a fost repartizat la bucătărie pentru a face mâncare pentru muncitori. După cum s-a constatat, s-a dovedit foarte eficient în îndeplinirea datoriilor lui, astfel încât lucra cât trei oameni.

Diavolul a încercat să îl atragă înapoi în lume, invocând pretextul că era nevoie de el să săvârșească fapta caritabilă de a creşte trei orfani din familia lui. Războiul spiritual pe care Azarie l-a îndurat a fost lung şi dureros. Chiar şi după ce anii au trecut, iar orfanii au ajuns la vârsta majoratului şi nu mai aveau nevoie de un tutore, a decis să părăsească mănăstirea - în ciuda insistenţelor părintelui Sava şi a fraţilor din mănăstire.

Cum trecea printre porţile mănăstirii, a văzut că în locul golfului în care mănăstirea era situată, era o câmpie vastă care se întindea dinaintea lui. A fost surprins de alterarea inexplicabilă a geografiei şi a meditat la ce ar putea să însemne aceasta.

Dintr-o dată, a auzit trei armăsari care duceau călăreţi ce păreau a fi necredincioşi arabi. Veneau cu repeziciune către el din partea opusă a peninsulei athonite. Au părut că au ajuns la porţile mănăstirii aproape dintr-o dată. Azarie a văzut un tânăr, în jur de 18 ani, ieşind de pe porţile mănăstirii. Ţinea un toiag în mână. Ca şi cum ar fi fost proprietarul acelui sălaş sfânt care tocmai a fost atacat de hoţi, el i-a lovit pe cei trei intruşi cu toiagul său. Azarie, mirat de spectacol, îl putea auzi batjocorindu-i pe călăreţi, spunând: „Pe cine căutaţi aici, copii ai pierzaniei? Nu vă ajunge focul gheenei? Aţi vrea să furaţi şi o oaie de pe proprietatea mea? Nu aveţi ce căuta aici, plecaţi!” La acest ordin şi din cauza loviturilor de toiag, călăreţii au dispărut.

Tânărul era milostivul Pantelimon care a alungat pe demonii ce veniseră deghizaţi în călăreţi malefici pentru a fura un miel din turma sfântului, care era patronul spiritual al mănăstirii. Mielul, Azarie, a privit această viziune. Atunci tânărul s-a întors întristat către Azarie şi l-a certat: „De ce nu îmi oferi nici un fel de pace? De ce mă superi din nou şi din nou?” Apoi tânărul l-a lovit pe Azarie în partea dreaptă. De atunci, Azarie nu a mai putut nici să se aşeze, nici să se ridice fără ajutor. Nu putea nici să stea în picioare, nici să meargă fără ajutor sau fără o cârjă.

Miraculoasa intervenţie a sfântului a fost, de fapt, un dar milostiv. Azarie, datorită neputinţei lui, a decis în sfârşit să rămână în mănăstire. După acest episod, el a fost pus să păzească porţile mănăstirii. A fost chemat la Domnul în anul 1836.

&&&

Moaștele Sfântului Pantelimon au fost răspândite în toată lumea creștină, spre alinarea și vindecarea credincioșilor suferinzi. Multe biserici, capele, paraclise, mănăstiri, spitale, cabinete și instituții medicale sunt puse sub ocrotirea Sfântului mucenic Pantelimon.

Sfântul Pantelimon este un izvor nesecat de leacuri, vindecând boli şi mântuind de diverse suferinţe. Astfel, marele martir şi vindecător este invocat în Taina Sfântului Maslu, la sfinţirea apei şi în rugăciunile pentru cei bolnavi.

O, binecuvântat doctor, icoană şi nume al milei, să mijlocești în fața lui Hristos ca noi să primim iertare, căci tu ai luptat lupta cea dreaptă şi ți-ai dat viața în mâinile Domnului, ca mucenic, în numele Lui! Amin.

Preot Liviu Petcu (doxologia.ro)

Cătălin Acasandrei - Cine este, de fapt, Pintilie călătorul?

Spre finalul lunii iulie, în ziua de 27, calendarul popular ne amintește de un personaj numit Pintelei sau Pintilie călătorul care, deşi nu are nici o însemnătate din punct de vedere religios, a fost integrat în memoria colectivă şi a rezistat, astfel, până în zilele noastre.

În legătură cu numele lui Pintilie călătorul, există credința că, din această zi „se călătorește vara”, o călătorie semnalată de plecarea păsărilor migratoare în țările calde, sau de îngălbenirea ușoară a frunzelor, în special a celor de tei.

În realitate, însă, Pintilie călătorul este o preudo-sărbătoare, ca şi Foca sau Ilie-Pălie. Tradiția populară a creat această divinitate mitică, pornind de la numele Sfantului mucenic Pantelimon, prăznuit pe 27 iulie de Biserica Ortodoxă. Mai demult, această zi era ținută de cei care călătoreau des, de cojocari şi de cei care începeau să recolteze pepenii. De asemenea, se spunea că orbii şi şchiopii trebuie să-l cinstească pe Pintilie, pentru a le uşura suferința, ceea ce ne confirmă faptul că el nu este altcineva decât Sfântul Pantelimon, numit de Biserică „doctor fără de arginți” și fiind considerat ocrotitor al medicilor și vindecător al bolnavilor.

Cine a fost Sfântul Pantelimon?

Sfântul Pantelimon s-a născut în anul 284 la Nicomidia din părinții Eustorgios, senator păgân, și Evula, care era creștină. Părinții săi i-au dat numele de Pantoleon, care în traducere înseamnă „cel în toate puternic ca un leu”. Încredințat spre educație lui Eufrosin, medic de renume, el ajunge după doar puțină vreme la o

cunoaștere desăvârșită a artei medicale, astfel încât împăratul Maximian, care îi remarcase calitățile, intenționa să îl ia la palat, ca medic particular.

Sinaxarul ne spune că, în vremea aceea, trăia în Nicomidia un preot bătrân, Ermolae, care, de frica păgânilor, se ascundea cu puţini creştini într-o casă. Trecând zilnic prin faţa acestei case, Pantoleon a fost invitat înăuntru de către Ermolae, care l-a întrebat: „Copilul meu, care este domeniul pe care îl studiezi?”

Tânărul i-a răspuns: „Medicina, onorabile bătrân, aşa cum este predată de Asklepios, Hippocrates, Galen şi alţi învăţaţi ai acestei ştiinţe. Aceasta este profesia pe care tatăl meu, Eustorgios, a preferat-o pentru mine în defavoarea tuturor celorlalte. Mai mult, profesorul meu Eufrosin m-a încurajat să urmez aceste studii, crezând că voi excela ca şi un doctor care va trata orice fel de boală”.

Atunci, Ermolae i-a spus că adevăratul Doctor este unul singur - Mântuitorul Iisus Hristos: „Dacă tu vei crede în El cu toată inima ta, El va vindeca orice boală fără aplicarea nici unei plante medicinale. Prin harul Lui, El curăţă leproşii, mântuieşte pe cei posedaţi de demoni, opreşte hemoragiile şi vindecă şi alte boli implacabile şi incurabile. Într-adevăr, ar fi mai uşor să numeri nisipul din mări şi stelele de pe cer decât să măsori minunile lui Hristos”.

Pantoleon pleacă, dar ține toate aceste lucruri în inima sa. Găsind într-o zi pe drum un copil omorât de o năpârcă, sfântul îl învie, rugându-se Domnului. Primind, apoi, Botezul, continuă să facă minuni, vindecând un orb și alți oameni bolnavi, fără a le cere bani.

Din cauză că era căutat de mulți bolnavi, și fiincă tocmai îngrijise un creștin tocmai chinuit din ordinul împăratului, ceilalți medici din Nicomidia au profitat de ocazie și l-au denunțat pe Pantoleon la împărat, care poruncește ca acesta să fie supus unor chinuri groaznice, după care decide să-i fie tăiat capul. Când a fost decapitat, nu a curs sânge, ci lapte, iar măslinul de care a fost legat s-a umplut tot de roade.

În momentul în care și-a dat sufletul în mâinile lui Dumnezeu, din cer s-au auzit următoarele cuvinte: „Slujitor credincios, dorința ta va fi acum îndeplinită, porțile cerului îți sunt deschise, cununa ta e pregătită. Vei fi de-acum înainte adăpost deznădăjduiților, ajutor celor încercați, doctor bolnavilor și teroare demonilor. De aceea, numele tău nu va mai fi Pantoleon, ci Pantelimon (adică prea milostiv)”.

Capul Sfântului Pantelimon se păstrează la Mănăstirea Rusikon (a rușilor) din Sfântul Munte Athos, iar fragmente din sfintele sale moaște sunt prezente în

Catedrala din Constanța, Catedrala Episcopală din Galați, Catedrala Mitropolitană din Iași și în multe alte biserici din țara noastră.

Din anul 303, anul morții sale, Sfântul Pantelimon este considerat ocrotitor al medicilor, multe spitale și așezăminte de îngrijire a celor în suferință purtând numele său.

Până astăzi, Sfântul mucenic Pantelimon este chemat în rugăciuni de către preoți la slujba de Sfințire a Apei și la Taina Sfântului Maslu, alături de Sfântul sfințit mucenic Ermolae și de ceilalți sfinți doctori fără de arginți și făcători de minuni.

Pr. Ciprian Florin Apetrei - Theologica - Doctorii de ieri şi de azi, sub ocrotirea sfinţilor

03 apr, 2020

În zilele de pandemie pe care le trăim, în prima linie a luptei cu boala sunt medicii. Ei se află sub ocrotirea specială a Sfinților doctori fără de arginți, care sunt o categorie aparte de oameni sfinți. Aceştia au fost medici creştini care aduceau vindecare raportându-se permanent la Hristos, Vindecătorul a toate, fără a aştepta sau a condiţiona o răsplată de la pacienţi.

În scrierile patristice se subliniază că mare răsplată are în fața lui Dumnezeu medicul credincios, neiubitor de arginți, cu inimă primitoare și milostiv faţă de suferinţa oamenilor.

Sfântului cuvios Antonie cel mare i s-a descoperit de la Dumnezeu în pustiu următorul lucru: „În oraș, există cineva asemenea ție, un medic care dăruiește din prisosul științei sale celor nevoiași și care cântă în fiecare zi Trisaghionul (cântarea «Sfinte Dumnezeule…») împreună cu îngerii”.

Sfinții doctori fără de arginți și făcători de minuni dispuneau de mari harisme, pe care le-au cultivat şi le-au valorificat pentru binele semenilor lor. Erau medici,

excelenţi oameni de ştiinţă, dar în acelaşi timp inima lor era permanent întărită de credinţa în Hristos şi de iubirea faţă de oameni.

În calendarul Bisericii noastre, între Sfinţii doctori fără de arginţi îi regăsim pe următorii:

- *Cosma şi Damian din Arabia,*
- *Cosma şi Damian din Asia Mică,*
- *Chir și Ioan,*
- *Talaleu,*
- *Cosma şi Damian din Roma,*
- *Ermolae,*
- *Anichit şi Fotie,*
- *Diomid,*
- *Luca, arhiepiscopul Crimeii şi*
- *Sfântul mucenic Pantelimon, cel mai cunoscut dintre ei.*

Considerat ocrotitorul medicilor și vindecătorul bolnavilor, Sfântul mucenic Pantelimon este unul dintre cei mai cunoscuți și mai veneraţi sfinți ai Bisericii. El este sărbătorit la 27 iulie. Din viața lui știm că a fost un medic foarte priceput și căutat de pacienţi. Este un model de doctor următor al lui Hristos.

După moartea lui martirică, Sfântul Pantelimon a săvârşit multe vindecări miraculoase. El a fost şi este un izvor nesecat de leacuri, vindecând boli şi dăruind sănătate multor oameni suferinzi.

Astfel, acest mare martir şi vindecător este invocat în Taina Sfântului Maslu, la sfinţirea apei şi în rugăciunile pentru cei bolnavi.

În ziua de 1 noiembrie, Sfânta noastră Biserică Ortodoxă cinsteşte şi ne pune înainte doi mari sfinţi, care sunt foarte cunoscuţi în întreaga lume creştină, doctorii fără de arginţi Cosma şi Damian din Asia mică, care au trăit în secolul al 4-lea. Nu trebuie confundați cu Sfinții mucenici și doctori fără de arginți Cosma și Damian, cei din Roma, sărbătoriți pe 1 iulie, și nici cu Sfinții mucenici și doctori fără de arginți Cosma și Damian, cei din Arabia, pomeniți pe 17 octombrie. Sfinţii Cosma şi Damian (1 noiembrie) erau fraţi, și au fost educați și formați ca doctori. Ei au primit în dar de la Dumnezeu harul vindecării trupurilor și sufletelor bolnave prin ştiinţa acumulată şi puterea rugăciunii.

Din viața lor, medicul de astăzi poate învăța cum să ceară ajutorul lui Dumnezeu atunci când medicina singură nu mai poate oferi soluții în fața agresivității bolii. Când Sfinţii doctori fără de arginţi întâlneau cazuri dificile, în faţa cărora ştiinţa medicală se arăta neputincioasă să ofere vindecare, atunci, credinţa şi statornica lor rugăciune aduceau tămăduire celui bolnav. Însă ei, pe lângă vindecarea trupească, lucrau asupra celui bolnav şi vindecarea spirituală, pentru că de multe ori suferința sufletească o aduce pe cea trupească. De aceea, în procesul vindecării de boală rugăciunea ocupă un loc central pentru omul credincios.

Sfinţii doctori cunoşteau foarte bine că lucrarea de însănătoşire nu constă doar în vindecarea trupească, ci şi în cea sufletească. De aceea se şi îngrijeau să-i îndrume pe oameni la cunoaşterea stării lor sufleteşti, la pocăinţă şi la relaţia sinceră cu Mântuitorul Hristos.

Condiţia vindecării pentru ei era iubirea care inunda existenţa lor. De aceea şi Dumnezeu le-a dăruit din abundenţă harisma tămăduirilor, care este menționată printre altele ca dar al lui Dumnezeu de Sfântul apostol Pavel în Epistola I Corinteni 12, 28: „Şi pe unii i-a pus Dumnezeu, în Biserică: întâi apostoli, al doilea proroci, al treilea învăţători; apoi pe cei ce au darul de a face minuni; apoi darurile vindecărilor, ajutorările, cârmuirile, felurile limbilor”.

Între doctorii fără de arginţi este socotit și un medic mai apropiat de timpurile noastre, Sfântul Luca al Crimeei. El, fiind un doctor din epoca modernă a medicinei, este un model direct pentru medicii de astăzi. Luca al Crimeei este un sfânt din secolul 20. El este mai întâi medic al trupului (chirurg), iar mai apoi medic şi păstor de suflete (arhi-episcop).

Valentin Voino-Iaseneţki, cunoscut nouă ca Sfântul arhiepiscop Luca al Crimeei (1877-1961), a fost chirurg al bolilor trupului și tămăduitor al bolilor sufletului, profesor universitar și păstor al creștinilor. Din viața lui știm că, înainte de fiecare operație, cerea ajutorul lui Dumnezeu, al Maicii Domnului și al sfinților. Pacienții vindecați erau plini de recunoștință, îi mulțumeau, iar el le spunea: „Dumnezeu v-a vindecat cu mâinile mele. Acestuia să vă rugați întotdeauna”.

Pentru Sfântul Luca, medicul, cel mai important era bolnavul și vindecarea lui: „Pentru chirurg nu trebuie să existe cazuri, ci doar un om viu, care suferă”. El nu a renunțat niciodată la bunătatea și iubirea față de aproapele. Cunoștea numele bolnavilor și stabilea o legătură personală cu cei pe care îi trata. Dezinteresat de partea materială și modest, Sfântul Luca a tămăduit suferințe trupești și i-a călăuzit spiritual pe oameni spre mântuire.

El este sărbătorit la 11 iunie, fiind aşezat între Sfinții doctori fără de arginţi ai Bisericii noastre.

Această categorie de sfinți ne certifică faptul că ei au înțeles cuvântul Mântuitorului nostru Iisus Hristos: „În dar aţi luat, în dar să daţi” (Matei 10, 8), dăruind celor bolnavi vindecare prin harul primit de la Dumnezeu.

Ei sunt ocrotitorii celor aflați în suferință și de mare ajutor pentru medicii care îi cheamă în rugăciune. Sunt modele de viaţă, prin care Biserica ne arată că au existat, există şi vor exista întotdeauna sfinţi. Există continuu chipuri sfinţite care „ţin lumea”. Astfel de chipuri luminoase au fost şi Sfinții doctori fără de arginţi și făcători de minuni pe care Biserica noastră îi cinsteşte cu bună-cuviinţă. Ei îi ajută grabnic pe toţi aceia care cu credinţă şi smerenie aleargă la ei ca la nişte adevăraţi prieteni ai lui Dumnezeu.

Spre astfel de minunate trepte duhovniceşti suntem şi noi chemaţi să ne ridicăm în timpurile pe care le trăim. Să înţelegem astăzi aceste mari şi minunate adevăruri, iar Sfinţii doctori fără de arginţi să cerceteze neputinţele noastre, dăruindu-ne sănătate sufletelor, tămăduire trupurilor şi putere medicilor. În aceste timpuri grele de pandemie pe care le trăim, să ne rugăm ca sfinţii să-i întărească pe medici şi să-i ajute în efortul lor de vindecare a celor bolnavi, mijlocind la Bunul Dumnezeu îndepărtarea bolii molipsitoare care marchează neamul omenesc.

Biserica ne învață să ne rugăm lor spunând: „Slăviţilor făcători de minuni şi doctori fără de arginţi, (...) celor ce zac de boală şi s-au deznădăjduit de ajutorul omenesc, dar aleargă la voi cu credinţă fierbinte şi rugăciune osârdnică, tămăduire dăruiţi-le cu cercetarea voastră cea milostivă şi de minuni făcătoare; aşijderea şi pe cei ce din pricina bolilor grele au căzut în trândăvire, în puţinătate de suflet şi în cârtire, cu harul cel dat vouă de Dumnezeu întăriţi-i în răbdare şi îndrumaţi-i ca să priceapă sfânta şi desăvârşita voie a lui Dumnezeu în ce ne priveşte şi să se facă părtaşi ai harului mântuitor al lui Dumnezeu. Pe toţi cei ce aleargă la voi cu osârdie ocrotiţi-i de bolile cele crunte şi apăraţi-i de moartea năprasnică, şi cu puternica voastră mijlocire înaintea lui Dumnezeu păziţi-i neclintiţi în dreapta credinţă şi ajutaţi-i în sporirea duhovnicească, ca împreună cu voi să se învrednicească în veacul ce va să vină a lăuda şi a slăvi numele cel prea sfânt şi de mare cuviinţă al Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, în vecii vecilor. Amin!”

Cristian Curte - Tulburătoarea poveste a acatistului Sfântului Pantelimon

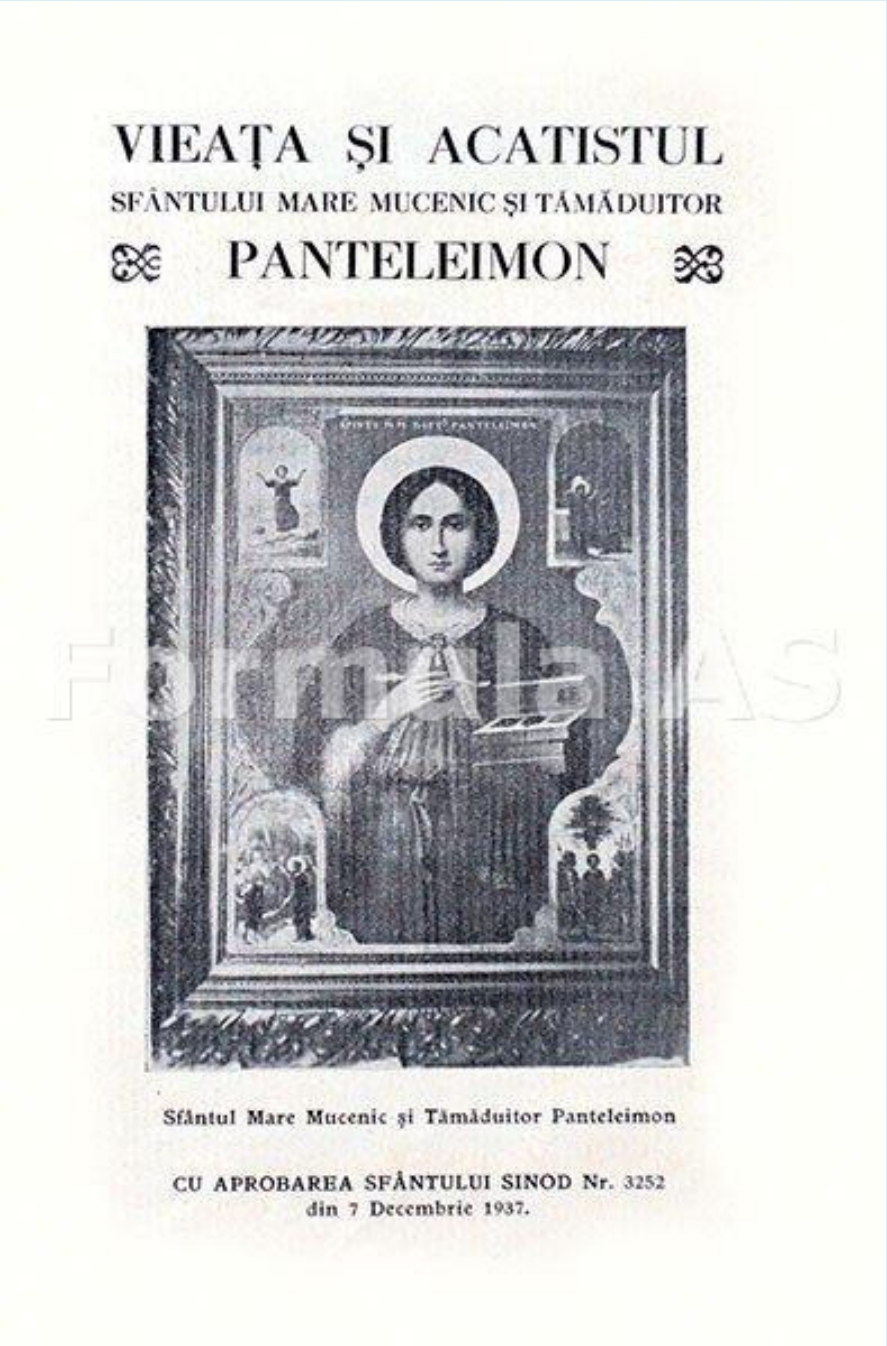

VIEAŢA ŞI ACATISTUL
SFÂNTULUI MARE MUCENIC ŞI TĂMĂDUITOR
PANTELEIMON

Sfântul Mare Mucenic şi Tămăduitor Panteleimon

CU APROBAREA SFÂNTULUI SINOD Nr. 3252
din 7 Decembrie 1937.

- Puţini credincioşi ştiu că acatistul Sfântului Pantelimon, grabnic ajutător în vremuri de restrişte şi de boli, a fost scris la Bucureşti, la mijlocul secolului trecut. Autorii, doi mari păstori ai bisericii, au fost aprig prigoniţi de comunişti. Poate că şi de aceea, acatistul are o mare putere pentru români, cei care îl săvârşesc fiind grabnic ajutaţi de sfânt.

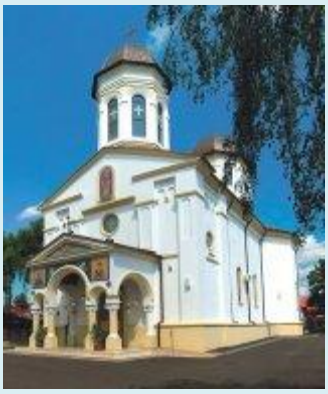

Biserica Sfântul Pantelimon din Bucureşti

"Când am venit preot aici, în parohie, m-am rugat mult Sfântului Pantelimon să facă într-un fel să mă lege de această biserică şi de el. Eram proaspăt căsătorit şi îmi doream, firește, un copil. Soţia a rămas însărcinată, am avut atunci o mare bucurie, ne gândeam deja ce nume să îi punem copilului când, într-o noapte, am avut un vis. Am visat că un tânăr ieşea din Sfântul Potir al Împărtăşaniei. Apoi, dintr-o dată, a început să curgă sânge din acel potir. Iniţial, nu i-am dat nici o importanţă visului, dar după câteva zile, soţia s-a simţit rău şi a trebuit să mergem de urgenţă la spital, unde a fost operată. Am aflat abia atunci, de la medici, că pruncul nostru murise de ceva vreme în pântecul ei, iar ea trecea printr-o primejdie de moarte. Putea să facă septicemie şi să moară şi ea. Dar s-a petrecut ceva neaşteptat: credincioşii bisericii s-au adunat în jurul nostru şi ne-au ajutat cu rugăciunea, iar soţia a scăpat."

Părintele Bogdan Teleanu este un bărbat în putere. Un preot cu multă evlavie, dornic să se implice, să ajute, să facă ceva pentru comunitatea în sânul căreia păstoreşte. Fire interiorizată şi sensibilă, nu vorbeşte foarte uşor despre încercările şi darurile primite de la Dumnezeu. Îl cunosc însă de mulţi ani, aşa că mi s-a destăinuit. Visul acela cumplit, prin care Sfântul Pantelimon a încercat să îi vestească drama prin care avea să treacă, a avut însă şi un final luminos.

"Am fost atât de bucuros că soţia a scăpat cu viaţă... Am rămas însă cu durerea adâncă a pierderii copilului, un copilaş pe care mi l-am dorit foarte mult şi care a murit fără veste. Aşa că am vrut să îl iau acasă de la spital şi să îl îngrop cum se cuvine, pentru că a fost şi el o făptură a lui Dumnezeu, o persoană. Dar nu am primit de la spital trupuşorul lui să îl înmormântez. Din păcate, chiar doctorul care i-a salvat viaţa soţiei mele mi-a spus că nu se poate să îl iau acasă, aşa că am rămas cu acea mare durere în suflet, pe care nu mi-o mângâia nimeni. Însă aveam să aflu alinare într-un fel neaşteptat.

Sfântul mucenic Pantelimon (icoană veche din biserică)

La doar o lună după aceste grele încercări, biserica noastră a primit în dar moaştele Sfântului Pantelimon. Şi când au venit sfintele moaşte, m-am rugat din tot sufletul - «Sfinte, ştiu că e o slujbă frumoasă şi poate ţi-o stric cu rugăciunea asta a mea, dar eu ţi-o spun totuşi. Ştii că mi-aş fi dorit mult o slujbă de înmormântare pentru copilaşul meu, pe care nu am mai apucat să îl ţin în braţe. Te superi dacă mă gândesc că alături de tine, în raclă, este şi sufleţelul lui, şi slujba de astă seară o voi socoti o slujbă de trecere a lui în lumea de dincolo?». După rugăciunea aceasta scurtă m-a podidit plânsul, n-am putut să mă mai abţin. Sfântul însă chiar mi-a împlinit ruga, pentru că s-a înconjurat biserica de trei ori cu racla lui, ca la Înviere, şi apoi a fost o slujbă tare frumoasă, ca un prohod.

Marea mângâiere am simţit-o însă atunci când m-am închinat sfintelor moaşte. Eu nu văzusem modelul raclei, pentru că se ocupaseră de ea ceilalţi părinţi care slujesc aici. Dar când am luat-o în mâini, am rămas înmărmurit - chipul sculptat al Sfântului Pantelimon era exact chipul tânărului pe care-l văzusem în vis, ieşind din potir. Culmea este că noi avem în biserică mai multe icoane ale sfântului, dar nici una nu seamănă cu tânărul pe care l-am văzut în vis. Doar chipul de pe raclă! Din momentul acela, am ştiut că Sfântul Pantelimon are grijă acum şi de sufleţelul copilului meu, care trebuia să vină pe lume şi nu a mai venit."

Un album cât o istorie

Pe străduţele din apropierea Foişorului de Foc, timpul curge altfel în Bucureşti. Casele bătrâne, cu ferestre cu cercevele de lemn, trotuarele umbrite de copaci uriaşi, faţadele îmbrăcate în iederă vin din alte vremuri, cu alţi oameni şi alte inimi, care ştiau să bată la unison, "pentru Dumnezeu, ţară şi rege."

Capacul de pe Sfintele moaşte

Părintele Bogdan Teleanu a poposit aici imediat după ce a fost hirotonit. Ucenicise în anii studenţiei pe lângă părintele Nicolae Bordaşiu, de la Biserica Sfântul Silvestru, un duhovnic cu o viaţă cât istoria României, şi a îndrăgit din prima clipă parohia unde fusese numit.

Părintele Bogdan Teleanu

Drept locuinţă a primit chiar casa din curtea bisericii, o casă cu un singur cat, ascunsă în liniştea aşezată temeinic în jurul sfântului lăcaş. Îşi dorea, aşa cum mi-a spus de la începutul interviului, să se lege din adâncul inimii de biserica ce-i fusese încredinţată spre slujire. Să ţească între el şi ea pânza aceea delicată de simţire care îi îngăduie păstorului să fie nu numai al soţiei şi copiilor, ci şi al tuturor celor păstoriţi. Începutul L-a făcut Dumnezeu.

Într-una din zile pe când rânduia casa, pe un dulap vechi a găsit un album cu fotografii alb-negru, îngălbenite de vreme. Era făcut de familia părintelui Gheorghe Popescu Colibaşi, cel care ridicase casa parohială. Locul dădea semne că îl primeşte. Acesta a fost firul pe care a purces coborârea în tainiţele istoriei.

Pr. Gh. Popescu Colibaşi

"Parohia nu are o arhivă, aşa că nu ştiam prea multe despre istoria ei recentă. Dar în albumul acesta am găsit o însemnare despre «Ateneul Sfântului Pantelimon». Numele m-a fermecat şi l-am preluat când am început să fac în parohie mici piese de teatru cu copilaşii." Părintele Bogdan Teleanu nu avea de unde să ştie că reînnodase o tradiţie răspândită în interbelic.

Trei mărturisitori ai credinţei aproape uitaţi

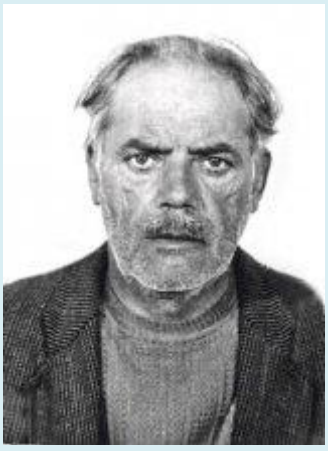

Părintele Petre Gh. Savin

În perioada interbelică, la doi paşi de România, se derula un infern în care preoţii erau ucişi fără nici o judecată, iar bisericile erau transformate în grajduri. Tăvălugul terorii comuniste din Rusia ameninţa să se năpustească şi peste ţara noastră. Mulţi nu îi dădeau nici o şansă, credeau că suntem la adăpost, dar au fost câţiva slujitori ai lui Hristos care au înţeles primejdia şi au spus fără ocoliş, profetic chiar: "Atenţie, vin bolşevicii! Ciuma roşie se va năpusti şi peste noi!"

Părintele Gheorghe Popescu Colibaşi era în anii aceia preot paroh al Bisericii Sfântul Pantelimon din Bucureşti, unde slujea împreună cu părintele Petre Gh. Savin, mare culegător de folclor, unul dintre cei mai importanţi editori de basme de la noi. Doi bărbaţi arşi lăuntric de un singur foc - să îi apropie pe oameni de Hristos, folosind ca liant şi cultura. Aşa că au înfiinţat un mic periodic al parohiei şi un "ateneu al bisericii", prin care răspândeau nu numai credinţa, ci şi dragostea de carte în popor.

Căci, spunea părintele Petre Gh. Savin: "Între lumea domnilor şi între lumea prostimii era aşezat un hotar peste care se putea trece greu, iar cine-l trecea, sau nu se mai uita îndărăt, sau se uita cu milă totdeauna, şi cu dispreţ uneori. Singura apropiere o poate face şi a făcut-o numai cultura: cultura desăvârşită şi lămurită prin iubirea de neam, de lege, de limbă, iar nu cultura pospaiului improvizat din insuficialitate şi importat din maimuţărie, care pe cât e de ridicolă pe atât e de primejdioasă". Şi pentru că aveau nevoie de un apărător ceresc al acestei lucrări misionare, l-au luat drept ocrotitor chiar pe patronul bisericii. Aşa a luat fiinţă "Ateneul Sfântului Pantelimon", care "avea rolul de a pune în lumină prin conferinţe, de ale unor personalităţi din cele mai pricepute, diferite chestiuni de credinţă, învăţătură şi lumină."

Celor doi păstori le lipsea însă o verigă cu care să se lege deplin de cer. Patronul lor, mare tămăduitor şi doctor fără de arginţi, nu avea în acele vremuri un acatist al lui, prin care să fie chemat în ajutor.

Aşa se face că în 1936, părintele Gheorghe Popescu Colibaşi a alcătuit împreună cu PS Irineu Mihălcescu, care îi fusese profesor şi cu care era prieten, Acatistul şi Viaţa Sfântului Pantelimon.

În 1937, ele au şi primit binecuvântarea Sfântului Sinod şi au fost răspândite în toată Patriarhia Română. Anul acesta se împlinesc 80 de ani de când, cu rugăciunile lor, credincioşii ortodocşi români îl cheamă în ajutor pe marele mucenic Pantelimon. Şi pentru că simţeau prigoana apropiindu-se, cei doi preoţi au aşezat în stihurile acatistului rugăciuni care să fie folosite ca o formă de rezistenţă împotriva

comunismului, lăsând acatistul ca pe un sprijin pentru credincioşi în faţa ciumei roşii."

Iar ciuma roşie nu i-a iertat. I-a luat pe rând, pe fiecare în parte, şi i-a zdrobit în malaxorul ei de fier. Pe părintele Petre Gh. Savin l-au arestat în 1952 şi l-au condamnat la 60 de luni de închisoare, într-o colonie de muncă forţată. Doi ani a stat părintele prin puşcării, iar la eliberare nu i-au mai dat nici pensia, silindu-l să trăiască în mizerie.

Mitropolitul Irineu Mihălcescu

Pe vlădica Irineu Mihălcescu, ajuns mitropolit al Moldovei, l-au dat jos din scaun, inventându-i pricini imaginare. Mărturisitorul lui Dumnezeu s-a retras la Mânăstirea Agapia, unde şi-a petrecut ultimele zile. Există indicii că acolo ar fi murit otrăvit de comunişti.

Pe părintele Gheorghe Popescu Colibaşi l-au ridicat în anul 1960. Nu l-au ţinut închis decât o lună, răstimp în care l-au bătut atât de tare, încât a venit acasă cu o pareză. A slujit în continuare la biserică şi a trecut la Domnul în 1974.

Trei destine care, aparent, au fost sfărâmate. Doar că Hristos reuşeşte întotdeauna să răzbune răul îndurat cu dragoste în numele Lui. Dar nu o face tot cu rău, ci cu bine.

Minunile Acatistului

Doamna Elena este un fel de "spirit" bun al bisericii Sfântul Pantelimon. Fostul părinte paroh o numea, mai în glumă, mai în serios, "diaconiţă". Nu s-a căsătorit niciodată, pentru că a vrut să îl slujească doar pe Hristos. Nu în mânăstire, nu retrasă, ci în lume, amestecată cu durerile şi lacrimile unui neam aflat într-o continuă răstignire. Aşa că, atunci când află un suflet ameţit de loviturile răului, îi sare îndată în ajutor. O vorbă bună, o mână caldă, la propriu!, întinsă atunci când soarta

te dărâmă şi, mai ales, îndreptarea hotărâtă spre Sfântul Pantelimon, cu rânduiala citirii acatistului timp de patruzeci de zile. Iar rânduiala aceasta face minuni. Mai mici, precum găsirea unui serviciu, atunci când toate speranţele îţi sunt năruite, sau mai mari, precum izbăvirea dintr-o boală grea, care ţi-a furat viaţa, închizând-o în dureri.

"Fiind mai în vârstă, în această biserică au crescut sub ochii mei câteva generaţii de tineri. Şi mi s-a întâmplat să îndrum fete, care doreau să îşi aleagă o meserie, să se facă asistente medicale, pentru că mi se părea o meserie potrivită pentru ele. Şi pentru că le era frică de ce urma după terminarea studiilor, ştiau şi ele că e greu să te angajezi în sistemul de sanătate de la noi, care e aşa cum e, corupt, eu le spuneam dinainte că Sfântul Pantelimon nu o să le lase fără să îşi găsească un loc de muncă. Şi asta, fără intervenţii, fără cadouri, fără nimic, nimic. Le spuneam să îl slujească aşa cum se cuvine, pentru că el nu rămâne niciodată dator. Acatistul lui are mare putere, şi eu spuneam să îl facă timp de patruzeci de zile. Iar sfântul le ajuta întotdeauna.

***

Nu o să uit niciodată cazul unei fete credincioase, care voia să se angajeze ca laborant într-un spital din Bucureşti. După ce şi-a luat licenţa, a auzit că există un loc liber undeva. Dar nu cunoştea pe nimeni, nu avea nici o recomandare. Aşa că a făcut patruzeci de acatiste la Sfântul Pantelimon, iar când s-a dus să îşi depună dosarul, s-a întâlnit cu şefa tuturor laboratoarelor din spital, care i-a zis din prima, fără să o mai fi văzut vreodată: «Pe tine te vreau!». Fără nici o recomandare, fără nimic! Aşa că atunci când a dat examenul, acesta a fost aproape o formalitate. Şi când a semnat contractul de angajare, m-a sunat imediat şi mi-a spus: «Plâng pe stradă de bucurie, că trăiesc minuni, ca în vieţile sfinţilor! Nu-mi vine să cred!». Culmea e că doamna doctor care a angajat-o a ieşit apoi imediat la pensie. Nu au apucat să lucreze nici o zi împreună. Dar a vrut să predea cumva ştafeta unei tinere în care a simţit că poate avea încredere. Iar asta numai prin mijlocirea Sfântului Pantelimon."

***

Cea mai şocantă minune a fost săvârşită însă cu o credincioasă de care d-na Elena este foarte apropiată, o femeie cu mare evlavie la Sfântul Pantelimon, care a trecut, şi ea, printr-o grea încercare. "Rămăsese însărcinată, pruncul era încă micuţ, în primele luni, când a avut un accident - a căzut din tramvai, pentru că era foarte aglomerat. S-a lovit foarte tare, şi a pierdut sarcina. Abia s-a târât până acasă, dar nu a mers imediat la spital, iar noaptea a avut dureri foarte mari. Aşa că îl tot striga pe Sfântul Pantelimon să vină să o ajute. Şi, în mijlocul chinurilor şi rugăciunilor

ei, sfântul a venit la ea. Nu visa, era perfect conştientă şi l-a văzut intrând în cameră. Un tânăr îmbrăcat în veştminte albe, cu părul retezat în dreptul umerilor. Era foarte sobru şi a întrebat-o direct - «De ce mă strigi?». «Pentru că mă doare, sfinte!». «Unde te doare?». Şi atunci ea i-a arătat lovitura din coaste, iar sfântul a scos o cutie, a deschis-o, apoi a scos din ea o sticluţă, a înmuiat degetul şi a uns-o pe locul loviturii. Când s-a trezit dimineaţa, nu mai avea absolut nimic".

Şcoala de suflete a doamnei Elena

Biserica Sfântul Pantelimon în 1925

Istorii ca aceasta nu sunt simple cazuri pentru doamna Elena, le-a integrat în viaţa ei. Iar acum, când îmi vorbeşte de creştinii pe care i-a luat de mână pentru a le arăta uşa bisericii, ochii albaştri şi mari i se umplu de lacrimi. Şi se ruşinează de asta şi îşi tot aranjează o maramă neagră, care îi acoperă părul de acum cărunt. Nu a vrut să o fotografiez, nici să îi public numele întreg. Mi-a spus că a făcut totul pentru Dumnezeu, nu pentru faimă, şi doreşte să rămână aşa.

Îmi spune, smerită, că nu e greu, pentru că întâlneşte mai ales "oameni aflaţi în suferinţă. Iar când omul e în suferinţă deja pământul inimii lui e arat, pregătit pentru sămânţa credinţei. Suferinţa asta face - ară pământul sufletului! Şi... tu vii şi semeni. Dar trebuie să prinzi momentul, că dacă aştepţi prea mult, iarăşi vin buruienile. Şi trebuie să ai răbdare cu fiecare suflet în parte. Adică, nu pierzi zile, ci ani! Pentru că omul nu se deschide dintr-o dată. Dar când se deschide, ştii că l-ai câştigat pentru Hristos pe deplin".

Sfântul mare mucenic Pantelimon, doctorul doctorilor - Viaţa, minunile şi acatistul

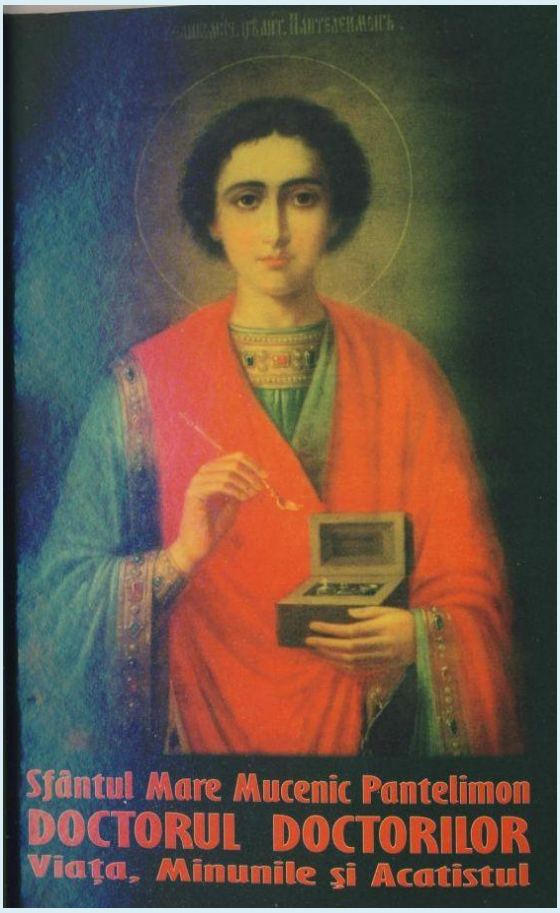

https://www.academia.edu/43036750/Sf%C3%A2ntul_mare_mucenic_Pantelimon_doctorul_doctorilor_-_Via%C5%A3a_minunile_%C5%9Fi_acatistul

https://www.slideshare.net/steaemy1/viata-minunile-si-ac/steaemy1/viata-minunile-si-ac

Biserica Sfântul Nifon, patriarh al Ţarigradului - Cu blagoslovenia sfinţitului arhimandrit Ieremia, egumenul Mănăstirii Sfântului Pantelimon de la Sfântul Munte Athos

Editura metocului Mănăstirii Sfântului Pantelimon de la Sfântul Munte Athos, Moscova, 2001

Viaţa Sfântului mare mucenic Pantelimon - Sfântul tămăduitor, prieten al bolnavilor - video

http://www.youtube.com/watch?v=Yn9biZj6O44

https://ortodox.md/viata-sfantului-mare-mucenic-pantelimon-film-artistic/

Mihai-Alex Olteanu - Cum îl recunoaștem pe Sfântul mare mucenic și tămăduitor Pantelimon în icoane?

Ca și ceilalți Sfinți doctori fără de arginți, Sfântul Pantelimon este zugrăvit ținând în mâna stângă o cutie de medicamente, din care nu lipsește sticluța cu ulei.

Sfântul Pantelimon, frescă în Mănăstirea Golia, Iași, România / Foto: Oana Nechifor

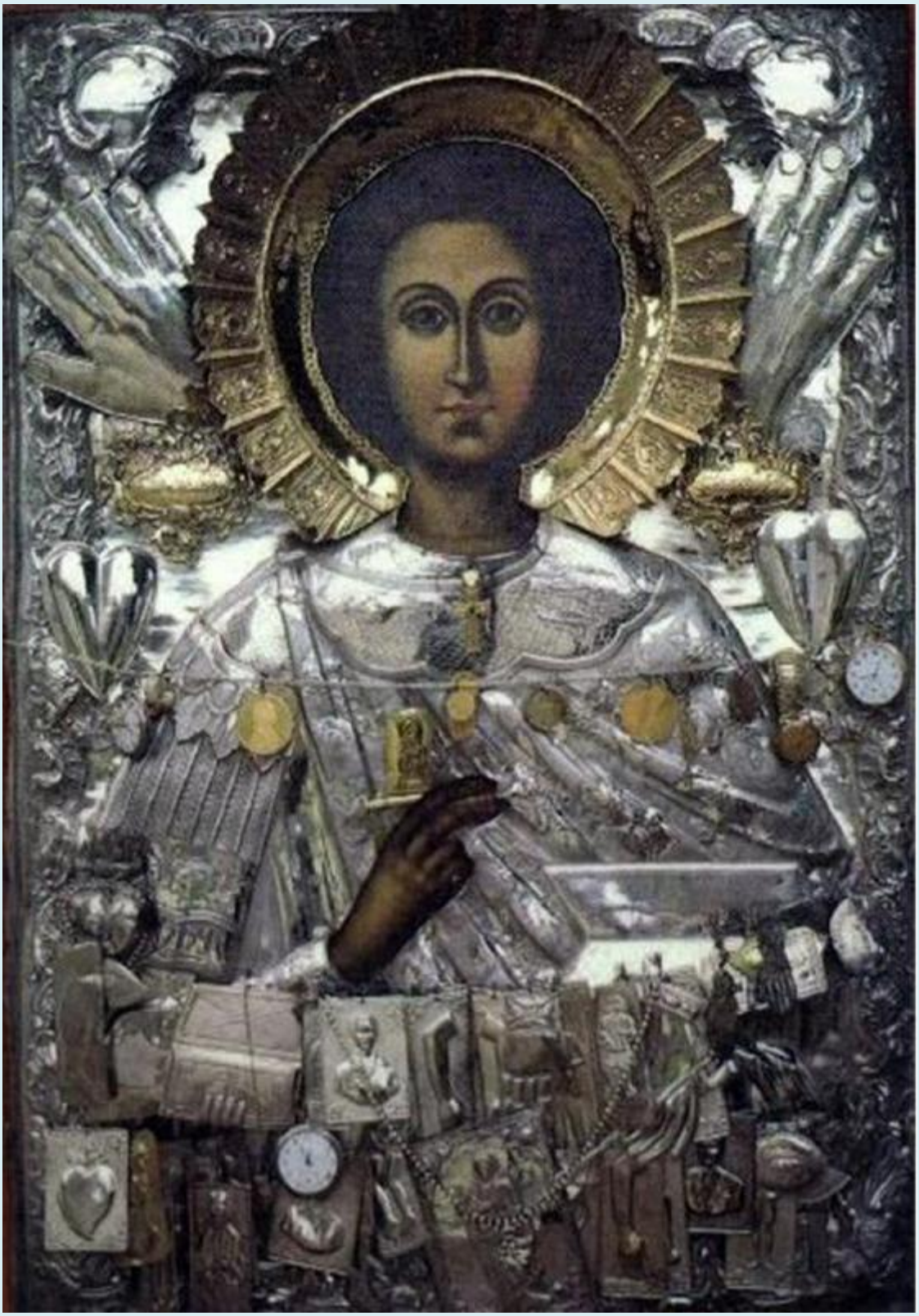

Icoana Sfântului Pantelimon de la Mănăstirea Cutlumuş, Muntele Athos

Sfântul Pantelimon, frescă în Mănăstirea Noul Neamț, Basarabia / Foto: Oana Nechifor

Icoana Sfântului Pantelimon de Mănăstirea „Sfânta Ecaterina”, Muntele Sinai

În Erminia picturii bizantine a lui Dionisie din Fruna ni se spune că Sfântul mare mucenic Pantelimon se zugrăvește sub chipul unui tânăr fără barbă și cu părul creț.

Ca și ceilalți Sfinți doctori fără de arginți, Sfântul Pantelimon este zugrăvit ținând în mâna stângă o cutie de medicamente (din care nu lipsește sticluța cu ulei). Sfântul ține în mâna dreaptă o linguriță ce are coada lungă, cu ajutorul căreia administra medicamentele. Această linguriță seamănă foarte mult cu linguriţa pe care preotul o folosește pentru a împărtăși credincioșii cu Trupul și Sângele lui Hristos. Astfel, este simbolizată legătura dintre Sfânta Împărtășanie și vindecare.

Atunci când este zugrăvită mucenicia Sfântului Pantelimon, acesta este reprezentat ca fiind un tânăr legat de un măslin înflorit, cu capul tăiat, căruia îi curge lapte din grumaz.

Mihai-Alex Olteanu - Icoana Sfântului Pantelimon din Mănăstirea „Sfânta Ecaterina”, Sinai

Aceasta este una dintre icoanele hagiografice (sau aghiografice) ale Sfântului Pantelimon, ce are un cadru de scene mici, marginale, care prezintă evenimente sau minuni din viața sfântului. Acest tip de reprezentare a vieții sfinților a devenit o practică în secolul al XIII-lea.

***

Biserica Ortodoxă îl prăznuiește în ziua de 27 iulie pe Sfântul mare mucenic și tămăduitor Pantelimon, care aparține unui grup de sfinți cunoscuți sub numele de Sfinți doctori fără de arginți, adică sfinți care au vindecat fără a cere plată - lucru neobișnuit în primul mileniu, și chiar (sau mai ales) în ziua de astăzi.

Icoana Sfântului mare mucenic Pantelimon din Mănăstirea Sfintei Ecaterina de pe Muntele Sinai a fost zugrăvită la începutul secolului al XIII-lea și îl înfățișează pe sfânt ținând în mână dreapta o cruce (semn al suferințelor pentru Hristos), iar în mâna stângă o cutie cu medicamente.

Aceasta este una dintre icoanele hagiografice (sau aghiografice) ale Sfântului Pantelimon, ce are un cadru de scene mici, marginale, care prezintă evenimente sau minuni din viața sfântului. Acest tip de reprezentare a vieții sfinților a devenit o practică chiar în secolul al XIII-lea.

Scenele prezentate în icoană sunt:
În partea de sus: Sfântul Pantelimon se întâlnește cu Sfântul mucenic Ermolae; Sfântul Pantelimon învață tainele medicinii de la preotul Ermolae; Sfântul Pantelimon se roagă pentru copilul mușcat de șarpe; Sfântul Pantelimon învie copilul prin rugăciune.
În partea din stânga: Sfântul Pantelimon ucide șarpele; Sfântul Pantelimon îl vindecă pe orbul din naștere; Sfântul Pantelimon îl ridică pe paralitic; Sfântul Pantelimon este chinuit prin fierberea într-o cuvă de plumb.
În partea din dreapta: Sfântul Pantelimon este botezat; Sfântul Pantelimon distruge idolii păgânilor; Sfântul Pantelimon este chinuit și ars; Sfântul Pantelimon este dat spre hrană fiarelor sălbatice.
În partea de jos: Sfântul Pantelimon este aruncat în mare; Sfântul Pantelimon și roata plină de cuie, care se întoarce să-i rănească pe chinuitorii săi; Sfântul Pantelimon este decapitat; înmormântarea Sfântului Pantelimon.

Pr. Silviu Cluci - Icoana făcătoare de minuni a Sfântului Pantelimon de la Schitul Cutlumuş, Athos

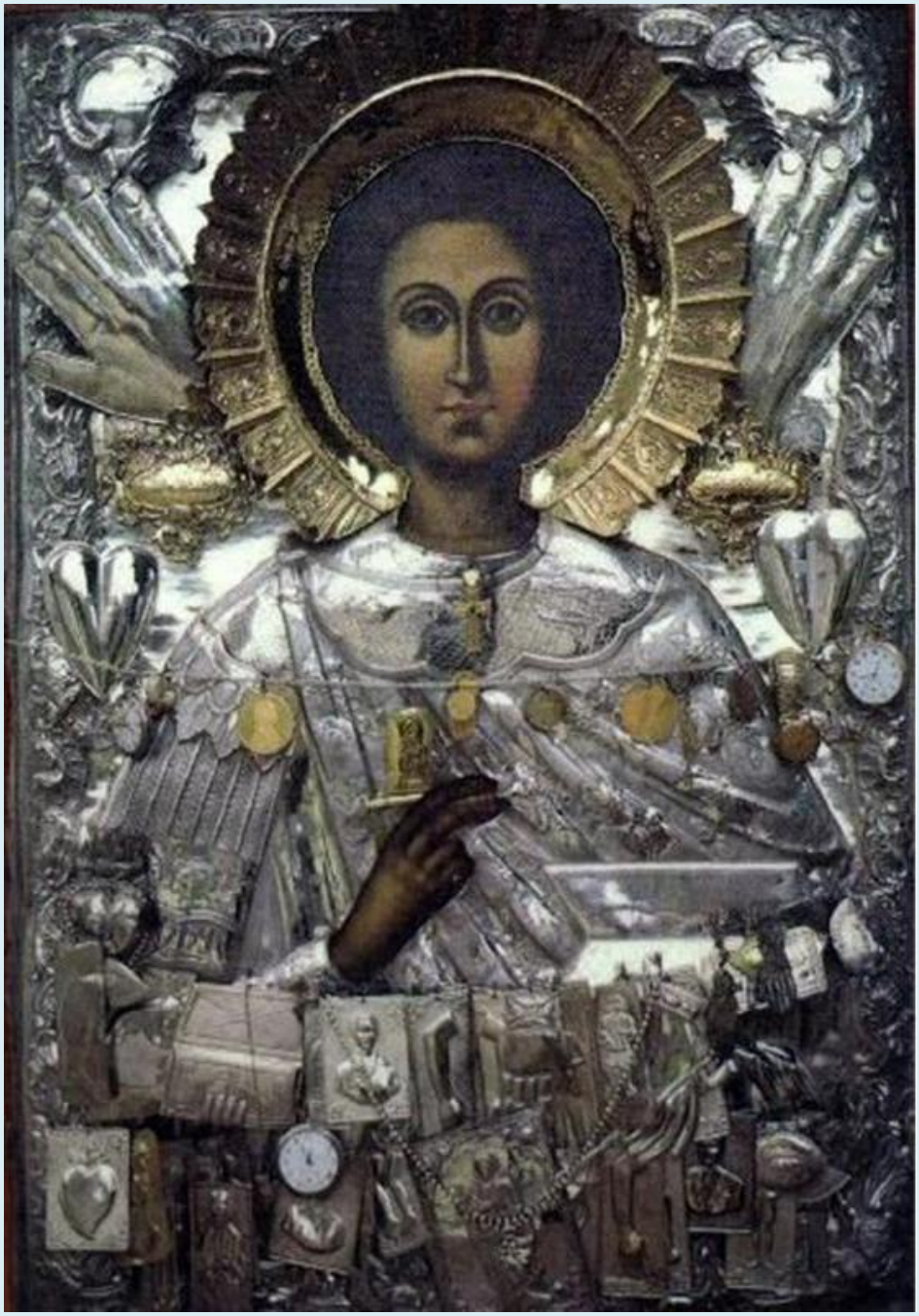

În kiriakonul Schitului Cutlumuş, la loc de mare cinste, se află icoana făcătoare de minuni a Sfântului mare mucenic şi tămăduitor Pantelimon. În arhiva schitului se păstrează mai multe mărturii cu privire la minunile săvârşite de Sfântul Pantelimon.

***

Schitul „Sfântul Pantelimon” al Mănăstirii Cutlumuş se află în Sfântul Munte Athos, pe coasta nordică a văii ce coboară de la Cutlumuş la Iviron. Aşezământul a fost ctitorit în anul 1785, pe locul unei chilii mai vechi, de către ieromonahul Haralambie şi a fost recunoscut oficial ca schit prin sigiliul patriarhului Neofit, în anul 1799.

Ocrotitorul Schitului este Sfântul Pantelimon, în cinstea căruia a fost construit kiriakonul (biserica centrală) schitului, între anii 1782-1790. Aici se află şi icoana făcătoare de minuni a Sfântului Pantelimon (secolul al XVIII-lea), prin care Sfântul Pantelimon a săvârşit şi săvârşeşte multe minuni.

Odată, sfântul a scos apă dintr-o fântână a Schitului, la rugăciunile părinţilor. Apa avea culoarea laptelui, aşa cum era și sângele sfântului, care a curs atunci când i s-a tăiat capul.

Într-un an, pe 27 iulie, în timpul privegherii de Sfântul Pantelimon, părintele Daniel de la chilia „Sfântul Hrisostom”, care avea dureri de cap şi de spate de 20 de ani, a avut o vedenie în care Sfântul Pantelimon i-a arătat că trebuie să îndure crucea şi situaţia bolilor cu răbdare, bucurie şi mulţumire.

Şi Sfântul cuvios Paisie Aghioritul, după ce i s-au arătat Sfinţii Luchilian şi Pantelimon, a mărturisit despre icoana Sfântului Pantelimon de la Schitul Cutlumuş că seamănă mult cu chipul Sfântului Pantelimon.

Dintr-o icoană a Sfântului Pantelimon, a început să izvorască mir

22 august, 2016

În renumită Mănăstire Sretensky din Moscova, o icoană a marelui mucenic și vindecător Pantelimon, care conţine o părticică din moaştele acestui mare sfânt, a început să izvorască mir. Minunea a apărut după ce icoana a fost dusă, într-o scurtă vizită, în biserica unui cămin pentru invalizi, în oraşul Ulan-Ude, la mijlocul lunii iulie, conform publicaţiei Rusia-Buriatia.

Picături de lichid uleios au mai apărut, însă, pe aceeaşi icoană, cu doi ani în urmă.

Declaraţia unei călugăriţe din mănăstire

Când icoana a revenit în mănăstire, din căminul de invalizi, mirul se prelingea din zona pieptului și a mâinilor marelui mucenic Pantelimon. Uleiul a ajuns, astfel, să acopere întreaga icoană, acumulându-se în partea de jos a acesteia.

Olga, o călugăriță din Mănăstirea Sretensky, a declarat: „Probabil mulți dintre voi știți că, în timpul vieții sale, el a fost medic, și, prin urmare, oamenii se îndreaptă spre el, cu cereri de vindecare a bolilor lor trupeşti”.

Medicul sfânt a vindecat, prin rugăciune şi arta medicinei. Cei aflaţi în suferinţă, aflând de vindecările altruiste, „fără de arginţi”, şi uimitoare, s-au îndreptat dintotdeauna către Sfântul Pantelimon, pentru ajutor. Din această cauză, încă din vremurile sale, alţi medici au devenit invidioşi pe el, aşa încât unul chiar a hotărât să-l dea în vileag că este creştin.

Sfântul a fost aruncat imediat în închisoare, dar el a continuat să militeze pentru credința sa, aşa încât împăratul de atunci a cerut uciderea Sfântului Pantelimon.

Călugăriţele Mănăstirii Sretensky au încercat să păstreze discreţie

Călugăriţa Olga, a continuat: „Chiar și cei necredincioși vin să se roage. Este o părticică din moaștele sale, în această icoană. Multe biserici și capele din diferite instituții medicale sunt închinate marelui mucenic și vindecător Pantelimon. Pelerinii veneau în mod special în Mănăstirea Sretensky, să se roage la icoana marelui mucenic și să ceară vindecare și mângâiere, pentru ei înşişi şi pentru cei dragi”.

Pentru a nu declanșa manifestări exagerate, legate de minunea izvorârii de mir, stareţa mănăstirii şi celelalte surori au încercat ca aceasta să nu fie făcută public. Din câte se vede, însă, minunea nu a putut rămâne ascunsă.

Icoana este, în prezent, păstrată în altarul capelei inferioare, a declarat mitropolitul Savatie.

Sursa: https://lonews.ro/

Teodor Danalache - Mănăstirea Sfântul Pantelimon - Sfântul Munte Athos

Mănăstirea Rusikon din Athos

Mănăstirea Sfântul Pantelimon, cunoscută şi sub denumirea de "Russikon", este marea lavră a ruşilor din Sfântul Munte Athos. "Russikon" este de fapt numele vechii aşezări monahale ruseşti, aflată mai sus, pe munte, în dreptul noii mănăstiri.

Mănăstirea rusească Sfântul Pantelimon este construită în partea de sud-vest a peninsulei athonite, între Mănăstirea Xenofont şi Mănăstirea Xiropotamu. Îmbinând stilul local, cu cel tipic rusesc, ansamblul monahal condus de ruşi este unul dintre cele mai vii şi colorate din întregul Sfânt Munte.

Din punct de vedere ierarhic, Mănăstirea Sfântul Pantelimon ocupă locul 19, între cele 20 de mănăstiri athonite. Asemenea şi celorlalte mănăstiri athonite, Sfântul Pantelimon are o viaţă cenobitică, adică de obşte.

Mănăstirea este cunoscută în întreaga lume prin vieţuirea aici a Sfântului Siluan Athonitul, un sfânt al vremii noastre. Cuviosul Siluan Athonitul, pe care Biserica Ortodoxă îl pomeneşte astăzi, în ziua de 24 septembrie, cu siguranţă cel mai cunoscut sfânt al secolului trecut, a lăsat posterităţii scrierile sale, testamentul său duhovnicesc, o mărturie a dragostei pentru Dumnezeu şi pentru oameni.

Sfântul Munte Athos se află în nordul Greciei, în regiunea Macedonia. Muntele Athos este un munte cu înălţimea maximă de 2.033 metri - Vârful Athon - ce îşi înalţă culmea de piatră pe o peninsulă lungă de 60 de kilometri şi lată de 8-12 kilometri, aria totală a acestuia fiind de 360 de kilometri pătraţi. Careia - Karyes - este capitala Athosului, iar portul de acces către aceasta se numeşte Dafne - Daphne. Din Careia se pleacă spre toate mănăstirile din Sfântul Munte.

Sfântul Munte Athos este o republică monastică cu regim administrativ autonom în cadrul Greciei, având capitala la Careia. Sfântul Munte găzduieşte douăzeci de mănăstiri mari, zise împărăteşti, cu drepturi egale, care conduc tot Muntele.

Cele douăzeci de mănăstiri atonite sunt următoarele: Mănăstirea Marea Lavră, Mănăstirea Vatoped, Mănăstirea Iviron, Mănăstirea Hilandar, Mănăstirea Dionisiu, Mănăstirea Cutlumus, Mănăstirea Pantocrator, Mănăstirea Xiropotamu, Mănăstirea Zografu, Mănăstirea Dochiariu, Mănăstirea Caracalu, Mănăstirea Filoteu, Mănăstirea Simonos Petras, Mănăstirea Sfântul Pavel, Mănăstirea Stavronikita,

Mănăstirea Xenofont, Mănăstirea Grigoriu, Mănăstirea Esfigmenu, Mănăstirea Sfântul Pantelimon şi Mănăstirea Constamonitu. Pe lângă marile mănăstiri mai funcţionează încă 12 schituri şi o mulţime de chilii monahale ortodoxe, în care trăiesc mulţime de călugări ortodocşi.

Mănăstirea Sfântul Pantelimon "Rusikon" - scurt istoric

Mănăstirea Sfântul Pantelimon este o mănăstire relativ nouă, în rândul celor athonite. Biserica cea mare a mănăstirii a fost construită în actuala locaţie în anul 1765, în timp ce clădirea originală, aflată la temelia mănăstirii datează din secolul al XI-lea.

Manstirea Sfântul Pantelimon a fost întemeiată prin secolul al XI-lea, sub împărăţia lui Alexios I Comnenul, de către câţiva călugări veniţi din Rusia. În perioada ei de maximă înflorire, în mănăstire au vieţuit aproape patru mii de călugări. Rămasă aproape pustie, mănăstirea a fost reînnoită de împăratul Andronic al II-lea Paleologul (1282-1328), fiind astăzi locuită de călugări greci şi ruşi.

Începând cu secolul al XIV-lea, mănăstirea se numeşte Sfântul Pantelimon a Ruşilor. Arsă şi pustiită de mai multe ori, a fost refăcută atât de ţarii ruşi cât şi de domnii ţărilor române. Trecutul acestei mănăstiri a cărei strălucire se datorează nu numai ţarilor ruşi, ci şi unor domnitori români care, prin ajutoarele băneşti de mii şi mii de piaştri, au contribuit la renovarea ei, iar după catastrofale incendii, au trimis zidari şi zugravi pentru reconstrucţia şi restaurarea multor edificii.

În istoria mănăstirii Sfântul Pantelimon apar figurile lui Vlad Ţepeş, Sfântul Ştefan cel mare, Radu cel mare, Sfântul Neagoe Basarab, Ion Mavrocordat, Constantin Racoviţă, şi figurile unor domnitori fanarioţi, printre care Moruzzi, Sutu, Caragea, fiecare la rândul lui dând anual sume între 4.000 şi 6.000 aspri de argint.

Dar adevăratul ctitor al Mănăstirii Pantelimon rămâne domnul Moldovei, Scarlat Callimachi, care zideşte din temelie biserica centrală şi imensa trapeză, poate cea mai mare din tot Muntele Athos, la care se adaugă clopotniţa şi o parte din corpul chiliilor. Este o zestre care dăinuie, hrisoavele vechi şi chiar cronicarii şi monahii ruşi şi greci le consemnează în letopiseţul vremii.

Începând cu secolul al XVIII-lea, domnii fanarioţi ai Moldovei devin ctitorii principali ai Mănăstirii Pantelimon. Astfel Ioan Mavrocordat, Constantin Racoviţă, Grigore Ghica, dau ajutoare anuale între 10.000 şi 56.000 aspri echivalent.

Cel mai mare ctitor rămâne însă, după cum am amintit şi mai sus, domnul Moldovei Scarlat Callimachi (1812-1819) care zideşte din temelii biserica centrală, între anii 1812-1821, trapeza mare, în care pot lua masa odată aproape o mie de monahi, clopotniţa şi o parte din corpul chiliilor.

Pisania de la intrare arată pe Scarlat Calimah ca ctitor fondator. Stema Moldovei, Capul de Bour, având trecut lângă ea anul 1819, sculptată în piatră, se vede şi astăzi pe unul dintre pereţii turnului mănăstirii, lângă trapeză. Între anii 1887-1888, mănăstirea a fost refăcută de ţarul Rusiei Alexandru al III-lea.

Clopotniţa mănăstirii este renumită pentru cele mai mari clopote din toată Grecia, donate de ţarii ruşi. Clopotul mare are circa 13.000 de kilograme, el fiind tras numai o singură dată pe an, când mănăstirea îşi serbează hramul. Când bate acest clopot, glasul lui răsună în tot Athosul.

Din anul 1875 mănăstirea este condusă de egumeni ruşi şi devine cea mai mare lavră din Muntele Athos, numărând la începutul secolului al XX-lea, peste două mii de monahi ruşi şi puţini greci. Mănăstirea Pantelimon sau Rusicon, cu hramul Sfântul Mare Mucenic Pantelimon, este un adevărat colos cu două biserici în interior şi vreo 35 de paraclise, cu patru corpuri mari de chilii cu câte patru şi cinci niveluri.

Cum am amintit, în interior, mănăstirea păstrează un număr impresionant de paraclise. Dintre paraclisele Mănăstirii Sfântul Pantelimon menţionăm pe cele mai cunoscute, o parte dintre ele fiind închinate Adormirii Maicii Domnului, Sfântului Mitrofan, Înălţării Domnului, Sfântului Serghie, Sfântului Dimitrie, Sfinţilor Arhangheli, Sfântului Gherasim, Sfinţilor Împăraţi Constantin şi Elena, Sfinţilor Împăraţi Vladimir şi Olga şi Sfântului Alexandru Nevski.

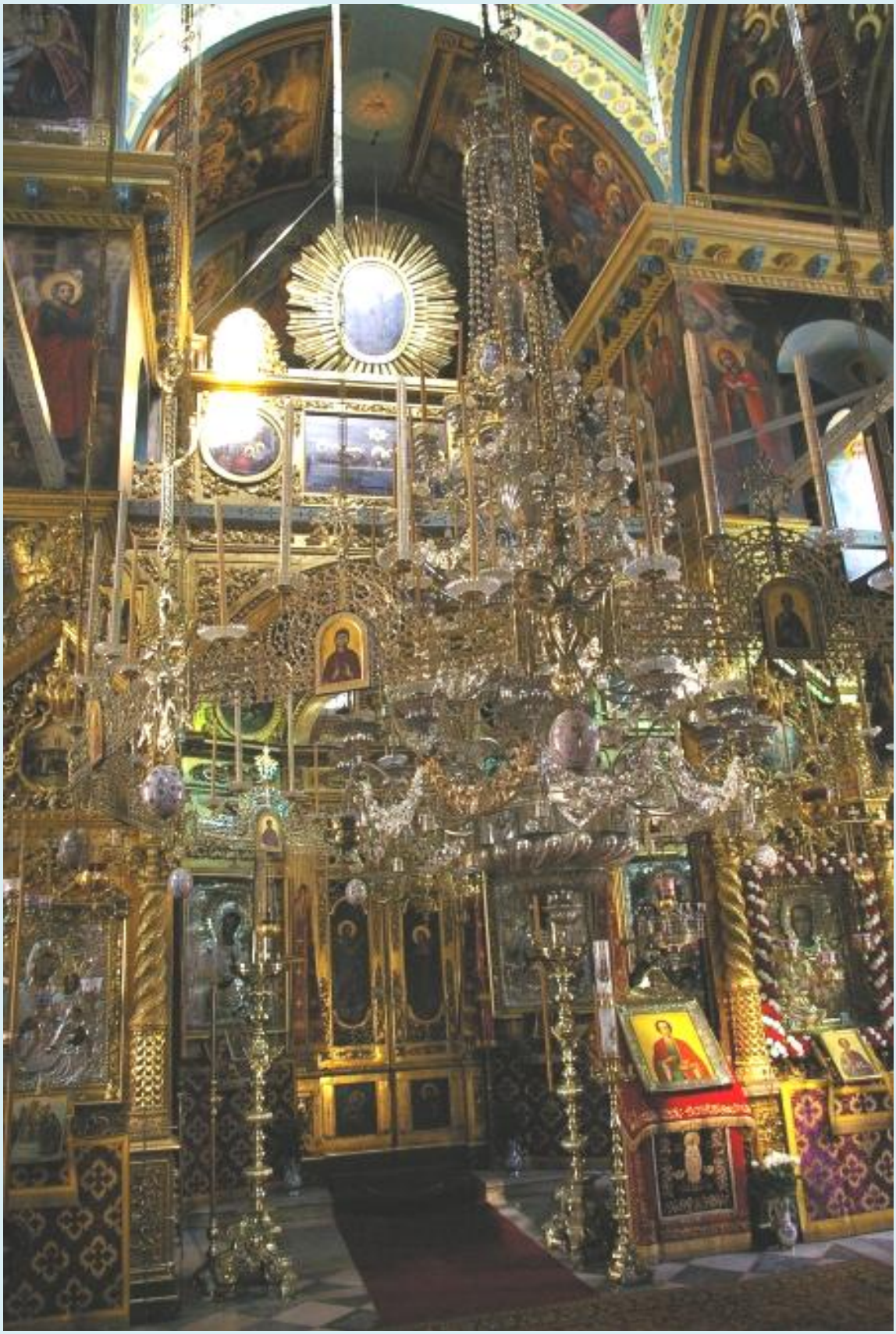

În mănăstire se află icoana Sfântului Pantelimon făcătoare de minuni, având şi moaşte.

Icoana Sfântului Pantelimon făcătoare de minuni

În mănăstire se găsesc următoarele Sfinte moaşte şi odoare de mare preţ: Capul Sfântului Pantelimon, părticele din moaştele Sfântului Iosif păzitorul Sfintei Fecioare, o părticică din moaştele Sfântului apostol Toma şi o bucată din piatră care a fost pe mormântul Domnului şi multe altele.

Averile din care se întreţine mănăstirea se găsesc la Istanbul şi în Rusia. Mănăstirea are şi o bibliotecă foarte bogată, 24 de evanghelii pe pergament din secolele XI-XV, 69 de manuscrise pe pergament cuprinzând materii bisericeşti din secolele XI-XIV şi 126 de manuscrise de muzică bisericească din secolul al XIII-lea.

Mănăstirea prezintă o arhitectură asemănătoare cu a unui orăşel: clădiri de diferite înălţimi cu multe domuri. Înainte de un incendiu devastator din anul 1968, o aripă a mănăstirii, care era folosită pe post de arhondaric, avea o capacitate de până la 1.000 de locuri. Clădirea cu patru etaje, într-o parte a căreia este amenajat astăzi arhondaricul mănăstirii, este clădirea uriaşă, complet avariată în incendiul din anul 1968.

Biserica mare este închinată Sfântului Pantelimon. Construcţia acesteia a început în anul 1812 şi s-a terminat în anul 1821. Arhitectura bisericii mari a mănăstirii este tipic athonită. Pictura mănăstirii este de o frumuseţe rară. Interiorul bisericii este acoperit în fresca aparţinând secolului al XIX-lea şi purtând pecetea stilului rusesc.

Numărul vieţuitorilor mănăstirii a tot oscilat de-a lungul timpului. Astfel, călugării ruşi erau în număr de 1.000 în anul 1895 şi 1.446 în anul 1903. În anul 1990, aceştia s-au restrâns la numărul de 35 de călugări. Actualmente mănăstirea se află într-o perioadă de înflorire duhovnicească, numărul călugărilor fiind în creştere.

În interior, mănăstirea are vreo 70 paraclise. Mănăstirea are în grija ei patru schituri: Schitul Xylourgou sau Bogoroditsa, metocul Chromitsa, Schitul Nea Thebais sau Gournoskete şi Schitul Paleomonastiro.

Rugăciunea Sfântului Siluan Athonitul

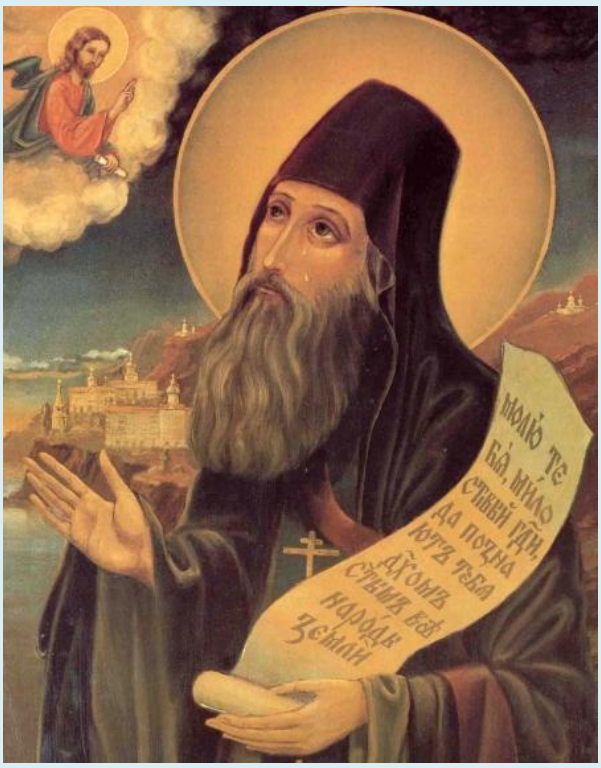

Doamne, îndreptează-ne, precum o mamă duioasă îşi îndreptează copiii săi mici. Dă fiecărui suflet să cunoască bucuria mântuirii Tale şi puterea ajutorului Tău.

Dă uşurare sufletelor chinuite ale poporului Tău şi pe noi, pe toţi, ne învaţă prin Duhul Sfânt, să Te cunoaştem pe Tine.

Se chinuieşte sufletul omenesc pe pământ, Doamne, şi nu poate să se întărească cu mintea întru Tine, pentru că nu Te cunoaşte pe Tine, nici bunătatea Ta.

Mintea noastră este întunecată de grijile lumeşti şi nu putem pricepe bunătatea dragostei Tale. Tu ne luminează. Milostivirii Tale toate îi sunt cu putinţă.

Tu ai pus în Sfânta Evanghelie, că morţii vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu şi vor învia. Aşa fă acum: ca sufletele noastre moarte să audă glasul Tău şi să învie, intru bucurie.

Teodor Danalache - Mănăstirea Sfântul Pantelimon – Panachrantos

Mănăstirea Sfântul Pantelimon, numită şi Mănăstirea Panachrantos, este o mănăstire ortodoxă aflată pe insula grecească Andros, unde dintre insulele ciclade din Marea Egee. Numele actualei mănăstiri, anume "Panachrantos", trimite la persoana căreia îi este închinată vechea biserică a mănăstirii, anume Maicii Domnului Preacurată.

Mănăstirea din Andros îşi serbează cele două hramuri în zilele de 27 iulie, când e prăznuit Sfântul mare mucenic Pantelimon, al cărui sfânt cap se află păstrat în biserică, şi 15 august, când se face prăznuirea Adormirii Maicii Domnului.

Mănăstirea Panachrantos este aşezată pe culmile stâncoase ale munţilor Geronakas, aproape de vârful Katafigio, la o altitudine de aproximativ 750 de metri. Din localitatea Mesaria, aflată lângă Menites, şi până la mănăstire se fac două ore, mers domol.

Întemeierea mănăstirii de pe stâncile insulei Andros este atribuită strategului (generalului) Nichifor al II-lea Focas, care mai apoi a ajuns împărat al Imperiului Roman de Răsărit, domnind între anii 963 şi 969. Acesta a zidit mănăstirea tot undeva în secolul al X-lea, posibil în anul 961.

Potrivit legendei locului, doi călugări ortodocşi, făgăduindu-i împăratului că se vor ruga spre a ieşi victorios dintr-o luptă grea, i-au cerut acestuia ajutor material, când a poposit pe această insulă, în drumul lui spre Creta. Împăratul a fost de acord,

urmând ca victoria să-l facă să se întoarcă pe insula Andros, cu ajutoare materiale, spre ridicarea unei mănăstiri, pentru cei doi călugări.

Generalul-împărat a câştigat lupta, după aceasta zidind mănăstirea promisă. Înconjurată de un zid de piatră fortificat, mănăstirea seamănă cu o fortăreaţă bizantină. De pe zidurile mănăstirii, priveliştea este magnifică, Chora şi întreaga regiune putând fi văzute în toată frumuseţea lor.

Potrivit unei alte tradiţii a locului, mănăstirea a fost zidită pe un loc indicat de Maica Domnului. Astfel, icoana Maicii Domnului "Panachrantos", posibilă lucrare a Sfântului Apostol Luca, a indicat celor doi călugări locul viitoarei mănăstiri. Icoana cu pricină este păstrată încă şi astăzi în mănăstirea de pe stânci, în biserica cea veche, lângă uşa sudică a altarului.

Pe lângă această minunată şi veche icoană, în biserica mănăstirii se mai păstrează, cu mare evlavie, şi Capul Sfântului Pantelimon. Icoana Sfântului Pantelimon şi Sfintele sale moaşte se află imediat lângă icoana Maicii Domnului Panachrantos, în partea ei stângă.

Biserica cea veche păstrează fresce din secolul al XVIII-lea. Iconostasul sculptat al acesteia este şi el deosebit de frumos. Icoana Maicii Domnului mai-sus numită este înrămată într-o frumoasă ramă de argint. Acum câţiva ani, Mănăstirea Panachrantos era vieţuită de numai trei călugări.

Capul Sfântului Pantelimon

Icoane

Dionisie din Furna arată că Sfântul Pantelimon se zugrăveşte sub chipul unui tânăr, fără barbă, cu părul creţ. Atunci când se zugrăveşte mucenicia lui, Dionisie arată că Sfântul Pantelimon se săvârşeşte tăindu-i-se capul; el este reprezentat ca un tânăr, fiind legat de un măslin înflorit, cu capul tăiat, şi căruia îi curge lapte din grumaz.

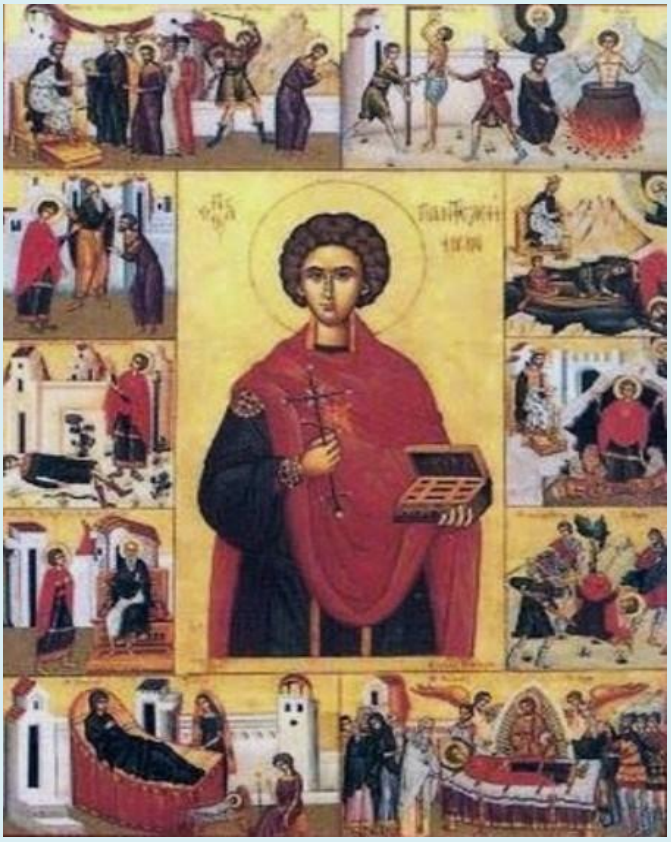

27 iulie

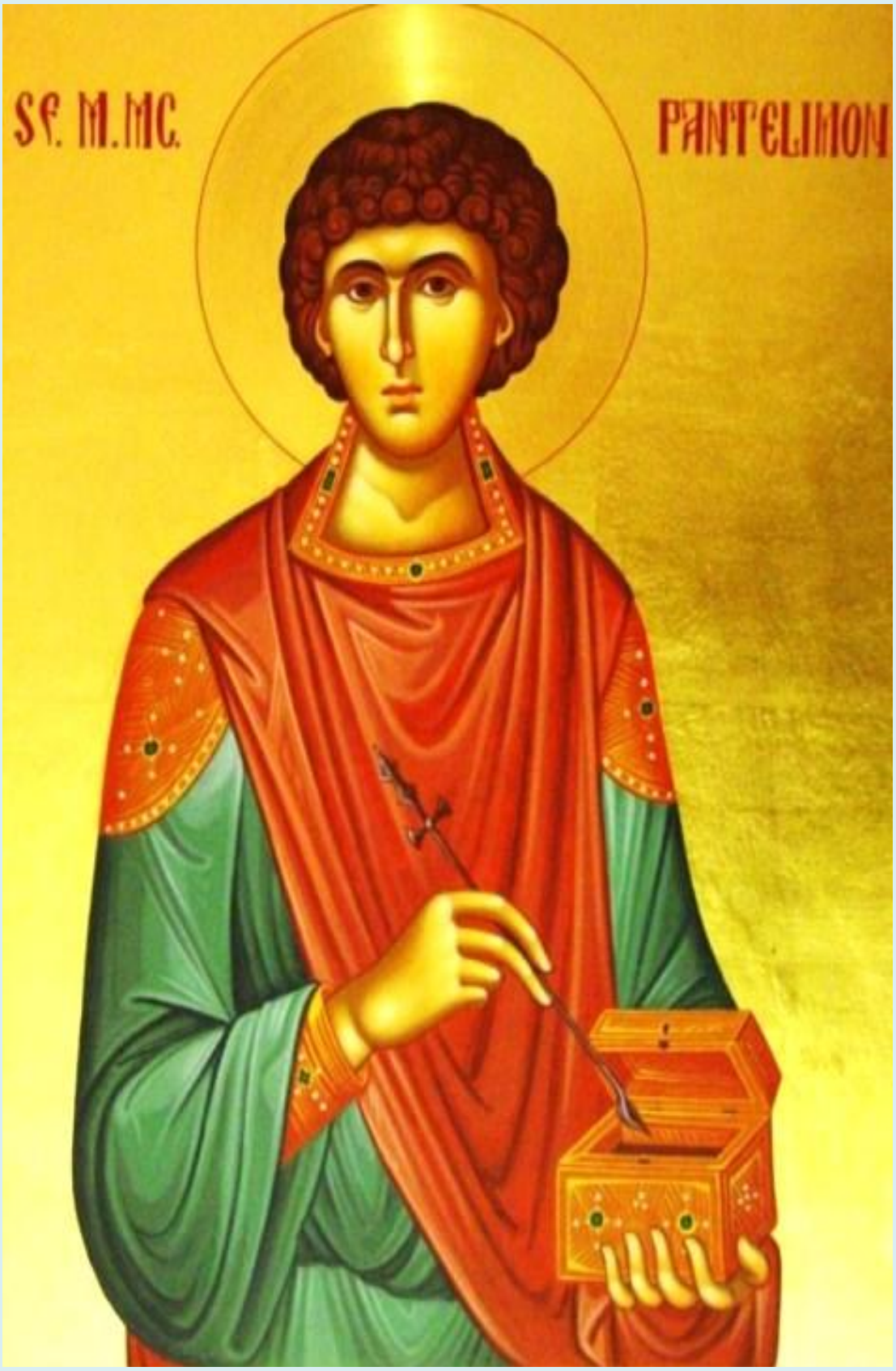
Sf. M. MC.
PANTELIMON

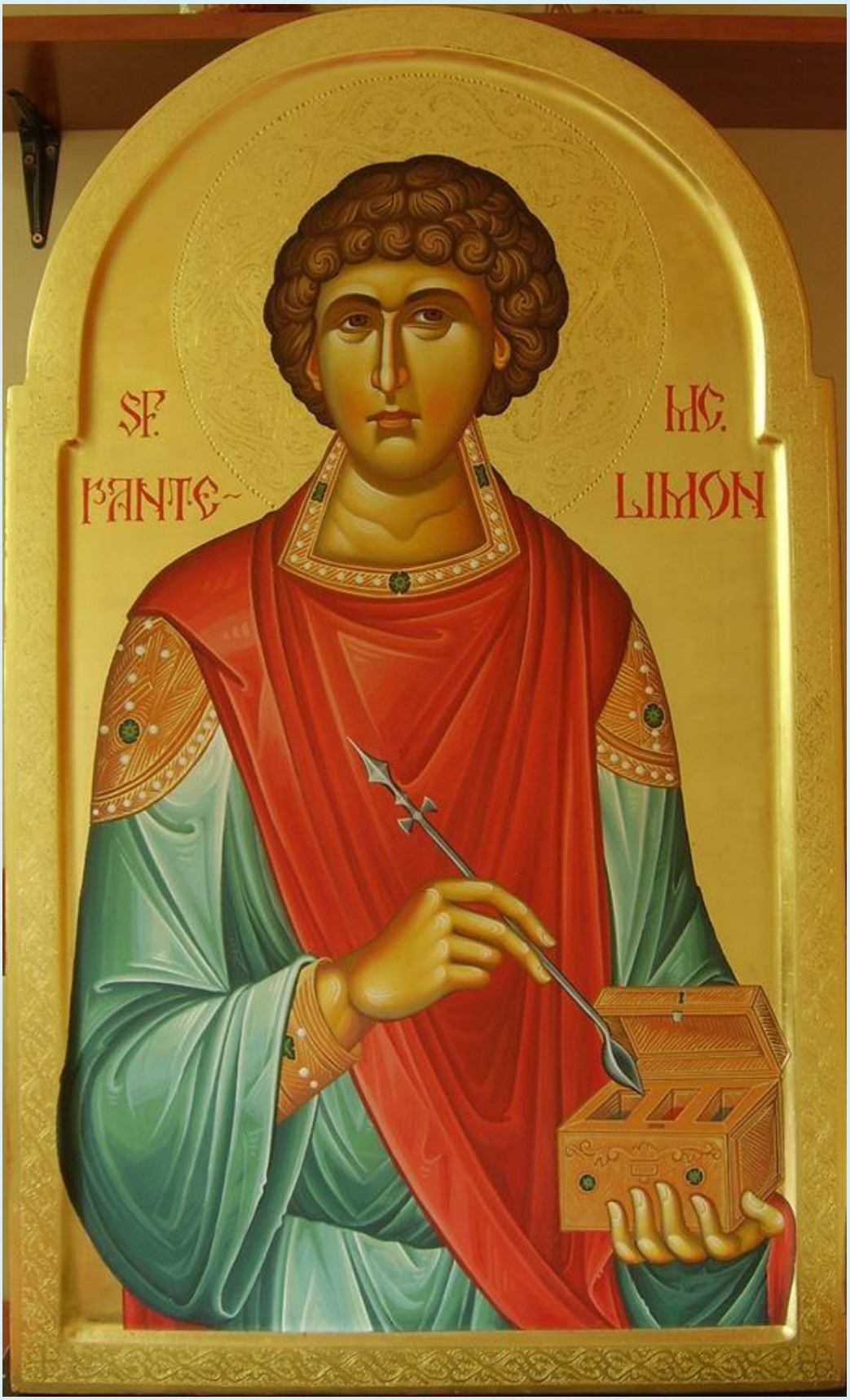
SF.
PANTE~
HG.
LIMON

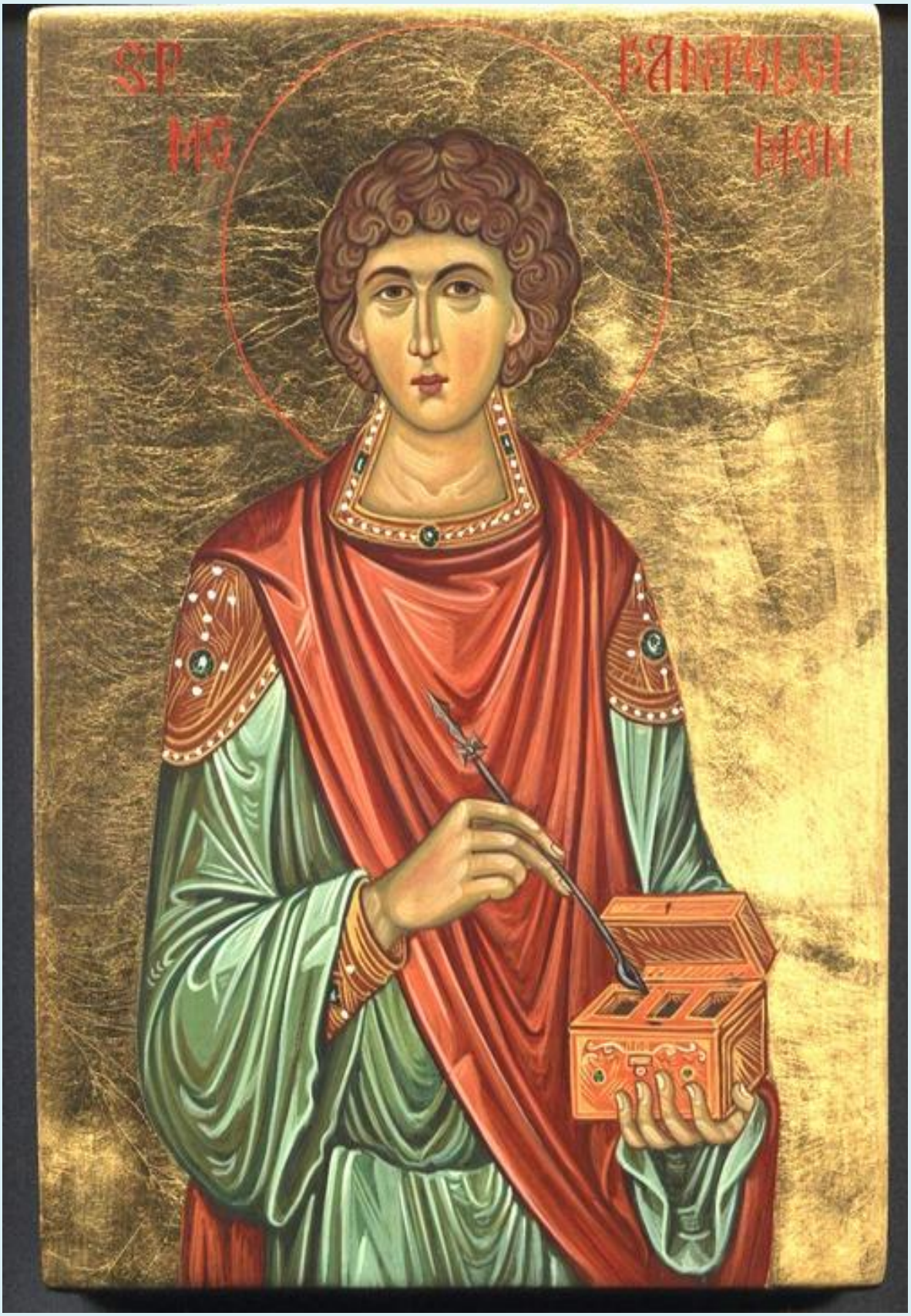
SP
MG
PANTELEIMON

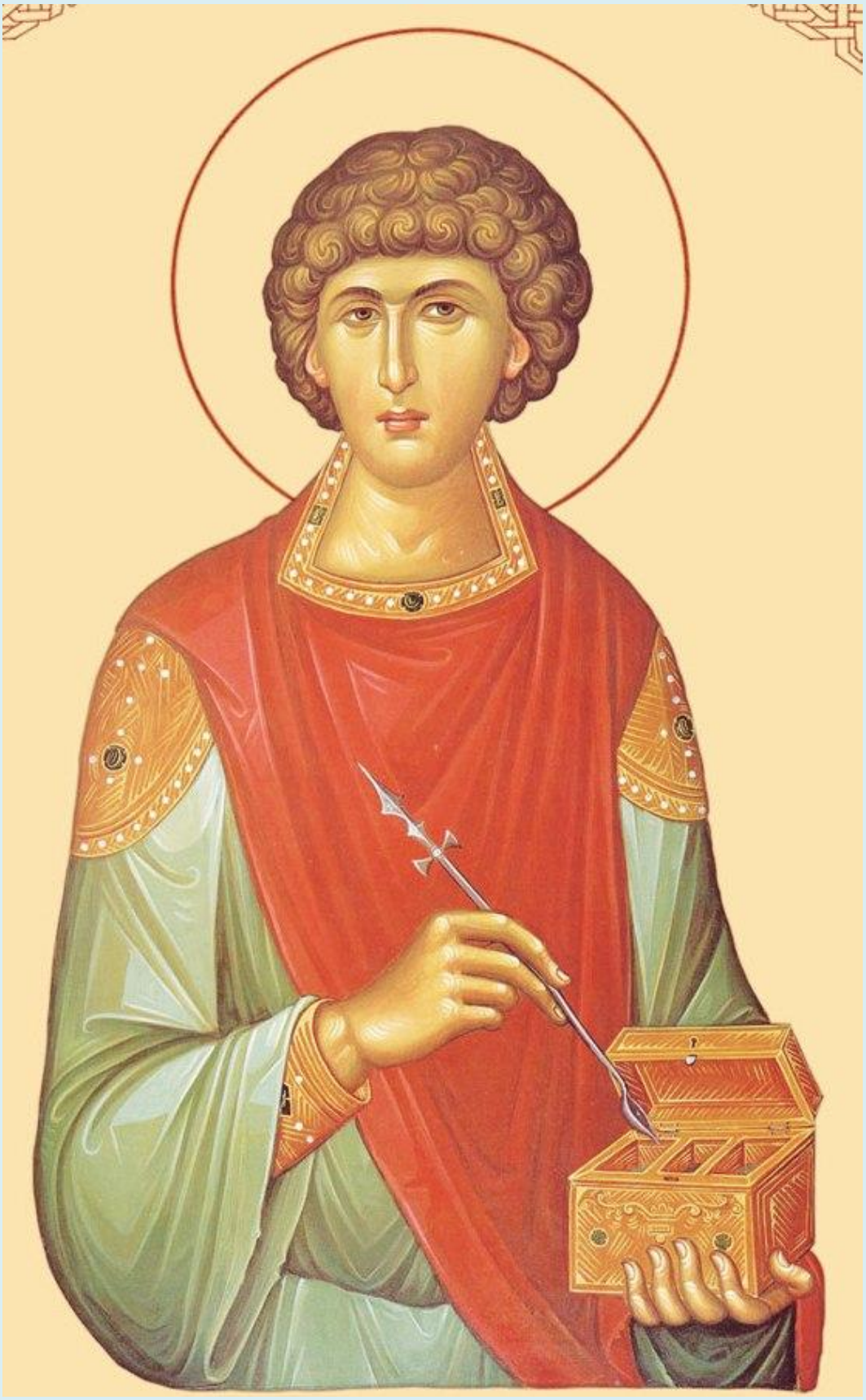

Ο ΑΓΙΟΣ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΣ ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝ 27 ΙΟΥΛΙΟΥ

Ὁ Ἅ
Ῥ
ΠΑΝΤΕ
ΛΕΗ
ΜΩ
Ν

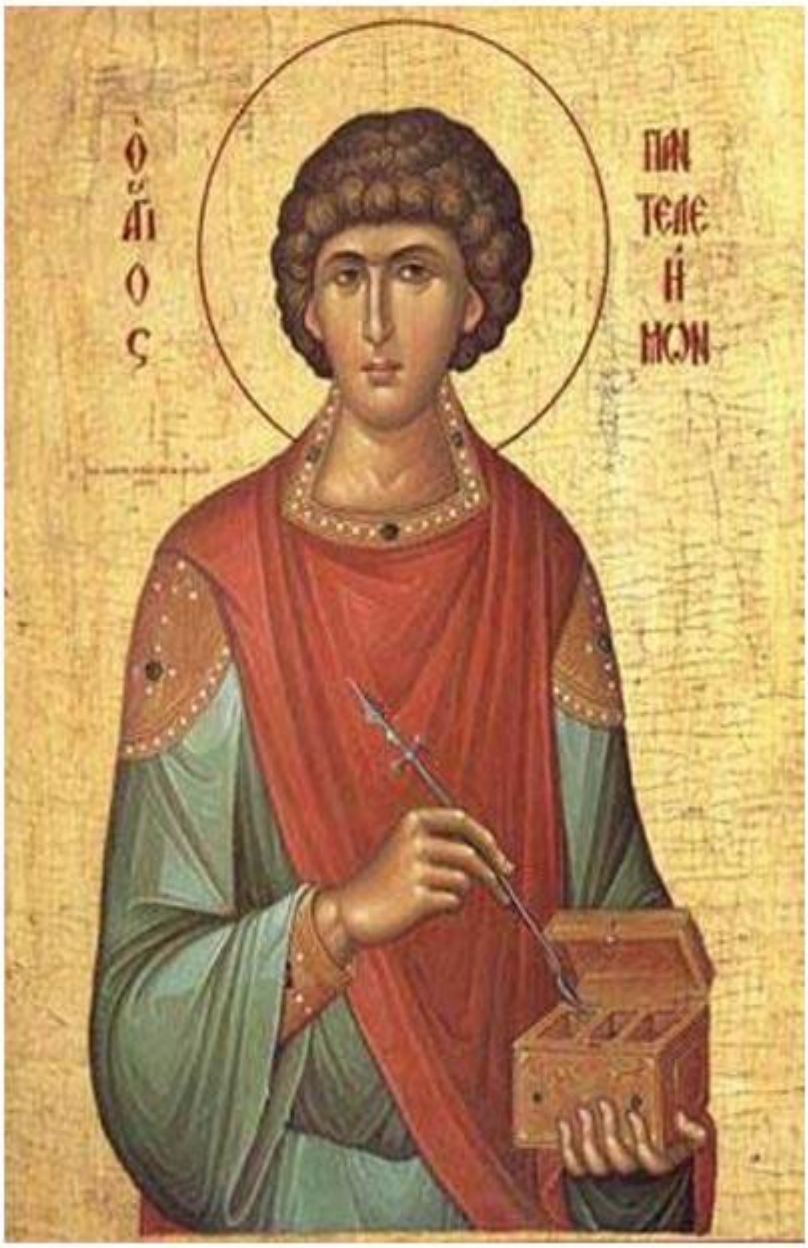
Ὁ ἅγιος
Παντελεήμων

Sf. Mc. Pantelimon

Ο ΑΓΙ
ΠΑΤΕ:
ΛΕΗΜΩΝ

СТЫЙ МЧК
ПАНТЕЛЕЙМОН

ПАНТЕ
ЛЕЙМ
ΩN

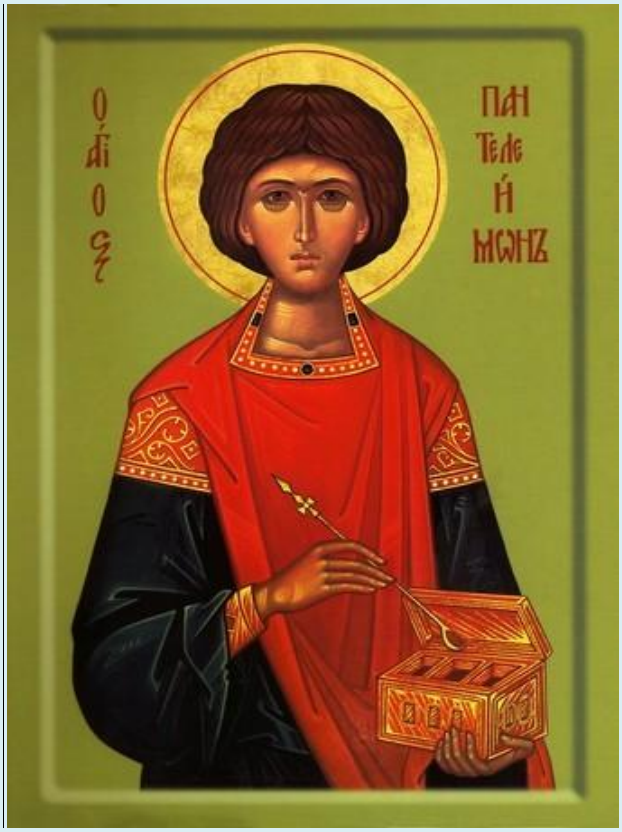
ΠΑΝ
ΤΕΛΕ
Η
ΜΩΝΗΣ

SFÂNTUL
PANTELIMON

Ο ΑΓΙΟΣ
ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝ

СТЫЙ ВМЧ
ПАНТЕЛЕЙМОНЪ

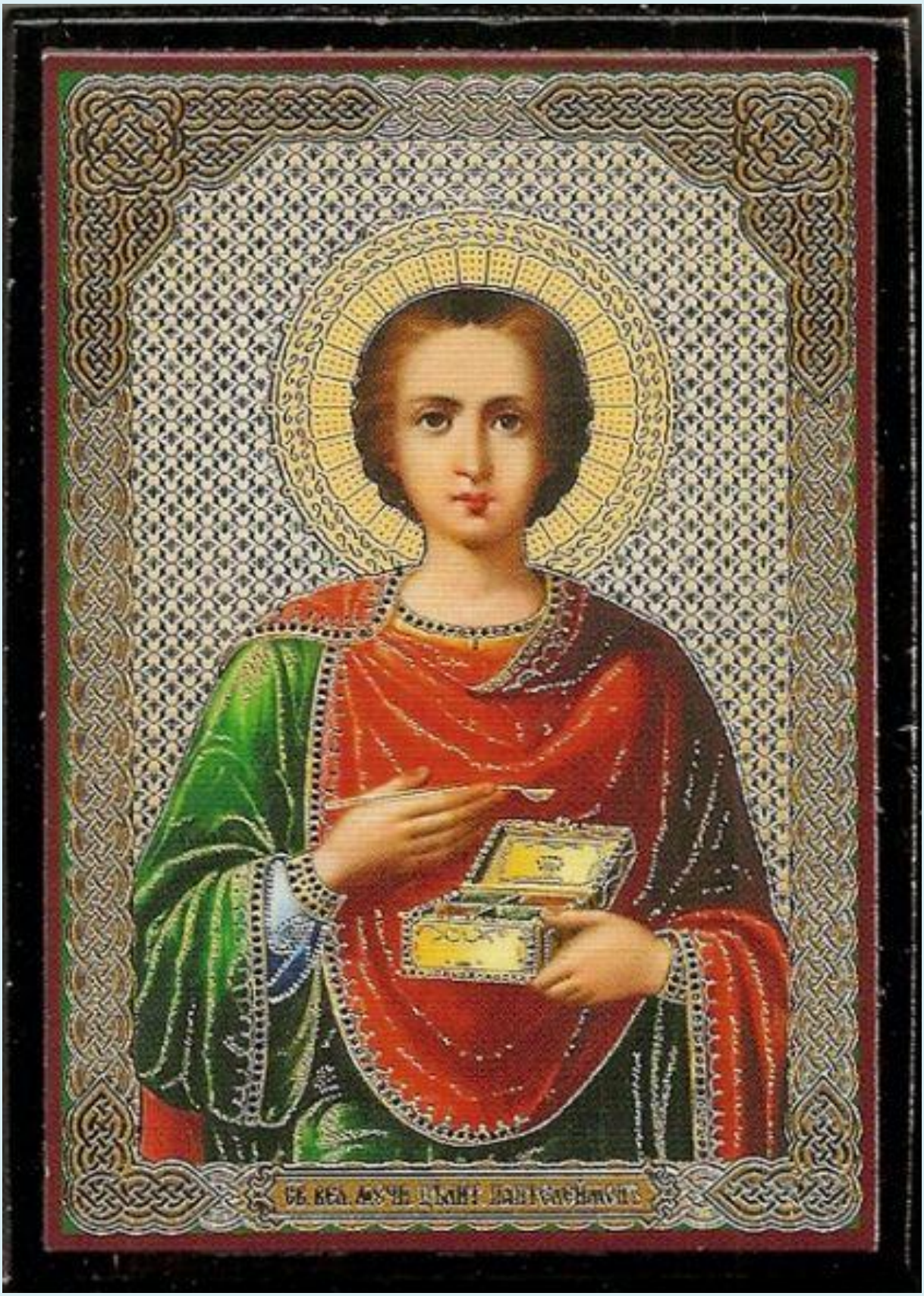

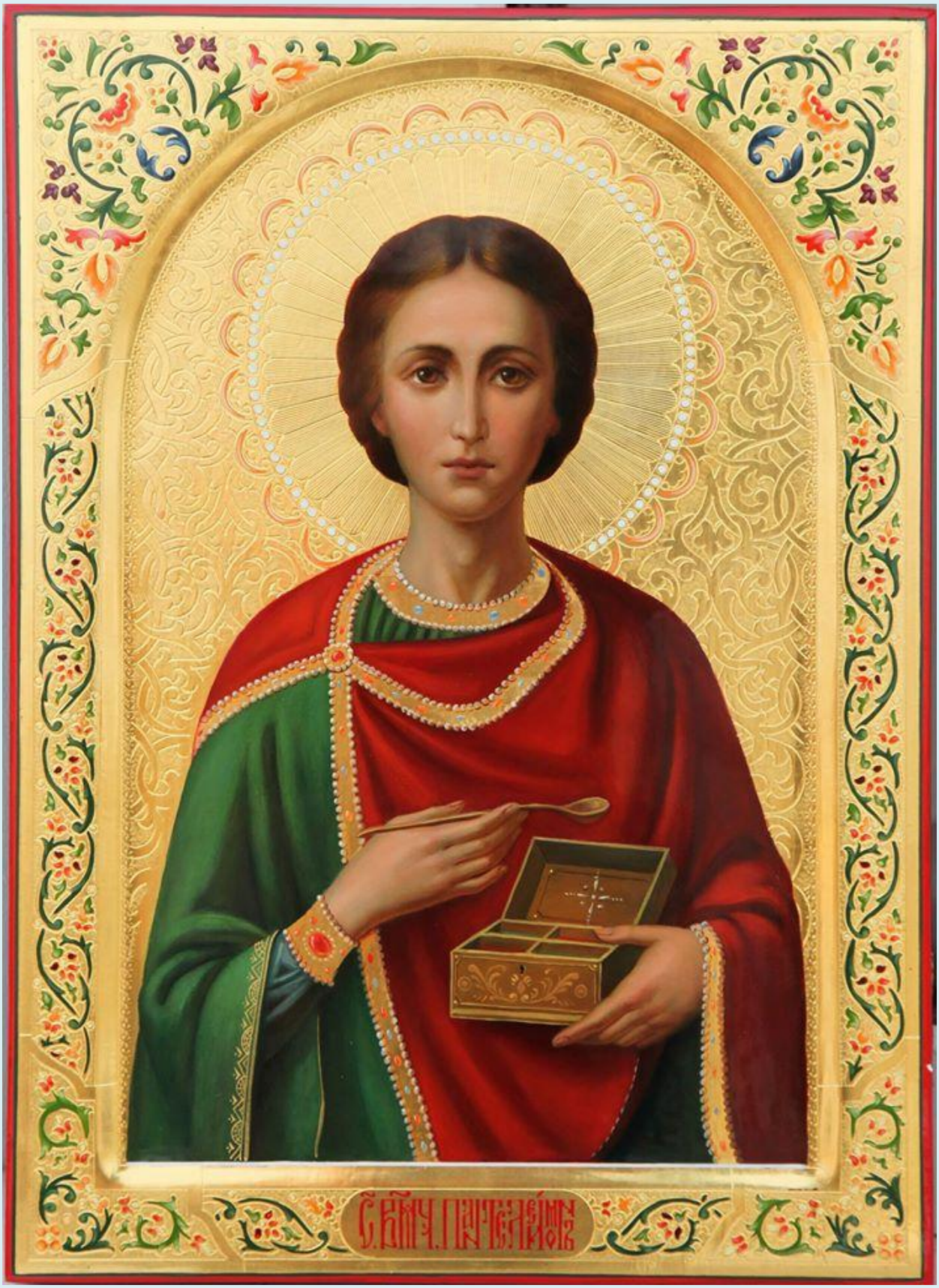

СВ. ВЕЛИКОМУЧЕНИК ПАНТЕЛЕИМОН

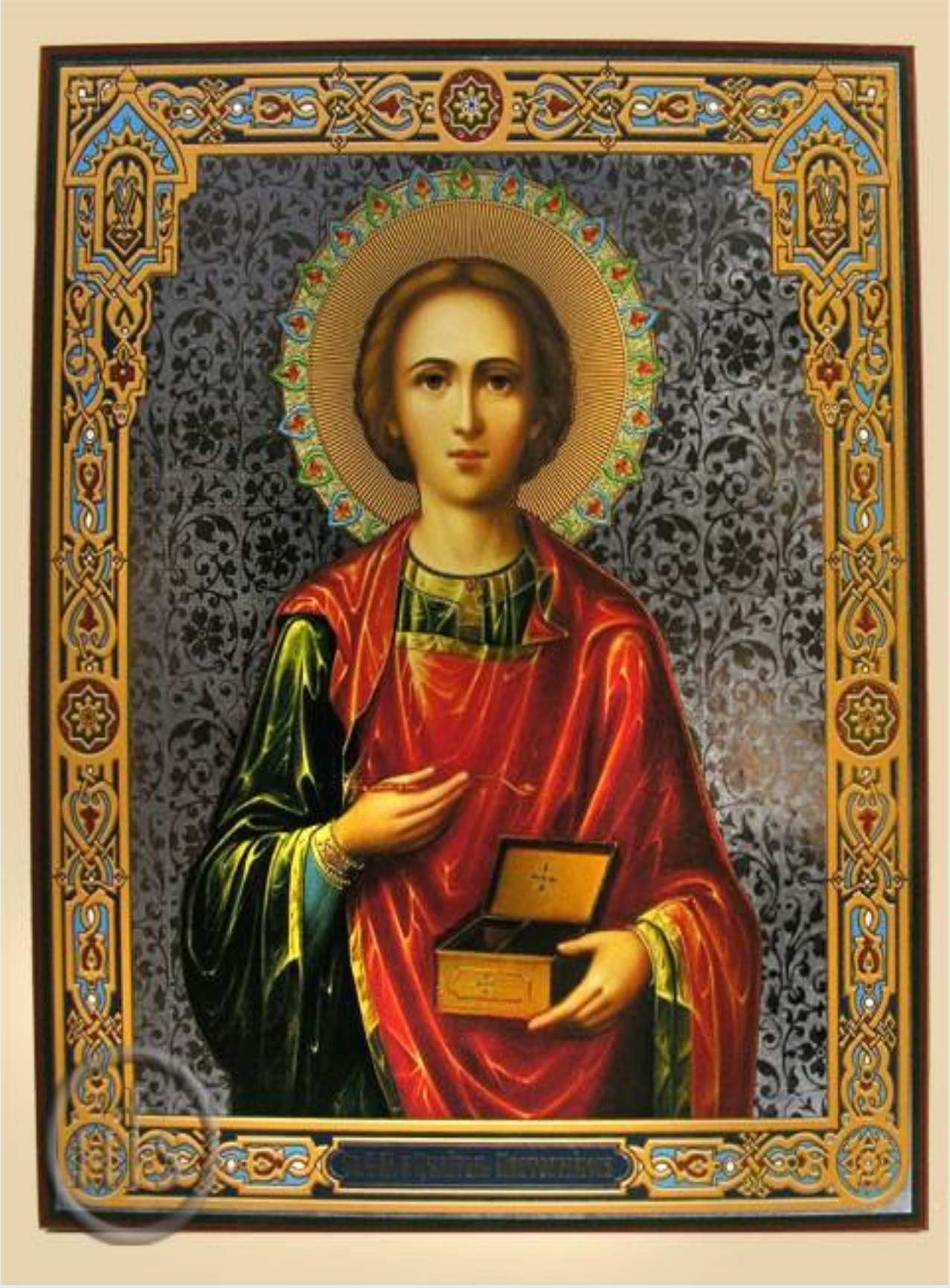

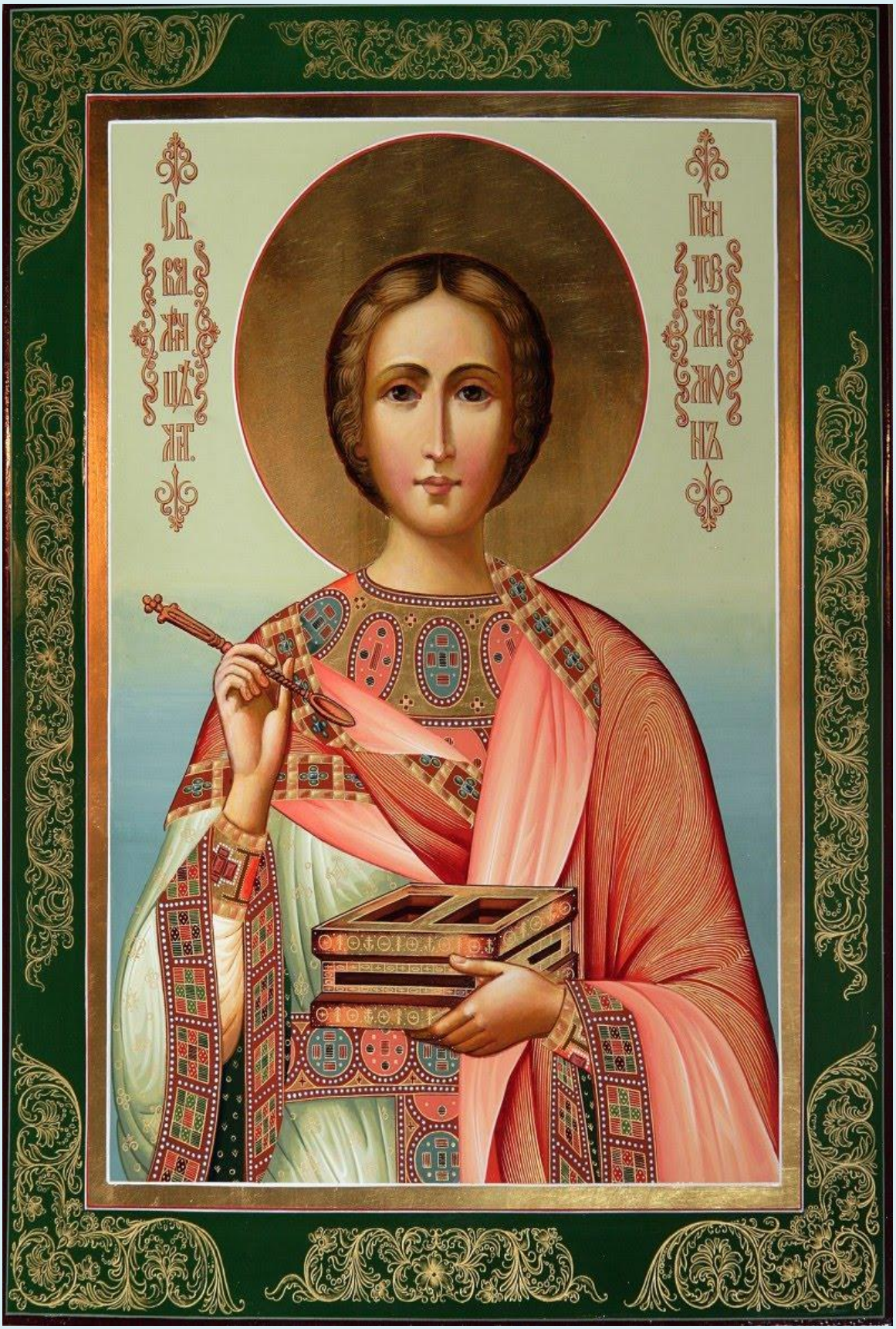

СВ. ВЕЛИК. ПАНТЕЛЕЙМОНЪ

Sf. Mc. Pantelimon

Sf. Mc. Pantelimon

Sf. Mc. Pantelimon

F. DR.
PANTELIMON

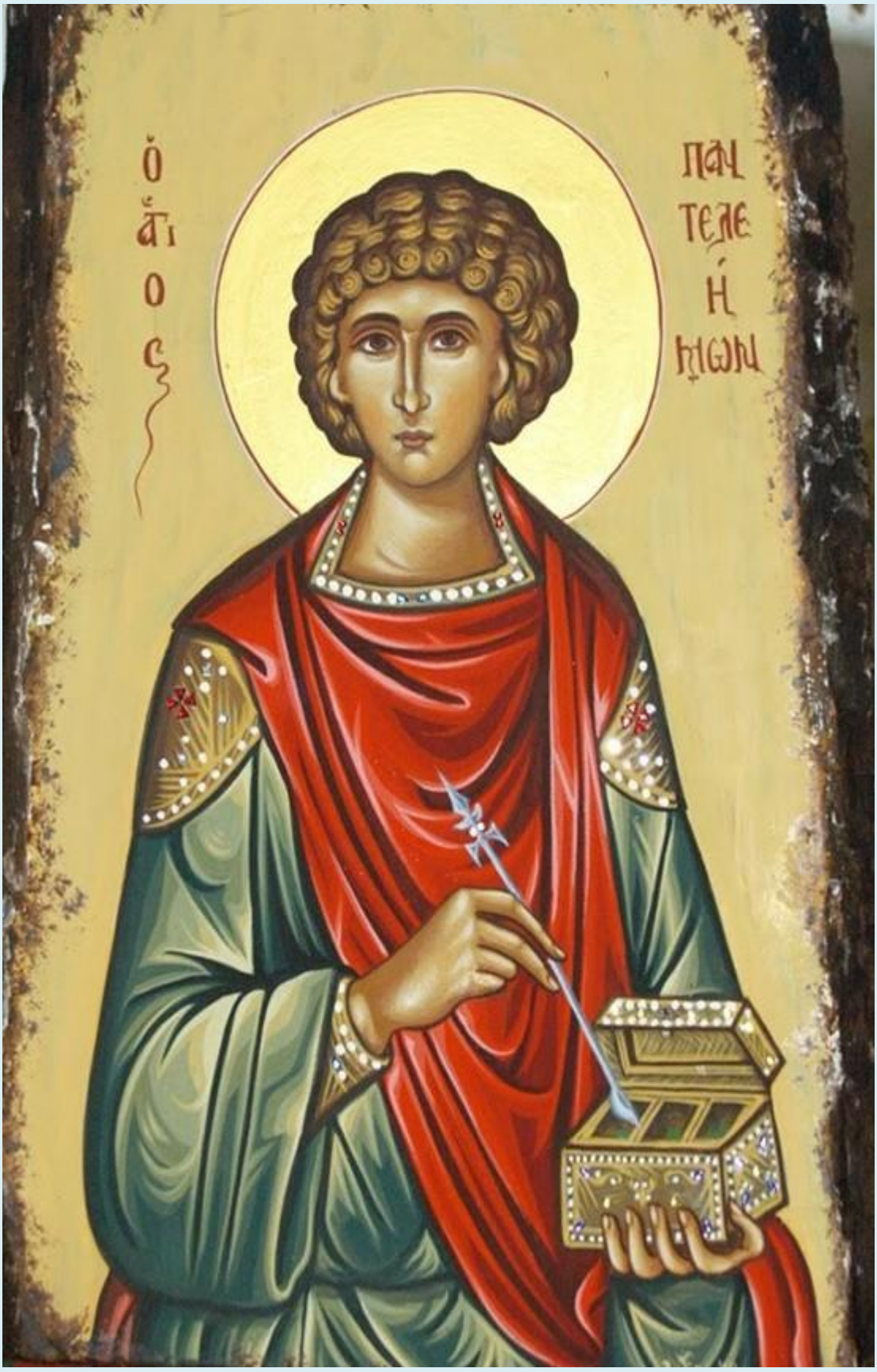
Ὁ ἅγιος
Παντελεήμων

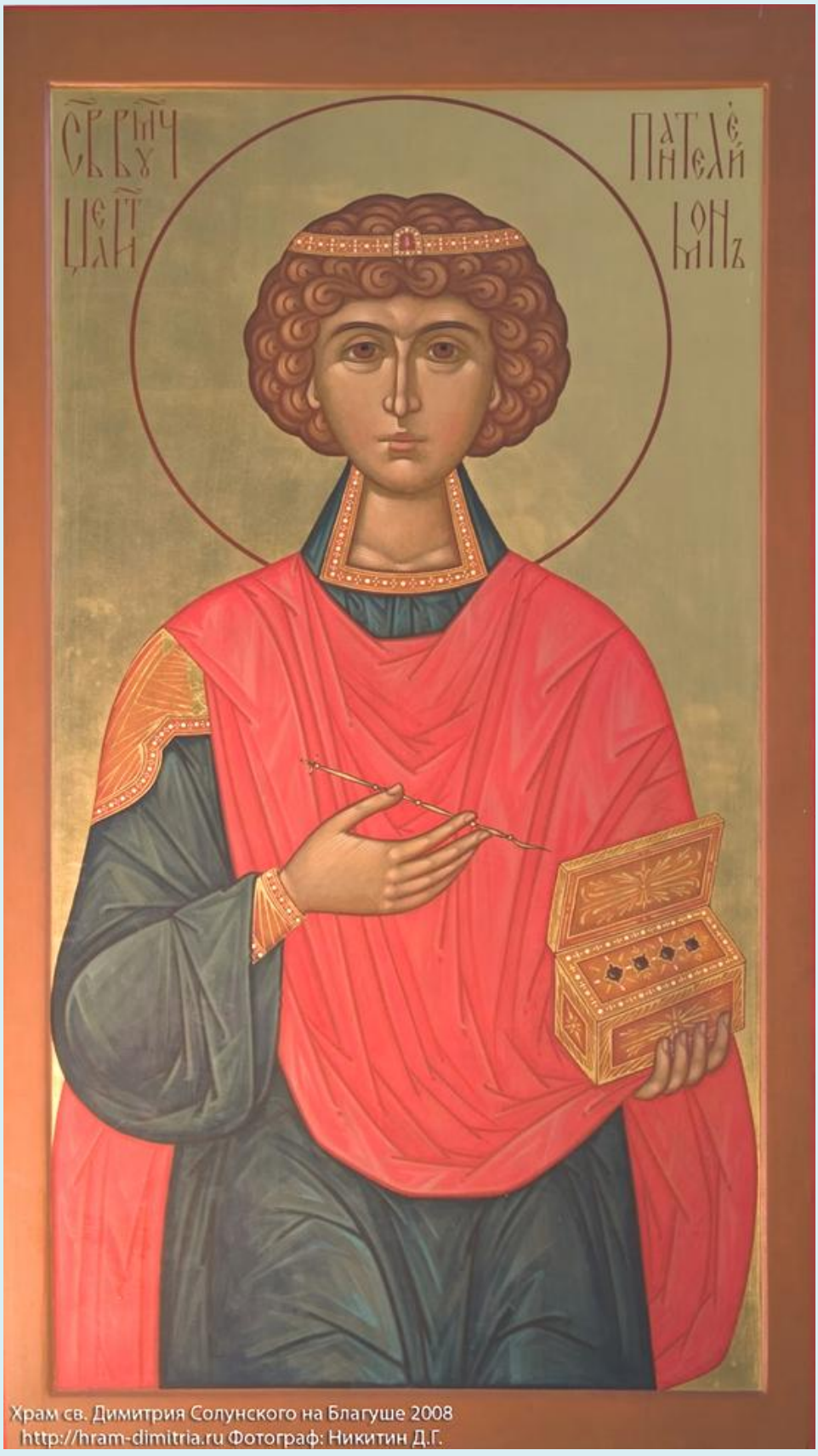

Храм св. Димитрия Солунского на Благуше 2008
http://hram-dimitria.ru Фотограф: Никитин Д.Г.

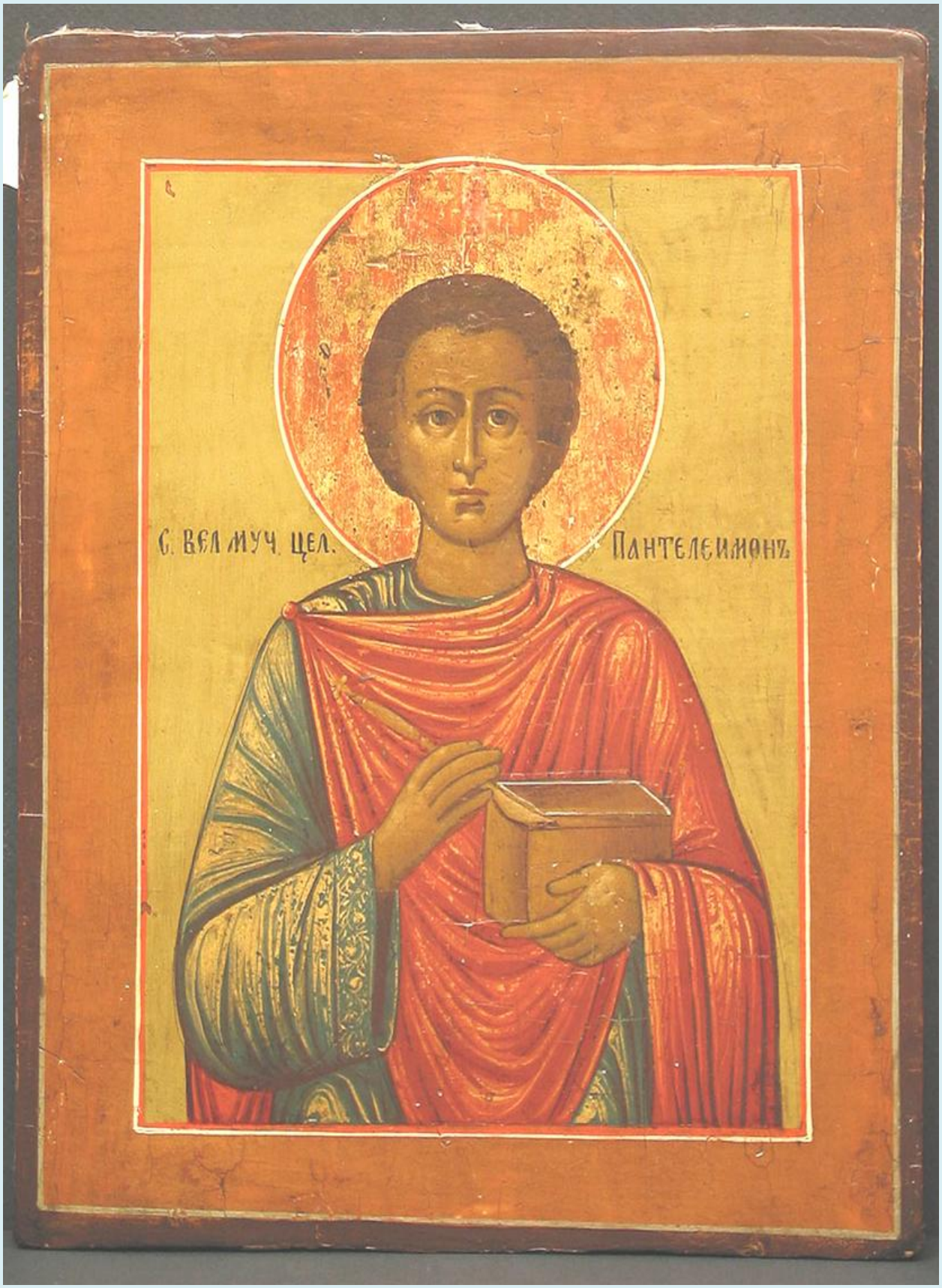
С. ВЕЛ МУЧ. ЦЕЛ. ПАНТЕЛЕИМОНЪ

·Ὁ ἅγιος·
ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝ

ST PANTELEIMON
THE GREAT MARTYR

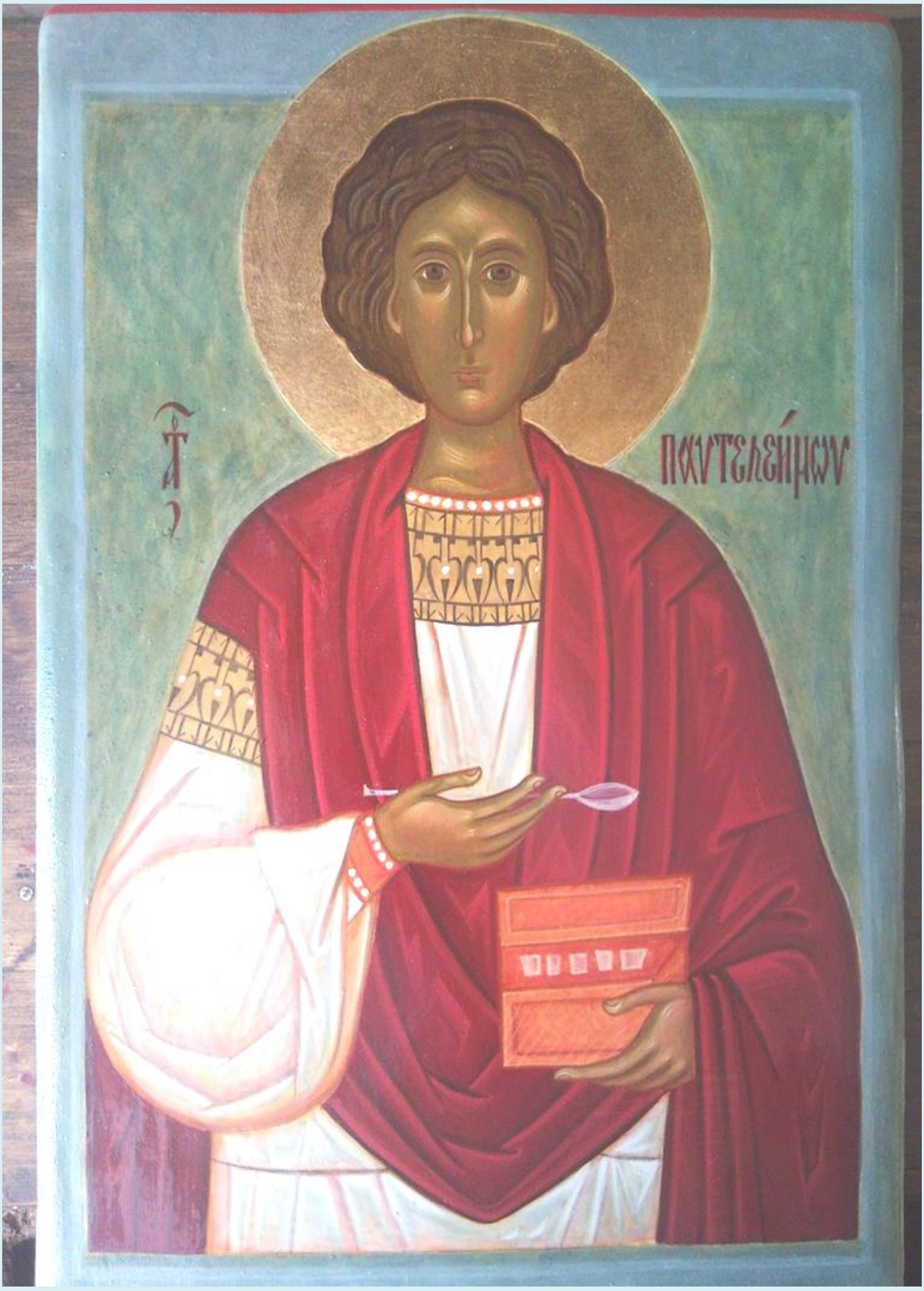
ΑΓΙΟΣ
ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝ

ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝ
ΟΑΓΙΟΣ

Ο ΑΓΙΟΣ
ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝ
Sfântul Mare Mucenic Pantelimon

Ο ΑΓΙΟΣ ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝ
Στυλος Χατζηστος 2013

Св. Вмч. Пантелеймонъ

Св. Великомученик и
целит. Пантелеимон

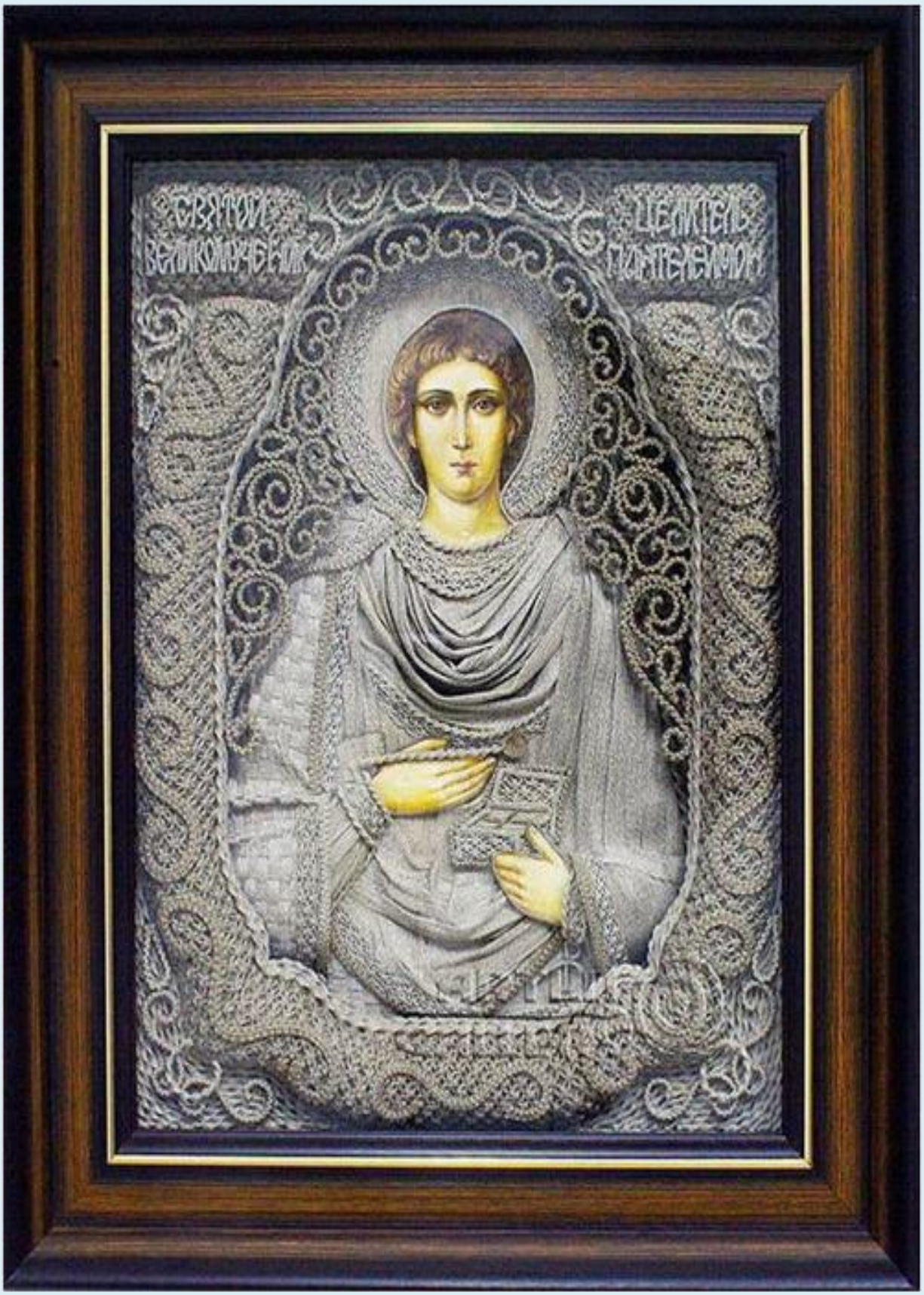

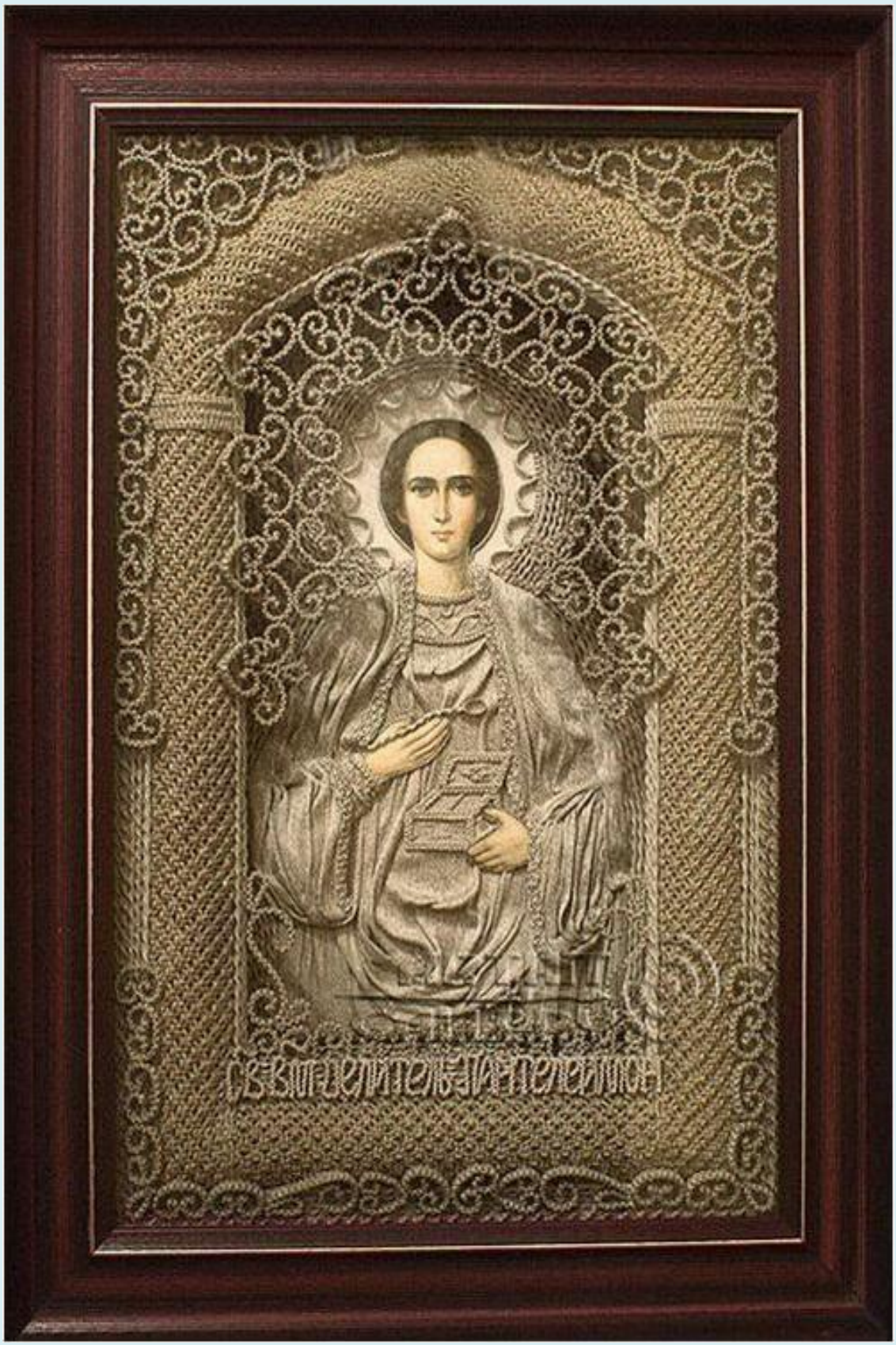

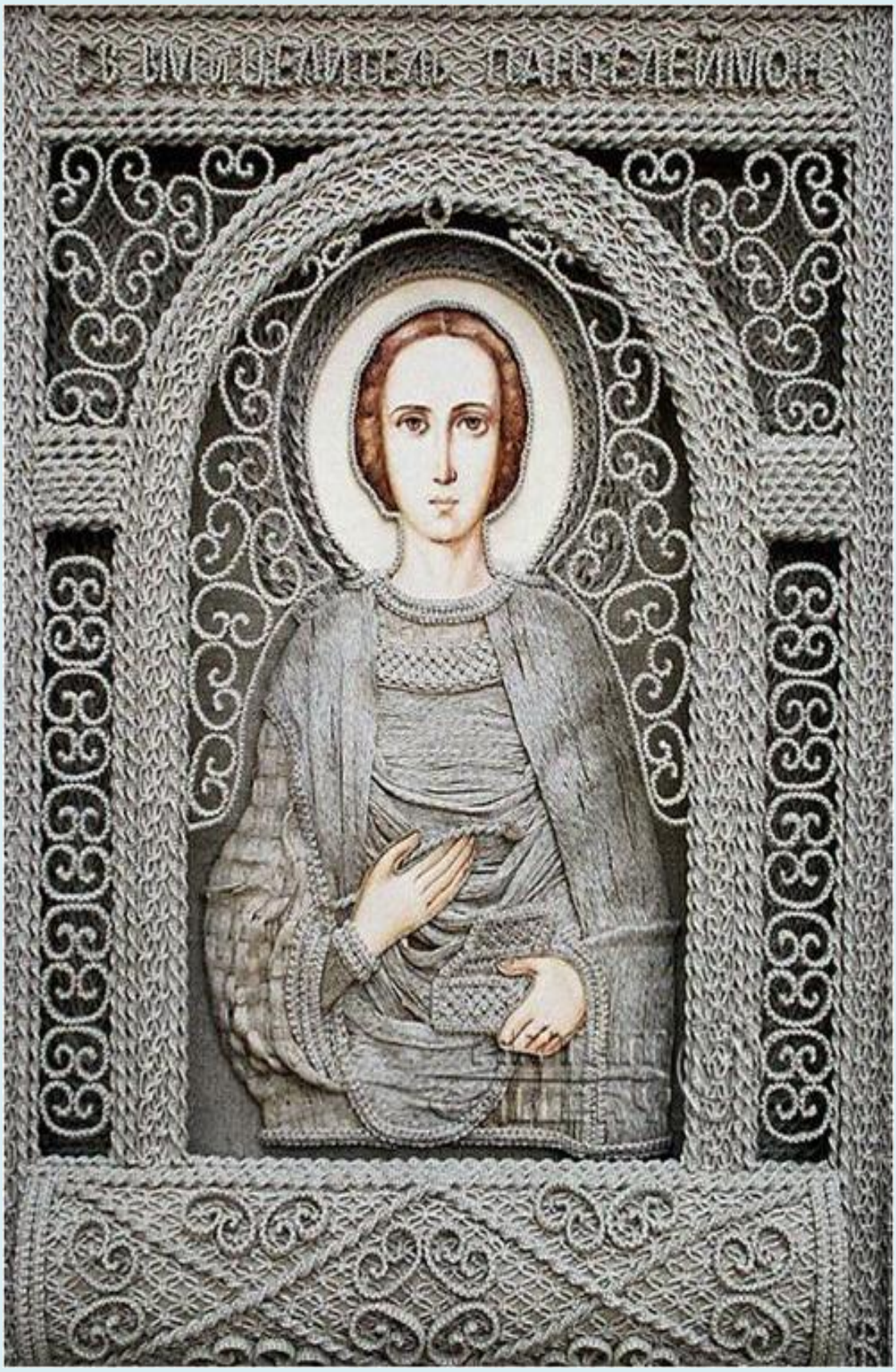

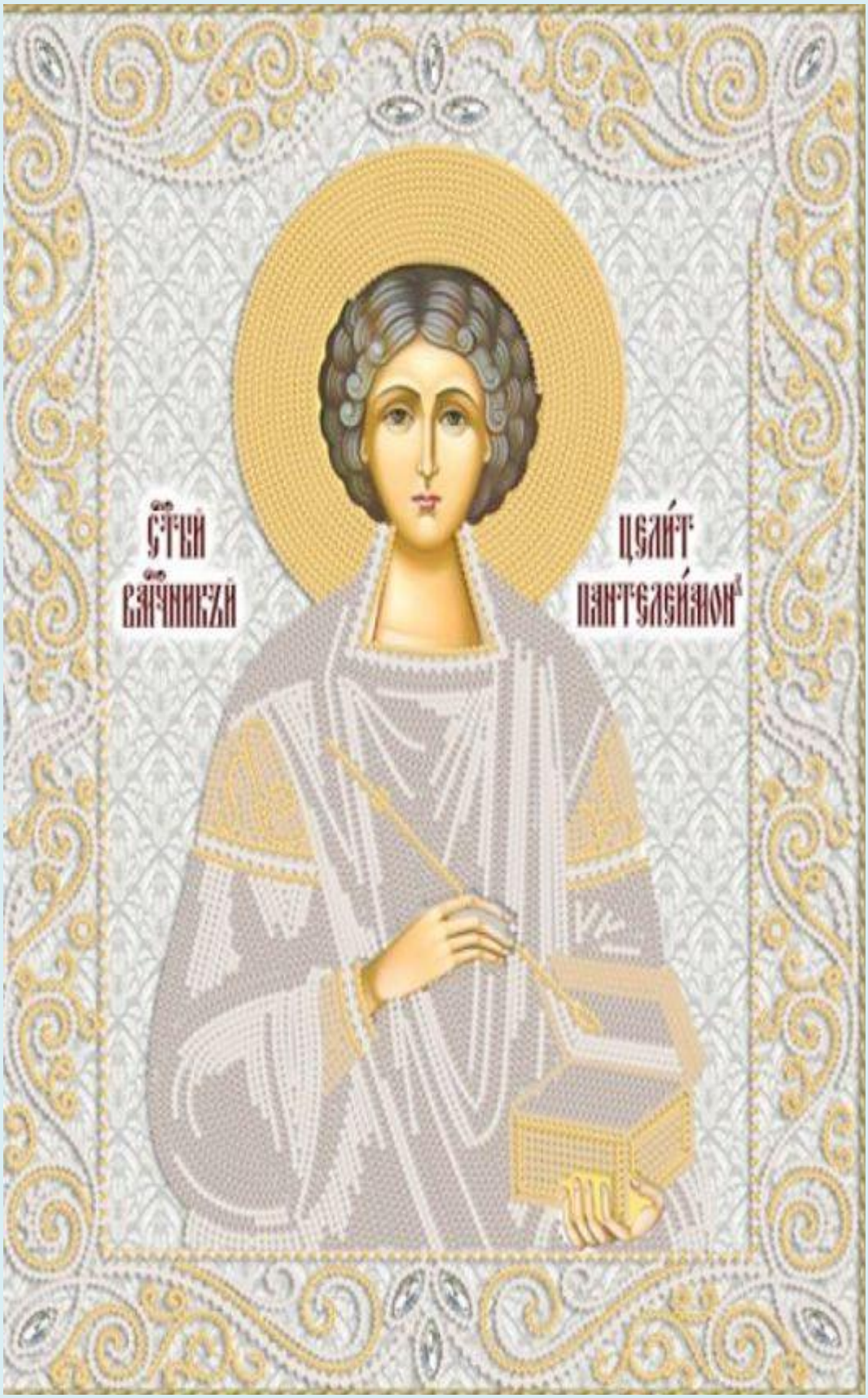
СТЕЙ
ВЕЛИКОМУЧЕНИК
ЦЕЛИТ
ПАНТЕЛЕИМОН

СТЫЙ ВЕЛИКОМ
ПАНТЕЛЕИМОНЪ

Ὁ ἅγιος
Παντελεήμων

ΠΑΝ
ΤΕΛΕ
Η
ΜΩΝ
Sf. Mc. Pantelimon

Ο ΑΓΙΟΣ
ΠΑΝΤΕ
ΛΕΗ
ΜΩΝ

SF. M. MUCENIC
PANTELIMON
TAMAIUITORUL

ΛΕΟΝ
ΤΙΟΥ
Ο Α
ΠΑΤΕΛΕ
ΗΜΩΝ
Ο Α
ΚΟΣ
ΜΑΣ

ΠΑΤΕ
ΛΕΗΜΩ
03/13/2011

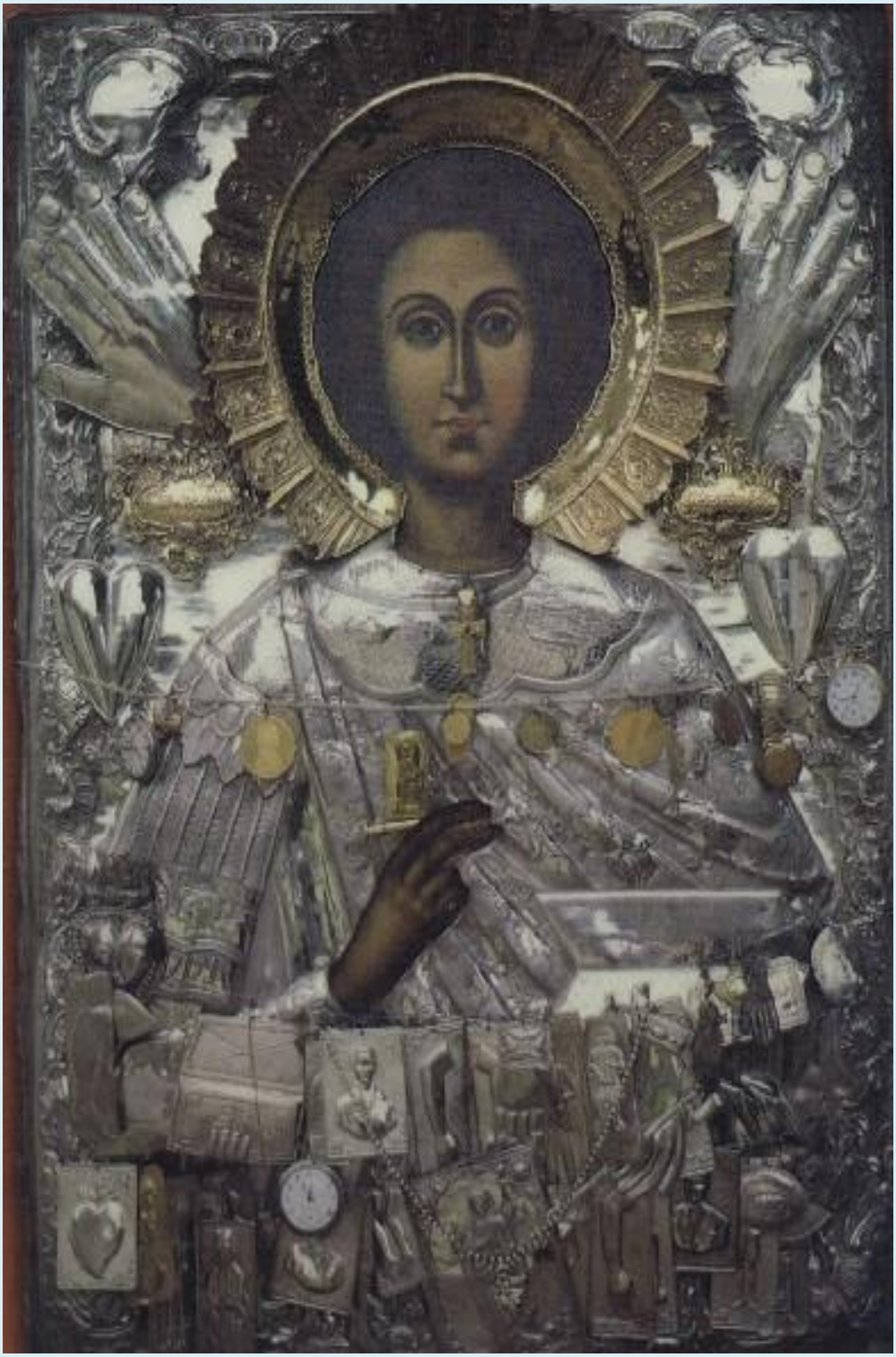

Sfântul mare mucenic Pantelimon - Icoana făcătoare de minuni de la Schitul sfântului din Mănăstirea Cutlumuş - aşa cum l-a văzut părintele Paisie Aghioritul într-o viziune

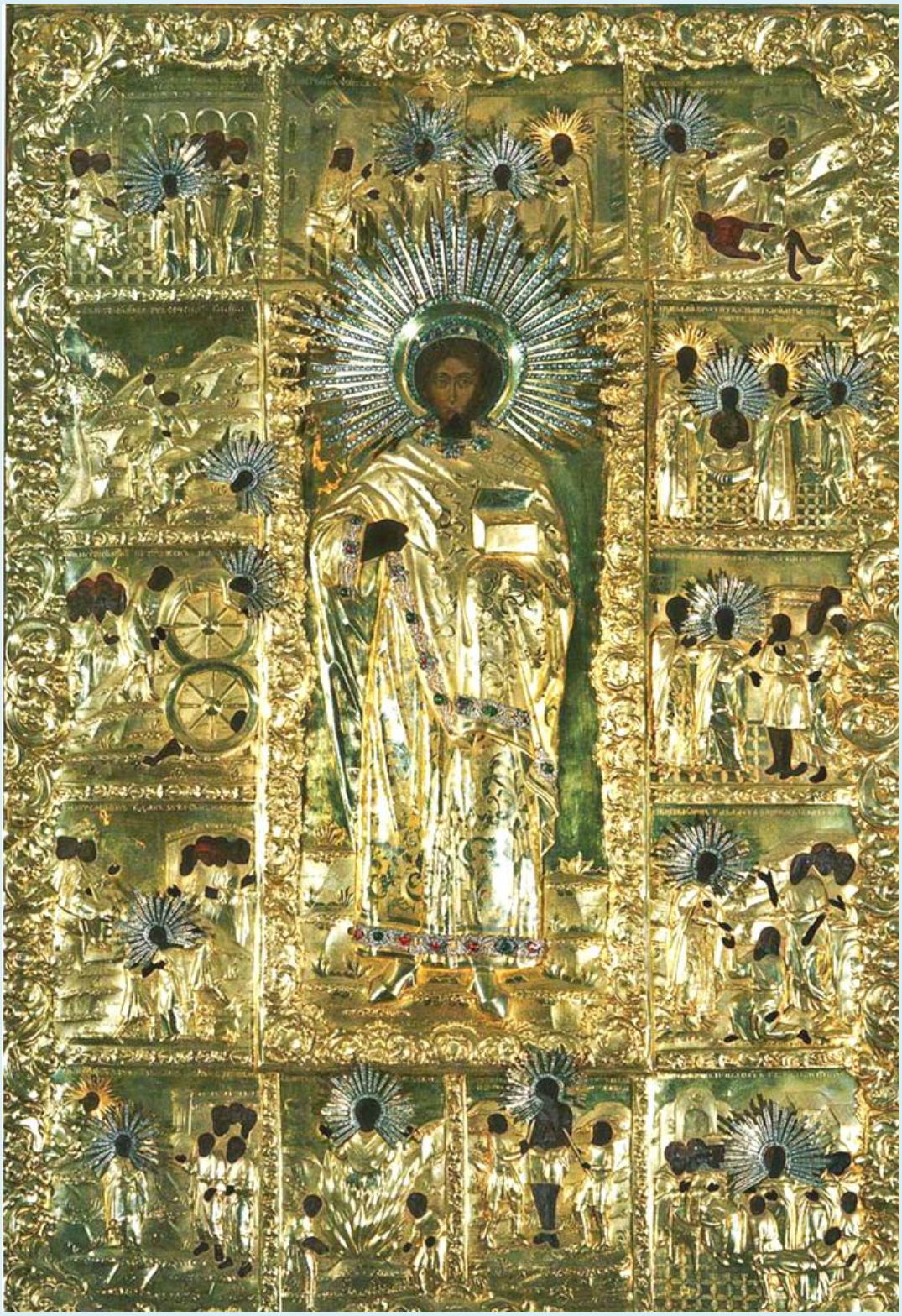

Icoana miraculoasă a Sfântului Pantelimon, cu scene din viaţa lui, de la mănăstirea sa de la Muntele Athos

Sfinţii mari mucenici Gheorghe şi Pantelimon

Sfinţii Cosma şi Damian alături de Sfântul Pantelimon

Sfinţii Cosma şi Damian alături de Sfântul Pantelimon frescă în Biserica St Nicholas în Mramorec

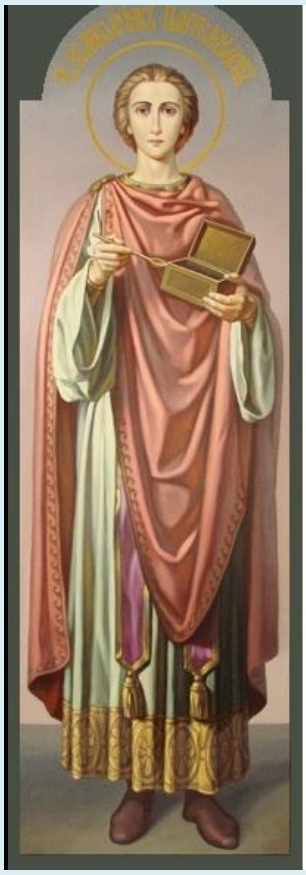

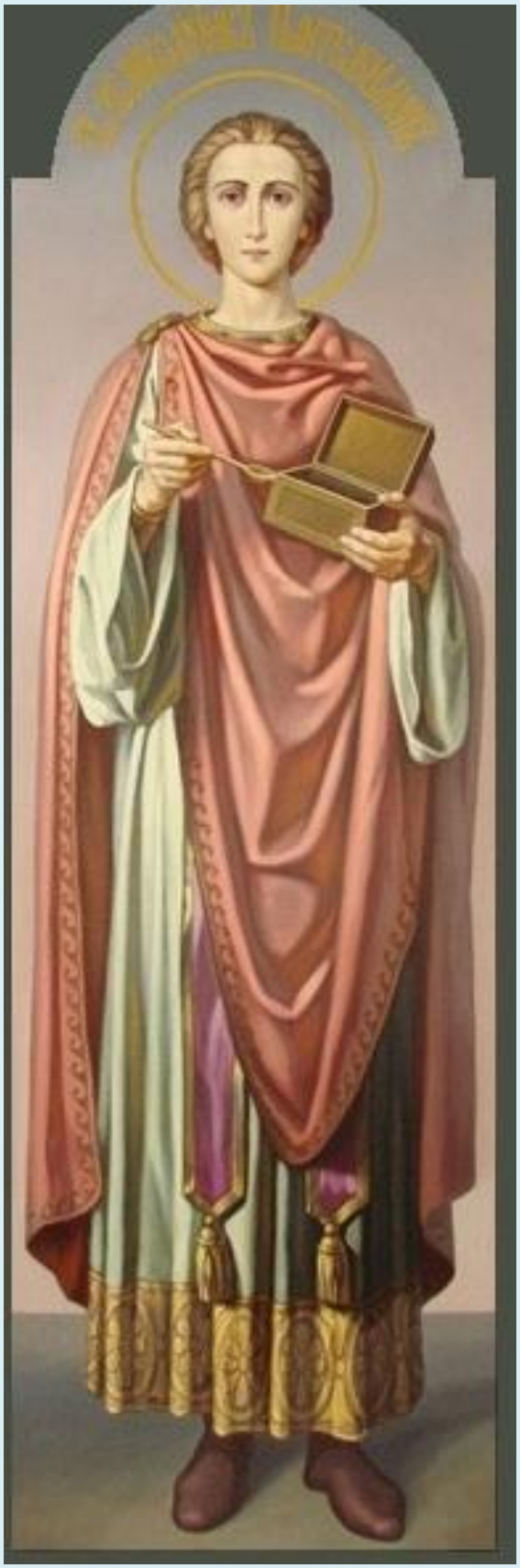

Sfânta cuvioasă Euvula, mama Sfântului Pantelimon

BASILICA.RO
8
SFINȚI
VINDECĂTORI
Sf. Dimitrie cel Nou
Sf. Parascheva
Sf. Luca al Crimeei
Sf. Nichifor Leprosul
Sf. Pantelimon
Sf. Nectarie
Sf. Spiridon
Sf. Haralambie

27 Iulie

Sfântul Mare Mucenic și Tămăduitor

Pantelimon

fotografii acatist
icoane articole video canon

ACATISTUL

SFÂNTULUI MARE MUCENIC
ŞI TĂMĂDUITOR

PANTELIMON

Ierodiacon Nifon Constantin
Mănăstirea Radu Vodă
Bucureşti

Radio TRINITAS

COLECȚIA ACATISTE ȘI VIEȚI DE SFINȚI

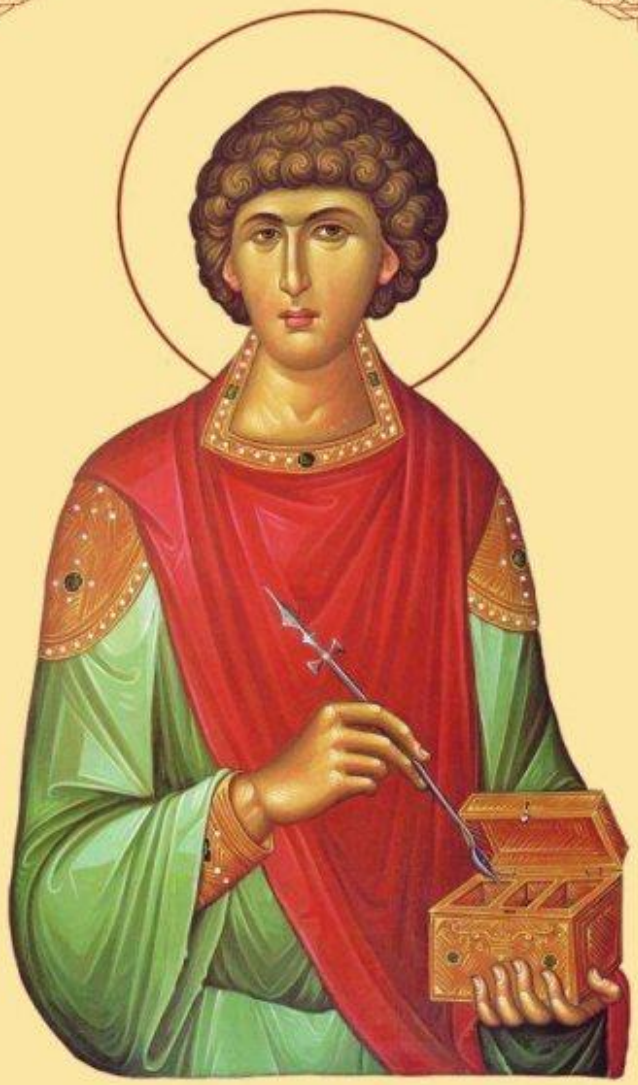

Viața și Acatistul Sfântului Mare Mucenic și Tămăduitor

PANTELIMON

Editura Institutului Biblic și de Misiune Ortodoxă

„Purtătorule de chinuri, Sfinte și tămăduitorule Pantelimoane, roagă pe Milostivul Dumnezeu ca să dea iertare de păcate sufletelor noastre.”

Troparul Sfântului Mare Mucenic și Tămăduitor Pantelimon

www.editurapatriarhiei.ro
ISBN 978-973-616-204-6

6 lucruri despre Sf. Pantelimon

iulie 27

- S-a născut păgân, dar a fost convertit la creştinism de către Sf. Ermolae
- A studiat medicina la Nicomidia
- Era cunoscut drept doctor fără de arginți, deoarece nu primea plată pentru serviciile medicale
- A înviat un copil muşcat de şarpe
- Când a fost decapitat, măslinul de care era legat s-a umplut de roade
- Este ocrotitorul soldaţilor

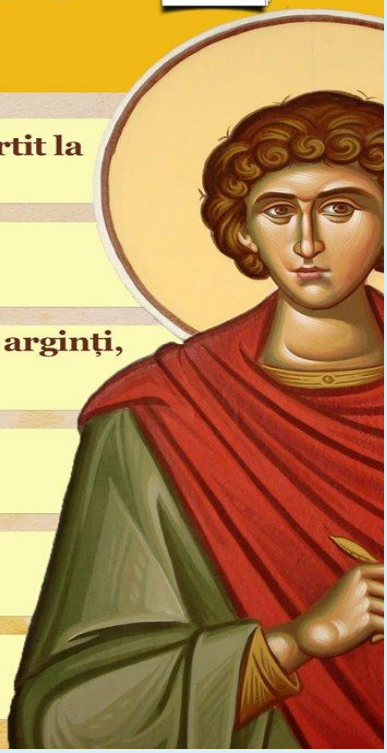

BASILICA.RO

Știați că...

Atunci când chinuitorii se pregăteau să îl decapiteze pe Sfântul Pantelimon, sabia s-a topit precum ceara?

Mai apoi, după ce s-a rugat și s-a auzit glas din Cer, Sfântul a întins grumazul, iar din capul său căzut a curs lapte. Răspândite în toată lumea, părticele din sfintele moaște au ajuns și la Catedrala Mitropolitană din Iași și în mai multe biserici din țară.

portal ortodox
DOXOLOGIA.ro

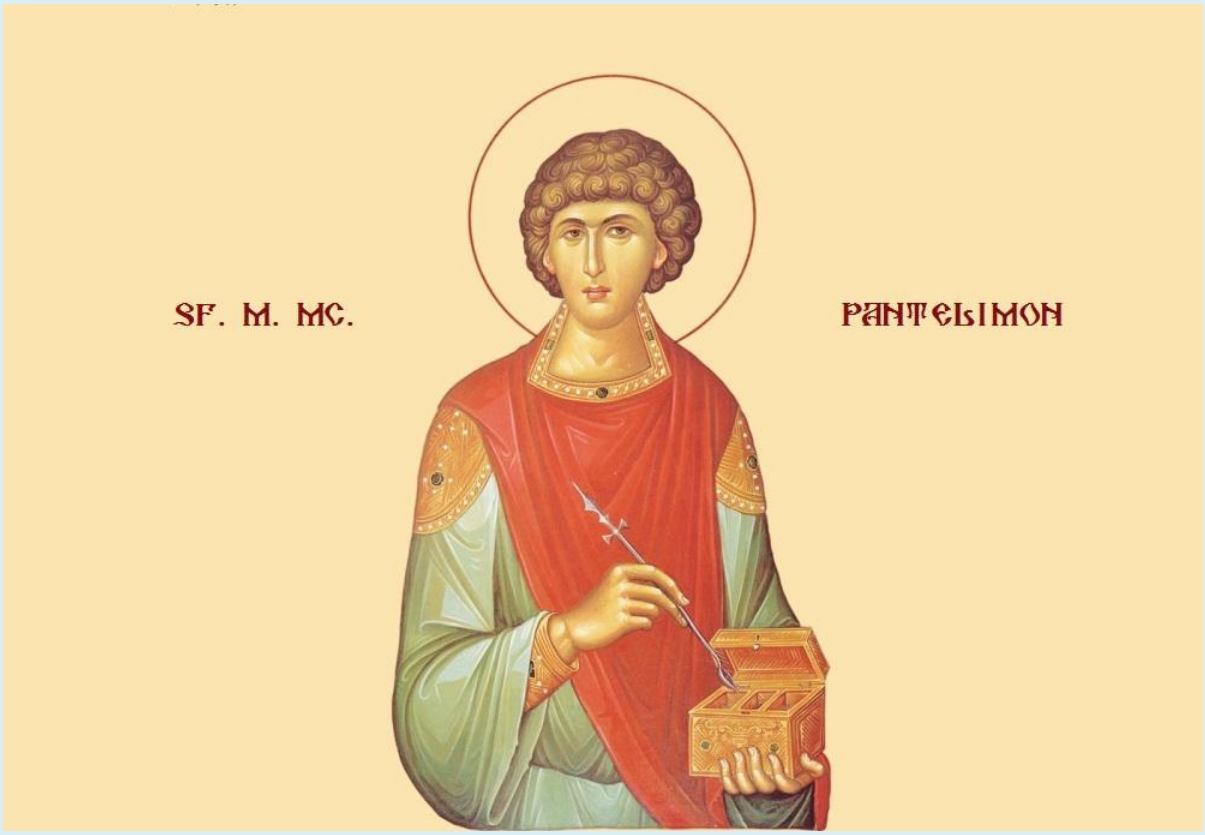
SF. M. MC.
PANTELIMON

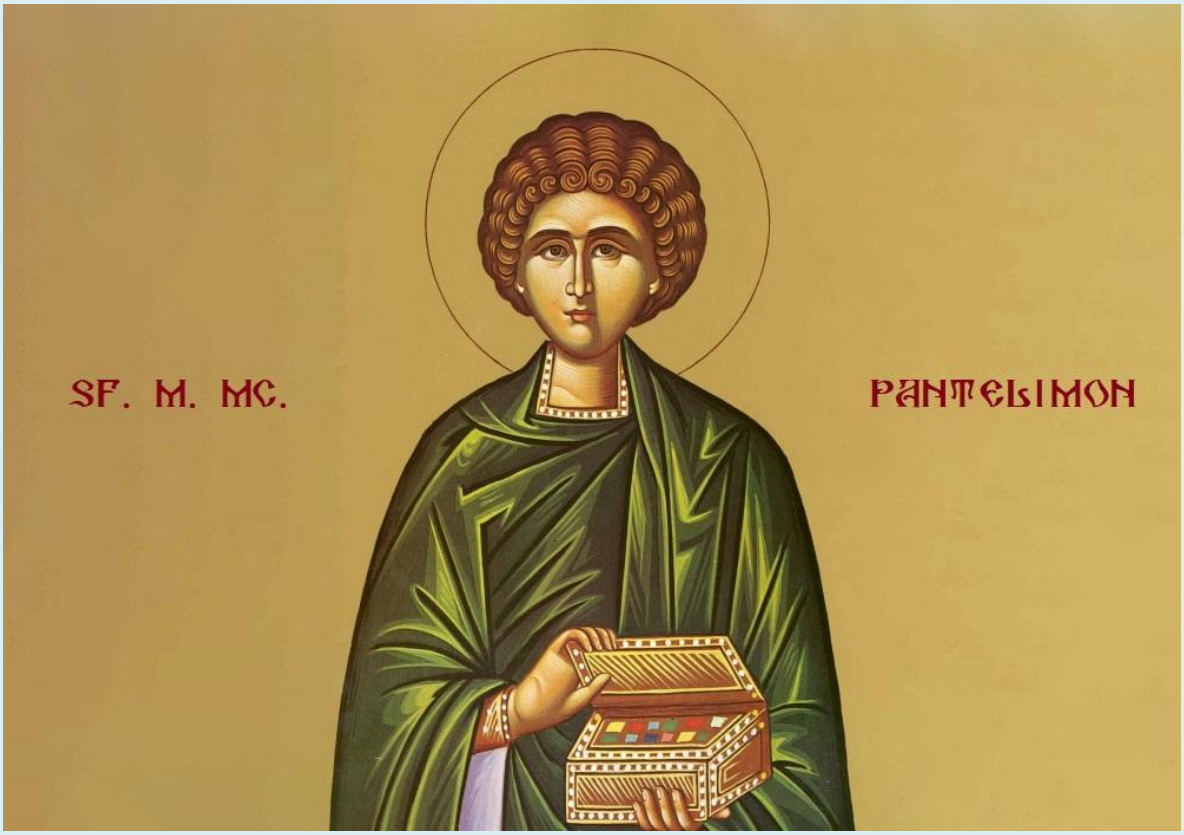
SF. M. MC.
PANTELIMON

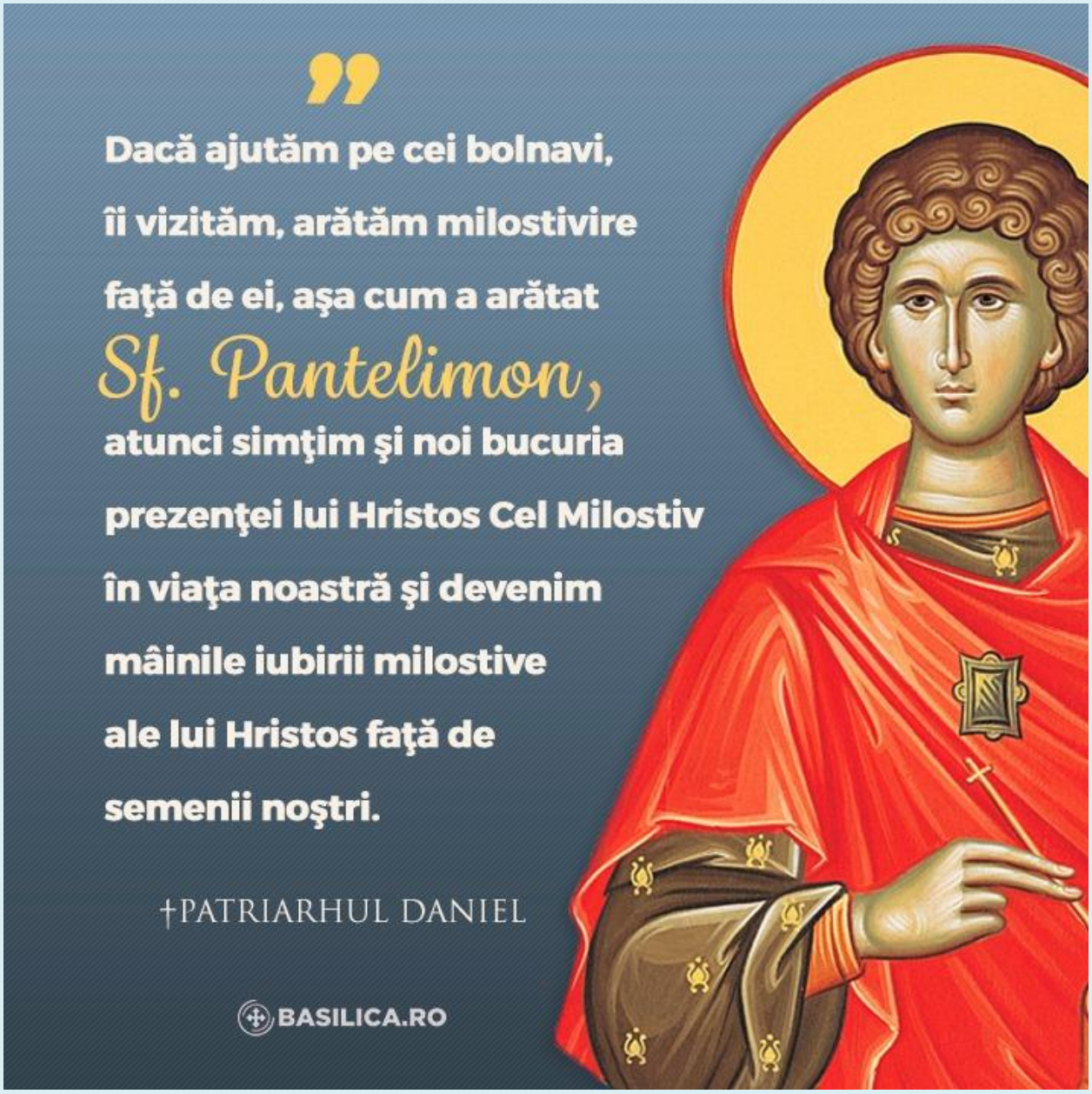
Dacă ajutăm pe cei bolnavi,
îi vizităm, arătăm milostivire
faţă de ei, aşa cum a arătat
Sf. Pantelimon,
atunci simţim şi noi bucuria
prezenţei lui Hristos Cel Milostiv
în viaţa noastră şi devenim
mâinile iubirii milostive
ale lui Hristos faţă de
semenii noştri.
†PATRIARHUL DANIEL
BASILICA.RO

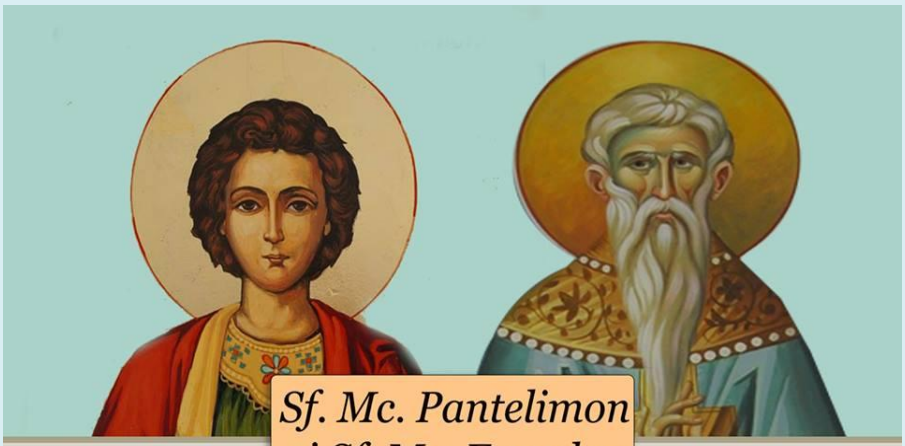

Sf. Mc. Pantelimon și Sf. Mc. Ermolae

- au trăit în Roma în vremea împăratului Maximian;

- Sf. Mc. Ermolae a fost mentorul Sfântului Pantelimon;

- au suferit moarte martirică prin decapitare;

- Sf. Mc. Ermolae este pomenit în data de 26 iulie, iar Sf. Mc. Pantelimon în data de 27 iulie.

BASILICA.RO

ROL.ro
Rugăciunea Sfântului Pantelimon
Dumnezeule Atotputernic, Cela ce cu mila Ta
pe toate le zidești spre mântuirea neamului omenesc,
cercetează-l pe robul Tau (numele bolnavului)
și cu ajutorul celui ce cheamă numele lui Hristos
să-l ajute să vindece bolnavul,
venit la el să-i aline suferința,
vindecă-l de toată boala trupească
și slobozește-l de păcat, și de ispitirile păcătoase,
și de orice necazuri.
Sfinte Pantelimon, orice asuprire vrăjmășească
îndeparteaz-o de la robul Tău.
Ridică-l pe el din patul păcatului
și așează-l în Sfânta Ta Biserică-sănătos cu trupul
și cu sufletul, ca să slăvească împreună
cu toți oamenii,
prin fapte bune, numele lui Hristos,
că Ție îți înălțăm slava împreună c
u cel fără de început,
Fiul lui Dumnezeu și cu Sfântul Duh,
acum și pururea și în vecii vecilor.
Amin.

DOXOLOGIA.ro
Sf. M. Mc.
Pantelimon

Troparul Sfântului Mare Mucenic si Tămăduitor Pantelimon

27 Iulie - Glasul 3

Purtătorule de chinuri, Sfinte si Tămăduitorule Pantelimon, roagă pe Milostivul Dumnezeu să dea iertare de greseli sufletelor noastre.

Troparul Sfântului Mare Mucenic si Tămăduitor Pantelimon

27 Iulie - Glasul 3

Purtătorule de chinuri, Sfinte si Tămăduitorule Pantelimon, roagă pe Milostivul Dumnezeu să dea iertare de greseli sufletelor noastre.

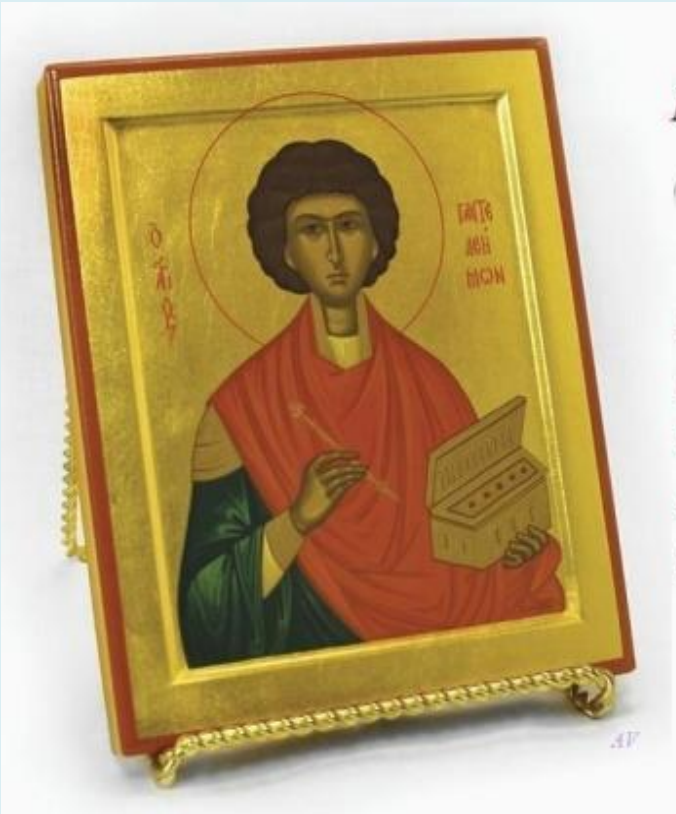

Troparul Sfântului Mare Mucenic Pantelimon

(sărbătorit în fiecare an pe data de 27 iulie)

"Purtatorule de chinuri, sfinte si tamaduitorule Pantelimoane, roaga pe milostivul Dumnezeu, ca sa dea iertare de gresale sufletelor noastre."

PANTELIMON

Sfânt Mare Mucenic şi 'Doctor fără de arginţi'